

Олег Авраменко

СИН СУТІНКІВ І СВІТЛА

Джерело Світів
книга перша

Powered by
LuaT_EX

Джерело Світів

книга перша

Споконвіку точиться безперервна боротьба між двома світовими Стихіями — Порядком та Хаосом, що уособлюють дві протилежні тенденції розвитку Всесвіту. У цій боротьбі беруть участь і люди, могутні чаклуни та відьми. Одні відстоюють ідеали Порядку, інші підтримують Хаос, оголошений прихильниками Порядку втіленням Зла, а чимало чаклунів є прибічниками концепції Світової Рівноваги, відповідно до якої між обома Стихіями має дотримуватися паритет сил, як умова стабільності у Всесвіті.

Приц Артур, син короля Утера, володаря Дому Світла, та принцеси Юнони із Сутінків, дізнається про існування третьої світової Стихії — Джерела. Стихії, вочевидь, старішої за Порядок і Хаос, а можливо, й старішої за Всесвіт.

Шлях до Джерела важкий та сповнений небезпек, але це не зупинило Артура. Він вирушив на його пошуки...

Цю книгу, як і наступні книжки про Джерело, я присвячую:
моїй мамі — найкращій з мам;
моєму батькові — чия світла пам'ять живе
в моєму серці;
моєму братові *Валентину* — який завжди
розумів і підтримував мене;
а також *Оленці Камінській* — з якою пов'язані
мої найкращі шкільні спогади.

Частина перша

ШЛЯХ ДО ДЖЕРЕЛА

Розділ 1

Десь неподалік залунав чистий та мелодійний, мов срібні дзвіночки, сміх. Кевін зупинив свого коня і прислухався. Від озера, до якого він прямував, долинав дівочий спів, що раз по раз переривався вибухами веселого, життєрадісного сміху. Усіх слів годі було розібрати, проте Кевін одразу впізнав досить популярну (і не зовсім пристойну) пісню про любовні пригоди молодої дружини підстаркуватого вельможі. Також він відзначив, що незнайомка співала кімрійською мовою — а тут, на півночі Логрісу, це була неабияка рідкість.

Кевін зіскочив з коня і прив'язав поводи до найближчого дерева. Решту шляху подолав пішки, йшов тихо і вкрадливо, з обережністю хижака на полюванні. Проминувши зарості чагарника, він опинився на краю невеликої галявини перед спокійним лісовим озером — одним із багатьох таких озер у цьому озерному краї, Лохлані.

Великий кущ дикої смородини надійно ховав його від чарівної юної дівчини років вісімнадцяти з довгим, до самої талії, золотаво-рудим волоссям. Вона розгулювала галявиною, збираючи лісові квіти, співала пісню і після кожного куплету заходилася дзвінким сміхом. Дівчина була надзвичайно вродлива, до того ж вона була цілком гола, і приголомшений Кевін ніяк не міг відвести від неї погляду. Він був чемним і вихованим юнаком, тож чудово розумів, що йому слід негайно піти звідси, а проте, паленіючи від сорому, все ж продовжував підглядати, не в змозі навіть рушити з місця. Кевін був не лише чемним і вихованим юнаком, а був *просто* двадцятирі-

чним юнаком з абсолютно нормальною для його віку реакцією на гарних (а тим паче голих) дівчат.

Тим часом дівчина, доспівавши до кінця пісню, дбайливо поклала зібраний букет на траву й підійшла до сусіднього від Кевіна куща, де висів після прання її одяг: панчохи, сорочка, спідниці й ошатна шовкова сукня — щоправда, вже поношена, а місцями розірвана. Зблизька вона справляла ще звабливіше враження й була така жадана, що Кевін не витримав і голосно застогнав.

Дівчина здригнулася від несподіванки і швидко повернула голову. Побачивши його, лише на мить завмерла, потім спритно кинулась убік, де в тіні розлогого дерева щипав траву її стрижений кінь. Вона вихопила з притороченої до сидла кобури пістоль і, звівши курок, спрямувала його на Кевіна. Все сталося так блискавично, що він не встиг навіть ворухнутися.

— Ану виходь! — гукнула дівчина готійською мовою. — І без вибриків! Жодних різких рухів, бо інакше... — Вона не закінчила, але рішучий вираз обличчя був красномовніший за будь-які погрози.

Кевінові не лишалося нічого іншого, як підкоритися. Він вийшов з-за куща, тримаючи перед собою руки долонями вперед.

— Все гаразд, — сказав він. — Не бійся мене.

— Чого б це я боялася! — пирхнула дівчина. — У мене зброя, і я враз виб'ю тобі мізки.

Голяка, з пістолем у руці, вона мала дуже ефектний вигляд, і Кевін мимоволі всміхнувся, дарма що на чолі йому виступив холодний піт, а по спині бігали мурашки.

— Ну-ну, крихітко, вгамуйся, — примирливо мовив він. — Я ж лише підглядав. Повір, я й на думці не мав нічого лихого.

Дівчина зміряла його оцінюючим поглядом і провела кінчиком язика по верхній губі.

— Хто ти, красунчику? — запитала вже значно лагідніше.

— Кевін МакШон до твоїх послуг, красуне.

Дівчина мало не впустила пістоль. Її великі смарагдові очі здивовано втупились у Кевіна.

— Хто-хто? — перепитала вона, ніби не розчувши.

— Кевін МакШон.

— Невже новий герцог Лохланський?

Кевін жартома вклонився їй:

— Власною персоною, панночко. А з ким маю честь розмовляти?

— То це вже не Готланд? — з полегкістю промовила вона, лишивши без відповіді його запитання. — Я в Логрісі?

— Атож. Ти на території герцогства Лохланського, за десять миль на південь від кордону з Готландом. Як тутешній правитель, я гарантую тобі безпеку й особисту недоторканість... Гм-м. Якщо ти перестанеш у мене цілити. А то ще стрілиш ненароком.

— Ага! — сказала дівчина й пожбурила пістоль додолу.

Щось клацнуло. Кевін напружився, чекаючи пострілу... але нічого не сталося.

— Він не заряджений, — спокійно пояснила дівчина. — Не маю пороху.

Вона повернулася до свого одягу, взяла спідню сорочку і квапливо надягла через голову. Потім скося глянула на Кевіна й ніяково всміхнулася, а її щоки зашаріли від запізнілого збентеження.

— Кумедне вийшло наше знайомство. Тобі не здається?

Кевін дурнувато осміхнувся:

— Авжеж, крихітко.

— Я не крихітка. Мене звати Дейдра.

— Дуже мило, Дейдро. Гарне в тебе ім'я, дуже красиве... як і ти вся. Знаєш...

— Знаю, мені всі так кажуть. Та все одно приємно чути... До речі, якщо ми обоє не готійці, то чому розмовляємо цією варварською мовою?

— А тобі яка до вподоби — гельська чи кімрійська?

— Кімрійська.

— То ти з півдня? — запитав Кевін уже кімрійською.

— Так. Певніше, з центру. Із самісінького центру.

— З Авалона?

— Угадав. Я безсоромне столичне дівчисько.

— Чом це ти безсоромна? — здивувався Кевін.

— А хіба ні? — сказала Дейдра, взявши панчошу. — Хіба я повелася як сором'язлива дівчина, коли побачила тебе?

— Ти повелася відповідно до ситуації. Якби я мав щодо тебе лихі наміри, а ти кинулася б одягатися, замість хапати зброю, мене б це не зупинило. А так я... ну... цього...

Кевін замовк, безнадійно заплутавшись у власних словах. Дейдра саме натягала на ногу панчошу, дедалі вище задираючи нижній край сорочки. Видовище було ще звабливіше, ніж коли вона була зовсім без одягу, і остаточно онімілий Кевін жадібно витріщився на неї, намагаючись не пропустити ні найменшого її поруху.

Схаменувшись, Дейдра зойкнула й поспіхом осмикнула сорочку.

— Таки я напrawdę безсоромна, — сказала вона. — Та й ти не взірець делікатності.

— Вибач, — засоромлено промимрив Кевін, відвертаючись.

Продовживши вдягатися, Дейдра спитала:

— Ти живеш неподалік?

— За дві милі звідси мій замок Каер-Сейлген. Ласкаво прошу до мене в гості. — На думку про те, що ця чарівна дівчина гостюватиме в нього, Кевінові солодко замлоїло в грудях. — Ти згодна?

— Та вже ж згодна. Якщо не заперечуєш, поїдемо негайно, бо я зголодніла. Сьогодні взагалі не снідала.

— Ми можемо перекусити просто зараз, — запропонував Кевін. — Я взяв з собою цілу сумку з усілякою всячиною. Збирався зробити тут привал на обід...

Дейдра нетерпляче облизнулася за його спиною.

— То неси її.

Коли Кевін повернувся, Дейдра, вже одягнена, сиділа на траві й розчісувала своє пишне волосся кольору міді. Поруч із нею лежав букет лісових квітів, її смарагдові очі мрійливо дивилися в небо, а на ніжних рожевих устах грала безтурботна усмішка.

Кевін відчув, що йому підкошуються ноги.

„Боже, яка вона красуня!“ — замилувано думав він. — „Хіба міг я уявити, що на світі існує така довершена, така чиста й невинна краса...“

Втім, Дейдра навряд чи була невинна в банальному розумінні цього слова. З її поведінки Кевін зрозумів, що він не перший чоловік, який бачив її голою. Надто вже невимушено вона трималася перед ним без одягу й аніскільки не соромилася цього. Проте в ній вчувалося щось незаймано-чисте, цнотливе, майже янгольське... Кевінове серце стискалося й солодко щеміло.

Знявши з пояса шпагу, щоб не заважала йому, він розстелив перед Дейдрою скатертину й видобув із сумки весь харч, а також дві невеликі пляшки червоного вина. Відкоркував їх і передав одну Дейдрі.

— Даруй, але келиха не взяв.

— Не біда, я вмію пити і з пляшки.

Не гаючи часу на подальші розмови, Дейдра зробила ковточок вина, а відтак поклала до рота шматок добре підсмаженого і приправленого спеціями м'яса. За кілька секунд, схвально промурмотівши, вона потяглася за наступним шматком.

Якийсь час вони їли мовчки. Кевін повільно жував пиріг з перепелиною начинкою і знай поглядав на Дейдру, яка при всьому своєму вовчому апетиті примудрялася їсти з такою вишуканістю, ніби сиділа за святковим столом у блискучому товаристві витончених естетів. З її манер, правильної мови та одягу, дарма що добряче потріпаному, було видно, що вона дівчина шляхетського роду. І тим більше Кевін не міг зрозуміти, як вона опинилася в цій глушині, сама-однісінька, без супроводу. Та ще й у такому вигляді. Та ще й голодна, налякана...

— А знаєш, — нарешті заговорила Дейдра, — це дивно, що я зустріла тебе тут. Відколи надійшла звістка про смерть лорда Шона Мейгі, ми чекали на твоє прибуття до Авалона. Ти ж мав представитися королю як новий герцог Лохланський.

— Я так і збираюся вчинити. Але мій названий батько заповідав розвіяти його попіл з фортечного муру Каер-Сейлге-

на, тому я спершу приїхав у Лохлан. Крім того, якось незручно було з'являтися перед королем, жодного разу не бачивши своїх володінь.

— Мабуть, це правильно,— погодилася Дейдра. А після секундної паузи, додала: — Не всі зрадіють твоєї появи в Авалоні. Родичі лорда Шона дуже сподівалися, що ти залишишся на своєму острові й відмовишся від спадку.

— Я хотів відмовитися, ще за його життя. Але він змусив мене присягтися, що я не зроблю цього.— Кевін сумно зітхнув.— Бо бачив у мені свого вмерлого в дитинстві сина. Часом мені навіть здавалося, що він вважав мене своїм справжнім сином.

Дейдра пильно вдивилася в Кевінове обличчя.

— А й справді,— промовила вона,— ти чимось нагадуєш Дункана. Я добре пам'ятаю його, хоча тоді ще була маленькою дівчинкою. Щоправда, кузен Дункан був білявий і синьоокий хлопчик, а в тебе темне волосся й карі очі, проте щось спільне між вами є. Обоє худі, височенні, вродливі — ти схожий на нього і статурою, і лицем... Якось батько казав, що по смерті сина та дружини лорд Шон геть утратив смак до життя й поїхав на ваш острів, щоб тихо померти. А там зустрів тебе — і, може, завдяки тобі прожив ще вісім років. Ти замінив йому сина, отож права на Лохлан належать тобі не лише за законом, а й за...

— Стривай-но! — здивовано урвав її Кевін.— Ти сказала „кузен Дункан“? Лорд Шон Мейгі був твоїм дядьком?

— Через свою дружину, тітку Констанс. Вона була сестрою моєї матері, а отже, лорд Шон був моїм дядьком.— Дейдра лукаво глянула на нього.— А ти, виходить, мій названий двоюрідний брат.

Кевін раптом зайшовся кашлем.

— Але ж... лорд Шон був одружений з сестрою королеви!

Дейдра поважно кивнула, однак у куточках її очей причаїлася пустотлива усмішка.

— Саме так. Мій батько — король Бріан. Я Дейдра Лейнстер з Авалона.— Вона сліпуче всміхнулася.— Це ж бо так очевидно.

— Очевидно? — перепитав збентежений Кевін.

— А хіба ні? Хіба ти не чув, що королівська донька — найвродливіша дівчина в світі? Чи можеш ти уявити, що на світі існує дівчина гарніша за мене?

Кевін допитливо подивився їй в очі, але так і не збагнув, сказала вона це серйозно чи жартома.

— Е-е... так, звичайно, — промовив він, усе ще під враженням щойно почутого. Йому навіть на думку не спало, що Дейдра могла збрехати; чомусь він негайно й беззастережно повірив їй. — Та розумієш, я аж ніяк не сподівався зустріти в цих краях принцесу з роду Лейнстерів — одну, без почту, без охорони...

— І без одягу, — сміючись, додала Дейдра. — Сподіваюсь, це залишиться між нами?

— Певна річ!

— А ще я сподіваюся, — продовжувала вона, так і не пояснивши своєї присутності в Лохлані, — що мій титул принцеси не вплине на наші стосунки, і ти не станеш називати мене „ваша високість“, „міледі“ — і взагалі корчити із себе придворного кавалера.

— Я ніколи не був придворним кавалером, — відповів Кевін. — Я типовий провінціал.

— Тим краще. Я обожнюю провінціалів і терпіти не можу всіх цих набридливих маккормаків та маелгонів з їхніми солоденькими манерами. — Дейдра обурено пирхнула. — А втім, друзяки кузена Емріса ще гірші. Колінові наближені хоча б мають голову на плечах, а не лише вішалку для вух.

— То ти вирішила трохи відпочити від придворних серед лісів і озер Лохлану? — значуще запитав Кевін.

Натяк був досить прозорий, однак Дейдра знов ухилилася від прямої відповіді.

— Десь так, — сказала вона, допила вино зі своєї пляшки і взяла Кевінову, ще наполовину повну. — Ти ж не заперечуєш?

— Звісно, ні. Та май на увазі, що вино гібернійське. Здається слабким, мов сік, але здорово вдаряє в голову.

— Нічого, я знаю собі міру, — запевнила Дейдра. — Розкажи про себе, Кевіне МакШон. Я чула, що в твоєму походженні є

якась загадка.

— Ну, це ще м'яко сказано. Особисто для мене моє походження суцільна загадка. Двадцять років тому селяни знайшли мене на узліссі, загорненого в червону, шиту золотом мантию. Від народження мені було лише двійко місяців, тож напевно чи мене могли потай привезти на одному з кораблів. З іншого ж боку, мешканців на острові не дуже багато, майже всі одне одного знають, і невдовзі з'ясувалося, що жодна з місцевих жінок не могла бути моєю матір'ю. Словом, казна-що. Мене віднесли до тодішнього губернатора, лорда Маркуса Фінігана, оскільки ясно було, що я не звичайний найда, від якого відмовилася рідня. До того ж біля мене знайшли чудову шпагу зі срібним, але міцним, мов сталь, клинком; а також перстень з коштовним каменем...

— Оцей? — Дейдра вказала на його середній палець лівої руки, де був надягнений золотий перстень з великим гранованим каменем синього кольору. — Можна глянути?

— Прошу.

Кевін зняв перстень і передав Дейдрі. Якусь хвилину вона уважно роздивлялася його, потім повернула зі словами:

— Дуже гарний. Надзвичайно тонка робота на золоті, та й камінь красивий. Це ж сапфір, так?

— Наче так, — сказав Кевін, знову надягаючи перстень. — Хоча ніхто напевно сказати не може. На вигляд він типовий синій сапфір, проте твердіший за алмаз.

— Може, чарівний?

— Цілком можливо. Якщо довго дивитися на нього, він заворожує, гіпнотизує; складається враження, що всередині каменя схована безодня. А от моя шпага напевно чарівна. Звичайне срібло, з будь-якими домішками, не може бути таким міцним і пружним.

Дейдра оглянула Кевінову шпагу, погодилася, що клинок начебто срібний, і водночас визнала, що такого міцного срібла не буває.

— Та це ще не все, — додав Кевін, повернувши шпагу до піхви і поклавши її на траву. — Поруч зі мною знайшли також

повний комплект чоловічого одягу. І от дивина — зараз це вбрання саме по мені. Ніби на мене шили.

— І що б це значило?

— Не знаю. Але мій названий батько якось висловив цікаве припущення. Мовляв, колись я був дорослою людиною, але один злий чаклун, могутній чорний маґ, перетворив мене на дитину. Лордові Шону ніколи не бракувало фантазії. І якщо це так, то злий чаклун дуже прогадав і замість шкоди зробив мені велику послугу. Уяви лишень — я отримав можливість прожити ще одне життя, уникнути помилок, що їх припустився раніше... Тільки от біда: не пам'ятаю я своє попереднє життя, нічогісінько не пам'ятаю, і уявлення не маю про свої колишні помилки і про те, як їх уникнути в цьому житті.

— Дивний у тебе гумор, — зауважила Дейдра. — Ти смієшся з дуже серйозних речей.

Кевін спохмурнів:

— Часом варто посміятися з того, що гнітить. Якщо до серйозних речей завжди ставитися серйозно, можна з'їхати з глузду.

Дейдра співчутливо зазирнула йому в очі:

— Мабуть, у тебе було важке дитинство?

— Скоріше, складне. Допоки на острові з'явився лорд Шон і всиновив мене, я жив у губернаторському домі як вихованець, злиднів не знав, одержав пристойну освіту, відповідне виховання — словом, гріх скаржитися. — Кевін гірко всміхнувся. — Та більшість людей цуралися мене, їх відлякувало моє загадкове походження... та й зараз відлякує.

— Тільки не мене, — сказала Дейдра й торкнулася пальцем до його руки. — До речі, ти чаклун?

— В тім-то й біда, що ні. Коли я був маленький, ніхто не сумнівався, що маю чаклунський Дар. Це було б логічно, з огляду на моє загадкове походження. Та, на жаль, життя не завжди підкоряється логіці. Коли я підріс, наш місцевий відун Етар Альварсон не виявив у мене ані найменшого хисту до маґії. Зовсім нічого — а про справжній Дар годі й казати. Я неспроможний виконати навіть найпростіші закляття.

— Ти шкодуєш про це?

— Ще б пак! Як тут не шкодувати.

— Гм, не часто почувеш такі слова від провінціалів, — зауважила Дейдра. — Хіба ваш місцевий священик не казав, що кожен чаклун, спілкуючись із надприродними силами, ризикує своєю безсмертною душею? Церква стверджує, що відсутність чаклунського Дару — це і є справжній Божий дар, що вберігає від диявольських спокус.

— Все це дурниці, — відповів Кевін. — Просто незграбні поруги обділених природою людей звести свою неповноцінність у ранг особливої чесноти... — Тут він з запізненням прикусив язика й винувато глянув на Дейдру. — Ой, вибач...

— Нічого, — глухо сказала вона і міцно стисла раптово зблідлі губи. На її обличчі промайнув вираз, схожий на гримасу пекучого болю. — Все гаразд.

А Кевін подумки вилаяв себе за дурість. Захопившись розмовою, він геть забув про те, що знали всі в Логрісі: покійна Дейдринна мати була необдарована — тобто не мала чаклунського Дару, і її донька народилася без магічних здібностей. Через це Дейдра почувалася білою вороною в королівській сім'ї, де всі були чаклуни й відьми, а її батько, король Бріан, володів загадковою Споконвічною Силою, яку, за переказами, їхній далекий предок, вождь скоттів Гіломан, отримав після смерті легендарного короля Артура, останнього з династії Пендрагонів. Незважаючи на це (а скоріше, завдяки цьому — адже звичайні люди побоюються чаклунів), Дейдра зажила великої любові серед простого народу і була, поза сумнівами, найпопулярнішою особою з усіх членів королівської родини. Проте Кевін сильно сумнівався, що загальна любов і популярність достатньою мірою компенсували Дейдрі її вроджену неповноцінність...

— От бачиш, як багато в нас спільного, — нарешті озвалася вона, швидкими ковтками допивши вино з другої пляшки. — Ти шкодуєш, що не чаклун, я шкодую, що не відьма... і мало сказати, що просто шкодую. Отож ми можемо разом жаліти себе. Удвох якось веселіше. — Дейдра сумно зітхнула. — Мій батько утнув величезну дурницю, коли одружився з дівчиною нечаклунського роду. Як правило, такі шлюби залишаються

бездітними, але їм пощастило... вони вважали, що пощастило. Та я про це іншої думки. Я б воліла взагалі не народжуватися, аніж бути такою... калікою.

Кевін стривожено подивився на неї. Видно було, що вона добряче сп'яніла, тільки от випите вино зовсім не звеселило її, а навпаки — навіяло смутком.

— Не кажи так, Дейдро!

Вона знизала плечима:

— Я кажу, що думаю. Адже я справді каліка — на відміну від звичайних людей. Вони просто необдаровані, а я напів-кровка... хай йому грець. Хисту до магії не маю ніякого, але належу до чаклунського світу, де відчуваюся чужою. От мій брат був повноцінний чаклун... та це його не врятувало.

Кевін чув цю історію. Єдиний син короля Бріана, принц Гандар, помер десять років тому від затяжної хвороби з явними ознаками навмисного пристріту. Майже ніхто не сумнівався, що пристрітні чари наслав на юного принца менший брат короля, Урієн, проте довести його причетність до цього злочину не вдалося. А за кілька місяців Урієн Лейнстер загинув від нещасного випадку на полюванні, і тепер уже в його смерті підозрювали короля. Ситуація була тим більше дражлива, що зараз наступником престолу був старший син Урієна — Емріс Лейнстер.

— Мій батько, — тим часом продовжувала Дейдра, — наполягає, щоб я чимшвидше вийшла заміж і народила йому спадкоємця. Мої діти матимуть Дар, якщо мій чоловік буде чаклун. А я не хочу цього, не хочу за чаклуна, бо тоді стане ще гірше... а мені й так нестерпно. Я вже стільки просила татка, щоб він дав мені спокій, щоб усиновив Коліна і зробив його своїм наступником. Та він затявся, хоче передати корону онукові...

Кевін слухав її, намагаючись не хитати головою. Дейдра вже двічі ухилялася від пояснень, як вона опинилась у Лохлані без супроводу, але її останні слова навели його на певні здогади. І це йому геть не сподобалося.

— От що, Дейдро, — сказав він. — Ти, бува, не втекла від батька? Ну, щоб він не змусив тебе одружитися?

В її очах промайнув такий щирий і непідробний подив, що в Кевіна не лишилося сумнівів — він помилився.

— Ага, он про що ти подумав. І либонь злякався, що тебе вважатимуть моїм спільником...— Вона силувано всміхнулася.— Почасти ти вгадав, я справді втікачка. Проте втекла не від батька, а від викрадачів.

— Що?!— вражено вигукнув Кевін.— Тебе викрали? Хто?

— Готійські шпигуни,— пояснила Дейдра.— За наказом їхнього короля Аларіка. Мабуть, він збирався тримати мене як заручницю, щоб натиснути на Логріс і виторгувати територіальні поступки. А може, був такий дурний, що сподівався через мене накласти на батька прокляття. Але так чи інакше, він спіймав облизня.

— А як тобі вдалося втекти?

Вона недбало знизала плечима:

— Втекла і все тут.

Дейдра встала й невпевненою ходою рушила до озера, щоб вимити після їжі руки. Зробивши кілька кроків, вона раптом спіткнулася й напевно упала б, якби Кевін останньої миті не підхопив її.

— Що сталося, Дейдро?— стурбовано запитав він, дедалі міцніше обіймаючи її.— Тобі зле?

Дейдра підняла до нього обличчя, її очі млосно блищали.

— Ні, просто запаморочилося в голові. Я надто багато випила, я п'яна...— Вона поклала йому руки на плечі, усім тілом пригорнулася до нього і пристрасно прошепотіла: — Ти такий гарний хлопчик, Кевіне... а я так скучила за любов'ю й ніжністю. Ти ж хочеш мене, правда?

— Так! Так!— мліючи, відповів Кевін і лише потім зрозумів, що він сказав.— Але...

— Я теж хочу тебе, любий. Дуже хочу.

Вона нахилила його голову й наблизилася своїм вустом до його вуст. Кевін розумів, що не має права користатися з теперішнього стану Дейдри, що мусить негайно спинити її. Та це було понад його сили, він просто не міг устояти перед такою спокусою. Він відповів на її палкий та жадібний поцілунок,

і весь навколишній світ потемнів у його очах, затьмарених пристрастю.

Розділ 2

Велике плоскодонне судно повільно пливло вниз за течією Боан — головної водної артерії Логрісу, що перетинала всю країну з півночі на південь. По обидва береги ріки корабель супроводжували два загони озброєних вершників. Зустрічні рибалки та селяни вітали процесію радісними вигуками — простий народ дуже любив Дейдру.

Кевін сидів на лаві біля правого борту й сумовито дивився вдалечінь. Він теж любив Дейдру, і то значно дужче, ніж хотів її любити. Сам не розумів, як міг ускочити в таку халепу й до нестями закохатися в королівську доньку. Винуватив у цьому збіг обставин, ту випадкову зустріч у лісі, і якраз тоді, коли Дейдрі забагалось випрати свій одяг, проклинав злощасні дві пляшки підступного гібернійського вина... А проте, намагаючись бути чесним перед собою, Кевін мусив визнати, що обставини тут ні до чого. Він у будь-якому разі покохав би Дейдру, де б і коли не зустрів її. Це було неминуче, як схід сонця. Це була доля, в існування якої Кевін ніколи серйозно не вірив...

Корабель наближався до Диміліока, третього за величиною міста Логрісу, столиці провінції Новий Корнуол. Там Дейдру чекала врочиста зустріч, а для Кевіна це насамперед означало, що їхня ідилія скінчилася. В Лохлані Дейдра пробула майже тиждень, поки для неї споряджали корабель, потім була півмісячна подорож униз по річці, і весь цей час вони щоночі кохалися. Та відтепер все зміниться. В Диміліоку до них приєднається принцесин почет, Дейдра опиниться в оточенні придворних, а він відійде на другий план, і нинішня їхня близькість залишиться в минулому.

За своїм статусом Кевін належав до найвищої логрійської аристократії. Закони та звичаї країни не відрізняли прийомних дітей від рідних, отож він, офіційно всиновлений безді-

тним лордом Шоном Мейгі, успадкував не лише титул і володіння свого названого батька, а й усю його знатність. Та навіть високе становище Кевіна не могло перекреслити того факту, що він, народжений невідь ким, невідь від кого і невідь де, завжди залишиться для людей чужинцем з дуже підозрілим походженням. Це, серед іншого, й віддаляло його від Дейдри. Логрійці — і знать, і простолюди — навряд чи захочуть, щоб чоловіком їхньої принцеси, загальної улюблениці, став якийсь найда, хай навіть він тричі герцог.

А втім, не це було головне. Прірву між Кевіном та Дейдрою поглиблювала ще одна обставина, жорстока у своїй невблаганній об'єктивності, непідвладна людській волі. Дейдра не була проста необдарована, вона була напівкровка, а це значило, що її шлюб з чоловіком, що не має чаклунського Дару, найпевніше, буде безплідний. Якщо навіть станеться чудо, і в неї народяться діти, то всі вони теж будуть напівкровки і не зможуть претендувати на престол. Такий був закон — принц, позбавлений хисту до магії, не може стати королем...

Його похмурі роздуми перервала Дейдриня поява. Вона вийшла на палубу, одягнена в розкішну оксамитову сукню її улюбленого аквамаринового кольору, що так пасував до її смарагдових очей. Густе волосся дівчини було заплетене в коси і складене на голові у вигляді вінка — чи, швидше, корони. Дейдра влаштувалася на лаві поруч із Кевіном і взяла його за руку.

— Ну от, знову засумував,— промовила вона докірливо.— Прощу тебе, любий, не переймайся майбутнім. У нас все буде гаразд, я обіцяю.

— І скільком ти вже це обіцяла?— раптом запитав він.

Дейдра ніяково відвела погляд, щоки її порожевіли. Кевін одразу пожалкував про свої слова, які вихопились у нього мимоволі. Звичайно, він знав, що був у неї далеко не перший; навіть до їхнього острова доходили чутки про велелюбність і непостійність королівської доньки. Проте за весь час знайомства вони жодного разу не торкалися цієї теми, хоча сам Кевін чесно розповів їй про двох дівчат, що були в нього раніше. Але про Дейдриних хлопців чути не хотів — боявся, що їх було аж

надто багато.

— Ти ревнуєш? — нарешті озвалася вона.

— Ще б пак, — неохоче зізнався він. — Страшенно ревную. Ладен убити кожного, хто...

Тут Кевін затнувся, бо Дейдра рвучко повернула до нього голову. В її очах застиг біль і гнів.

— Ніколи... — напружено промовила вона, — ніколи так не кажи... Не смій навіть думати про це. Зрозумів?

— Вибач, — винувато промимрив Кевін. Така різка реакція спантеличила його.

Якийсь час вони мовчки дивилися на захід, де поступово розгорялася вечірня заграва. А на півдні, прямо за курсом корабля, з-за обрію виростили вежі великого міста.

— Хочеш знати, як я втекла від викрадачів? — запитала Дейдра.

— І як?

— Мені допоміг один з них. Я закохала його в себе, заморочила йому голову, пообіцяла, що батько винагородить його за мій порятунок... ну, і я в боргу не залишуся. Ми втекли разом, а потім я вбила його.

— Чому?

— Мені було гидко, Кевіне. Ти навіть не уявляєш... — Дейдра мерзлякувато пощулилася. — Коли він став вимагати обіцяної винагороди, почав чіплятися до мене, я вихопила його пістоль і вистрілила йому в обличчя. А тоді злякалася, скочила на коня й помчала світ за очі. Забула навіть про зброю та харч. Щастя, що до кордону було недалеко... Отака правда про мою втечу — але її я не розповім нікому, навіть батькові.

— Ти не зробила нічого ганебного.

— А якби я віддалася йому, що б ти сказав?

— Те ж саме.

Дейдра зітхнула:

— Принаймні, тоді я вчинила б чесно. А так я обдурила його... і вбила.

— Він був злочинець.

— Але він допоміг мені.

— Він брав участь у твоєму викраденні і сам був причиною свого нещастя.

— Він лише виконував накази свого короля. А потім зрадив його, піддався на мої вмовляння, повірив моїм обіцянкам.

— Ти не мала іншого виходу,— переконував її Кевін.— Обман був твоєю єдиною зброєю. Обдурити ворога — це не підлість, а військова хитрість.

— Може й так, але... Я ж таки збиралася віддатись йому, правда! Думала, що це буде просто, бо я...— Вона густо почервоніла.— Словом, я повелася як нахабна повія, що отримала гроші наперед і не захотіла їх відробляти.

Кевін розгублено похитав головою:

— Дивний у тебе погляд на речі.

— Який вже є...— Дейдра трохи помовчала, а відтак, здавалося без жодного зв'язку з попереднім, запитала: — Ти чув щось про Брана Еріксона, барона Говела?

— Ні. Хто він такий?

— Дуже небезпечний чаклун. Стережися його.

* * *

Коли під радісні вигуки юрби, гучні вітання герольдів та безладні завивання сурм корабель пришвартувався до причалу в диміліокському порту, на його борт у супроводі святково вдягнених дворян піднялися двоє молодих вельмож.

Старший, років двадцяти п'яти, був високий (хоч і нижчий за Кевіна) шатен з блякло-синіми очима. Його загалом красиве обличчя псували презирливо викривлені тонкі губи й непропорційно малий рот. У манерах вельможі відчувалася швидше пиха, ніж правдива владність, а погляд виказував сіру посередність. Тримався він надзвичайно погордливо, мало не щосекунди підкреслюючи свою зверхність над іншими.

Молодший був Кевінів ровесник, русавий, середнього зросту, надто тендітної статури, з негарним, але приємним веснянкуватим лицем. Його сірі очі дивилися на Дейдру з затамованою ніжністю.

Обоє церемонно вклонилися Дейдрі.

— Дуже радий бачити вас цілою й неущожденою, любачу кузино,— промовив старший з явно перебільшеним і, як зда-лося Кевінові, наскрізь фальшивим ентузіазмом.

— Хотіла б сподіватися, що радість ваш щира, кузене Ем-рісе,— сухо відповіла вона. Потім звернула свій погляд на мо-лодшого і привітно всміхнулася йому.

— Я щасливий, що все обійшлося, Дейдро,— сказав той з теплою в голосі.

Дейдра простягла йому руку, яку він галантно поцілував.

— От у твоїй щирості, Коліне, я нітрохи не сумніваюся,— сказала вона. Звертання на ти в офіційній обстановці в жоднім разі не було проявом фамільярності, це лише підкреслювало різницю в її ставленні до співрозмовників. Логрійські аристо-крати взагалі рідко вживали множину, звертаючи до рівного собі за віком і станом.

Дейдра відступила трохи вбік і взяла Кевіна за лікоть.

— Знайомтеся, панове: лорд Кевін МакШон, герцог Ло-хланський. Прошу любити й шанувати.— Вона зробила пау-зу і глянула на Кевіна.— Дозвольте вам відрекомендувати, мі-лорде, моїх двоюрідних братів — принца Емріса Лейнстера, наступника престолу, і Коліна Лейнстера, королівського ма-гістра чаклунських мистецтв.

Тонкі Емрісові губи розтяглися в холодній усмішці, він не-дбало кивнув. Колін навпаки — доброзичливо всміхнувся йо-му.

— Радий познайомитися з сином лорда Шона Мейгі. Маю надію, що ми станемо добрими друзями.

— Я цього певен, принце,— чемно відповів Кевін.

— Сподіваюся, сестрице,— з гиденькою посмішкою озвав-ся Емріс,— ваша цнота не постраждала в цій халепі?

Колін спрямував на старшого брата пронизливий погляд, очі його потьмяніли від гніву, а профіль загострився. Знена-цька Емріс висолопив язика, наче глузуючи з Коліна... і тут-таки міцно прикусив його зубами.

З натовпу придворних почувися притлумлені смішки. Ем-ріс, геть розгубивши свою пиху, поспіхом сховав у роті поку-саного язика й зацьковано зиркнув на меншого брата. Наре-

шті Кевін збагнув, що це Колін, за допомогою якихось чарів, покарав Емріса за його останні слова.

А Дейдра, ніби нічого не сталося, незворушно промовила:

— Своїм порятунком я цілком завдячую лордові Кевіну МакШону. Це він звільнив мене з полону.

У Кевіна мало не відвисла щелепа від несподіванки. Проте останньої миті він опанував себе, нічим не виказав свого подиву і лише розгублено потупився, що присутні розцінили як вияв скромності.

— Ага! — сказав Колін і з повагою подивився на Кевіна. — А я все гадав, як тобі вдалося втекти.

— Втекла я сама, — пояснила Дейдра. — Діставшись ґотійського кордону, мої викрадачі вже почувалися вдома і втратили пильність, а я цим скористалася. Під час привалу звільнилася від мотузок, скочила на найближчого коня й гайнула на південь. Та мене б неодмінно впіймали, якби вчасно не нагодився наш любий герцог... — Вона зробила паузу і всміхнулася. — Побачивши дівчину, яку наздоганяло півдюжини озброєних чоловіків, він жодної миті не сумнівався, на чий бік йому стати. Одного з моїх переслідувачів він застрелив, ще двох поранив, а від решти ми відірвалися і вже без пригод доїхали до Каер-Сейлгена... І уявляєте, — натхненно продовжувала брехати Дейдра, — коли лорд Кевін довідався, хто я така, то попросив нікому не розповідати про його участь у моєму звільненні. Мовляв, не хоче ні до чого зобов'язувати мого батька. Але я вважаю, що це неправильно. Країна має знати своїх героїв.

Відчуваючи на собі захоплені погляди присутніх, збентежений Кевін ладен був провалитися крізь землю... чи то пак — крізь палубу корабля. А заперечити Дейдрині слова він ніяк не міг, бо ж тепер знав, як все було насправді, і розумів, що вона оголосила його своїм рятівником, аби приховати справжні обставини своєї втечі.

Тим часом Колін підступив до Кевіна й міцно потиснув йому руку.

— Пане герцог, мені просто бракує слів, щоб висловити свою вдячність, — палко промовив він. — Якби не ви, ми б напевно втратили Дейдру. Викрадачі влаштували все так, що

спершу ми не сумнівались у причетності до цього злочину атлантів, і погоня пішла хибним слідом. А коли з'ясувалася правда, було вже запізно. Тож відтепер я ваш боржник. І не лише я — а й уся королівська родина. Певен, що мій дядько король погодиться зі мною.

Дейдра дивилась на Кевіна із задоволеною посмішкою. Несподівано він здогадався, про що вона зараз думає. І навіть не здогадався, а якимсь незбагненим чином дізнався про це. Дейдра думала, що тепер Бран Еріксон не посміє скривдити його, героя-рятівника єдиної дочки короля; тепер її батько буде змушений надати йому своє заступництво, вберегти від того вар'ята Еріксона, відомого також на прізвисько Скажений барон.

Але хто він такий, цей Бран Еріксон? Скажений барон Еріксон...

Розділ 3

Пізно ввечері, коли Кевін повернувся зі святкового бенкету у відведені для нього розкішні покої в палаці губернатора і вже збирався лягти спати, до нього завітав принц Колін. У руках він тримав пляшку і два кришталеві келихи.

— Я помітив, що за столом ти майже нічого не пив, — сказав Колін, перейшовши на дружнє „ти“. — От і подумав, що ми можемо трохи побалакати за чаркою.

Кевін охоче погодився. Уперше від часу зустрічі з Дейдрою він залишався на ніч у цнотливій самотності і мав велику підозру, що сьогодні не засне. А цікава розмова з молодшим принцом (який, на відміну від старшого, подобався йому) була непоганою альтернативою похмурим роздумам наодинці з собою.

Колін поставив пляшку й келихи на стіл, потім повернувся до дверей і швидко провів пальцями по одвірку. Прямокутник дверей тьмяно засвітився, мов намазаний фосфором, а за секунду згас.

— Взагалі, слуги бояться підслуховувати мої розмови, —

пояснив він. — Але зайва обережність не зашкодить.

Вони влаштувалися за столом. Колін наповнив обидва келихи й підняв свій.

— За нас. Щоб усе було гаразд.

— Щоб усе було гаразд, — повторив Кевін.

— Тільки обережно, — останньої миті попередив Колін. — Не поперхнися. Це справжнє віскі з Ірландії, не місцеві помії.

Вони випили. Колін дістав з бічної кишені невелику скриньку, поклав її на стіл і відкинув кришку.

— Пригощайся.

Кевін похитав головою:

— Дякую, не палю. Але тютюновий дим мені не заважає.

— От і добре. — Колін вичаклював вогонь і розкурив сигару. — Я чув твою загадкову історію, Кевіне МакШон, і тепер переконався, що чутки не перебільшують. Твоя шпага справила на мене величезне враження. Вона аж пламеніє чарами. Можна подивитись на неї зблизька?

— Певна річ, — відповів Кевін.

Він устав зі стільця, підійшов до скрині, де тримав свої найцінніші речі й дістав звідти шпагу в шитих сріблом піхвах. Відтак повернувся до столу й передав її Коліну.

Колін видобув шпагу з піхв і став уважно розглядати її клинок. Червоний камінь, що висів у його на грудях, запалахотів слабким мерехтливим світлом. Кевін здогадався, що для вивчення шпаги Колін вдається до магії.

За кілька хвилин він підвів на Кевіна захоплений погляд і заздрісно мовив:

— Це просто надзвичайно! Клинок скріплений дуже хитрими чарами. Я так і не зрозумів їх до кінця... — Тут Колін ніяково всміхнувся й додав: — А якщо чесно, я їх зовсім не зрозумів... Слухай, МакШоне, ти не дозволиш мені взяти шпагу до ранку. Я спробую розібратися в її чарах. Не заперечуєш?

— Звісно, ні, принце.

— Називай мене на ім'я, — запропонував Колін. — Ти Дейдрин друг, а її друзі — мої друзі.

— Гаразд, Коліне. Можеш взяти шпагу. Тільки не зруйнуй чари.

— Я буду обережний,— пообіцяв він.— До того ж ці чари скріплені намертво. Навіть за великого бажання я не зможу їм зашкодити.

Колін повернув шпагу до піхв і відклав її вбік.

— І ще одне. Можна глянути на твій перстень?

На відміну від клинка, з перснем Колін возився недовго і незабаром повернув його Кевінові.

— Глухий номер,— досадливо буркнув він.— Тут такий міцний захист, що я не знаю, як до нього підступитися. Та одне ясно: і перстень, і шпага — надзвичайно потужні магічні інструменти. А ще й твоє загадкове походження... Я просто не йму віри, що ти не чаклун. У тебе має бути Дар. Геть усе свідчить про це.

Кевінове серце закалатало.

— Наш місцевий відун не знайшов у мене Дару,— з боязкою надією проказав він.

— Етар Альварсон?— Колін скептично пхикнув.— Та що може тямити відун у справжній магії! У порівнянні з ним навіть мій брат Емріс може видатися могутнім чаклуном. До речі, ти знаєш, хто такі відуни?

— І хто ж?

— Ті самі чаклуни, але з непробудженим Даром. Вони лише догоджають силам, а не керують ними, вони маріонетки в руках стихій.

— Проте, вони на щось годні,— сумно заперечив Кевін; іскра надії, що була зажевіла в його серці, згасла.— Якби я мав непробуджений Дар, то зміг би виробляти відунські штуки.

— Не конче. Зрідка буває так, що Дар, поки він не пробуджений, ніяк не виказує себе. Наприклад, моя кузина Монгфінд...

— А як виявити такий Дар?— схвильовано перебив його Кевін.

Колін, здавалося, чекав на це.

— Без проблем,— відповів він і зняв з шиї золотий ланцюжок, на якому висів його чаклунський камінь.— Це Вогнезор,

магічний артефакт. Він дозволяє концентрувати і спрямовувати чари. В нашому випадку, допоможе з'ясувати, чи є в тебе Дар.

Кевін узяв до рук Вогнезор і запитливо глянув на Коліна, чекаючи подальших розпоряджень.

— Тепер стисни його в долоні і не випускай, хоч як би яскраво він не світився.

Колін заплющив очі, його обличчя набуло зосередженого виразу. Кілька секунд нічого не відбувалося, аж це Кевін помітив, що крізь його стиснуті пальці пробивається червоне світло. Поступово воно стало таким яскравим, що Кевінові здалося, ніби тримає в руці полум'я, яке от-от припече йому долоню. Якби не Колінове попередження, він напевно випустив би камінь...

А наступною миті пошкодував, що не зробив цього.

Раптом світіння згасло, і тут Кевіна пронизав такий гострий біль, що він не закричав лише з тієї причини, що йому перехопило подих. Камінь випав з його розчепіреної долоні на стіл.

Коли в очах Кевінові проясніло, він побачив перед собою усміхнене обличчя Коліна. Принц надягав на шию ланцюжок з Вогнезором.

— Аби полегшити твої страждання,— задоволено промовив той,— скажу одразу, що цей біль свідчить про наявність у тебе повноцінного Дару. Інакше ти нічого б не відчув.

— Правда?— простогнав Кевін, витираючи сльози. Зараз він був не в тому стані, щоб радіти цій звістці.

— Щира правда,— підтвердив Колін, наливаючи до його келиха віскі.— Ось, випий.

Кевін узяв тремтливою рукою келих і зробив добрячий ковток. Віскі обпекло йому горло, а по тілу розлилося приємне тепло. Знесилено відкинувшись на спинку стільця, він прикрив очі і мляво спитав:

— А менш болючого способу виявлення Дару ти не знаєш?

— Авжеж знаю. Та я хотів від самого початку показати тобі, що таке справжні чари і які вони небезпечні — не лише для

інших людей, а й для тебе. Мушу попередити, що пробудження Дару в твоєму віці — дуже ризикована справа.

— Чому?

— Бо, на жаль, ти спізнився. Оптимальний вік для пробудження — шість-сім років; а що старша дитина, то вища ймовірність різних небажаних наслідків. У вже дорослих людей спроба пробудження взагалі призводить до каліцтва і навіть до смерті... Але ти ще не цілком дорослий, ти — на самій межі. Ще кілька років — і було б узагалі безнадійно. Хоча й так ризик завеликий. Більшість чаклунів та відьом, чий Дар не був пробуджений вчасно, відмовляються ризикувати і на все життя лишаються відьумами.

— Ну, мені кар'єра відьона не світить, — сказав Кевін, потроху опанувавши себе. І сам здивувався тому спокоеві, з яким сприйняв звістку про свій Дар. Десь у глибині душі він завжди був певен, що є чаклуном, а твердження Альварсона про відсутність у нього хисту до магії вважав якимсь прикритим непорозумінням. — Я ж не маю відунських здібностей... Та навіть якби мав, не вдовольнився б цим. Навіщо догоджати силам, якщо я зможу керувати ними.

— А не боїшся за своє життя?

— Звичайно, боюся. Але можна боятися і попри це ризикувати. Я завжди хотів бути чаклуном. І тепер, коли моя мрія здійснилася, хіба можу відступити перед небезпекою.

Колін пильно подивився на нього:

— А ти хоробрий, Кевіне МакШон. Ти не прикидається, тобі справді начхати на небезпеку. І це дуже добре. Впевненість — уже половина успіху. Я попрошу дядька Бріана, щоб він особисто взявся за пробудження твого Дару. Сподіваюся, зі своєю Силою він допоможе запобігти серйозних ускладнень.

— Я багато чув про Споконвічну Силу, — сказав Кевін. — Та все з давніх легенд. А в чому конкретно вона полягає?

Колін знизав плечима:

— Мені здається, що радше в потенційних можливостях її власника, ніж у реальній могутності. Але про це я можу лише гадати. Дядько Бріан ніколи не говорив із мною про свою Силу, вона є табу в нашій родині.

— Даруй, я не знав.

— Пусте. Ніхто ніяких заборон не встановлював. Просто ми самі уникаємо таких розмов. Може, це почуття провини, а може, звичайнісінький сором. Адже ніхто з Лейнстерів не зміг по-справжньому опанувати Силу — так, як володів нею король Артур.

— Якщо вірити легендам,— зауважив Кевін,— відьма Вів'єна через те й убила короля Артура, що він став занадто могутнім.

— І посприяв їй у цьому наш предок, король Гіломан,— похмуро додав Колін.— Саме це я мав на увазі, кажучи про почуття провини. Між іншим, Дейдра вважає, що таким чином нащадки Гіломана Лейнстера спокутують його гріхи — маючи Силу, якою, по суті, не володіють.— Він зітхнув.— Бідолашне дівча, вона з власного досвіду знає, як це нестерпно. Насправді ж вона відьма, от тільки не може скористатися своїм Даром.

— А чого так?

— Хтозна. Просто так виходить, що від шлюбу чаклуна з необдарованою жінкою всі хлопчики народжуються з нормальним Даром, а дівчата — напівкровками. Відповідно, у необдарованого та відьми — напівкровки сини. У них якийсь неповноцінний Дар, його не вдається пробудити.

— Та все-таки він є?

— Атож, є. Але пуття з цього мало, в усякому разі, для Дейдри. Звичайно, вона відрізняється від звичайних людей. Дейдра дуже чутлива, часом здатна вловлювати чужі емоції, приймати думки від інших чаклунів та відьом і передавати їм свої... Та для неї, сердешної, це слабка втіха.

Колін говорив про Дейдру з такою неприхованою ніжністю, що в Кевіна не лишилося сумніву: він теж закоханий у неї. Мабуть, ці думки були виразно написані на його обличчі, бо Колін сумно всміхнувся і сказав:

— Не переживай, МакШоне, ми з тобою не суперники. Я не маю жодних ілюзій щодо Дейдриних почуттів до мене і цілком задовольняюся тим, що обожнюю її на відстані. Її приваблюють винятково красунчики, як от ти.— Він нервово затягся і, закинувши голову, випустив хмару диму в стелю.— Торік

король хотів силоміць видати її за мене, проте я відмовився.

— Он як,— сказав Кевін.— Але чому?

Колін здивовано глянув на нього:

— Хіба не зрозуміло? Якби я пристав на дядькову пропозицію, то втратив би Дейдрину дружбу й повагу. Присилувана дружина замість щирої подруги — нерівноцінний обмін. — Колін трохи помовчав, потім сказав: — Тож тобі нічого мене боятися. А от кого ти справді маєш стерегтися, то це Скаженого барона.

— Брана Еріксона?

— Ага. Отже, ти знаєш про нього?

— Лише ім'я. Дейдра попередила, що він дуже небезпечний. А конкретно нічого не сказала.

— Це й зрозуміло. Її жахає сама згадка про Еріксона. І тим більше їй було б важко розповідати про нього тобі. А річ у тому, що Скажений барон узяв за правило вбивати тих, хто подобається Дейдрі.

Від несподіванки Кевін закашлявся і необачним рухом перекинув свій келих, розливши на столі віскі.

— Жартуєш?!

— На жаль, ні. До твого відома, всіх сімох хлопців, що були в Дейдри впродовж останнього року, Еріксон убив на дуелі.

— О боже! — промимрив приголомшений Кевін. — Ось чому вона так розізлилася, коли я... — Тут він осікся. — Але навіть що?

— Йому клепки бракує, от і весь його мотив. Узагалі ж Еріксон мужоложець і зазвичай цурається жінок — та, видно, перед Дейдрою ніхто не може встояти. Торік він спробував залицятися до неї, вона дала йому одкоша, і відтоді він мстить їй — на свій божевільний манер.

— А як ти думаєш, — обережно запитав Кевін, відчуваючи зрадливий холод у грудях, — мене він теж спробує вбити?

Колін проникливо подивився йому в очі:

— То ти вже шкодуєш, що зв'язався з Дейдрою?

Кевін потупився. Невже це правда? Невже, якби він знав про це раніше, то відмовився б від свого кохання, від Дейдри-

них обіймів та поцілунків, від її ніжності й теплоти, від тієї болісної насолоди, від тієї радісної муки, що відчував з нею?..

— Ні! — з величезним полегшенням мовив Кевін. — Я ні про що не шкодую. Якби я міг прожити ці три тижні знову, я прожив би їх так само.

У Коліновім погляді з'явилася повага.

— Я вже казав, що ти хоробра людина, і знову кажу це. — Він долив у келихи решту віскі з пляшки. — Ти мені подобається. Вип'ємо за тебе й Дейдру.

Вони випили.

— А що ж король? — запитав Кевін. — Невже він терпить це неподобство?

— Ще й як терпить. Такий стан речей його цілком влаштовує. Скажений барон відлякує від Дейдри чоловіків, і королю це на руку. Тому він і заплющує очі на витівки Еріксона. Тільки не подумай, що дядько Бріан жорстокий і несправедливий. Просто Дейдрині гульки вже дістали його до живого... як, власне, й мене. Розумієш, до шістнадцяти років вона була досить стримана, навіть інфантильна дівчина, більше книжками розумними цікавилася — але після материної смерті її наче підмінили. Так загуляла, що й чортам, мабуть, гидко стало. І король нічого вдіяти не міг. Що б він не робив, усе було марно. Лише Еріксон зі своєю божевільною манією спромігся вгамувати Дейдру. Завдяки йому вона взялася за розум і останнім часом поводить як личить принцесі.

— То ти схвалюєш його?! — вражено вигукнув Кевін.

— Аж ніяк. Я вважаю, що за Еріксоном вже давно шибениця плаче. Дядько Бріан такої самої думки. Він не покриває барона, просто ставиться до справи суто формально. Всі дуелі були чесні — це засвідчили й секунданти, й офіційні спостерігачі; отож із юридичного погляду Еріксон не вчинив злочину. Але з тобою цей номер не вигорить. Як не як, а король твій боржник. Та й я вдячний тобі за Дейдрин порятунок — а моя вдячність дечого варта. Ми не дозволимо баронові вбити тебе.

Кевін зашарівся:

— Ну, власне... Власне, я й сам не дозволю йому вбити мене. Хай Еріксон вправний дуелянт, але я теж гарно фехтую.

Особливо своєю шпагою.

Колін знову взяв до рук шпагу й на кілька сантиметрів видобув її з піхв.

— Авжеж,— погодився він.— З таким клинком гріх не перемогти. Навіть самого Скаженого барона.

Розділ 4

...Кромішню п'їтьму в глибинах свідомості розірвав спалах світла. Коліна закрутило у вирі чужих емоцій. Його воля зустрілася з чужою волею — твердою, незламною. Ще один спалах, удар!..

„ХТО ТИ?“— пролунали грізні думки.— „ЩО ТОБІ ТРЕБА?“

„Все гаразд, Кевіне, не панікуй. Це я, Колін.“

„Який ще Колін? Серед моїх знайомих немає жодного Коліна... І я не бачу тебе.“

„Ти під гіпнозом. Ми розмовляємо подумки.“

„Зрозуміло... А чому ти назвав мене Кевіном?“

„Хіба це не твоє ім'я?“

„Не думаю. Здається, мене звати Артур... Точно! Я Артур Пендрагон. Син короля Утера.“

„Милостивий боже! Ти — король Артур?“

„Не король. І навіть не наступник трону. У мене є старші брати... Ага, розумію. Ти вирішив, що я інший Артур. Але той Артур давно помер. Я його правнук. У короля Артура був син Амброзій, у Амброзія — син Утер, і от цей Утер — мій батько. Я син Утера, короля Світла, і Юнони, принцеси з Дому Сутінків. А ти хто такий?“

„Колін Лейнстер з Авалона, син принца Урієна, небіж короля Бріана Другого.“

„Ти сказав: Авалон?“

„Так. Авалон, столиця Логрісу.“

„Але ж це батьківщина мого предка!.. Якщо це Істинний Авалон.“

„Він істинний, не сумнівайся.“

„Хтозна. Для нас Істинний Авалон — це батьківщина справжнього короля Артура.“

„А хіба були несправжні королі Артури?“ — здивувався Колін.

„Скільки завгодно. Так звані резонансні двійники... А коли у вас царював Артур?“

„Дев'ять сторіч тому.“

„Він був простим смертним?“

„Маєш на увазі, необдарованим?“ — уточнив Колін. — „Ні, він був могутнім чаклуном.“

„Дуже могутнім?“

„Надзвичайно могутнім. Він був останній, хто по-справжньому володів Споконвічною Силою.“

„Споконвічною Силою, кажеш? Цікаво... Схоже, я знайшов той світ, який шукали задовго до мене... Але як я потрапив сюди? Не можу згадати... Стоп! Щось таке згадую... Я регресував до немовляти. Це мій останній спогад, а потім — порожнеча.“

„І як це сталося?“

„Я перетнув нескінченність, і це призвело до регресу... по-моєму... так мені здається... І ще мене мало не спалили Формотворчі.“

„Що це таке?“

„Фундаментальні сили природи. Можливо не такі фундаментальні, як Споконвічна Сила, про яку ти казав, але... Ой, чорт! Формотворчі тут такі потужні, такі насичені енергією!.. Як ти тримаєш з ними контакт?“

„На жаль, я не маю з ними контакту. Я маніпулюю лише другорядними силами.“

„Я теж не можу приборкати їх. Поки не можу... Поки...“

„Отже,“ — промовив Колін. — „Ти перетнув нескінченність у пошуках своєї прабатьківщини?“

„Ні, навряд. Я шукав щось інше... Не можу згадати, що саме... Але це якось пов'язане з Ворогом.“

„З ким?“

„З Вартовим Хаосу. Ще його називають Нечистим і Князем Темряви.“

„Він диявол?“

„Як на мене, це питання термінології, а не суті. У більшості релігій диявол є уособленням руйнівного начала, на противагу творчому — Богові. Існують вчення, що визначають Хаос споконвічно руйнівною стихією, а Порядок — творчою; з їхнього погляду Хаос — абсолютне зло, а його Вартовий — диявол. Звідси його імена, що стали загальноприйняті з часів останнього Рагнароку. Також є культ Хаосу, нині заборонений, згідно з яким Вартовий — верховний ангел Господній. Я не прихильник ні Порядку, ні Хаосу; я дотримуюсь концепції Світової Рівноваги, що визнає обидві світові стихії рівноправними... О Мітро! Я згадав! Тепер я знаю... А втім, це неістотно. Хто у вашому світі?‘

„Ти Кевін МакШон, прийомний син лорда Шона Мейгі. Від свого названого батька ти успадкував герцогство Лохлан на півночі Логрісу. Ти нічого не пам’ятаєш про своє колишнє життя.“

„Так і має бути. Моя травмована регресом пам’ять ще не відновилася і всі ці роки спала міцним сном. Навіщо ти по-тривожив її?‘

„Ти... той, *інший ти*, якого звати Кевін МакШон, дозволив прозондувати свою свідомість, щоб визначити, чи здатний ти опанувати свій Дар.“

„Я вже давно опанував його. Просто зараз він спить, як і я сам. В належний час я прокинуся разом з Даром. В належний час моя пам’ять як Кевіна МакШона об’єднається з моїми колишніми спогадами без ризику порушити цілісність особистості. А поки Артур Пендрагон має спати, згадуючи вві сні своє життя, збираючи фрагменти своєї пам’яті в єдину картину... І щоб я дочасно не прокинувся, щоб не зруйнував психіку мого „alter ego“, ти мусиш забути про нашу розмову.“

„Я обіцяю мовчати...“ — почав був Колін, намагаючись перервати телепатичний контакт і звільнитися, але чужа воля міцно тримала його.

„Ні, цього замало. Я не можу довіряти тобі, Коліне Лейнстере. Може, ти й друг Кевіна МакШона; але я, Артур із Дому Світла, тебе не знаю. До того ж ти Лейнстер — а це ім’я не надто популярне в нашій родині. Та й ти, знаючи, хто я насправді,

можеш змінити своє ставлення до мене... цебто до Кевіна МакШона. Тому я зітру з твоєї пам'яті цю розмову. Зрозумій мене правильно.“

„Я розумію,“ — відповів Колін, переконавшись, що нічого вдіяти не може. — „Мабуть, на твоєму місці я вчинив би так само.“

„Радий, що ми порозумілися, Коліне Лейнстер. Прощай — і до зустрічі.“

„Спи спокійно, Артуре...“

* * *

...Колін розплющив очі й кілька секунд блукав потьмареним поглядом по просторій каюті корабля. Кевін, лежачи на широкому м'якому ліжку, неспокійно заворочався вві сні. Дейдра, що сиділа поруч, погладила його по голові, і він затих, зарившись обличчям у пишних складках її сукні.

— Хай ще поспить, — сказав Колін. — З ним усе гаразд.

— Ти щось довідався про нього? — запитала Дейдра; вигляд у неї був дуже схвильований.

Колін утомлено похитав головою:

— Я ж казав, що не збираюся читати його думки та спогади; він мій друг, і я не хочу це псувати. Я лише дослідив його реакцію на різні подразники. У Кевіна дуже стійка психіка — і це незважаючи на його надмірну емоційність.

— Отже, ніяких проблем?

— Жодних, за винятком його віку. Та тут я сподіваюся на твого батька. Подивимося, що він скаже. Але в кожному разі Кевінові доведеться ще кілька місяців готуватися до пробудження Дару. Я попрошу Фергюсона, щоб він особисто взявся за його навчання.

— Це було б чудово, — сказала Дейдра і нараз спохмурніла. — От тільки... є й інша небезпека...

— Ти про Скаженого барона? — одразу здогадався Колін.

— Про нього. І ти знаєш, чого я хочу. Це було єдине моє прохання, яке ти відмовився виконати... дарма що міг урятувати невинні життя.

Колін підібгав губи.

— Ні, Дейдро,— твердо промовив він,— цих собак ти на мене не навішаєш. Насправді це *ти* могла врятувати невинні життя, якби вчасно зупинилася. Визнай свою провину, ти ж завжди була справедлива — і до себе, і до інших людей. У тебе безліч вад: ти примхлива донезмоги, витребенькувата, легко-важна й розманіжена. Але справедливість — твоя безперечна чеснота. То будь справедливою й зараз.

Дейдра ніяково потупилася:

— Я ніколи не відмовлялась від своєї відповідальності. Я ніколи не прощу собі цього... Але ж і у вас з батьком рильце в пуху. Раз ти заговорив про справедливість, то мусиш визнати, що ви обоє використовували Еріксона, аби вплинути на мене. Та й досі використовуєте — щоб я, бува, знову не загуляла.

Колін зітхнув:

— Це вже в минулому, кузино. За свого Кевіна не хвилюйся, ми не дозволимо баронові скривдити його. І не лише тому, що він урятував тебе. Я бачу, що він не просто твоє чергове скороминуще захоплення. З ним у тебе серйозно, правда ж? І тобі начхати, що він виявився чаклуном.

— Так, начхати,— відповіла Дейдра, підвівши на Коліна рішучий погляд.— Бо я справді кохаю його. І не хочу втратити.

Колін знову зітхнув:

— Гаразд. Коли ми повернемося до Авалона, я викличу Еріксона на чаклунський поєдинок...— Він підвівся й позіхнув.— Тепер, з твого дозволу, піду до себе і трохи відпочину. Твій Кевін надивовижу міцний горішок. Дуже важко було ритися в його голові.

Біля самих дверей Дейдра зупинила його:

— То ти точно нічого не довідався про Кевінове походження?

— Анічогісінько,— байдуже відповів Колін і вийшов з каюти.

Щойно він зачинив за собою двері, як Кевін поворухнувся, розплющив очі й сонно подивився на Дейдру.

— Вже все? Скінчилося?— Він підвів голову й роззирнувся.— А де Колін?

— Пішов відпочивати. Сказав, що з тобою все гаразд. Ніщо не перешкоджатиме пробудженню твого Дару.

— От і добре.

Кевін сів поруч з Дейдрою й обійняв її за плечі.

— Любий,— нерішуче промовила Дейдра.— Ти мусиш пообіцяти мені одну річ.

— Яку?

— Що б не сталося з тобою в майбутньому, ти залишишся таким же милим і гарним хлопцем, як зараз.

— Я завжди буду самим собою, Дейдро. Це я обіцяю твердо.— Він пильніше придивився до неї.— У тебе якийсь дивний вигляд. Ти чимось схвильована. Що сталося?

Вона схилила голову до його плеча.

— Я втомилася від самотності, Кевіне. Дуже втомилася. Почуваю себе чужою в своїй сім'ї. Мені це нестерпно. Я хочу мати власну сім'ю, хочу дітей... і щоб їхнім батьком був ти.

— Правда? — із завмиранням серця перепитав Кевін.— Це серйозно?

— Такими речами я не жартую.

— А твій батько...

— Якщо я наполягатиму, він погодиться. Зрештою, ти чаклун, ти син Шона Мейгі, ти герцог Лохланський.

— Насамперед, я чужинець, найда.

— Це дрібниці. Поза сумнівом, ти знатного роду, може, навіть королівської крові. Взяти хоча б твою шпагу. Колін просто в захваті від неї. Каже, що нічого схожого досі не зустрічав... Ти чув легенду про Калібурн?

— Про меч короля Артура? — Зненацька Кевіна охопило сильне хвилювання, а в його голові чомусь завертілося слово „Ескалібур“. — Звичайно, чув.

— Знаєш, я часто думаю: як поставився б Артур до того, що тепер у його країні господарюють скотти? Мабуть, розлютився б і почав відроджувати старі порядки? Чи залишив би все як є?

Кевін знизав плечима:

— Важко сказати. За дев'ять сторіч багато змінилося, і минулого вже не повернеш. Навіть якби король Артур повстав з

мертвих...

— Але ж за легендою він не вмер,— заперечила Дейдра, дивлячись на Кевіна сяючими очима.— Якщо вірити давнім переказам, Артур десь спить міцним сном. Та врешті він прокинеться і прийде до нас... Байдуже, в якій подобі.

Із глибин пам'яті

Прелюдія на початку шляху, або двадцять років тому

Біля цих дверей я з усмішкою зупинився. Усміхнувся я мимоволі, під впливом позитивних емоцій двох дуже симпатичних мені дітлахів, але зупинився зовсім не для того, щоб насолоджуватися цим приємним відчуттям. Хоча, треба сказати, така спокуса була.

Позитивні емоції вирували по той бік щільно зачинених дверей, і те, що я сприймав їх, свідчило про неполадки в системі захисту королівського палацу. Притягнувши до себе Формотворчі, я загострив своє зорове сприйняття (інакше кажучи, викликав чаклунський зір) і швидко обстежив двері. Причиною витoku емоцій була звичайнісінька пробоїна в захисних чарах — така незначна, що в контрольному центрі служби безпеки її навіть не помітили. Це траплялося вже не вперше, і в думках я знову дорікнув батькові за консерватизм, з яким той відкинув мою пропозицію встановити комп'ютер для ефективнішого контролю захисних чарів. Мій батько, король Утер, був дуже старомодною людиною.

Пробоїна була зовсім свіжа. Її краї ще випромінювали залишкову енергію від недавнього ментального удару, що влучив у двері рикошетом. Характерні ознаки ушкодження тканини чарів дозволили мені встановити ступінь провини кожного з двох малих шибеників — первісний удар належав Брендоніві, а зрикошетив він від Бренди.

Я міг би залатати пробоїну за лічені секунди, проте не став цього робити. Нехай дітки самі попрацюють, усуваючи наслідки власної недбалості. Вийде в них чи ні, але надалі вони будуть обачніші.

Я тихо відчинив двері і прослизнув до невеличкої затишної кімнати. Посеред неї на вкритій м'яким килимом підлозі сиділи, взявшись за руки, Брендон та Бренда, мої менші брат і сестра, десятилітні близнюки. Їхні очі були заплющені, на устах грали лагідні усмішки, а милі дитячі личка промінилися умиротворенням. З цією майже ідилічною картиною різко контрастувала запекла боротьба, що точилася між ними на вищих рівнях сприйняття. Кожен загадав на початку гри якесь слово і тепер прагнув вивідати його в супротивника, зберігши в таємниці своє. Це була дуель на думках, двобій розумів у вируючому круговороті емоцій...

Я все-таки піддався спокусі і якийсь час зачаровано стежив за тим, з якою майстерністю і навіть вишуканістю Брендон та Бренда схрещували блоки й контрблоки, виробляли найскладніші фінти, балансуючи на грані фолу, заплутували одне одного в лабіринтах логічних парадоксів і блискуче долали їх. У виконанні близнюків ця популярна серед чаклунської дітвори гра нагадувала шахову партію з елементами дзюдо, тенісу, фехтування і танців на льоду. У свої десять років Брендон і Бренда досить вправно маніпулювали чарами, причому в їхніх діях спостерігалось рідкісне поєднання артистичності та голого прагматизму; естетична привабливість їхніх прийомів анітрохи не шкодила їх ефективності.

Зненацька Бренда зробила різкий випад, немов збиралася розпочати лобову атаку, проте останньої миті, як я й припускав, спробувала пройти з „чорного ходу“, скориставшись ослабленням братових блоків на периферії. Однак Брендон був готовий до цього і, коли сестра трохи відкрилася, завдав їй кількох блискавичних ударів, що на секунду паралізували її волю. Вочевидь, він розраховував, що йому вистачить часу, аби дістатися до загаданого слова, але тут його спіткала невдача. Перш ніж він устиг щось знайти, Бренда оговталась і відкинула його назад.

Я ж, на відміну від Брендона, дещо побачив — але зовсім не те, на що чекав. Нічого схожого на класичне „Брендон дурник“ там не було.

— Брендо! — докірливо мовив я. — Ти махлюєш!

Сестрині блоки миттю розтанули. Бренда розплющила очі й розгублено глипнула на мене. Її гарнесеньке личко почервоніло від сорому.

— Ах ти ж негідниця! — вигукнув уражений Брендон. — Ти нічого не загадувала!

Він повалив її на підлогу, і вони почали відчайдушно борюватися. Я вийшов з кімнати, сам виправив ушкодження й рушив далі коридором, навіть не здобувшись на те, щоб поганити близнюків за їхню недбалість. Я завжди був надто поблаглиивий до них, бо вони подобалися мені дужче, ніж решта моїх братів та сестер разом узяті (а серед них був Александр, якого я взагалі ненавидів). З усієї моєї рідні в Домі Світла я посправжньому любив лише Брендона, Бренду і, звичайно, маму...

* * *

Моя матір Юнона, королева Світла, вже чекала мене в Яшмовій вітальні. Вона була одягнена в церемоніальну шиту золотом туніку червоного кольору, а на її густому каштановому волоссі була укріплена корона у вигляді золотого обруча з алмазною діадемою. Бувши донькою Сутінків, Юнона геть-чисто ігнорувала неписане правило нашого Дому, яке зобов'язувало дорослу заміжню жінку мати вигляд зрілої матрони, і радше скидалася на зовсім юну дівчину, не старшу за шістнадцять років. Дивлячись на неї, важко було повірити, що за минулі вісімдесят стандартних років вона народила моєму батькові дев'ять дочок і трьох синів.

Ввійшовши до вітальні, я за звичкою на мить завмер, милуючись нею, відтак узяв її руку й ніжно торкнувся до неї губами.

— Даруй, що змусив тебе чекати, мамо.

Юнона всміхнулася мені своєю неперевершеною сліпучою усмішкою — як могла всміхатися лише вона.

— Ти не спізнився, Артуре. Це я прийшла раніше. — Мама зміряла мене оцінюючим поглядом (на мені була зелена сорочка, коричневі штани та білі кросівки) і додала: — Забула попередити, щоб ти вдягнувся офіційніше.

— На когось чекаємо? — запитав я. — Чи десь ідемо?

— Маю справи в Хаосі. Ворог попросив про зустріч. Я погодилася за умови, що ти супроводжуватимеш мене.

По моїй спині пробіг неприємний холодок. Син Світла, вихований у традиціях мітраїзму, я в глибині душі схилився перед Порядком, а Хаос сприймав як щось сатанинське. Хоча свідоми розумів, що це не так, оскільки вважав себе прихильником концепції Світової Рівноваги, що розглядала Порядок і Хаос як дві основоположні й рівноправні стихії. Проте дитячі забобони міцно засіли в моїй голові і знай давалися взнаки.

— Що йому треба? — запитав я.

— Він цього не повідомив. Але в своєму запрошенні зазначив, що справа нагальна.

— Мабуть, це пов'язане з відновленням Дому Ареса, — припустив я, згадавши про майбутнє коронування нового короля Марса.

— Навряд, — сказала Юнона. — Принц Валерій приймає всі пункти Угоди, і у Ворога не може бути жодних претензій.

Дім Ареса, Заступника Марсіанських світів, був зруйнований під час останнього Рагнароку — великої битви світових стихій, що завершилася майже вісімдесят років тому за відліком Основного потоку. У тій битві Доми, що стали на бік Порядку та Рівноваги, здобули перемогу; Доми, що підтримували Хаос, були знищені, їхні імена прокляті, а пам'ять про них приречена на забуття. Дім Ареса не належав до останніх, його члени, діти Марса, воювали проти Хаосу, тож ніщо не заважало його відродженню.

— То, може, це пастка? — висловив я ще одне припущення.

Юнона похитала головою:

— Виключено. Зараз не в інтересах Хаосу порушувати Угоду. Гадаю, через те Ворог обрав саме мене — аби показати, що в його запрошенні немає ніякого підступу.

Трохи подумавши, я згідно кивнув. У цьому був певний сенс. Останнім часом у батьковій голові бродили дуже небезпечні ідеї про те, що з цілковитою перемогою Порядку настане ера загального благоденства та процвітання, і лише тверда позиція прибічників Рівноваги на чолі з маминим Домом

Сутінків утримувала його від поновлення війни з Хаосом. Та якщо Ворог улаштує Юноні якусь пастку, мій дід, король Янус, володар Сутінкових світів, не стане заважати батькові, ба навіть буде змушений виступити разом з ним, щоб помститися за дочку.

— А що думає про це батько? — поцікавився я.

— Те, що й завжди. На його переконання, із Вартовим Хаосу можна розмовляти лише з позиції сили. Але він поважає моє рішення. Глави інших Домів теж погодилися визнати мене своїм повноважним представником. — Юнона запитливо глянула на мене. — То ти зі мною?

— Певна річ, мамо. Зараз лише перевдягнуся.

З цими словами я притяг до себе Формотворчі і пропустив їх через синій камінь, Небесний Сапфір, вправлений у перстень на середньому пальці моєї лівої руки. Сапфір був магічним артефактом і мав багато різних функцій, зокрема пом'якшував контакт із Формотворчими, що дозволяло тонше маніпулювати ними. А це було зовсім не зайве в королівському палаці, де аж кишіло чарами та різноманітним захистом від них.

Я проклав до своїх покоїв мікро-тунель і переправив звідти розшиту золотом мантию під колір маминої туніки, темно-синій берет зі строкатим пером, чорні замшеві черевики, а також мою шпагу Ескалібур. Колись вона була мечем, що звався Калібурн і належав моєму прадідові по батьківській лінії та моєму тезці, королю Артуру. Його син, мій дід Амброзій, перекував Калібурн з меча на шпагу і трохи змінив її ім'я. А мій батько, король Утер, виготовив для себе значно досконаліший клинок, загартований у Горнилі Порядку, і віддав Ескалібур своєму старшому синові Амадису, наступникові престолу. Проте мій зведений брат Амадис, єдиний син Утера від першого шлюбу, не полюбляв зброї й ніколи не носив її, отож, коли я підріс, він радо поступився мені шпагою нашого легендарного предка.

— Ось так, — самовдоволено мовив я, присівши на стільця й заходившись узувати черевики замість кросівок.

— Дивовижно! — сказала Юнона; у її голосі вчувалася ціл-

ком природна для матері гордість за сина.— Ти навіть не потривожив сигналізацію. Таки не даремно про тебе кажуть, що ти молодий та ранній.

Я густо зашарівся:

— Ти безбожно лестиш мені, мамо. Я зміг перехитрити сигналізацію лише тому, що разом з батьком та Амадисом встановлював захист і знаю всі його слабкі місця. Якось я намагався створити мікро-тунель у Досвітньому Замку, але зазнав фіаско. Та ще й зчинився страшенний гвалт.

— Дід дуже розсердився?

— Ні, лише трохи поганив мене задля проформи. Ти ж знаєш, він не може сердитись на мене.— Я причепив до пояса шапу й надягнув мантию та берет.— Ну от, я вже готовий.

Юнона нахилила мою голову й поцілувала мене в чоло.

— Для матері всі діти дорогі,— промовила вона.— Та для мене ти завжди був дорожчий за інших... Хоча дарма я це сказала.

— Я й так це знаю, мамо,— відповів я.

Розділ 5

Король Бріан умирав. Зрадницька рука завдала йому смертельного удару саме тоді, коли він чекав на прибуття в палац своєї дочки, що поверталася додому після тривалої відсутності. Убивця належав до охоронців короля, яких добирали особливо ретельно і в чийй відданості ніхто не сумнівався. Перш ніж учинити царевбивство, зрадник випив отруту й незабаром умер, тому замовники цього злочину залишилися невідомі.

Протягом кількох нестерпно довгих годин лікарі відчайдушно боролися за життя короля й безнадійно програвали в сутичці зі смертю. Вони вже не сподівалися врятувати його, але намагалися бодай ненадовго повернути до тями, щоб він міг оголосити свої передсмертні розпорядження, яких очікували вельможі, прелати та вищі державні сановники, що зібралися в просторому передпокої поряд із королівською опо-

чивальнею.

Кевін стояв у кутку кімнати, намагаючись не привертати до себе уваги, і час від часу нервово покусував губи. Він гостро відчував свою недоречність на цьому скорботному зібранні людей, що добре знали вмирущого; але піти звідси не міг. Двірський етикет зобов'язував його, як можновладного князя, до останньої миті залишатися тут і бути серед перших, хто має почути сумну звістку про смерть короля. І тоді верховна влада в країні перейде до рук невисокого сухорлявого юнака, якому нещодавно виповнилося двадцять років...

Наче відгукнувшись на Кевінові думки, неподалік знову заплакала вродлива сорокарічна жінка — сестра короля Бріана, леді Аліса Лейнстер. Спочатку вона разом з Дейдрою перебувала в спальні біля непритомного брата, та потім у неї почалася істерика, і лікарі попросили її вийти. Алісіна донька, шістнадцятирічна Дана, намагалася втішити матір, а заразом і себе.

Куди спокійнішої і врівноваженішою здавалася Бронвен, Колінова менша сестра, дівчина років п'ятнадцяти, із щуплявою нескладною фігурою і таким самим негарним, як у брата, обличчям, рясно всипаним ластовинням. У Кевіна склалося враження, що Бронвен неадекватно сприймає ситуацію, ставиться до цього радше як до гри і з якоюсь нездоровою цікавістю спостерігає за поведінкою присутніх.

З усіх дорослих членів королівської родини Лейнстерів був відсутній лише принц Емріс — донедавна наступник престолу. Уже після замаху стало відомо, що минулого тижня король змінив свій заповіт на Колінову користь, і це перетворювало Емріса з головного претендента на трон у підозрюваного номер один. Отож у його відсутності не було нічого дивного.

А біля самих дверей у королівську опочивальню стояв новий наступник престолу, Колін Лейнстер, разом із трьома найкращими друзями — Еріком Маелгоном та Аланом Мак-Кормаком, що були його однолітки, і Морґаном Ферґюсоном, років на десять старшим. З двома першими Кевін познайомився ще в Диміліоку (вони були в Коліновім почті), і від самого початку стосунки між ними, м'яко кажучи, не склалися.

МакКормака та Маелґона дратувало, що в Коліна з'явився новий друг. А Кевіна, у свою чергу, бісили їхні настирливі спроби повернути до себе Дейдрину увагу. І хоча сама Дейдра відверто демонструвала свою байдужість до них, Кевін однак ревнував.

До Морґана Ферґюсона, головного королівського магістра чаклунських мистецтв, Дейдра ставилася з великою повагою, хоча й не приховувала, що трохи побоюється його. Кевін мусив визнати, що зі своїм велетенським зростом і кремезною статурою Ферґюсон таки справді має дуже грізний вигляд. Це враження посилювали ще й різнокольорові очі — одне каре, інше жовто-зелене, як у кота. Коли пильний, прискіпливий погляд цих очей зупинявся на ньому, Кевінові ставало трохи незатишно. Та загалом він почував до Морґана глибоку симпатію, оскільки той був небожем покійного Маркуса Фініґана, у чиєму домі Кевін прожив майже тринадцять років. Лорд Фініґан був необдарований, а син його рідної сестри, фактично напівкровка, вважався наймогутнішим після короля чаклуном Логрісу — і в цьому Кевін вбачав іронію долі...

Нарешті двері опочивальні розчинилися, і на порозі з'явився королівський камергер. Усі розмови в передпокої миттю стихли, чулося лише схлипування леді Аліси Лейнстер.

— Пані та панове, — рівним голосом промовив камердинер. — Його величність хоче вас бачити.

Колін першим ввійшов до спальні. Слідом за ним потяглися й інші.

Посеред кімнати на широкому ложі, обтягнутому червоним шовком, нерухомо лежав високий чоловік років п'ятдесяти з густою рудою бородою і світлим волоссям. Його зморшкувате обличчя було неприродно бліде, вуста мали неприємний синюшний відтінок, і лише в очах ще жеврів слабкий вогник життя. Кевін уперше й востаннє бачив короля Бріана — батька його коханої дівчини, чоловіка, що за логрійськими звичаями був для нього майже як дядько...

У головах ліжка навколішки стояла Дейдра. Губи її тремтіли, на довгих віях блищали сльози, але вона стримувала ри-

дання.

Головний придворний медик з регаліями магістра чаклунських мистецтв схилювся до Коліна і щось тихо сказав йому. Той мовчки кивнув, підійшов до лежа й опустився навколішки поруч із Дейдрою.

— Ви кликали мене, государю?

— Так, Коліне,— кволо, але розбірливо, мовив король.— Скоро я помру. На жаль моєї Сили бракує, щоб зцілитися. Тож відтепер корона належить тобі... Ти вже знаєш, що я змінив заповіт?

— Знаю, дядьку.

— Мені невідомо, чи причетний твій брат Емріс до цього злочину, але в будь-якому разі він надто дурний, марнославний та дріб'язковий, щоб стати гарним королем. До того ж він слабкий чаклун, і я сумніваюся, що він зміг би опанувати Споконвічну Силу.

— Боюся, що так, государю,— сказав Колін.

— Проте,— вів далі король, трохи підвищивши голос,— Емріс ще залишається старшим після мене в сім'ї. Щоб позбавити його підстав оскаржувати моє рішення, спираючи на своє право першості, я привселюдно оголошую про всиновлення принца Коліна Лейнстера, молодшого сина мого покійного брата Урієна. І після моєї смерті принц цей, мій названий син і наступник престолу, стане королем Логрісу у повній відповідності до законів та звичаїв наших предків. Така моя королівська воля.

Усі присутні схилили голови на знак поваги до останньої волі вмируючого короля.

— Я виправдаю вашу довіру, батьку,— сказав Колін.

— Я цього певен, сину мій. І дуже прошу тебе: не зволікай, зараз не час для церемоній. Моя смерть стане для готійського короля сигналом до початку війни. Можливо, не залишаться осторонь і галлійські князі. На щастя, наша перевага на морі безперечна, отже, з Атлантидою клопоту не буде... Слухай уважно, Коліне. Завтра мене поховають, а вже за два дні ти маєш коронуватися й опанувати Силу... архієпископ знає, що треба

робити, й допоможе тобі... І негайно збирай війська — війна з Ґотландом неминуча, а з Ґаллісом дуже ймовірна.

— Добре, батьку. Я вчиню, як ви кажете.

— І ще... щодо Сили... Коли ти пройдеш у Ворота, Хазаяка дозволить тобі лише зачерпнути з Джерела трохи Води Життя. Задовольнися цим... Не намагайся порушити її заборону й зануритися в Джерело, подолай цю спокусу. Не конфліктуй з Хазаякою, вона... дуже сувора... Зачекай до кращих часів, коли запанує мир і вороги будуть упокорені, а в тебе з'явиться синспадкоємець... він виросте, стане дорослим, набереться досвіду... лише тоді ти зможеш ризикнути собою, не поставивши під загрозу безпеку держави... Це не порада, це наказ, моя тобі остання воля. Заради твого ж добра, заради добра всієї країни...

— Я розумію.

По тому король знову знепритомнів і вже не повертався до тями. А за чверть години лікар констатував смерть. Лише тоді Дейдра тихо заплакала. Її тітка Аліса голосно заридала.

Монсеньйор Корун МакКон, архієпископ Авалонський, прочитав заупокійну молитву, яку підхопила й решта присутніх. Коли молебень скінчився, він зняв із шиї вмерлого короля золотий ланцюжок з червоним чаклунським каменем і повернувся до Коліна.

— Візьміть цей Знак Сили, государю, — сказав духовний владика Логрісу новому владіці світському. — Тепер він ваш. Ви маєте налаштуватися на нього так само, як на свій Вогнезор.

Колін мовчки нахилив голову, дозволяючи архієпископові надягти йому на шию ланцюг. Відтак поглядом попрощався з присутніми і в супроводі трьох своїх друзів рушив до виходу. Минаючи Кевіна, він торкнувся його плеча.

— Ти теж, МакШоне.

У коридорі їм стрівся невисокий темноволосий товстун років тридцяти з добродушним круглим обличчям, жвавими чорними очима і ніжним дівочим рум'янцем на пухлих щоках. Він низько схилився перед Коліном:

— Ваша величносте, я сумую разом з вами.

Колін пройшов повз товстуна, навіть не глянувши на нього. А Кевін пошепки запитав у Фергюсона:

— Хто цей нахаба?

— Бран Еріксон, барон Говел,— відповів Морган.— Чув про такого?

Кевін мало не спіткнувся від несподіванки. Він не йняв віри своїм очам. Невже цей рожевоощокий товстун, ця жалюгідна пародія на чоловіка, і є той грізний чаклун, божевільний маніяк-убивця?..

— Скажений барон? — для певності уточнив Кевін.

— Атож. Надзвичайно небезпечна людина...— Морган ско-са зиркнув на нього своїм котячим оком і додав: — Особливо для тебе, Кевіне МакШон.

Проминувши анфіладу кімнат, вони опинились у просторому кабінеті, дві глухі стіни якого були під саму стелю заставлені полицями з книжками. Посеред кімнати стояв величезний дубовий стіл з численними шухлядами, а за широким шкіряним кріслом висів між двома вікнами портрет Дейдри в повен зріст. Вона була одягнена в чарівну сукню кольору морської хвилі, тримала в руках букет волошок і лагідно всміхалася.

Слуга запалив свічки в канделябрах і завмер, чекаючи подальших розпоряджень. Колін кивком відпустив його, влаштувався в кріслі під Дейдриним портретом і мовчки закупив сигару.

Фергюсон перевірів, чи щільно зачинені двері, й наклав чари проти підслуховування. Тим часом Алан МакКормак і Ерік Маелґон окупували два зручні крісла обабіч стола, а Кевінові з Морганом довелося сісти на стільці.

— Дядько Бріан казав про Ворота та Джерело,— заговорив Колін безбарвним голосом.— А потім архієпископ назвав дядьків Вогнезор Знаком Сили. Це мені дещо нагадало.— Він подивився на МакКормака.— Алане, пошукай „Трактат про Чотири Стихії“. Якщо не помиляюся, він має буди серед творів моїх найясніших предків.

МакКормак досить швидко відшукав на полицях грубенький том у шкіряній оправі з побляклим золотим тисненням і

передавав його Колінові.

— Прошу, государю.

Колін поморщився.

— Припини! Наступний з вас, хто назве мене тут государем, вилетить у вікно. Це стосується й тебе, Кевіне МакШон. Я хочу, аби залишалися люди, мої друзі, що у приватній обстановці звертатимуться до мене по імені й на ти.

— Це зовсім не по-королівському,— зауважив Морган, як здалося Кевінові, з іронією.

— Ну й начхати. Я ніколи не хотів бути королем.

— Проте став. І тепер, ваша величносте, звольте...

— Та годі вже!— раптом гаркнув на нього Колін.— Бодай сьогодні ти можеш не єхидствувати? Мені й без твоїх коментарів паскудно.

Фергюсон нишком осміхнувся, дістав із нагрудної кишені огризок сигари й розкуривав його. Схоже, він був задоволений, що зміг викликати у друга сплеск емоцій. А Кевін про себе відзначив, що Колін, накричавши на Моргана, трохи пожвавішав — у кожному разі, вже не мав такого пригніченого вигляду, як спочатку. Він розкрив книжку десь посередині й почав гортати пожовклі сторінки.

— Це єдиний екземпляр трактату короля Вортимера Першого, прадіда діда мого діда. Раніше я вважав його суцільною маячнею і був певен, що саме з цієї причини рукопис не віддали до друку, коли при дворі з'явилася книжкова майстерня. Та зараз розумію, що помилявся — принаймні у тій частині, де йдеться про так зване Джерело Всіх Стихій. От послушайте:

Ворота до Джерела відчиняють Чотири Стихії — Вогонь, Повітря, Земля і Вода. Так є, бо так має бути.

Посвячений, що входить у Ворота, несе Знак Сили — Символ Вогню, оскільки Вогонь є наймогутнішою зі Стихій.

Провідник, що відчиняє Ворота праворуч, несе Знак Мудрості — Символ Повітря, оскільки Мудрість породжена розумом — швидким, рухливим і всюдисущим, як Повітря.

Провідник, що відчиняє Ворота ліворуч, несе Знак Життя — Символ Землі, оскільки Земля є матір і годувальниця всього живих.

Повітря є також дружба, тому Провідник праворуч має бути щирим і відданим другом Посвяченого.

Земля є також родючість, тому Провідник ліворуч має бути жінкою, а щоб уникнути небажаних зв'язків — дружиною або матір'ю Посвяченого.

Лише любов і вірність Провідника ліворуч, лише чистота й безкорисливість Провідника праворуч відкриють Посвяченому шлях до Джерела Всіх Стихій. Земля дає їжу Вогню, Повітря підтримує його горіння, а без Землі та Повітря Вогонь — ніщо.

Ключем до Воріт є Знак Влади — Символ Води, оскільки Вода панує над іншими стихіями. Вона здатна знищити Вогонь, її потоки розмивають Землю, а хвилі на її поверхні гасять вітер, що є рухом Повітря.

Знак Влади замикає Чотирикутник Стихій. Провідники за допомогою Ключа до Воріт відкривають Посвяченому шлях до Джерела.

Посвячений, стережись! Увійти тобі допомогли Дружба та Любов, вони ж допоможуть тобі вийти, але з Джерелом ти сам на сам.

Закінчивши читати, Колін відклав книжку вбік і запитливо глянув на Морґана:

— Тобі було вісім років, коли дядько Бріан коронувався, тож маєш пам'ятати, як це відбувалося. Це тобі нічого не нагадує?

Морґан повільно кивнув:

— По-моєму, ми думаємо про одне й те саме. Я завжди підозрював, що коронування супроводжує значно складніший обряд посвяти, аніж просто передача Сили під час помазання. Той фокус із сяйвом над головою короля був досить ефектний, та особисто на мене не справив великого враження.

— Це не конче був фокус,— зауважив Колін.— Можливо, то був зовнішній прояв від встановлення контакту між Знаками.

— Стривайте! — озвався розгублений Алан МакКормак.— Про що ви балакаєте? Я, звичайно, не можу пам'ятати коронування, бо тоді ще не народився, але знаю про сяйво під час помазання, і...

— А ти бачив картину в Тронній залі, присвячену цій по-

дії? — запитав Колін. — Пам'ятаєш, що там зображено?

Ерік Маелґон, що досі спокійно сидів у кріслі й зі змученим виглядом слухав їхню розмову, ніби це його зовсім не стосувалося, раптом сказав:

— Камені!

— Атож, — кивнув Колін. — Камені. На тій картині король стоїть перед вітварем, а архієпископ покладає на його голову корону. Ліворуч від короля — його дружина, праворуч — брат королеви, герцог Ласійський. На грудях у всіх трьох висять камені: червоний у короля, фіолетовий у королеви і синій у герцога. Права рука королеви та ліва рука герцога торкаються кінчиками пальців великого алмаза, що вінчає корону.

— Знак Влади, — радше не припустив, а констатував Морґан Ферґюсон. — Напевно, — погодився Колін, зважуючи на долоні камінь, що його раніше носив покійний король. — А це, як і сказав архієпископ, Знак Сили. Що ж до каменів у королеви та її брата, то вони мають бути Знаком Життя і Знаком Мудрості. Гадаю, їх тримають у скарбниці разом з короною та іншими королівськими реґаліями.

МакКормак замислено зсунув брови.

— Звучить переконливо. Але є одна заковика — ні королева, ні герцог Ласійський не були чаклунами.

— Тоді це означає, що Провідники беруть лише пасивну участь в обряді. Вимоги до них інші, і їх чітко сформулював король Вортимер — дружба та любов.

— Гм-м, — промугикав Морґан. — Цікава, між іншим, картина вимальовується. Якщо тлумачити цей уривок буквально, то в момент покладення корони ти маєш пройти в якісь Ворота й опинитись у якомусь іншому місці, біля якогось Джерела.

— А ще там має бути якась Хазяйка, — додав Колін. — Навряд чи це алегорія. І про неї, і про Джерело дядько казав так, ніби вони справді десь існують, і я маю потрапити туди... Але як це може бути? Люди напевно помітили б, якби їхні королі кудись зникали під час коронування.

— Могли й не помічати, — флегматично промовив Маелґон. — Можливо, обряд передбачає насилання особливих чарів

на всіх присутніх у соборі. Таких особливих, що їх не здатний виявити жоден звичайний чаклун. Це ж бо Споконвічна Сила.

— Цікава теорія,— сказав Фергюсон.— Що думаєш, Коліне?

— Навіть не знаю. Сподіваюсь, архієпископ розповість більше.

Морган підійшов до столу, взяв книгу і став навмання гортати її сторінки.

— Може, тут є ще щось корисне.

Колін хитнув головою:

— Навряд. За винятком цього уривка, там більше немає згадок ні про Джерело, ні про Знаки, ні про Ворота. Власне, тому я й запам'ятав його, що він виразно виокремлювався з решти тексту. Тепер я не сумніваюся, що король Вортимер написав увесь трактат заради цієї єдиної сторінки. Це зашифроване послання нащадкам — на той випадок, якщо вони втраять секрет оволодіння Силою.

— Гаразд,— сказав Морган, поклавши книжку на стіл.— Вважатимемо, що ми правильно зрозуміли це послання. Тоді ти маєш вирішити, хто з нас під час коронування стоятиме по праву руку від тебе. Іншими словами, хто буде твоїм Провідником праворуч.

— Так, звісно,— підтримав його Алан МакКормак, а Ерік Маелґон мовчки кивнув.

Колін силувано всміхнувся, наче наперед перепрошуючи за своє рішення.

— Моргане, Еріку, Алане,— промовив він.— Я не можу віддати перевагу будь-кому з вас, показавши тим самим, що його дружбу ціную вище за дружбу інших. От чому я запросив Кевіна МакШона. Він буде моїм Провідником.

Алан МакКормак, подивився на Кевіна з відвертою неприязню. Ерік Маелґон лише байдуже знизав плечима. А Морган Фергюсон схвально хрюкнув і, на противагу МакКормакові, нагородив Кевіна доброзичливим поглядом.

— Що ж, розумне рішення. А хто буде Провідником ліворуч? Дана?

Колін приречено зітхнув:

— Звичайно, Дана, хто ж іще. Адже відсьогодні Дейдра моя сестра.

Кевінові стало шкода молодого короля. Він зрозумів, що, всупереч усім своїм запевненням, Колін до останнього не полишав надії домогтися від Дейдри взаємності...

Розділ 6

Повернувшись до палацу після батькового похорону, Дейдра прогнала зі своїх покоїв усіх фрейлін та служниць, самотужки роздяглася і швиденько забралась у ліжку. Вона не спала понад півтори доби і на зворотному шляху з абатства святого Мартіна, де знайшов свій останній спочинок король Бріан, мало не падала від втоми. Проте зараз, коли все вже скінчилося, Дейдра була така напружена, що ніяк не могла заспокоїтися й заснути. Натягши до підборіддя ковдру, вона безцільна блукала поглядом по спальні і все думала, думала...

Батько вмер, його поховали, і жалоба за ним триватиме лише два дні. А вже післязавтра, згідно з його останньою волею, настане свято — коронування нового короля Логрісу, Коліна IX. Король помер — хай живе король!

Новий король... Дейдра сприйняла це розумом, але серцем вірити відмовлялася. Вона не могла уявити королівство без батька — і тим більше не уявляла на його місці Коліна. Проте він став королем, люди вже бачили в ньому свого володаря, а король Бріан відійшов у минуле, перетворився на частину історії. Велич мирська швидкоплинна...

Втім, Дейдра не почувала ні заздрості, ні досади від того, що Колін успадкував престол, потіснивши її на другий план. Власна неповноцінність не дозволяла їй серйозно думати про владу. Дейдру зовсім не обходило, хто тепер стане королевою (вона здогадувалася, хто) і посяде її нинішнє місце першої леді двору та всього королівства. По батьковій смерті їй було нестерпно й надалі грати роль хазяйки в країні, де править інший король.

Сумні роздуми Дейдри перервала поява Колінової сестри,

Бронвен. Оскільки двері спальні були не замкнені, вона ввійшла, навіть не спитавши дозволу. Бронвен ніколи не відзначалася зайвою делікатністю.

— Вирішила подивитися, чи вже спиш, — пояснила вона. — Може, допомогти?

— Дякую, не треба, — сказала Дейдра. — Обійдуся без чарів.

— Тоді я трохи побуду з тобою. Добре?

Бронвен не стала чекати на відповідь, скинула черевички й забралась на ліжко. Вона була вдягнена в чорну жалобну сукню, проте вигляд її не виказував особливого смутку. Та Дейдру це ніскілечки не образило. Бронвен була надто легковажна, щоб довго журитися, і звинувачувати її в цьому було так само безглуздо, як дорікати гірській річці за швидку течію.

Бронвен зручно встилася на подушках, обхопила коліна руками і, схиливши набік голову, скося глянула на Дейдру своїми ясно-синіми очима.

— Ти не ображаєшся, що Колін призначив коронування на післязавтра?

— Така була батькова воля, — мляво відповіла Дейдра. — Колін мусить оволодіти Силою, щоб уже ніхто не міг заперечити його право на престол. Це остаточно нейтралізує Емріса.

— Думаєш, він причетний до вбивства твого батька?

— Не знаю. Можливо.

— А от Колін, схоже, певний цього. Він запропонував Емрісові посаду губернатора однієї з наших морських колоній на його вибір — проте не ближче, ніж за дві тисячі миль від материка.

— І що відповів Емріс?

— Негайно погодився. По-моєму, він дуже наляканий.

— Що ж, тим краще, — сказала Дейдра. — Там він нікому не мулятиме очі. Це краще, ніж стратити його... навіть якщо він злочинець. Досить убивств, їх і так забагато. Мій брат, ваш батько, мій батько — час уже зупинитися.

Бронвен пильно подивилася на неї:

— Знаєш, мене вражає твоя великодушність, сестрице.

Дейдра важко зітхнула:

— А мене вона просто вбиває. Якби ж то я вміла по-справжньому ненавидіти... Але годі про це. Мені й без того гірко.

— Гаразд,— погодилася Бронвен.— Між іншим, ти чула останню новину? Колін зробив Дані пропозицію.

— Отакої! — Ось тепер Дейдра справді образилася.— Не дуже вдалий час він вибрав для сватання. Міг би й зачекати.

— На жаль, не міг. Виявляється, під час коронування ліворуч короля має стояти його матір, дружина або наречена. Така вимога ритуалу.

— Зрозуміло... І що ж Дана?

Бронвен пирхнула:

— А що Дана! Вона рада-радісінька. Думає, що Колін нарешті покохав її. Але це не так. Він досі за тобою сохне.

— Відучора все змінилося. Тепер я його сестра.

— От-от. Тому він і вирішив одружитися з Даною.

— Правильно. Давно б так,— сказала Дейдра.— Дана сильна й вольова дівчина, до того ж гарненька. Вона швидко прибере Коліна до рук і виб'є дур з його голови.

По тому запала мовчанка. Дейдра вже почала засинати, аж раптом Бронвен спитала:

— Як у тебе з тим красунчиком МакШоном? Він ще не набрид тобі?

Дейдра невдоволено розплющила очі.

— Ні, не набрид. А тобі що до того?

Щоки Бронвен спалахнули рум'янцем.

— Та так... просто цікаво.

— Просто цікаво? — Дейдра ліниво похитала головою.— Не вірю. Здається, ти маєш його на оці. Але це погана ідея. Ти ще мала, тобі рано заглядатися на хлопців.

Бронвен поморщила свій маленький, всипаний ластовинням носик.

— Ще чого! Я лише на рік менша за Дану — а вона незабаром вийде за Коліна. Може, і я хочу заміж?

Дейдра перевернулася на правий бік, поклала під голову руку і знову заплющила очі.

— Хочеш, виходь. Але не за Кевіна. Його не чіпай, він мій. Второпала?

— То в тебе з ним серйозно?

— Авжеж,— сонно промурмотіла Дейдра.— На все життя. Чим він поганий як мій майбутній чоловік?

— Нічим. Він дуже гарний,— відповіла Бронвен. А помітивши, що кухня вже заснула, тихо додала: — Навіть надто гарний для тебе. Він заслуговує на кращу долю, ніж бути твоїм чоловіком. І він обов'язково стане моїм.

З цими словами вона зісковзнула з ліжка, взула черевики і вийшла зі спальні. Невдовзі до палацу мав прибути монсеньйор Корун МакКон, і Бронвен дуже цікавило, про що він розмовлятиме з Коліном, Даною й Кевіном. Захист від підслуховування її не турбував — ще два роки тому вона віднайшла спосіб, як обійти ці чари, і відтоді була в курсі всіх подій при дворі. У її маленькій, але дуже розумній і хитрій голівці зберігалася безліч таємниць, навіть таємниця смерті короля Бріана, яку вона нікому не збиралася розкривати. Бо мала на те вагомий підстави.

Розділ 7

Вислухавши Коліна, архієпископ повільно похитав головою:

— На жаль, государю, я мало що можу додати до ваших слів. Покійний король утаємничив мене в усі тонкощі обряду, але з фактичною стороною цього дивовижного явища я нітрохи не знайомий. Ваш дядько побіжно згадував про Ворота, Джерело та Хазяйку, і з його слів у мене склалося враження, що йдеться про цілком реальне місце, куди ви маєте потрапити в момент коронування. Але як саме це станеться і яким чином ніхто не помітить вашої відсутності — цього не знаю.

— А що вам відомо про Хазяйку?— запитав Колін.

Архієпископ уже вкотре поправив червону оксамитну шапку на своїй голові. Він нервував, розуміючи, яка величезна відповідальність лежить на його плечах. Зазвичай король Логрісу, передчуваючи смерть, запрошував до себе наступника престолу й розповідав йому, що слід робити. Архієпископо-

ві ж залишалося провести сам обряд з точним затриманням усіх приписів ритуалу. Проте зараз, коли король Бріан умер, не встигнувши нічого пояснити Колінові, дуже багато залежало від монсеньйора Коруна МакКона — архієпископа Авалонського, верховного кардинала Західної Курії, намісника патріарха Єрусалимського в Новому Світі.

— Мені відомо лише,— заговорив він,— що Хазяйка є охоронницею Джерела, яке містить у собі Споконвічну Силу. Вона зустрине вас, коли ви ввійдете в Ворота, проведе до Джерела і дозволить випити з нього води. Таким чином ви отримаєте Силу.

— А якщо я занурюся в Джерело?

— Цього в жодному разі не можна робити, государю. Адже король Бріан попереджав вас перед смертю. Та й мені він казав, що Хазяйка Джерела забороняє тісніше прилучатися до Сили.

— Проте,— зауважив Колін,— саме так, мабуть, і був прилучений до Сили король Артур.

— І, може, через те він загинув,— стурбовано озвалася Дана, гарненька дівчина з кучерявим вогненно-рудим волоссям. Її смарагдові очі, такі схожі на Дейдрині, подивилися на Кевіна в пошуках підтримки.— Може, Вів'єна була не проста відьма, а якраз Хазяйка Джерела; і вона вбила Артура, бо він порушив заборону.

— Цілком можливо,— погодився Колін.— І я не кажу, що вже післязавтра спробую зануритись у Джерело. Обряд можна повторити і згодом. Та це не значить, що я чекатиму настання кращих часів, як радив дядько Бріан, бо їх можна чекати до самої смерті. Я дуже підозрюю, що всі мої предки тільки те й робили, що чекали: закінчення війни, потім — наступної, потім — ще однієї, потім — миру та злагоди у країні, потім — народження сина, потім — коли він виросте... Так вони старіли й помирали, не дочекавшись цих найкращих часів.

— Але ж...— почала була Дана, але Колін урвав її:

— Все, годі. Поговоримо про це іншим разом. Я вже сказав, що не збираюся ризикувати під час коронування. А далі видно буде.— Він повернувся до архієпископа.— Ознайомте нас

з обрядом, святий отче. Як я розумію, це вже ваша парафія.

— Так,— кивнув архієпископ і знову поправив свою шапочку.— Насамперед, государю, раджу вам зняти ваш Вогнезор. Його сусідство зі Знаком Сили небажане.

— Я вже це відчув,— сказав Колін, знімаючи з шиї ланцюжок зі своїм чаклунським каменем.— Вони заважають одне одному. А Знак Сили має всі властивості Вогнезора, тож я нічого не втрачу.

— Тоді краще знищити старий камінь,— порадила Дана.— Він налаштований на тебе, і ним можна скористатися, щоб заподіяти тобі шкоду. Ну, ти й сам розумієш.

— Розумію.— Колін з ваганням подивився на Вогнезор у своїй руці.— Але я звик до нього за чотирнадцять років... Це ніби позбутися частки себе. Невеличкої частки, та все ж...— Він поклав камінь до верхньої шухляди стола і замкнув її на ключ.— Отже, повернімося до коронування. Прошу, святий отче, продовжуйте.

* * *

По закінченні розмови Кевін і монсеньйор Корун МакКон разом залишили кабінет Коліна. Їх супроводжував слуга із запаленим ліхтарем, а в коридорі до них приєдналися два охоронці з почту архієпископа.

Якийсь час їм було по дорозі; вони йшли мовчки. Наблизившись до розвилки коридорів, де їхні шляхи розходилися, Кевін уже збирався попрощатися з архієпископом, аж раптом той зупинився і сказав:

— У вас дивне походження, сину мій.

— Так, святий отче,— без особливого ентузіазму погодився Кевін.— Я найда.

— Ви не звичайний найда,— зауважив прелат.— Обставини вашої появи у нашому світі гідні найпильнішої уваги.

— У нашому світі?— здивовано перепитав Кевін.

— Атож, сину мій,— незворушно кивнув монсеньйор Корун МакКонн.— Я певен, що крім цього світу існує безліч інших світів, схожих на наш і дуже відмінних. На моє переконання, стверджувати, що Господь у всій мудрості своїй безме-

жній створив лише один світ з неймовірної кількості можливих варіантів, значить принижувати Його велич.

— І ви гадаєте, що я з якогось іншого світу?

— Я переконаний у цьому. Побачивши вас, я зразу це відчув.

— То ви чаклун? — обережно запитав Кевін.

На лице архієпископа набігла швидка тінь.

— Я напівкровка, — стримано відповів він. — Моя мати була відьма, а батько — необдарований. Ви тут людина нова і ще почуєте цю історію... від пліткарів.

— Перепрошую, святий отче, — пробурмотів збентежений Кевін.

— Вам нічого вибачатися, сину мій. Ваша цікавість до мене така сама природна, як і моя — до вас. Мені гріх скаржитися на долю, я в жоднім разі не вважаю себе обділеним. Господь Бог у великій доброті своїй дарував мені здатність бачити й відчувати те, що недосягне для інших, навіть для наймогутніших чаклунів.

— І це ваше чуття каже вам, що я з іншого світу? — запитав Кевін.

— З цілковитою певністю. Вчорашній день був великим днем для мене... — Архієпископ на секунду замовк. — Хай простить мене Бог, адже вчора вмер король... Однак саме вчора я вперше побачив вас і остаточно переконався, що інші світи існують насправді, а не лише в моїй уяві.

Кевін промовчав, бо не знав, що сказати. У словах прелата про множинність світів було щось щемливо-знайоме, мов тихі звуки колискової, що її в дитинстві співала йому мати — гарна темноволоса жінка з ясними карими очима. Її звали...

Що за дурниці! Як він може пам'ятати свою матір?! Він бо ж був немовлям, коли... Зненацька Кевінове серце закалатало в грудях, у скронях запульсувала кров, а голова неначе розкололася від гострого, пронизливого болю. Він мало не закричав...

Біль зник так само несподівано, як і прийшов. Кевін сторожко поглянув на архієпископа. Той дивився на нього пильно і проникливо.

— Вам ще належить збагнути себе, сину мій, — лагідно мовив він. — Колись це неодмінно станеться.

Архієпископ благословив його на прощання й пішов далі. Кевін продовжував стояти на перехресті коридорів, заглиблений у свої думки. Тієї миті, коли він відчув біль, на нього зійшло раптове осяяння, немов спалах блискавки посеред ночі. На якусь частку секунди Кевін побачив те, що ховалося від нього в непроглядній пільмі, але все сталося надто швидко, щоб побачене закарбувалося в його пам'яті. Натомість лишилося бентежне відчуття чогось надзвичайно знайомого, що він насправді ніколи не забував, просто зараз не міг пригадати...

Врешті Кевін повернув у бічний коридор, що вів до західного крила палацу, і сходами піднявся на другий поверх, де були розташовані особисті апартаменти найзнатніших вельмож королівства, зокрема і його. Ввійшовши до свого помешкання, він проминув темний передпокій і опинився у вітальні, яку заливало примарне світло повного місяця. Двері до невеликої лоджії були розчинені, і крізь тонку фіранку проглядалася кремезна постать.

Кевін поклав руку на ефес шпаги й тихо прокрався до дверей. Чоловік, що спокійно стояв до нього спиною, був одного з ним зросту, навіть трохи вищий, і значно ширший у плечах. Його волосся кольору розплавленої міді сріблилося в місячній саяві.

— А, це ти, Моргане! — полегшено мовив Кевін, упізнавши незваного гостя. — Як ти ввійшов?

Морган Фергюсон неквапно повернувся; на його вустах грала впевнена усмішка. Очевидно, Кевінова поява не стала для нього несподіванкою.

— Я ж чаклун, і звичайні замки для мене дрібниці. Звісно, я перепрошую, що ввійшов без дозволу, просто не хотів чекати в коридорі.

— Все гаразд, — сказав Кевін. — Просто я думав, що це чужий.

Морган Фергюсон жартівливо вклонився йому:

— Радий, що ти не вважаєш мене чужим. Ми Колінові друзі

й маємо жити у злагоді. Між іншим, я нітрохи не ображаюся, що Колін обрав тебе Провідником.

— Я знаю.

— Це було правильне рішення, — вів далі Морган. — Обравши мене, він завдав би смертельної образи Маелґонові й Мак-Кормаку. А якби зупинив свій вибір на котромусь із них, інший би скаженів від заздрощів. А так їхня досада невдовзі мине.

— Ерік Маелґон і зараз нормально до мене ставиться, — зауважив Кевін.

— Це тобі так здається. Він флегмат і зовні не виказує своїх почуттів. А насправді він дуже злий. Я кажу це не для того, щоб налаштувати тебе проти Еріка. Просто ти маєш знати правду.

— Дякую, Моргане. — Кевін трохи помовчав, потім нерішуче запитав: — Як ти думаєш, чому Колін так довіряє мені? Ми ж із ним ледве знайомі.

Ферґюсон стиха мугикнув.

— Ти вже чув його коронну фразу: „Дейдрині друзі — мої друзі“?

— Так. А що?

— У тім-то й річ. Це не просто красиві слова. Як ти, напевно, помітив, Колін не схожий на інших закоханих, він зовсім не ревнує Дейдру. Я підозрюю, що він не любить її у звичайному розумінні цього слова, а радше поклоняється їй. І загалом приязно ставився до всіх її хлопців... гм... хоч і не заважав Скаженому баронові вбивати їх. Але ти в особливій ситуації. Ти врятував Дейдру з полону, і тепер Колін вважає тебе мало не за брата. Це цілком серйозно.

Дещо збентежений згадкою про Дейдрин порятунок, Кевін поклав руки на портик лоджії й задивився на двірський майдан, по якому парами проходили вартові. Морган стояв поруч, закинувши голову і спрямувавши погляд у зоряне небо.

— У своїх стосунках з жінками Колін взагалі великий дивак, — продовжив він за хвилю. — Взяти хоча б Дану. Надзвичайно чарівна дівчина. Дуже гарненька, така юна й невинна. — Морган мимоволі облизнув губи. — Вона давно закохана в Ко-

ліна, а він вперто не вірить у це, вважає її почуття дитячою примхою. Через Дейдру він узяв собі в голову, що не може сподобатися жодній жінці... От телепень!

Кевін тихо розсміявся:

— Так ти кажеш про свого короля?

— Передовсім, Колін мій друг. І наша дружба дає мені право критикувати його. Він дурний, що комплексує через свою зовнішність. Дейдра відмовлялася стати його дружиною не тому, що він негарний. Просто вона завжди цуралася нашого брата чаклуна й віддавала перевагу необдарованим... доки не з'явився ти. Вона не змінила свого ставлення до тебе, навіть коли Колін виявив твій Дар. Дехто, приміром МакКормак, пояснює це вдячністю за порятунок, але я так не вважаю. Дейдра не з тих дівчат, що...

— Морґане, прошу,— урвав його вкрай зніяковілий Кевін,— не будьмо про це.

— Гаразд,— сказав Ферґюсон і негайно змінив тему розмови. Як і Коліна, його дуже зацікавила Кевінова шпага. І так само, як Колін, Морґан зазнав з нею невдачі. Чари, що скріплювали клинок, збили з пантелику навіть наймайстернішого чаклуна Логрісу.

Скрушно зітхнувши, Морґан повернув Кевіну шпагу, а на перстень і дивитися не став — очевидячки, щоб не завдавати собі нових прикрощів. Потім вони ще з півгодини розмовляли на різні нейтральні теми. Виявивши у свого співрозмовника схильність до пліток, Кевін запитав про архієпископа і почув у відповідь сумну історію кохання молодії відьми-аристократки до збіднілого провінційного дворянина. Нарешті Морґан сказав:

— Ну, що ж, мені час іти. Інакше дружина подумає, що я швендяюся по дівках.

— А вона має підстави так думати? — поцікавився Кевін.

Морґан розв'язно осміхнувся:

— Атож, має. Та я не люблю, коли мене звинувачують у гріхах, яких не чинив. На добраніч, Кевіне МакШон. Приємно було побалакати з тобою.

— Стривай, Морґане,— зупинив його Кевін після деяких вагань.— Що ти можеш сказати про Бронвен?

— А в чім річ?

— Ну... Сьогодні в абатстві вона весь час зиркала на мене. У неї був якийсь дивний вигляд... наче я щось їй зробив, чимось її скривдив. А я ж навіть не розмовляв з нею.

Морґан нараз спохмурнів:

— Остерігайся її, Кевіне. З Бронвен краще не заводитися. Якщо вона незлюбить тебе — кепські твої справи. Всі вважають її ще дитиною, легковажним і безтурботним дівчиськом, та насправді за цією маскою ховається дуже розумна, хитра й підступна відьма. Я навчав її чарам і знаю, на що вона здатна. До того ж у неї паскудний характер.— Ферґюсон похитав головою.— Мені шкода того небораку, який візьме її за дружину. Ліпше одразу вбити його, щоб довго не страждав.

Розділ 8

— Коліне,— промовив архієпископ.— Чи визнаєш ти Отця, Сина і Святого Духа як Бога єдиного?

— Так.

Одягнений у біло-золоті королівські шати, Колін стояв навколішки перед віттарем кафедрального собору святого Андрія Авалонського. Архієпископ тримав його праву руку на Біблії.

— Чи зобов'язуєшся любити й шанувати Святу Церкву Христову, берегти її від язичників, реформаторів і блюзнірів та нести світло її істинної віри по всьому світові?

— Так.

— Чи зобов'язуєшся правити своєю державою за законом і справедливістю, захищати правду та добро і, скільки стане тобі сил, викорінювати зло?

— Так.

— Чи зобов'язуєшся вживати свою Силу, даровану тобі Господом, лише в боговгодних цілях, вести непримиренну боротьбу з дияволом та його слугами, чорними маґами?

— Так.

Колін скріпив текст королівської клятви своїм підписом, і архієпископ поклав пергамент на вітвар. Церемонія коронування наближалася до кульмінації.

Монсеньйор Корун МакКон за допомогою довгої тонкої трубки з чистого золота набрав зі священної ампули трохи єлею і капнув його в золоту чашу. Присутні в соборі затамували подих. Архієпископ умочив пальця в єлей.

— Цим миром від імені Всевишнього помазую тебе на царство. Нехай буде з тобою Сила і благословення Господнє у всіх твоїх праведних справах. Амінь!

З цими словами він накреслив на Коліновім чолі хрест. У юрбі пронісся полегшений подих. Багатьом здалося, що на якусь мить над головою короля спалахнуло сяйво, а дехто міг навіть заприсягтися, що бачив над вітварем святого Андрія, що здавна вважався заступником Логрісу. І лише кілька людей знали, що ніякої передачі Сили ще не відбулося.

Церковний хор заспівав чергову молитву. Двоє молодших єпископів закріпили на Колінових плечах пурпурну королівську мантию, потім символічно торкнулися його черевиків золотими шпорами й одразу забрали їх. Архієпископ благословив меч і з напутніми словами простягнув його молодому королю.

Колін прийняв меч, поцілував голівку ефеса і передав його лордові Дункану Енгусу, чоловікові своєї тітки Аліси, головному маршалові логрійської армії. Схиливши коліна, Дункан Енгус поклав меч на вітвар, віддаючи військову могутність держави в руки Божі, після чого встав і відійшов убік.

Нарешті Кевін і Дана піднялися до вітваря. На грудях у обох висіли чаклунські камені — Знак Життя в Дани і Знак Мудрості в Кевіна. Вони опустили на навколішки обіруч короля. Тим часом архієпископ дістав усипану коштовними каменями золоту корону з великим алмазом чистої води.

— Вінчає тебе Господь, сину мій, короною слави та справедливості! Будь вірним захисником і слугою своєї держави, і хай допоможе тобі Всевишній, творець усього сущого на землі. В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь!

Він поклав на Колінову голову корону. Знак Сили на грудях короля замерехтів м'яким червоним світлом. Усередині двох інших каменів, Знака Мудрості і Знака Життя, також спалахнули вогники. Ліва рука Кевіна і права рука Дани потяглися до алмаза на короні й одночасно торкнулися його кінчиками пальців. Кевін відчув, як крізь нього прокотилася хвиля холоду, на якусь мить його замлоїло...

Ворота відчинилися, пропустивши до Джерела чергового неофіта. Колін зник із собору — але жодних чарів, щоб приховати його відсутність, накладати не довелося, позаяк...

* * *

...Колін стояв навколішки біля підніжжя високого пагорба, порослого густою ліловою травою. Подекуди виднілися квіти — білі, червоні, жовтогарячі, фіолетові, жовто-золоті, срібні, небесні... тобто зелені — бо небо тут переливалося всіма відтінками зеленого кольору, аж до бірюзового. Сонця видно не було; світло випромінювало саме небо — яскраве, осяйне, мінливе...

По пологому схилу пагорба до Коліна неквапно спускалася струнка золотоволоса жінка у сліпучому білому вбранні. Її хода була велична, пружна і граціозна. Коли вона підійшла ближче, він розгледів риси її обличчя — чіткі, строгі, бездоганно правильні. В її суворій красі вчувався крижаний подих снігових вершин.

Жінка зупинилася за три кроки від нього.

— Вітаю тебе, Коліне Лейнстер з Авалона!

Її уста ворушились у цілковитій відповідності з мовленими словами, але її голос дзвенів і відлунювався просто в Коліновій голові.

З деяким запізненням Колін додумався встати з колін. Тільки тоді він помітив, що вдягнений не у важкі королівські шати, а в простору зелену туніку з легкої, майже невагомої тканини.

А ще за секунду Колін збагнув, що ця туніка — лише ілюзія, створена його власною уявою, щоб він не почувався ніяково без одягу. Насправді ж він був цілком голий!

— Мій одяг...

— Він лишився в соборі,— відповіла жінка в білому.— Так і має бути за ритуалом. Але не турбуйся. Скільки б ти не пробув тут, твій одяг не зрушить з місця, і ти повернешся в нього.

— Як це?

— Дуже просто. Ти вийдеш із Воріт тієї самої миті, коли й увійшов. Час тут дуже в'язкий.

— Де „тут“?

— У Безчасів'ї.

— А що це?

— Перехрестя світів. Місце, де знаходиться Джерело Всіх Стихій, альфа та омега всього сущого.

— А ти хто така, чарівна леді?— запитав Колін, наперед знаючи відповідь.

— Я Хазяйка Джерела.— Вона простягла йому руку.— Ходімо зі мною, Коліне Лейнстер. Часу в нас удосталь...

* * *

...І жодних чарів, щоб приховати його відсутність, накладати не довелося, позаяк тієї ж таки миті Колін повернувся в собор. Кевін і Дана встали з колін і допомогли підвестися Колінові — тепер уже коронованому королю Логрісу. Вони разом повернулися до пастви.

— Люди!— урочисто проголосив архієпископ.— Ось ваш король, законний правитель Логрісу!

— Хай живе король!— вигукнули присутні.

Церковний хор заспівав „Многа літа“. Колін, у супроводі свого почту та групи прелатів, рушив до виходу із собору. За ними почала формуватися процесія.

— А знаєте,— тихо промовив Колін до Кевіна й Дани, що йшли обабіч нього,— дядько Бріан помилявся щодо Хазяйки. Вона зовсім не сувора. Навпаки, дуже мила особа. І красива, і добра...— Тут він скося зиркнув на Дану, і на його вустах заграла ніжна усмішка.— Але ти поза конкуренцією, Дано. Ти найгарніша в усьому світі... в усіх світах.

Дана зашарілася й нишком глянула на Коліна, а відтак знову звернула свій ясний погляд на юрбу простолюду, що вітав

разом з королем і свою майбутню королеву.

А Кевін чомусь подумав про Бронвен. І ця думка викликала в нього незрозуміле хвилювання...

Із глибин пам'яті

Продовження

Ми з Юною спустилися в ліфті у глибоке підземелля палацу й опинилися у просторому приміщенні, видовбаному в скелі. Це була Зала Переходу, спеціально призначена для сполучення з іншими світами. Тут припиняли свою дію захисні чари, що наглухо блокували доступ до Тунелю в королівському палаці й усьому Сонячному Місті — столиці Царства Світла.

Уздовж стін Зали були встановлені арки, позначені як вхідні та вихідні. Вони не мали жодних чарів і призначалися лише для зручності, щоб запобігти можливим зіткненням при вході та виході з Тунелю. Під нерівною кам'яною стелею висіли невеликі білі кулі, що освітлювали приміщення. Раз по раз перед нами спалахували застережні написи: „Перевірте, чи маєте при собі вибухові речовини або радіоактивні матеріали“, „Увага! Навіть залишкова радіоактивність може призвести до катастрофічних наслідків“, „Будьте пильні! Ще раз перевірте...“ — і так далі. Ці попередження були аж ніяк не зайві. Потрапивши до Тунелю, ядра всіх нестійких елементів миттєво розпадалися, а вибухівки, хоч і були в принципі транспортбельні, детонували від найменшого струсу. Якщо вам набридло життя і ви хочете швидко й безболісно накласти на себе руки, то ввійдіть у Тунель з дрібкою очищеного урану. Стотисячний результат гарантований.

Привітавшись із охоронцями Зали, ми рушили до найближчої вхідної арки. Аж це під сусідньою вихідною замерехтіла напівпрозора людська постать, що за мить набула живої плоти. Під аркою з'явилася та, кого я найменше хотів зараз бачити (після брата Александра, певна річ): моя тітка Мінерва, мамина зведена сестра. Ця гидка стара мегера псувала мені життя в дідовім Досвітньому Замку і в піднебесному Олім-

пі, де я проводив значно більше часу, ніж у Сонячному Місті. Принагідно зазначу, що моя завелика любов до маминої Країни Вічних Сутінків розцінювалося багатьма моїми родичами з батькового боку як прояв потенційної нелояльності до Царства Світла. Втім, зараз стосунки між двома однаково рідними мені Домами були союзницькі і навіть дружні, про що свідчила й поява тут Мінерви без повідомлення про візит.

Матеріалізувавшись, тітонька зробила крок у нашому напрямку, приязно всміхнулася моїй матері, а мене нагородила однією з найбридкіших своїх посмішок.

— Юноно, Артуре! Ви вже йдете?

— Так, сестро,— відповіла мати.— Маємо зустрітись з Вартовим Хаосу.— Атож, чула про це.— Знову бридка посмішка, адресована мені.— Сподіваюся, Нечистий не забере до себе Артура. В усякому разі, не так швидко.

Я зрозумів натяк і кинув на Мінерву стривожений погляд. А ясні мамині очі потьмяніли. Коли йшлося про її дітей, Юнона не сприймала гумору — тим більше такого чорного, як у тітки Мінерви.

— Припини, сестро! Твої жарти огидні й зовсім не дотепні, а ти поводишся як зіпсута дитина. Боюся, час не має влади над твоєю паскудною вдачею.

— Даруй,— сказала Мінерва.— Я нікого не хотіла образити. Це все мій задовгий язик.

— Можу вкоротити,— озвався я, сформувавши перед собою образ розпечених кліщів.

Тітонька відсахнулася, коли кліщі потяглися до неї, й захотіла — так само бридко, як перед тим посміхалася. А я пошкодував, що не можу насправді вкоротити їй язика. Хоч там як, а вона моя рідня. Проте рано чи пізно хтось таки прикандичить Мінерву — і я перший проголосую за його виправдання.

— Ну, годі вже,— сказала Юнона, беручи мене за лікоть.— Перепрошую, сестро, але ми не маємо часу на балачки. Заходь іншим разом.

— І краще тоді,— додав я,— коли мене тут не буде.

Мінерва ображено набурмосилась і подалася до ліфтів. Пішла, мабуть, до іншої моєї тітки, Ігрейни, зведеної сестри мо-

го батька, яка посідала почесне третє місце у списку моїх неулюбленіших родичів. Вони з Мінервою були одна одної варті, а коли збиралися удвох, то перетворювалися на справжнісіньке стихійне лихо — десь так одинадцять з половиною балів за шкалою Ріхтера. До повних дванадцяти вони не добирали лише через брак у обох розуму.

Юнона провела сестру довгим поглядом, потім повернулася до мене:

— Не ображайся на неї. Важко їй бути старою дівою.

— Ще б пак! — пирхнув я. — Спробуй знайти їй чоловіка, що терпів би її гадючий характер.

За словами родичів, упродовж останніх двохсот років Мінерва вже з десяток разів повідомляла про свої заручини, але до весілля так і не доходило. Всі її наречені вчасно прозрівали й тікали від неї світ за очі. І, по-моєму, правильно робили. Я не побажав би такої долі навіть найлютішому ворогові...

Ми ввійшли під арку, і Юнона відкрила Тунель. Нас огорнув густий фіолетовий туман, підлога під нами зникла. Коли настала невагомість, мене трохи замлоїло (от чорт, забув пообідати!), проте я не був новачком і швидко подолав нудоту. Потім відчув поштовх у спину, і нас понесло уздовж Меридіана до нижнього полюса існування — до Хаосу.

Навколо з калейдоскопічною швидкістю мінилися картини різних світів. Сліпучо-біле сонце Царства Світла набуло золотавого відтінку, квітучі сади, величні вежі та куполи Сонячного Міста, промайнувши на мить, зникли, поступившись диким тропічним джунглям... Сонце порожевіло, а над заростями ніби прокотився вогненний смерч, знищивши все на своєму шляху, і залишилася тільки випалена й потріскана земля... Рожевий відтінок світила змінився червоним, землю вкрила кілометрова товща води... Сонце ще дужче почервоніло й загрозливо збільшилося в розмірах, а океан відступив, оголюючи піщану рівнину...

Ми вже полишили Екваторіальний Пояс, єдине місце у Всесвіті, де існують усі умови для виникнення та розвитку нормального повноцінного життя. Близькість до Світових Полюсів, Порядку та Хаосу, породжує дисбаланс буття, який уби-

ває все живе, за винятком нас, Володарів Екватора — чаклунів та відьом, здатних керувати глибинними силами природи.

Тим часом сонце продовжувало збільшуватися, набуваючи лиховісного кривавого відтінку, і незабаром захопило добру чверть блідо-сірого неба. Навколо нас простиралася безкрайня жовтогаряча пустеля, кволий вітерець з усіх своїх крихітних сил здіймав у розріджене повітря невеликі хмаринки піску. Подекуди виднілися гладкі, відшліфовані мільярдами років скелясті виступи. Це був ненаселений і нічийний світ із групи Полярних світів Хаосу; світ, близький до тієї незримої межі, за якою починалася теплова смерть Всесвіту...

— Тримайся! — гукнула Юнона, і нас знову огорнула фіолетова імла.

Мене смикнуло, труснуло, потім закрутило з запаморочливою швидкістю, до горла знову підкотилася нудота, а на довершення до всього щось штурхонуло мене в сонячне сплетіння, і я мало не скрутився в баранячий ріг... Нехай мама не ображається, але її манера подорожувати Тунелем залишає бажати кращого. Я ще ніколи не перетинав Грань Хаосу, однак був певен, що зміг би уникнути такого соматичного струсу.

Ми пронеслися крізь вогненний вир і пірнули у простір, що заперечував усі евклідові уявлення про перспективу. Світ нелінійних і непостійних у часі законів, світ парадоксів, абсурду та божевілля, світ параноїдальної геометрії та шизофренічної логіки...

Мій шлунок знову збунтувався, коли на величезній швидкості ми перетнули область, де геодезичні розходилися віялом, спотворюючи не лише перспективу, а й наші тіла. Зненацька перед нами вигулькнула кам'яна брила. Проте Юнона не зменшила швидкості і спрямувала нас простісінько в темну й зловісну на вигляд печеру.

З Тунелю ми вийшли навдивовижу м'яко, що після всіх маминих вибриків приємно здивувало мене. Ми опинились у просторому приміщенні, де геометрія була більш-менш нормальною, в усякому разі, стабільною. Усі стіни та склепінчаста стеля були вкриті фресками, від одного погляду на які мене аж заціпило. Я ніколи не був палким шанувальником жи-

вопису, проте ця велична й моторошна панорама пекельного буття справила на мене приголомшливе враження. Зображені на фресках сцени були яскравими, переконливими й динамічними; ретельно виписані деталі, аж до найнезначніших, ледь помітних поглядів, створювали відчуття зненацька застиглої реальності, ладної будь-якої миті знову ожити й зійти зі стін. Навіть такому дилетантові, як я, було зрозуміло, що фрески вийшли з-під пензля найвидатнішого майстра всіх часів та народів. Якби я був видавцем, то продав би дияволів душу за можливість використати фрагменти цього розпису як ілюстрації до безсмертного твору Данте Аліґ'єрі.

— Палати Смерті,— сказала Юнона.

Я лише мовчки кивнув, бо й сам про це здогадався. Я ще ніколи не був у Палатах Смерті, але багато про них чув від старших родичів. Іншого такого місця, мабуть, немає у всьому Всесвіті. За переказами, тут душі померлих грішників постають перед Нечистим, прямуючи в Хаос, хоча я в це не вірив. Я поділяв думку тих, хто вважав, що Палати Смерті були споруджені Ворогом уже після його поразки в останньому Рагнароку, щоб справити належне враження на переможців. Саме тут, під пильними поглядами чортів, що мордували на фресках грішників, була підписана Угода про падіння Домів Темряви, за якою Хаос визнавав перемогу сил Порядку та Рівноваги й відмовлявся від претензій на владу в Екваторіальних світах.

Підлога в центрі приміщення раптом розверзлася, звідти вирвалися язики червоного полум'я, і в клубах чорного диму виник витесаний із граніту трон, на якому сидів могутній велетень з довгим золотавим волоссям, дуже схожий на грізного та войовничого бога зі скандинавських міфів.

Полум'я зникло, діра в підлозі затяглася, дим розсіявся, але трон продовжував висіти в повітрі.

— Вітаю тебе, Юноно, королево Світла!— заgrimів під склепінням Палат голос „скандинавського божества“.— Радий, що ти відгукнулася моє запрошення.

Це був Вартовий Хаосу власною персоною. Ще його називали Ворогом, Нечистим та Князем Темряви. Чесно кажучи, я

сподівався побачити хвостатого й рогатого сатаноїда — саме в такому вигляді він з'явився вісім десятиліть тому на підписання Угоди, що вінчала завершення Раґнароку. Мій зведений брат Амадис розповідав, що тоді молоді чаклуни та відьми, які супроводжували старших Володарів, гарно порозважалися, переловивши чортенят з пошту Нечистого і зв'язавши їх хвостами. Шкода, що в той час мене ще не було на світі.

У відповідь на привітання Юнона зміряла Ворога крижаним поглядом:

— Облиш ці дешеві фокуси, лукавий. І не смій сидіти в моїй присутності.

Золотоволосий велетень зграбно зіскочив на підлогу. Спорожнілий трон штопором угвинтився в стелю і зник.

— Ти нечемна й зарозуміла, королево, — зауважив Ворог. — А втім, чого ще чекати від нащадків Дому ренегатів. Твоя пиха породжена почуттям провини — адже за старих часів діти Сутінків були лояльні до Хаосу.

— Так само як і до Порядку, — сказала Юнона. — Ми не підтримуємо жодну зі стихій у її експансивних прагненнях. Сутінкові відстоюють принцип Рівноваги між Порядком та Хаосом. Для нас однаково неприйнятні їхні претензії на панування в Екваторі.

Ворог похитав головою:

— У своїй зухвалості ви, люди, повстаєте проти непорушних законів буття. Можна зрозуміти тих, хто чіпляється за минуле, шануючи Порядок. Гідні поваги провидці прийдешнього, що поклоняються Хаосу — своєму майбутньому владареві. Але жалюгідні й смішні прихильники міфічної Рівноваги, що уявили себе земними богами.

— Ці жалюгідні й смішні люди, — уїдливо вставив я, — нещодавно накрутили тобі хвоста, Князю Темряви. Мабуть, з цієї причини ти не причепив його сьогодні.

Ворог подивився на мене з таким виглядом, ніби щойно помітив мою присутність.

— Ця подія, що здається тобі такою важливою, принце Світла, закоханий у Сутінки, насправді лише незначний епізод у

протистоянні сил Порядку та Хаосу. Можливо, ти чув такий вислів, як піррова перемога...

— Досить! — сказала Юнона, роздратовано тупнувши ногою. — Годі воду в ступі товкти! Ми прийшли не для того, щоб слухати твоїх сентенцій, лукавий. Ти просив мене про зустріч — тож будь ласкавий повідомити про предмет нашої бесіди.

— Не гарячкуй, королево, — промовив Ворог примирливим тоном. — Може, вам краще присісти? — Поруч із нами з'явилися два м'які крісла. — Чи не бажаєте перекусити? — Між кріслами виник невисокий круглий стіл, рясно вставлений наїдками та напоями. — Прошу вас, дорогі гості!

— Ні! — відірзала моя мати. — У нас обмаль часу. Кожна хвилина у твоїх володіннях дорівнює майже добі Основного потоку, і ми не маємо наміру затримуватися тут довше, ніж треба.

— Воля ваша, — знизав плечима Ворог; стіл і крісла провалилися крізь підлогу. — Дозволь поцікавитися, королево, — на решті перейшов він до справи, — які в чаклунської спільноти плани щодо Серединних світів?

Юнона запитливо глипнула на Ворога:

— Що ти називаєш Серединними світами?

— Світи, що лежать по інший бік нескінченності. Світи біля витоків Формотворчих.

Одним з недоліків моєї мами, поряд із невгамовною балакучістю, було цілковите невміння приховувати свої почуття. От і зараз на її обличчі був написаний відвертий подив.

— Про що ти кажеш, Князю Темряви? Адже загальновідомо, що потоки Формотворчих Сил Світобудови не мають ані початку, ані кінця. Вони індуковані полем градієнта ентропії між Порядком та Хаосом і охоплюють Всесвіт паралельно Екваторові, перетинаючи нескінченне число світів, а значить...

— Це ще нічого не значить, — заперечив Ворог. — Сума нескінченної кількості доданків не завжди дорівнює нескінченності; так і нескінченна низка світів не конче безмежна. За відповідної комбінації факторів вона має точку сходження.

— Тобто,— озвався я,— ти стверджуєш, що існують послідовності світів, що сходяться по той бік нескінченності?

— Атож. Такі послідовності йдуть уздовж Формотворчих, у напрямку до їхніх витоків, до Джерела.

— А що таке Джерело?

— Зосередження сил, що утворюють структуру Всесвіту. Третій полюс існування, що балансує між Порядком та Хаосом. Якщо на хвилю звернутися до невдалої, але розповсюдженої аналогії, що порівнює Всесвіт зі сферою нескінченного діаметра, то відома вам її частина розташована на поверхні: Екваторіальний Пояс, Субтропіки, Помірні й Полярні Зони, а також Полюси — Порядок і Хаос. А всередині Всесвіту, в самому його центрі, знаходиться Джерело, звідки беруть початок усі Формотворчі.

— А Серединні світи? — запитала Юнона.

— Вони зосереджені в області домінантного впливу Джерела, куди доступ істотам з Порядку та Хаосу закритий.

— А нам, людям?

— Шлях до Джерела важкий і сповнений небезпеки,— промовив Ворог.— Та я бачу, що ви не маєте ані найменшого уявлення про Серединні світи. В такому разі наша подальша розмова втрачає сенс. Королево, принце, даруйте, що марно потурбував вас.

З цими словами він здійняв руки до стелі і, охоплений полум'ям, що вирвалося з підлоги, завертівся, як дзиґа, й перекинувся на вогненний вихор.

Я вихопив із піхв Ескалібур і весь зосередився, готовий до відбиття можливої атаки. Як і кожен чаклун, що в дитинстві пройшов через обряд Причастя до сил, я ніколи не втрачав контакту з Формотворчими, постійно підтримував з ними пасивний зв'язок, щоб у разі потреби миттєво активувати його. Звідси, з Палат Смерті, я зміг дотягтися лише до двадцяти трьох Формотворчих проти звичайних шістдесяти — сімдесяти. Але й цього було досить, щоб мене переповнила сила, а срібний клинок моєї шпаги засяяв, перетворившись із звичайної холодної зброї на грізний магічний інструмент. Краєм ока я помітив, що Юнона розвела руки в першому жесті потужного

захисного закляття.

Проте вдаватися до чарів нам не довелося. Вогненний вихор за кілька секунд розсипався водоспадом червоних та жовтих жарин, які розсипалися на підлозі і згасли. Я трохи послабив контакт із Формотворчими і вклав шпагу до піхв.

Моя мати все ще стояла з розведеними руками й замислено дивилась у простір перед собою. Нарешті вона опустила руки й повернулася до мене:

— Схоже, він сказав нам усе, що хотів сказати.

Я згідно кивнув:

— Я теж так думаю. Нам уже час повертатися... І з твого дозволу, мамо, тепер вестиму я.

— Гарзд,— сказала вона і взяла мене за руку.

Розділ 9

— Гарна звістка з півночі,— сказав Морґан, розплющивши очі.

Кевін відкинув суху стеблинку, яку задумливо жував, і повернувся до Морґана, що лежав на траві.

— Щойно зв'язувався з Коліном?

— Так. Певніше, це він зв'язався з мною.

— І які новини?

— Я вже сказав, що гарні. Війна скінчилася, ми перемогли. Сьогодні на світанку ґотійці спробували перейти в контрнаступ, але їхня атака захлинулася, аванґард був знищений, король Аларік загинув у бою, а решта війська потрапила в оточення. Онук Аларіка, Гендрік, новий король Ґотланду, оголосив про беззастережну капітуляцію. Увечері має відбутися зустріч Коліна з Гендріком, під час якої буде підписана мирна угода.

— От і чудово,— сказав Кевін.— Напевно, зараз ґаллійські князі радісінькі, що не вплуталися в цю війну на боці Ґотланду.

— Ще б пак,— усміхнувся Морґан, дивлячись у безхмарне небо ранньої осені, яка на широті Авалона була ще по-літньо-

му спекотна. — Колін каже, що на radoщах Галліс захопив кілька південно-східних графств Готланду. Учора ввечері до нього прибув галлійський посланець із пропозицією поступитися Логрісові третиною цих земель в обмін на наше визнання їх анексії.

— І що ж Колін?

— Відмовився. Нам не вигідне надмірне ослаблення Готланду за рахунок посилення Галлісу.

— Зрозуміло, — сказав Кевін. — Треба повідомити в палац.

— Це зайве, — ліниво відповів Морган. — Дана брала участь у нашій розмові.

Весела дитяча балаканина, що лунала неподалік, раптово перейшла в запеклу суперечку. Кевін повернув голову й побачив нижче за течією струмка семирічного хлопчика, що люто кричав щось своїй ровесниці — цибатій дівчинці в ошатному зеленому платтячку, з пишною копицею білявого волосся. Дівчинка стояла перед ним, взявшись у боки, й коротко огризалася; у її голосі виразно чулися глузливі нотки.

Морган теж глянув у їхній бік і невдоволено пробурчав:

— Знову погиркалися, малі паскудники! Ну, просто як кішка з собакою, жодного дня без сварок. — Він сів і голосно покликав їх: — Монґфінд! Камлах!

Дівчинка, яку звали Монґфінд, і хлопчик на ім'я Камлах миттю замовкли. Морган поманив їх рукою, підкріпивши своє запрошення словами:

— Ходіть-но сюди!

Монґфінд і Камлах, опустивши голови, скорилися наказові. За ними подалися й інші діти — п'ятеро хлопчиків і три дівчинки. Всі вони були нащадки знатних чаклунських родин і навчалися в Морґана чарам. Практичні заняття з магії, особливо з дітлахами, Ферґусон волів проводити на природі, що було корисно як для здоров'я його учнів, так і для здоров'я городян та мешканців королівського палацу. Тому в погожі дні, яких цього року було вдосталь, він разом з ватагою хлопчаків та дівчат вибирався за місто, де малолітні чаклуни й відьми могли вдаватися до чарів з мінімальним ризиком для людей, будівель і свійських тварин. Останні три місяці в таких похо-

дах Морґана регулярно супроводжував Кевін, що теж був його учнем і займався за індивідуальною програмою підготовки до пробудження Дару.

Монґфінд і Камлах підійшли до свого вчителя і зупинилися перед ним, винувато ховаючи очі. Камлах був старшим сином Морґана, а Монґфінд — меншою сестрою Дани, дочкою лорда Дункана Енгуса та леді Аліси Лейнстер. Кевін підозрював, що Монґфінд і Камлах постійно гризуться між собою саме з тієї причини, що батьки планують у майбутньому одружити їх, і діти вже почуваються мало не чоловіком та жінкою.

— Ну? — запитав Морґан, суворо дивлячись на сина. — Що сталося цього разу?

Камлах переступив з ноги на ногу.

— Вона весь час чіпляється до мене, — пожалівся він, стріливши сердитим поглядом у Монґфінд. — Я хотів створити з води маленький шматочок криги, а вона заважала мені. Вона все робить мені на зло, вона...

— Бріхло нещасне! — обурено пискнула Монґфінд. Морґан застережливо підняв руку, і дівчинка, вже спокійніше, стала пояснювати: — Це неправда, мілорде. Я не заважала Камлахові, а хотіла допомогти йому. Я намагалася пояснити, що закляття ніколи не спрацює, коли вимовляти його як молитву, а він, упертюх такий, не слухав мене і знай торочив його, торочив, разів десять повторив, а потім накинувся на мене, бо в нього нічого не виходило, та й вийти не могло, от він і знайшов винувату — мене, а я ж хотіла допомогти йому, але він...

— Досить, — зупинив її тріскотню Морґан. Потім звернувся до інших дітей: — Це правда?

Діти наввипередки загалдикали, підтверджуючи версію Монґфінд.

— Добре, — сказав Морґан, але діти вже завелися, отож йому довелося прикрикнути: — Все! Годі. — Галас нарешті стих, і Морґан менторським тоном заговорив: — Мої юні панночки та панове, хай вас не вводять в оману сам термін „закляття“, який, строго кажучи, є лише даниною традиції. Закляття вищої магії — це комплексні імперативи, сукупність інструкцій, за якими мають діяти сили. Ви мусите чітко відрізнати їх від

відунських заклять виклику, звертання до сил. Справжній чаклун не закликає сили, а керує ними; підкоряє їх своїй волі, а не підкоряється їм. І Монґфінд цілком слушно зауважила, що коли торочити слова закляття як молитву, воно не спрацює. Я знаю, раніше ви частенько насміхалися з неї, бо вона — єдина з вас, хто не має відунського хисту. Ви ще до пробудження Дару могли виробляти всілякі дрібні фокуси з арсеналу сільських відунів. А Монґфінд — ні, бо коритися силам не в її природі, вона від народження налаштована лише керувати ними. І коли вам ще доведеться навчатися приборкуванню сил, то в Монґфінд це у крові. За все на цім світі рано чи пізно доводиться платити, і зараз ви розплачетеся за свої відунські здібності. — Морґан підняв пальця. — Є мудре прислів'я: добре сміється той, хто сміється останній. Можеш посміятися, Монґфінд, тепер твоя черга.

Розчервоніла від задоволення Монґфінд зміряла пихатим поглядом своїх товаришів, та навіть якщо й збиралася посміятися, то однак не встигла б. Наступної миті почувся лункий звук, схожий на гуркіт грому. Діти підскочили від несподіванки і дружно повернули голови на схід, де вдалині виднілися вежі, куполи та гострі шпилі Авалона. Над містом повільно здіймалась угору невелика біла хмарина. Аж ось знову гримнуло, і над фортечним муром заklubочилася ще одна така ж хмарина.

— Що це? — здивовано запитала Монґфінд.

— Твоя сестра Дана, — відповів їй Морґан, — наказала дати салют із сорока гармат на честь перемоги наших військ над готійцями.

— То ми вже перемогли?! — радісно вигукнув один із хлопчиків.

— Так, — кивнув Морґан. — І з цієї нагоди я припиняю сьогоднішні заняття. Можете повертатися до міста.

Дітей не довелося підганяти. Вони квапливо попрощалися з Морґаном та Кевіном і з войовничими криками побігли до маленького гайка, де в тіні дерев паслися їхні поні під наглядом прислуги. Морґан глянув їм услід і знову розлігся на траві.

Тим часом окремі постріли злилися в безупинну канонаду. Кевін усміхнувся:

— Дана вже хазяйнує в палаці як справжня королева.

— Раз війна скінчилася, то скоро вона нею стане,— сказав Морган і солодко позіхнув.— А Колін жде не діждеться, щоб затягти її в ліжко. Це відчувається навіть у розмовах з ним. Якби це було можливо, то я б подумав, що Дана обпоїла його до одуру приворотним зіллям.

Кевін мерзлякувато повів плечима.

— Моргане,— скоромовкою випалив він,— а приворотні чари легко зняти?

— Коли як. Залежить від самих чарів і відьми, що їх накладає. Та для тебе це не актуально. За свою цноту не бійся — на чаклунів, навіть ще непробуджених, вони не діють.

— Точно не діють?

Фергюсон повернув голову й запитливо подивився на нього:

— Гадаєш, хтось тебе приворожив?

— Боюся, що так... Але не питай хто.

— Не питатиму.

Якийсь час обоє мовчали. Нарешті Кевін, трохи осмілівши, запитав:

— Моргане, що мені робити?

— Думаю, нічого. Я певен, що ти помиляєшся. По-моєму, це ніякі не чари, а банальне бажання стрибнути в гречку... Гм-м. Даруй, що втручаюсь у твоє особисте життя, та як я розумію, зараз ви з Дейдрою рідко... е-е, буваєте разом. Вона хоче зберегти бодай видимість пристойності до вашого весілля, і її можна зрозуміти. І також можна зрозуміти тебе — що ти мимоволі заглядаєшся на інших дівчат. Це цілком природно.

— Аж ніяк! — палко запротестував Кевін.— У цьому немає нічого природного. Повір мені, ця приворот, я знаю.

— То переспи з тією дівцею, що буцім приворожила тебе,— байдуже сказав Морган.— Як правило, приворотні чари розвіюються після першої ж ночі.

Кевін був шокований:

— Ну, дякую за пораду! Чув би тебе Колін...

— Ага! — усміхнувся Фергюсон. — Це Дана? Тоді викинь з голови дурні думки й заспокойся. Дана дуже гарненька дівчина, і не дивно, що тебе вабить до неї — без усяких приворотних чарів. Я теж її хочу, але не роблю з цього трагедії.

Кевін потупився:

— Це не Дана... це Бронвен.

Морган рвучко підвівся і спрямував на нього ошелешений погляд.

— Бронвен?! Це дитя? Ти що, збоченець?

— Ніякий я не збоченець, — ображено і зніяковіло заперечив Кевін. — І Бронвен уже не дитя. Вона ще юна — так, безперечно. У неї нема тієї ранньої жіночності, що властива Дані, з цим я теж згоден. Проте Бронвен уже зараз дуже приваблива і навіть... — Він осікся, бо Морганів погляд із просто ошелешеного зробився очманілим. — От бачиш, Моргане! Бачиш, що зі мною діється! Коли я думаю про Бронвен, стаю геть дурний... Хіба це нормально?

— Ні, не нормально, — погодився Фергюсон. Від його поблажливості не лишилося й сліду; тепер він сприймав ситуацію серйозно. — Це вкрай підозріло.

— Авжеж. Бронвен точно наслала чари, не сумнівайся. Вона поводитьсь зі мною... ну, провокативно. Ставиться до мене, як до своєї власності, наче цілком упевнена, що я ніде від неї не подінуся.

— А Дейдра? — запитав Морган. — Вона знає про твою... фатальну пристрась?

— Ні. Я не наважуюсь їй зізнатися. Боюся скандалу. Дейдра вже й так підозрює Бронвен у спробах увести мене і дуже зла на неї. Останнім часом вони часто сваряться, хоча й намагаються не показувати цього на людях.

Морган кивнув:

— Я таки помітив між ними напруженість, але не думав, що це через тебе. Бронвен узагалі стала дивною, ще дивнішою, ніж раніше. Мабуть, подорослішала... на свій власний манер. — Він ненадовго задумався. — І якщо в *принципі* існує можливість приворожити чаклуна, то Бронвен, найпевніше, це вміє.

— І що ж робити?

— Ну, перший варіант — переспати з нею... Хоча Колін точно відірве мені голову за таку пораду. І тобі також — що ти послухався мене. А втім, можна ризикнути.

Кевін рішуче похитав головою:

— Ні, це виключено.

— Ти так любиш Дейдру чи боїшся гніву Коліна?

— І те, і інше, — чесно зізнався Кевін. — Та головне все-таки Дейдра. Якщо я зраджу її, то вже не зможу любити так, як люблю зараз.

Морган важко зітхнув і кинув на нього заздрісний погляд.

— Щаслива ти людина, Кевіне. Щиро сподіваюся, що твій шлюб буде вдалий... не те, що в мене, лайно собаче... — Він знову зітхнув. — Гаразд, я спробую з'ясувати, що з тобою коїться. Та наперед нічого не обіцяю. Чари, що впливають на психіку, значно легше накласти, ніж зняти. До того ж Бронвен, попри свій юний вік, дуже вправна відьма.

— То коли ми почнемо? — нетерпляче запитав Кевін.

— Не квапся. Це слід робити на свіжу голову, з ранку. Давай завтра... Хоча ні, завтра в мене заняття з десятирічними.

— Хіба ти їх не скасуєш?

— Хотів би, та не можу. Я задав наготувати по п'ять неактивних заклять, а дітлахи ще недосвідчені, і до четверга їхні чари напевно втратять силу. Та й завтра у всіх нас буде важка голова після пиятики. Післязавтра тебе влаштує?

— Цілком.

— От і домовилися. — Морган схвально хрокнув і звівся на ноги. — А тепер трохи розімнемося, — сказав він, надягши нагрудник та маску для фехтування. — Вставай, лежню! В позицію!

Кевін також надягнув захисне причандалля і взяв свою шпагу, що лежала поруч на траві. Щойно він випростався, як Фергюсон без попередження провів стрімку атаку. Кевін недбало відкинув його клинок убік, зробив прямий випад і легенько торкнувся вістрям шпаги його грудей.

— Нерозумно, Моргане! Навіть не сподівайся заскочити мене зненацька... Ось, маєш!

Цілий каскад обманих рухів призвів до того, що Морґан удруге відкрився і знову отримав укол у груди.

— Холера! — спересердя вилаявся він. — Ти суций диявол!.. Ану повтори ці штучки, тільки повільніше. Деякі я бачу вперше.

У такому ж дусі проходили всі їхні вправи з фехтування. Загалом, Морґан був гарним бійцем, проте його пересічна майстерність не витримувала жодного порівняння з тим філігранним володінням клинком, яке демонстрував Кевін, королівський магістр бойових мистецтв — це почесне звання він одержав півтора місяця тому, що для нього самого стало цілковитою несподіванкою. Кевін знав, що відмінно фехтує, на своєму острові він був найкращим фехтувальником — але й подумати не міг, що йому не знайдеться рівних навіть у Авалоні.

Після чергової і, як завжди, успішної Кевінової атаки Морґан знову зайшовся незлобивою лайкою.

— Це все твій клинок, — додав він насамкінець. — Без нього ти геть безпорадний.

Кевін розсміявся й запропонував помінятися шпагами. Морґан охоче погодився, бо саме це й мав на меті, приписуючи всі його успіхи винятково клинку. Проте після обміну загальний малюнок двобою не зазнав ніяких змін — будь-якою іншою шпагою Кевін володів так само майстерно.

Зрештою йому набридла ця гра, і він з третьої спроби вибив з Морґанових рук шпагу.

— Все. На сьогодні досить.

— А хай тобі чорт! — лайнувся Ферґюсон і пожбурих свою маску додолу. — Ти не лишив мені жодного шансу. Міг би бодай раз піддатися.

— Тоді б ти образився, — слушно зауважив Кевін.

— Це точно, — погодився Морґан. — Знаєш, твої колеги-магістри з тебе просто диву даються. Вони кажуть, що для такої вправності замало навіть найвидатнішого таланту. За їхніми словами, у твоїй манері фехтування відчувається неабиякий досвід — і це лише в двадцять років.

— Еге ж...— насупився Кевін.— І тут-таки заводять мову про моє загадкове походження. Починають вигадувати чергові дурниці — наче мало того, що вже є.— Він скрушно зітхнув.— От що я тобі скажу, Моргане: якби покійний король був живий, мені б нізащо не дозволили одружитися з Дейдрою. До наших заручин поставилися більш-менш стримано лише тому, що король тепер Колін, і престол успадкують його з Даною діти. І все одно багатько людей обурені тим, що Дейдриним чоловіком стане...

— Тьху!— сплюнув Морган.— Чужинець, найда... Ти гарний хлопець, Кевіне, але коли впадаєш у меланхолію, стаєш просто нестерпний. Не бери дурного в голову, твоє походження тут ні до чого. Все це звичайнісінькі інтриги заздрісників. Якби Дейдра вибрала когось іншого, у нього з'явилося б не менше недоброзичливців. От побачиш, згодом усе владнається, і люди змиряться з фактом вашого шлюбу.

— Навіть Скажений барон?

Морган спохмурнів. Наприкінці минулого місяця Бран Еріксон повернувся до Авалона, отримавши на війні поранення. З Кевіном він був надзвичайно чемний і запопадливий, що не могло не насторожувати людей, які знали його підступну вдачу.

— Не до вподоби мені його поведінка,— спроквола промовив Фергюсон.— Хтозна, що він замишляє. Якби ж ти дозволив мені викликати його на чаклунську дуель...

— Ні,— рішуче відповів Кевін.

Він уже знав, що Колін збирався вбити Брана Еріксона в магічному поєдинку. Але цьому завадили подальші події: він став королем — а королі, як відомо, не б'ються на дуелі. Тоді Колін змусив Еріксона піти на війну, у сподіванні, що там його спіткає смерть. Проте не склалося, і Скажений барон повернувся додому, відбувшись лише легким пораненням. Тут уже Морган (вочевидь, не без Колінової настанови) зголосився порішити Еріксона, коли той залікує рану. Однак із цим категорично не погодився Кевін, який вважав барона своїм особистим клопотом і навіть почував себе ображеним через те, що друзі так опікали його.

— Мабуть, Еріксон чекає на пробудження мого Дару,— припустив Кевін,— щоб викликати мене на чаклунський двобій. Бо розуміє, що в звичайній дуелі зі мною не має жодних шансів.

— Атож,— кивнув Морган.— У поєдинку на клинках ти заріжеш його, як свиню. Що й раджу тобі зробити, коли вже відмовляєшся від моєї допомоги.

Кевін невизначено хитнув головою:

— Біда в тому, що він не дає ні найменших підстав. Боюсь, мені таки доведеться першим розпочати сварку. Обізвати його негідником, педерастом абощо.

— Тільки не педерастом,— попередив Морган.— Еріксон не вважатиме це за образу.— Він надягнув капелюха й підібрав із землі обидві маски.— Ну, гаразд, поїхали до міста. Сьогодні свято, і дівки будуть нарозхват. Отож треба поквапитися, щоб не лишитися з носом.

Розділ 10

У місті панувала надзвичайна метушня. Скрізь майоріли прапори, вікна й фасади будинків прикрашали гірлянди квітів. Усі мешканці Авалона, знать і прості городяни, дорослі та діти, були святково вдягнені, у радісному настрої. Кожна корчма, кожна пивниця і навіть дешева забігайлівка тимчасово стали зосередженням життя прилеглих до них кварталів. Власники питних закладів миттю підвищили ціни на свою продукцію і сподівалися до кінця цього дня зібрати щонайменше тижневий виторг.

Словом, був звичайний святковий день з тих приємних днів, що приходять нежданою радістю — загалом очікувані, але в даний момент несподівані. Певна річ, справжні свята були ще попереду — коли в Авалон прибуде король на чолі переможної армії, із сотнями захоплених у ворога прапорів та інших трофеїв, зі скринями, повними золота, срібла та коштовних каменів, отриманих за контрибуцію, з наспіх пошитими штандартами нових графств, приєднаних до королівства в результаті анексії... Ну, а поки народ відзначав саму звістку про

перемогу, заздалегідь смакуючи майбутні, ще пишніші урочистості.

Прибувши до палацу, Морган подався за своїми справами, а Кевін став шукати Дейдру, яка, за свідченнями придворних та челяді, разом з Даною керувала підготовкою до святкового бенкету. Кілька разів він розминався з нею, та нарешті напав на її свіжий слід і вже йшов був до неї, аж раптом спіткав на півдорозі Бронвен. Віднедавна Колінова сестра взяла собі за звичку траплятися йому на очі в найнедоречніші моменти і в найнесподіваніших місцях. Іноді Кевінові здавалося, що Бронвен безперестану шпигує за ним. А що вона переслідувала його, не підлягало жодному сумніву.

Коридор був безлюдний, але за рогом чулися кроки. Бронвен мовчки схопила Кевіна за руку і потягла його до кімнати, звідки щойно вийшла. Це було крихітне помешкання якогось із нижчих придворних чинів, і Кевін взагалі не розумів, що вона тут робила. Також він не міг уторопати, чому дозволив їй затягти себе до цієї комірчини.

Бронвен зачинила двері й повернулася до Кевіна.

— Де ти запропастився? — Це було не питання, а радше констатація самого факту його тривалої відсутності в палаці.

— А тобі що до того? — огризнувся Кевін. — Я не мушу звітувати перед тобою.

— Знову ховався від мене? — кокетливо запитала вона.

Кевінові защеміло серце. Він не вважав Бронвен гарною чи, принаймні, симпатичною — та водночас відчував до неї якийсь незрозумілий, ірраціональний потяг. І нічого вдіяти з цим не міг...

— Що тобі треба? — простогнав Кевін. — Дай мені врешті спокій!

Бронвен примружилася й допитливо подивилась на нього:

— Та невже? Ти справді хочеш, щоб я дала тобі спокій? Гм, дуже сумніваюся. Твій погляд каже про інше.

З останніх сил Кевін постарався зосередитися на її ластовинні, що зазвичай справляло бажаний ефект. На відміну від Дейдри, чиї веснянки лише приємно пом'яшувала над-

то жорстку, сліпучу красу, Бронвен була просто коноплястою, що не додавало привабливості її й без того негарному обличчю.

А проте Бронвен йому подобалася. Попри негарне лице з ластовинням, маленький ніс, тонкі губи, дрібні зуби та щупляву, ще зовсім дитячу фігуру...

— Нічого,— видихнув він.— Скоро Морган звільнить мене від твоїх чарів. Дуже скоро...

Бронвен присіла на край вузького ліжка й сумно всміхнулася:

— Не сподівайся, любий. Навіть Морганові це не до шмиги.

Цими словами вона фактично визнала свою вину, проте Кевін нітрохи не обурився. Він і так майже не сумнівався, що Бронвен наслала на нього приворот, а її зізнання навіть принесло йому певне полегшення. Найбільше Кевін боявся тієї малоймовірної можливості, що його вабить до неї без усіляких чарів.

— Морган упорається,— сказав він із впевненістю, якої насправді не почував.— Але я пропоную тобі шанс виправитися. Якщо ти сама знімеш з мене ці чари, я вважатиму все це лише прикрим непорозумінням і не триматиму на тебе зла. А якщо ти відмовишся, то...— Кевін завагався.

— І що ж тоді?— глузливо осміхнулася Бронвен.— Може, поскаржишся Дейдрі? І чим вона зарадить твоїй біді? Тим, що спробує видряпати мені очі?

Кевін присунув до себе хисткий ослінчик і сів.

— Між іншим, це ідея,— спокійно промовив він.— Сам я нічого зробити тобі не можу — ти ж бо дівчина. То нехай з тобою розбирається Дейдра. А я тим часом владнаю іншу нашу проблему — закатруплю Еріксона.

— От як?— насторожилася Бронвен.— Хочеш викликати його на дуель?

— Таки доведеться. З метою самозахисту.

— Хіба він загрожує тобі?

— А хіба ні? Адже він убиває всіх...— Кевін замовк і почервонів.— Ти й сама знаєш.

— Атож, знаю. Та тебе це не стосується. І взагалі, це вже в минулому. Еріксон більше не цікавиться особистим життям Дейдри.

— З чого ти взяла?

— Бо знаю.

— Це він тобі так сказав? І ти повірила йому? Цьому божевільному маніяку?

Бронвен хитнула головою:

— Так зване божевілля Брана Еріксона — один із найбезглуздіших міфів королівського двору. Скажений барон зовсім не скажений, його вчинки були продиктовані не божевіллям, як усі думають, а тверезим розрахунком. Еріксон лише вдавав, що закохався в Дейдру, так само як і вдавав, що через це з'їхав з глузду. Власне, йому було начхати на неї, бо він переконаний мужоложець, жінки його зовсім не цікавлять, йому подобаються лише хлопчики... Фе, яке паскудство! — Бронвен обурено пирхнула, а Кевіна пересмикнуло від огиди. — Отож барон убивав не з помсти і не з ревнощів. Були інші причини.

— Які?

Бронвен встала й підійшла до невеличкого вікна. Поклавши ліву руку на підвіконня, вона пильно вдивилася в Кевіна. Губи її міцно стислися, а між бровами з'явилося кілька зморщок, що аж ніяк не робили її гарнішою.

— Ти справді хочеш це знати?

— Так, хочу.

— А не пошкодуєш? Часом незнання — благо.

У грудях Кевінові замлоїло від лихих передчуттів.

— Тільки не для мене. Я маю знати все, що стосується Дейдри.

— Гаразд. Але ти мусиш пообіцяти мені, що мовчатимеш про все почуте. Що б ти не дізнався, нікому цього не розкажеш.

Вимога Бронвен здалася Кевінові більш ніж дивною, а її похмурий тон тривожив і насторожував. Помітивши його вагання, вона попередила:

— Це неодмінна умова. Без її виконання можеш не розраховувати на мою відвертість.

Кевін зітхнув і необачно вирішив, що краще знати на таких умовах, ніж не знати взагалі.

— Добре. Я даю тобі слово.

Бронвен неквапом пройшла по кімнаті й зупинилася за Кевіноюю спиною.

— Навіть не знаю, з чого почати, — рівним, безбарвним голосом заговорила вона. — Це дуже болюча для мене тема.

— Чому?

— З багатьох причин. Зокрема тому, що Еріксон убивав Дейдриних хлопців задля мого брата Емріса.

— Задля Емріса? — перепитав Кевін розгублено. Він хотів був повернутися, щоб зазирнути Бронвен в очі, але потім чомусь передумав. — До чого тут він?

— Влада, престол — от до чого. Емріс дурний, як індик, він не брав до уваги Коліна і вважав, що між ним та короною стоїть лише Дейдра, вірніше, її майбутні діти. Влаштувати на неї замах він боявся, пам'ятаючи про долю нашого батька, тому змовився з Еріксоном, щоб... Цебто ідея, як я розумію, спочатку належала Еріксонові, бо сам Емріс до такого не додумався б... Коротше кажучи, вони наслали на Дейдру чари безплідності.

— Що?! — вигукнув Кевін і спробував встати, проте не зміг навіть ворухнутися — його наче паралізувало.

— Вибач, — озвалася за його спиною Бронвен. — Я мусила це зробити, щоб ти не утнув якусь дурницю.

— Відпусти мене! Я вб'ю їх!

— Не кричи, — голос Бронвен став твердим. — Інакше я позбавлю тебе мови. Заспокойся й вислухай мене. Емріс і Еріксон наслали на Дейдру чари безплідності, але вони вимагали часу, щоб закріпитися, — від шести до дванадцяти місяців. Крім того, для успішної дії заклання належало відгородити її від чоловіків, що Еріксон і зробив.

— Але ж я... — почав був Кевін, хапаючись за соломину.

— Ти з'явився надто пізно, — з гіркою усмішкою відповіла Бронвен. — Визволив Дейдру з рук викрадачів, але зруйнувати чари вже не міг. А що ж до інших, що були до тебе... то вони були недовго. Для закріплення чарів Дейдра мусила відчува-

ти постійний голод — звісно, йдеться не про бажання поїсти. Саме для того Еріксон улаштував свій терор. І чари зрештою закріпилися.

Кевін голосно завив. Бронвен обійшла його і, зупинившись перед ним, сказала:

— Я зовсім не жартувала, коли обіцяла позбавити тебе мови. Присягаюсь, я так і вчиню, якщо ти зараз же не вгамуєшся. Будь гарним хлопчиком, Кевіне, не змушуй мене пошкодувати, що я довірилася тобі.

— Це все брехня! — сказав Кевін, з запізненням згадавши, що людям властиво заперечувати навіть очевидні факти, якщо вони суперечать їхнім бажанням. — Брехня!

— На жаль, ні, — похитала головою Бронвен. — Це правда, гірка правда — але таке життя. Емріс і Еріксон домоглися свого. Дейдра вже не зможе мати дітей. Ніколи.

— І ти знала про це?! Знала й мовчала?!

— Не кричи. За кого ти мене маєш? Невже думаєш, що я б дозволила їм зробити це? На жаль, я дізналась про все надто пізно, вже після смерті дядька Бріана. Мені Емріс розповів. Я пригрозила викрити його причетність до дядькового вбивства, і він з переляку зізнався в усіх своїх злочинах.

— Виходить, він винний і в смерті короля?

— Так. Коли стався замах, я відразу запідозрила Емріса й підслухала його розмову з Еріксоном. Вони, дурні, вважали, що їхній захист не можна подолати, а я...

— Що ти почула?

— Емріс скаржився Еріксону, що справа не вигоріла. Мовляв, король при смерті, його вбивця вмер від отрути, але з'ясувалося, що дядько Бріан змінив заповіт на Колінову користь...

— Тобто, — знову перебив її Кевін, — ти дізналася досить, щоб обох стратили. Чого ж тоді мовчала?

Бронвен важко зітхнула й відповіла:

— Дядька Бріана це однаково не воскресить, а Емріс — мій брат...

— Він злочинець! — гнівно вигукнув Кевін.

— Атож, він злочинець і заслуговує смерті. Але він мій брат, і я люблю його... Не так, як Коліна, інакше, та все ж лю-

блю. У тебе немає ні братів, ні сестер, Кевіне МакШон. Тобі важко зрозуміти мої почуття.

У Кевіновій голові промайнула дика думка, що він, мабуть, зміг би власноруч убити Александра (і якось мало не вбив!), але холоднокрівно відправити рідного брата на шибеницю йому б точно забракло духу. Відчайдушні спроби згадати, хто такий Александр, викликали в Кевіна сильний головний біль, а за секунду він геть забув, про що думав. Миттєве осяяння минуло, і лишилась тільки згадка про гострий безпричинний біль...

— Помиляєшся, Бронвен,— сказав Кевін.— Я розумію твої почуття і поважаю їх. Ти не можеш повідомити про злочин свого брата, гаразд, тоді це зроблю я.

— А пам'ятаєш, що дав слово мовчати?

— Так, але...

— Ти дав мені слово,— наполегливо повторила Бронвен.

— Але ж я не думав, що це так серйозно.

— Треба було гарненько подумати, перш ніж приставати на мої умови. А тепер уже пізно. Ти дав слово і мусиш дотримати його... якщо ти чесна людина.

— А щоб тебе покорчило! — прогарчав Кевін, ооскаженілий від безсилої люті.— З яким би задоволенням я придушив тебе!..

— От тому ти й сидиш знерухомлений, щоб зопалу нічого не накоїв. Хіба я винна в Дейдриній безплідності? Я лише повідомила погану звістку.

— А ще ти покриваєш злочинців — свого брата й Еріксона,— з хижим блиском в очах проказав Кевін.— Я не потураю тобі в цьому. Я дав слово мовчати і стримаю його. Але залишаю за собою право поквитатися з мерзотниками. Я вб'ю їх! Обох!

— Емріса не чіпай,— попередила Бронвен.— А втім, він уже далеко, ти все одно не дістанеш його. Що ж до Еріксона, то я й сама не збираюся прощати йому смерть дядька і знущання над Дейдрою.

— А чому ж ти...

— Я терпляча, мій любий, і часу в мене вдосталь. Помста — це страва, що найкраще смакує холодною. Її слід готувати ретельно, без поспіху, отримуючи насолоду від кожної, навіть найменшої дрібнички.— В очах Бронвен затанцювали диявольські вогники.— Я готую для Еріксона такі тортури, що після смерті пекло йому раєм здаватиметься. Пропоную тобі взяти в цьому участь. Ти маєш багату уяву, тож, сподіваюся, зробиш свій внесок у нашу загальну справу, вигадаєш ще кілька особливо витончених катувань. А потім, коли все підготуємо, разом потішимося видовищем передсмертних страждань Еріксона.

Кевін зненацька гикнув. Холодна, розважлива жорстокість Бронвен викликала в нього нудоту. Зараз вона нітрошки не приваблювала його.

— А поки,— вела далі Бронвен,— побудь тут з півгодини, обміркуй мою пропозицію, вгамуйся, охолонь. Згодом я зайду довідатися про твоє рішення... Кричати марно,— додала вона, коли Кевін відкрив рота, але спромігся видобути з себе лише тихе й нерозбірливе белькотіння.— Ця кімната надійно захищена, і в коридорі нічого чути не буде.

З цими словами вона вийшла, щільно зачинивши за собою двері. Кевін обурено прогарчав їй услід. Він подумки проклинав Бронвен, шаленіючи від свого безсилля. Такого приниження він не почував ще ніколи і мало не ридав від гніву та досади...

На Кевінове щастя, його страждання тривали недовго. За кілька хвилин пролунав обережний стукіт у двері. Кевін зібрав усі свої сили і якнайгучніше застогнав у надії, що його почують. Так воно й сталося. Двері прочинилися, і в кімнату зазирнула кучерява Данина голівка.

— Лорде МакШон! — заскочено мовила вона.— Що з вами?

Кевін знову застогнав, відчайдушно кліпаючи очима. Збагнувши, що він не може розмовляти, Дана швиденько підійшла до нього.

— О боже! На вас накладені чари! Заждіть, зараз я вам допоможу.

Вона поклала руки йому на плечі. Кевіна засіпало.

— Звичайні чари безмовності й нерухомості,— прокоментувала Дана.— Але як майстерно накладені! Хто ж це вас так закликав? Я йшла коридором, аж раптом відчула якийсь негаразд. Кімната була захищена потужним відворотним закляттям, і я мало не пішла далі, лише останньої миті похопилася... Ну, от і все, ви вільні.

— Бронвен...— хрипко проказав Кевін.— Бронвен...

— То це вона?— здивувалася Дана.— Але чому?

Кевін підхопився зі стільця, замалим не збивши її з ніг.

— Еріксон!.. Де Еріксон?

— Не знаю,— відповіла спантеличена Дана.— Та що врешті сталося? Нащо вам Еріксон?

— Він негідник! Смерть йому!— прогарчав Кевін і прожогом вибіг із кімнати, забувши навіть подякувати Дані за допомогу.

Розділ 11

Бран Еріксон мов крізь землю провалився. Востаннє його бачили разом із Бронвен, а потім обоє десь зникли. Кевін гасав по палацу як очманілий, зазиравав в усі закутки і двічі спускався в підземелля. Та поступово його гнів ущух, певніше, охолов, і він дійшов висновку, що не слід так гарячкувати, адже Бронвен, де б вона не сховала барона, явно не має наміру прощати його. Невдовзі Кевін навіть відчув задоволення від думки про те, що Еріксона чекає неминуча смерть — але станеться це не зараз і не одразу, а дуже повільно й болісно.

Саме в такому стані Кевіна знайшла Дейдра, стривожена його раптовою агресивністю, чутки про яку вже облетіли весь палац. Дивлячись на неї з любов'ю й мукою, з жалістю й обожнюванням, Кевін подумав, що немає таких тортур, що їх не заслужили Бран Еріксон та Емріс Лейнстер, і швидка смерть була б для них замалою карою за їхні гріхи. Він запрягся собі, що, попри заступництво Бронвен, її брат Емріс не уникне розплати...

— Кевіне,— сказала Дейдра, взявши його за руку.— Що з тобою? Я чула від Дани, що Бронвен...

— Дана неправильно зрозуміла,— квапливо перебив її Кевін.— То був Еріксон.

— Еріксон?— Дейдрині очі потьмяніли.— То це він наклав на тебе закляття? Негідник!.. А до чого тут Бронвен?

— Він чіплявся до неї, а я вступився,— бовкнув Кевін перше, що спало йому на думку.

— Отакої!— здивувалася Дейдра.— А я думала, що його цікавлять лише хлопчики...— Тут вона по-справжньому розлютилася й тупнула ніжною.— Клятий виродок! Він уже геть здурів! Треба заарештувати його.

— Він десь зник,— сказав Кевін.— І Бронвен також.

Дейдра недбало знизала плечима:

— От за неї я не турбуюся. Вона зуміє захистити себе. Дарма ти вплутався в цю справу. Бронвен не потребує нічийого заступництва, це від неї треба всіх захищати. Цілком можливо, що вона сама спровокувала Еріксона — аби потім ти вступився за неї. Останнім часом вона так і пасе тебе очима. Я б не радила заохочувати її.

— Я й не думав заохочувати її. Мене вона не цікавить. Мені потрібна тільки ти, одна лише ти, і не важливо, що...— Кевін розгублено замовк. Він мав на увазі одне, Дейдра подумала про інше, і обоє спохмурніли.

Кевінові стало гірко й тоскно. Дейдра, закусивши губу, з німим докором дивилася на нього; в її очах застиг біль усіх дев'ятнадцяти прожитих років... Вони відчували полегшення, коли з'явився Морган Фергюсон і звільнив їх від необхідності самим шукати вихід з цієї прикрої ситуації.

— Моє шанування, принцесо,— чемно вклонився він Дейдрі.— Я не завадив вашій розмові?

— Аж ніяк, мілорде,— стримано відповіла вона.— Я саме збиралася йти. Охоче поговорила б з вами, та в мене багато справ.— Дейдра силувано всміхнулася Кевінові й рушила коридором у напрямку Бенкетної зали.

Кевін провів її ладну фігурку сумним поглядом, відтак повернувся до Морґана.

— Треба поговорити,— відповів той на його німе запитання.— Справа нагальна. Ходімо до тебе.

— Гаразд.

Вони перейшли в західне крило палацу і стали підніматися сходами. Морґан сказав:

— Вибач, що завадив вам з Дейдрою, але...

— Ти тут ні до чого, Морґане. Я сам усе зіпсував. Бовкнув одну дурницю, а вона сприйняла це на рахунок свого неповноцінного Дару.

— Дуже образилася?

— Ще б пак,— зітхнув Кевін.

Вони ввійшли до його помешкання. Морґан захистив вітальню чарами від прослуховування, влаштувався в зручному кріслі біля вікна і розкурив сигару.

— Зі мною знову зв'язувався Колін. Наказав арештувати Брана Еріксона за звинуваченням у державній зраді.

— Ага...— тільки й промовив Кевін, присівши на м'який стілець.

— Як ти розумієш,— продовжував Морґан,— я не міг не зацікавитися твоїми активними пошуками того ж таки Еріксона. Звичайно, вас не можна назвати щирими друзями, проте твоя несподівана агресивність трохи здивувала мене. Особливо коли врахувати, що барон десь запропастився разом із Бронвен, яка, в свою чергу, перетворила тебе на мумію.

Кевін не став повторювати баєчку про те, що закляття наклав Еріксон, а не Бронвен. На відміну від Дейдри, яка швидше захотіла повірити йому, ніж справді повірила, Ферґюсон на це не купився б. Тому він просто запитав:

— А як пояснив свій наказ Колін?

— Ніяк. Доручив мені заарештувати барона й одразу відключився. У мене склалося враження, що одночасно він з кимсь розмовляв. А тепер розповідай, що за гедзь тебе вкусив. Чому ти шукав Еріксона?

— Бо дещо довідався про його витівки,— неохоче відповів Кевін.

— Від Бронвен?

— Так... Тільки не питай, що саме. Я дав їй слово мовчати.

— Добре, не питатиму.

Морґан відкинувся на спинку крісла, закусив сигару в правому кутку рота й уп'явся в Кевіна прискіпливим поглядом. За хвилю Кевін збентежено відвів очі.

— Зрозумій... я дав слово.

— Атож, розумію. І разом з тим бачу, що тобі дуже хочеться порушити його. В цьому немає нічого ганебного, Кевіне. Бувають ситуації, коли сліпе й безумовне дотримання слова перетворюється з чесноти на дурість. Знаючи Бронвен, я маю велику підозру, що ти потрапив саме в таке ідіотське становище. Б'юсь об заклад, вона взяла з тебе обіцянку мовчати, не пояснивши, навіть не давши наздогад, про які серйозні речі збирається розповісти.

— Ну... — зам'явся Кевін. — Власне, вона попереджала, що я пошкодую...

— І цим ще дужче заінтригувала тебе, — підхопив Морґан. — А потім розповіла про таке, що зробило тебе мало не співучасником злочину.

— Ні, не співучасником. Радше, приховувачем.

— Отож-бо й воно. Якщо називати речі своїми іменами, то Бронвен видурила в тебе обіцянку. А це звільняє від будь-яких зобов'язань. Чесне слово не можна отримати нечесним шляхом.

Зрештою Морґанові вдалося переконати Кевіна, і він, нічого не приховуючи, переповів їхню з Бронвен розмову. Вислухавши його, Ферґюсон ненадовго задумався, потім сказав — але зовсім не те, що очікував почути від нього Кевін:

— Ти здогадуєшся, навіщо вона це розповіла?

— І навіщо?

— Щоб ти ще дужче став жаліти Дейдру. А жалість часом убиває кохання. Бронвен дуже жорстоке дівчисько.

Кевін подивився на нього з благанням:

— Морґане, скажи, що це неправда. Скажи, що це неможливо. Скажи, що цього бути не може, що все це — дурниці.

Ферґюсон зітхнув:

— Сказати я можу. Та хіба ти повіриш мені?

— Отже, чари безплідності існують?

— Цілком можливо. Теоретично я допускаю існування таких чарів, щоправда, дуже туманно уявляю механізм їхньої дії.— Він скрушно похитав головою.— Далєбі, чортівня якась! Спочатку Бронвен з її приворотними чарами, тепер от — Бран Еріксон із закляттям безплідності...

— Ти зможеш його зняти? — з боязкою надією запитав Кевін.

— Тут краще звернутися до фахівця з чаклунської медицини. А можливо, доведеться зачекати на повернення Коліна з його Силою. Та найперше слід упіймати Еріксона й витрясти з нього саме закляття. З чарами завжди легше боротися, коли знаєш їх першооснову.— Морґан хмикнув.— Цікаво, а що б ти робив, якби й далі тримав своє слово?

— Авжеж,— кивнув Кевін.— Тільки б мучив себе й жалів Дейдру... А так у мене хоч з'явилася надія.

Ферґюсон пильно подивився на нього.

— А ти не думав, що Бронвен могла навіяти тобі цю безнадію? Не грубо, а дуже тонко, ненав'язливо. Особисто мені видається підозрілим, що ти так швидко й без вагань повірив її словам. А ще я певен, що якби Дана не визволила тебе, якби ти пробув під владою чарів Бронвен стільки часу, скільки вона розраховувала тебе протримати, то неухильно дотримувався б своєї обітницї мовчання.

Кевін заскреготав зубами:

— Кляте мале стерво! Шкода, що вона Колінова сестра, інакше б я... До речі, ти повідомиш про все Коліна?

— Повідомлю, але не про все. Жодного слова про Емріса. Я не буду тією людиною, від якої Колін дізнається, що його рідний брат — убивця. Та й тобі раджу мовчати. От коли зловлять Еріксона, і на допиті він викаже Емріса, тоді інша річ. А якщо ні, то нехай це залишається в таємниці.

— Емріс заслуговує смерті!

— Безумовно,— не став заперечувати Морґан.— Проте я не збираюсь робити Колінові ведмежу послугу, змушуючи його до страти рідного брата. Зрештою, Емріс уже не становить ніякої загрози. Хай собі скніє у вигнанні, хай мучиться докорами сумління і страшиться пекла.

Кевін рішуче похитав головою:

— Цього я так не залишу. Колінові теж нічого не скажу, але не відмовлюся при нагоді поквитатися з Емрісом.

— Це твоє право,— байдуже сказав Фергюсон.— А зараз не заважай. Спробую зв'язатися з Коліном.

Він розслабився в кріслі й заплющив очі. Камінь на його грудях інтенсивно замерехтів, встановлюючи контакт на відстані в тисячу миль з Коліновим Знаком Сили. Здатність обмінюватися думками Кевін вважав одним з найдивовижніших чаклунських прийомів. Між ним та Дейдрою зрідка виникав такий зв'язок, зазвичай він тривав лише лічені секунди, але ці миттєвості були такі прекрасні й захопливі, що попервах Кевін не міг зрозуміти, чому чаклуни та відьми віддають перевагу звичайному спілкуванню. Згодом він дізнався, що проблема не лише в тих зусиллях, які треба докладати для утримання телепатичного контакту. Чаклуни, спілкуючись подумки, мають повсякчас бути напоготові, щоб не вихлюпнути на співрозмовника всі свої емоції, почуття й переживання, перед якими не встоїть навіть найвірніша дружба, навіть найніжніша любов. Морган якось сказав, що для того, аби всіма фібрами душі зненавидіти людину, досить зазирнути в її справдешні думки. Кевін не погоджувався з таким категоричним твердженням; йому хотілося вірити, що якби він знав про всі Дейдрині таємниці, то кохав би її як і перше.

За кілька хвилин Морганів камінь згас. Він розплющив очі й позіхнув. Погляд його був похмурий і незадоволений.

— От чорт! Дівки на сьогодні відміняються. О першій попівночі маємо бути в Коліновім кабінеті — я, ти і Дана. Він хоче поговорити з нами.

Кевін здивовано підвів брови:

— І зі мною? Але ж я ще не пробуджений чаклун.

— Не біда. Ми з Даною допоможемо тобі.

Кажучи це, Морган навіть не підозрював, якими пророчими виявляться його слова...

Із глибин пам'яті

Закінчення

Коли ми залишили володіння Хаосу, я взяв курс на один зі світів-двійників Країни Вічних Сутінків. Невдовзі Юнона помітила відхилення від маршруту й зауважила:

— Здається, ми прямуємо до Сутінкової Зони. Хочеш порадитися з дідом?

— Ні, спершу з Діаною. Щойно зв'язувався з нею.

— Зрозуміло,— сказала вона і трохи докірливо додала: — Ти навіть не запитав моєї згоди.

— Я не сумнівався, що ти погодишся. Нам не слід розголошувати цю інформацію, аж поки ми самі не збагнемо, що вона означає. А Діана допоможе розібратися в її топологічних аспектах.

Мама кивнула, визнавши мою слушність. Її менша сестра Діана, попри свою молодість, була справжнім математичним генієм. Якщо хтось і міг зрозуміти дивні твердження Ворога про Серединні світи та витоки Формотворчих, то це саме вона.

— Твоя правда,— сказала Юнона.— Зараз у моїй голові цілковитий сумбур. Я маю зібратися з думками, перш ніж звітувати перед главами Домів про нашу зустріч з Нечистим.

— Тоді заблокуй свій Сапфір,— порадив я.— Щоб ніхто не заважав збиратися з думками.

Вона зняла з пальця золоту каблучку з Небесним Сапфіром, який, крім усього іншого, був телепатичним приймачем-передавачем, і поклала до кишені своєї туніки.

Майже всю дорогу ми мовчали, і лише наприкінці мама замислено мовила:— Боюсь, Артуре, я прищепила тобі надто сильну любов до мого Дому. Сутінки тобі дорожчі за Світло, а з Сутінковими родичами ти знаєшся більше, ніж з дітьми Світла. От, скажімо, до жодної зі своїх рідних сестер ти не прив'язаний так, як до Діани.

Я відчув, що червонію.

— А що в цьому поганого?

— Загалом нічого. Але для тебе, як принца Світла, це неправильні пріоритети.

— Які вже є,— сказав я. Ми якраз дісталися мети нашої подорожі й вийшли з Тунелю на узліссі, неподалік спокійного струмка.— А от і Діанин світ, її власні Сутінки.

Великий диск червоного сонця нерухомо висів над самим небокраєм, не зрушивши ні на йоту впродовж останніх мільйонів років. Це був надзвичайно старий світ, де припливні сили вже давно зупинили обертання планети довкола власної осі, і тепер вона дивилася на світило лише одним своїм боком. Тут не було зміни дня та ночі, не було пір року, а була денна півкуля, випалена безжальним сонцем, і була нічна — скута вічною мерзлотою, а між ними тяглася смуга вічних сутінків, де вічно панувала осінь.

Ми йшли по густій помаранчевій траві поміж деревами з жовтим, червоним і жовтогарячим листям. Спектр тутешнього сонця був багатий на інфрачервоне проміння, чим і пояснювався такий незвичайне колір рослинності. Проти звичаю, було досить зимно, бо з нічного боку дув сильний вітер — з настанням рівноваги атмосферні процеси в Сутінках не припинялися, хоча й проходили не так бурхливо, як у молодих світах. Юнона змерзла у легкій туніці, і я накинув на її плечі свою мантию.

— Дякую, Артуре,— сказала вона.— А чому так далеко йти?

— Та просто захотів трохи прогулятися з тобою,— відповів я.— Останнім часом ти мало приділяєш мені уваги.

Мама тихо зітхнула:

— Ах, синку! Якби я могла присвятити всю себе дітям, то була б найщасливішою жінкою в світі. Але не можу — бо я королева...

Нарешті ми вийшли на широку галявину, посеред якої стояло велике шатро з білого та синього шовку. Навколо шатра стрибали в траві маленькі золотощерсті звірята з довгими пухнатими хвостами й відстовбурченими вухами. З нашою появою вони притихли й повернули до нас свої гострі мордочки. Та оскільки ми не виказували жодних ознак ворожості, за хвилю звірята перестали на нас зважати й поновили свої

ігри.

Завіса на вході в шатро відхилилася, і назустріч нам ви-йшла висока струнка дівчина в короткій зеленій сукні. У неї було густе русаве волосся й великі сині очі, що промінилися веселою й безтурботною юністю. Вона була дуже схожа на свою старшу сестру, мою маму, і саме через те я завжди вирізняв її з-поміж усіх моїх сестер та кузин. Я ніколи не називав Діану тіткою, бо вона була на п'ять років менша за мене, а за своєю поведінкою, звичками та манерами взагалі залишалася підлітком — мабуть, така вже доля більшості вундеркіндів.

— Артуре! Сестро! — радісно вигукнула Діана. Її лице осяяла усмішка — не така сліпуча, як мамина, але також чарівна.

Вона обняла Юнону, поцілувала її в щоку, а потім взяла мене за руку й зазирнула мені в очі.

— Я дуже хвилювалася за вас. Чому ти не сказав про зустріч з Ворогом?

— Бо й сам не знав, — відповів я. — Все сталося раптово.

— Міг би зв'язатися зі мною по дорозі.

— Вибач.

— Ти безсердечний егоїст, Артуре!

— Каюсь. І обіцяю виправитися.

Діана розсміялася:

— О ні, тільки не це!

— Чому?

— Бо ти невинуватий. А поза тим, я люблю тебе такого, який ти є. — Вона повернулася до матері, що слухала нас із доброзичливою усмішкою. — Ти теж гарна, сестро. Взяла з собою Артура без мого дозволу. Твоє щастя, що з вами нічого не сталося.

— А що могло статися? Анічогісінько. — знизала плечима Юнона. Вона кинула швидкий погляд навкруги. — То це і є твій притулок?

— Так. Тобі тут подобається?

— Звісно, подобається. Бо цей світ як дві краплі води схожий на Країну Сутінків. Хіба що він ненаселений.

— Тому я його й обрала.

Мама хитнула головою:

— Надто вже ти полюбляєш самотність, сестричко.

— Аж ніяк,— заперечила Діана.— Просто не люблю зайвої метушні, коли працюю, і ти це знаєш.

— Атож, знаю.— Юнона нахилилася й погладила одне зі звірят, що першим осміліло, підійшло до неї і стало тертися об її ногу, муркочучи, мов кошеня.— До речі, такі тваринки в наших Сутінках не живуть. Вони тутешні?

— Ні. Я привела їхніх дідусів і бабусь з іншого світу.

— І як їх називаєш?

— Просто звірятами. Поки не придумала щось оригінальне... Ну, гаразд,— похопилася вона.— Ви, мабуть, зголодніли? То проходьте, я вже наготувала для вас чагування.

Приміщення усередині шатра було розділене шовковими завісами на три кімнати. Підлога в першій від входу і найбільшій була вкрита вовняним килимом; посередині була розстелена білосніжна скатертина з обідом на три персони.

Ми влаштувалися на м'яких пухових подушках і взялися до їжі, балакаючи про різні дрібниці. Розмова про нашу зустріч з Ворогом за мовчазною згодою була відкладена на десерт. Поки Юнона й Діана обмінювалися останніми плітками, я набирався сміливості, щоб повідомити мамі новину, якій вона зовсім не зрадіє. Я мав зробити це давно, та ніяк не міг зважитися і все чекав на слушну нагоду. Правда, зараз був не найвдаліший момент — але я вже не хотів зволікати.

Коли в розмові виникла пауза, я простягнув руку і змахнув з Діаниного підборіддя крихту від хліба. Причём навмишно зробив це не по-братерському, а з тією лагідною турботливістю, що надає глибокого інтимного змісту навіть найбезневиннішим доторкам.

— Ви такі любчики,— сказала мама з ласкавою усмішкою, але в її очах уже промайнула тривога.— Якби ви не були близькими родичами, з вас вийшла б гарна пара.

Діаніні щоки спалахнули яскравим рум'янцем. Я теж мимоволі зашарівся. Наше збентеження було дуже красномовне.

Вражена раптовим здогадом, Юнона впустила на скатертину виделку і втупилась у мене ошелешеним поглядом.

— Що я бачу!— нарешті мовила вона, її голос звучав незвично глухо і хрипко.— Ні, я не можу повірити... Скажіть, що я помиляюся. Ну!

— Ти не помиляєшся, мамо,— сказав я.

Юнона нервово прокашлялася і звернула погляд на свою меншу сестру:

— Діано, дитинко, ти з глузду з'їхала! Він бо твій племінник, хіба не розумієш?

Діана не відповіла. Вона сиділа, опустивши очі, і вдавала, що нічого не чує.

— Ну то й що?— сказав я, порушивши гнітючу мовчанку.— Я не бачу в цьому нічого страшного.

— Зате я бачу, хай вам чорт!— гнівно вигукнула мама.— Ти мій син, а Діана моя сестра.

— Але ж не моя.

Юнона зітхнула.

— Хоч це добре,— уїдливо сказала вона.— Ну, дякую, потішили ви мене!

— Вибач, сестро,— винувато промимрила Діана, не підводячи очей.— Я знаю, це неправильно, але...

— Але що?

— Ми кохаємо одне одного,— сказав я.— І хочемо одружитися.

Мама сплеснула руками.

— Уявіть лишень, вони хочуть одружитися! Так ви просто здуріли! Ніхто не визнає ваш шлюб.

— Янус визнає. Він буде дуже сердитий на нас, але... за давніми законами Сутінків, близькі родичі можуть одружитися з дозволу глави Дому. А дід дозволить, він завжди був добрий до нас.

— Он як!— Мама рвучко підвелася.— То покваптеся до нього, поки я вас не випередила.

— Ми ще не обговорили...— нерішуче почав я.

— Дурниці! Ти привів мене сюди лише для того, щоб повідомити про ваш гріховний зв'язок.

— Ти помиляєшся, мамо.

— Не бреш, Артуре!

— Це правда, Юноно,— озвалася Діана, боязко глянувши на неї.— Коли Артур зв'язався зі мною, то сказав, що хоче порадитися...

— От нехай і радиться. А я ліпше піду... інакше за себе не ручаюся.

Мама видобула з кишені каблучку й надягла на палець. Сапфір зблиснув від надто різкого контакту з Формотворчими, а наступної миті вона щезла в Тунелі.

А я присунувся до Діани й обійняв її за плечі.

— Ось ми й перейшли Рубікон. Це треба було зробити. Так набагато краще, аніж чекати, коли про нас розпатякає Мінерва.

— Вона б нізачо...

— Авжеж, авжеж.— Це був один з тих рідких випадків, коли ми розходилися в оцінці людей: Діана вважала Мінерву гарною й порядною, а я терпіти її не міг.— Але тепер це не має значення.

Діана мерзлякувато пощулилася:

— Артуре, я боюся повертатись додому. Батько буде такий злий... та це ще дрібниці. От твій взагалі скаженітиме.

Як завжди, на згадку про мого батька, короля Утера, мені стало незатишно. Я міцніше пригорнув до себе Діану й потерся щокою об її шовковисте волосся.

— Нічого, люба,— спробував я заспокоїти її та себе.— Рано чи пізно все владнається.

— От тільки коли? Святенники з наших Домів на чолі з Утером тепер не дадуть нам спокою.

— Можемо перечекати бурю тут,— запропонував я.— Про твій притулок знають лише Помона з Діонісом, на яких можна покластися...

— А відтепер і Юнона, на яку не можна покластися через її задовгий язик.

— Але вона любить нас і не розкаже, де ми ховаємось. А ще я сподіваюся, що за нинішніх обставин звістка про нас не приверне особливої уваги. Всіх наших родичів більше зацікавить інформація Ворога про витоки Формотворчих і Серединні світи.

Діана вивільнилася з моїх обіймів і заінтриговано глянула на мене:

— Кажеш, витоки Формотворчих? Хіба вони є?

— Ворог стверджує, що є. За його словами, вони лежать у самісінькому центрі Всесвіту, де сходяться нескінченні послідовності світів. Це місце він називає Джерелом. — І я майже дослівно переказав їй всю нашу розмову з Вартовим Хаосу.

— Цікаво, дуже цікаво... — замислено промовила Діана, коли я скінчив. У її очах засвітилися добре знайомі мені пожадливі вогники. — Знаєш, теоретично це цілком можливо. У деяких новітніх моделях, що описують потоки Формотворчих, невизначеність граничних умов на нескінченності усувається за рахунок уведення точкової, витокової сингулярності. Але ще нікому не спадало на думку інтерпретувати цей суто математичний прийом буквально — в тому сенсі, що десь за межами нескінченності лежать витоки Формотворчих. — Вона трохи помовчала. — До речі, я дещо згадала. Однин епізод з давніх батькових щоденників часів короля Артура. Там він писав, що якось за келихом вина твій прадід заявив, буцім прийшов до нас із нескінченності.

— Отакої! — здивувався я. — Янус ніколи про це не казав.

— Мабуть, він взагалі забув про той випадок, адже відтоді минуло понад тисячу років. Як я розумію, батько не поставився до цих слів серйозно. Та і я, коли читала щоденники, сприйняла їх просто як недбалу відмовку. Тому й тобі нічого не сказала.

— А, виходить, дарма...

Як і всі інші, я знав про походження мого легендарного предка водночас і багато, і мало. Багато було суперечливих чуток, припущень та домислів, і надто мало — достовірних фактів. Засновник Дому Світла Артур Пендрагон, на чию честь мене назвали, був справжньою загадкою для сучасників — з'явився невідомо звідки, володів незбагненною могутністю і навідсіч відмовлявся розповідати про своє минуле. Його походження й дотепер оповите цілковитою таємницею.

У багатьох світах, здебільшого у Світанкових і Теллурійських, існують легенди, міфи та перекази про короля Артура,

що оповідають про його життя та славні діяння і пропонують різноманітні версії його походження; при цьому часто згадується місто Авалон, що начебто знаходиться в країні за назвою Логріс. У ці легенди не можна вірити беззастережно, так само як і цілком відкидати їх — бо в кожній з них, поряд із вимислом, є й крупиця правди. Усі вони виникли аж ніяк не на порожнім місці, їх породила сама особистість мого прадіда, чий вплив на долі світу можна порівняти із впливом таких знакових постатей, як Мойсей, Будда, Одін, Ісус, Мухамед. Його діяльність спричинила сильний резонансний ефект у значній частині населених світів, де серед простих смертних почали з'являтися свої королі Артури. Причому характерно, що коли у Світанкових світах переважають легенди з пізнього артурівського циклу, в основі яких лежать події, пов'язані з утворенням Дому Світла і його становленням як наймогутнішого з усіх Домів Порядку, то в Теллурійських світах побутують більш ранні історії, що відбивають ту частину Артурового життя, про яку ми достеменно нічого не знаємо. На цій підставі історики роблять висновок, що мій прадід, найпевніше, був родом з якогось віддаленого світу групи Теллуса. Та невже аж із такого віддаленого — з нескінченності?..

— Якщо це правда, — спроквола мовив я, — то навряд чи король Артур був адептом Порядку, як стверджує Книга Пророків Мітри.

— Між іншим, — зауважила Діана, — немає жодного переконливого свідчення, що твій прадід володів Знаком Янь. Я взагалі вважаю, що людина неспроможна опанувати сили Порядку або Хаосу, не утративши своєї людяності. А король Артур, без сумніву, був людяною людиною.

— Отже, він мав силу іншого роду. Силу, породжену Джерелом.

— Силу Рівноваги, — додала Діана, — Можливо, ще небезпечнішу за Порядок і Хаос разом узяті. Не даремно ж твій прадід приховав її походження.

— А Ворог розкрив нам таємницю, — підхопив я. — І не думаю, що зробив це з щирими намірами. Мабуть, він розраховує, що Джерело, втрутившись у протистояння між Порядком

та Хаосом, схилить шальки терезів на користь останнього. Але цього не можна допустити. Сила Рівноваги має й надалі служити Рівновазі.

Діана стривожилася:

— Артуре, невже ти...

— Так, — рішуче відповів я. — Можна не сумніватися, що найближчим часом з'явиться чимало охочих знайти шлях до Джерела й оволодіти його Силою. І я зовсім не впевнений, що вони застосують її належним чином. Тому я маю випередити інших і взяти ситуацію під свій контроль.

Діана приречено зітхнула й погладила мене по щоці.

— Ти авантюрист, Артуре, — сказала вона. — Ти такий нерозсудливий... Та саме за це я тебе й люблю.

Ось так починалася ця історія...

Розділ 12

До вечора Дейдрин настрій, зіпсований необережними словами Кевіна, нітрохи не покращився. Вона ледве дочекалася завершення урочистої частини бенкету, після чого попрощалася з присутніми й пішла до себе. Десять за чверть години по тому Кевін потайки, як робив це впродовж останніх трьох місяців, прокрався в її покої. Він застав Дейдру в ліжку. Вона ще не спала й гортала грубезну книжку — то був Птолемеїв „Альмагест“.

— Іди геть, — сказала Дейдра з болем та мукою в голосі. — Я не хочу тебе бачити.

Кевін присів на край ліжка, забрав у неї книжку й поклав на столик.

— Вибач, рідна. Вибач, що скривдив тебе.

Дейдра відвернулася.

— Ти тут ні до чого, Кевіне. Просто я... я тобі не пара.

— Не кажи дурниць!

— Це не дурниці, це правда. Ми довго обманювали себе й один одного, але не можна все життя втікати від реальності — вона однаково дихатиме нам у спину. Моя неповноцін-

ність колись стане поміж нами, і ти проклянеш той день, коли зв'язався з мною.

Кевін зітхнув:

— Зараз ти не в настрої, Дейдро. Поговорімо про це завтра.

— Завтра я скажу тобі те ж саме, Кевіне МакШон... вірніше, Артур Пендрагон. Принц із Дому Світла.

Кевіна раптом охопив жар. Його серце важко загупало в грудях, а в скронях запульсував тупий біль.

— Що ти сказала? — через силу прохрипів він.

— Я назвала твоє справжнє ім'я. Твій названий батько, лорд Шон, мав рацію. Перш ніж стати дитиною, ти був дорослим чоловіком — принцом Артуром, сином Утера Пендрагона.

— Що за маячня! — заперечив Кевін, однак дедалі сильніший біль у скронях підказував йому, що це не така вже й маячня. Дейдрині слова розбудили в його пам'яті якісь туманні образи, такі розпливчаті й нечіткі, що він не міг збагнути їхнє значення. А проте, в них було щось до болю знайоме, близьке та рідне, воно ятрило душу, бентежило розум... — Що за маячня! — вперто повторив він. — Утер Пендрагон був батьком короля Артура.

— То був інший Утер, твій предок по батьківській лінії. А твою матір звати як язичницьку богиню — Юнона. Принцеса з Дому Сутінків.

ЮНОНА! МАМА!..

Кевінова голова розболілася не на жарт. Він стиснув долонями скроні і протяжно застогнав:

— Великий Мітро!

— Оце саме, — відгукнулася Дейдра.

— Що? — запитав Кевін. — Що „оце саме“?

— Ти сказав: „Великий Мітро“.

— Га? — здивувався Кевін і тут-таки згадав, що справді це говорив. — Атож, я так і сказав. Не розумію, з якого дива...

— Зате я розумію. Король Утер — наш Утер — поклонявся богам Мітрі, Князеві Світла. Його син, король Артур, хоч і був хрещений, небезпідставно підозрювався в таємній прихильності до культу Мітри. От і ти, їхній нащадок...

Цієї миті Кевінова голова немов розкололася від нового приступу болю. Крик застряг у нього в горлі, в очах потьмарилося, і він втратив свідомість...

Кевін опритомнів уже в ліжку. Біль минув і нагадував про себе лише повною спустошеністю думок та почуттів і квалістю у всьому тілі.

Чиясь рука дбайливо витерла з його чола піт. Кевін повернув голову і побачив поруч Дейдру. Її великі смарагдові очі дивилися на нього винувано й занепокоєно.

— Даруй, коханий, — сказала вона. — Я така дурна, я все вибовкала. А ти ж попереджав, що не повинен нічого знати, поки сам не згадаєш.

— Попереджав? Коли?

— Пам'ятаєш, Колін перевіряв, чи здатний ти опанувати свій Дар? От тоді він і розбудив твою колишню пам'ять. Ти трохи розповів про себе, розпитав про своє нинішнє життя, а потім змусив його все забути.

— Що я ще розповів? — запитав Кевін, щомиті чекаючи на черговий спалах болю.

На щастя (чи, може, на жаль), цього не сталося.

— Не дуже багато, — відповіла Дейдра. — Ти повідомив, що тебе звати Артур, ти принц із Дому Світла, твій батько — Утер Пендрагон, мати — Юнона, принцеса з Дому Сутінків, а король Артур з Авалона був твоїм прадідом — батьком твого діда Амброзія, чиїм сином був твій батько Утер.

Тепер Дейдрині слова, хоч і знаходили відгук у його серці, вже не викликали нестерпного болю в голові. Кевін почувався так, ніби йому розповідали про події його раннього дитинства, яких він зовсім не пам'ятав.

— А далі?

— Далі ти сказав, що перетворився на немовля, бо перетнув нескінченне число світів. І тоді тебе мало не спалили Формотворчі — як я зрозуміла, це сили, що ними володіють ваші чаклуни. Ще ти говорив про Ворога, Нечистого, також ти називав його Вартовим Хаосу і Князем Темряви, але зазначив, що не вважаєш його дияволом. Ти згадував про Рагнарок... У північних міфах це битва велетнів з богами, проте я не думаю,

що ти мав її на увазі. А насамкінець ти змусив Коліна забути про вашу розмову.

— А тебе не змусив?

— Ні. Здається, ти не помітив моєї присутності. Я ж просто сиділа поруч і чула ваші думки. Ви думали *дуже голосно*. Це вперше я могла так довго приймати сторонні думки. Хоча кілька разів ненадовго втрачала контакт.

— Гм-м... Якою мовою я розмовляв?

— Нашою, кімрійською, але часом збивався на грецьку... і на латину... на якусь дивну суміш латини з грецькою.

— Це мова Країни Вічних Сутінків,— раптом сказав Кевін.— Синтез класичної латини і давньогрецької. Раніше серед Сутінкових була двомовність, але згодом...— Він осікся й розгублено промовив: — Ради бога, що це коїться! Я... У мене...

— До тебе повертається пам'ять,— сказала Дейдра.— Може, зарано... Це я в усьому винна, любий. Ти ж попереджав... а я, дурна, не стрималася.

— Нічого,— відповів Кевін.— Нічого, кохана. Все буде гаразд. Просто мені треба не думати про це... намагатись не думати.

— А я тобі допоможу.

Дейдра пригорнулась до Кевіна й ніжно поцілувала його. Далі він уже ні про що не думав.

Розділ 13

За п'ять хвилин до першої Кевін вийшов з Дейдриних покоїв і попрямував коридором до королівських апартаментів. О цій пізній порі двір продовжував бенкетувати. З глибини палацу долинав фальшивий бренькіт арф, що акомпанували безладному хору п'яних голосів; ще звідкись чулася тужлива літанія волинок. Дорогою Кевін зустрів кількох захмелілих вельмож і від кожного мусив вислухати привітання з перемогою. Ці зустрічі допомагали йому відволіктися від думок про своє минуле — думок, що вже не завдавали болю, а лише ви-кликали легке запаморочення в голові. Щомиті Кевін згаду-

вав якусь дрібничку з попереднього життя, з кожною миттю він ставав трохи іншим — і водночас залишався тим самим Кевіном МакШоном, яким був останні два десятиліття...

Біля входу до Колінових покоїв черговий офіцер доповів йому, що Морґан і Дана вже чекають на нього в королівському кабінеті. Кевін проминув анфіладу кімнат і ввійшов у кабінет. Морґан з Даною сиділи обабіч великого дубового столу, але в перший момент він навіть не помітив їх. Його погляд тут-таки прикипів до третього з присутніх у кімнаті — це був Колін власною персоною, що спокійно сидів у шкіряному кріслі під Дейдриним портретом.

— Проходь,— сказав він.— Не бійся, я не привид. Я справжній — можеш торкнутися.

Спантеличений Кевін зачинив за собою двері й сторожко підступив до стола, все ще не вірячи своїм очам.

— Коліне!.. Ти?.. Тут?.. Але як?..

— Спершу сядь, зараз я все поясню.— Колін зачекав, поки Кевін влаштується в кріслі, потім продовжив: — Перед твоєю появою я саме казав Дані й Морґану, що вже настав час розповісти вам про мої нові можливості, зокрема про миттєве переміщення на будь-які відстані.

У Кевіновій голові завертілося слово „Тунель“, що мало писатися з великої літери.

— Ти... давно це вмієш?— запитав він.

— З моменту коронування. Тоді Хазяйка дозволила мені зануритись у Джерело, і я здобув справжню Силу — ту Силу, що її мав колись король Артур.

— Ти дуже поганий хлопчик, Коліне,— сварливо промовив Морґан.— Чому відразу не сказав про це дядечкові Ферґюсону?

— Не тому, що не довіряв тобі... і всім вам. Просто я потребував часу, щоб при звичаїтися до Сили, опанувати нові можливості, навчитися контролювати свій Образ Джерела.

— А що це таке?— спитала Дана.

— Щось на зразок Джерела в мені, його частка, яку я отримав, коли вперше занурився в нього. Образ дозволяє мені керувати Силою, він посередник між мною та Джерелом.

— А Образ має візуальну форму? — поцікавився Морган. — Чи це просто така його назва?

— Як правило, він невидимий — ні для звичайного зору, ні для магічного. Але при дуже тісному контакті з Джерелом його можна побачити. Ось, погляньте.

Морган і Дана вражено зойкнули, дивлячись поверх Колінової голови. Сам Кевін нічого не побачив, але при цьому відчув надзвичайне хвилювання. Інша частина його „я“, що ховалась у ньому, на якусь мить прокинулася. Оцінивши ситуацію, вона знову заснула — певніше, задрімала в очікуванні слушного моменту. Несвідомо Кевін уже був готовий до найрішучіших дій...

— Гарзд, друзі,— сказав Колін.— Поки досить. Вернімося до наших справ. Отже, ви не знайшли Еріксона?

— Ні,— похитав головою Морган.— Його наче корова язиком злизала. І Бронвен десь запропастилася.

Колін кивнув:

— Я весь вечір пробував зв'язатися з нею. І з Еріксоном також. Вони не відповідають — чи то не можуть, чи то не хочуть. Підозрюю, що Еріксон не може, а Бронвен не хоче. Мабуть, вона зрозуміла, що після розмови з королем Гендріком я накажу заарештувати барона, тому вирішила сховати його для власної помсти.

— Вона сховала його від мене,— зауважив Кевін.

— І від тебе,— не став заперечувати Колін.— Але причиною всьому була моя зустріч з Гендріком. Тому Бронвен і розповіла тобі про Еріксона — бо вже знала, що його от-от викриють.

— Барон був готійським шпигуном? — запитав Морган.

— Не зовсім так. Просто він зробив одну послугу покійному королю Аларіку — допоміг його шпигунам викрасти Дейдру.

— От холера! — вигукнув Кевін.— І тут без нього не обійшлося!

— Гендрік цілком відмежувався від учинків свого діда,— продовжував Колін.— Він сказав, що король Аларік геть з'їхав з глузду через оці штуки.

Колін дістав із бічної кишені камзола чотири камені й поклав їх перед собою на стіл. Три з них — червоний, синій і фіолетовий — були в оправі, на золотих ланцюжках. Четвертий був великий неоправлений алмаз.

Кевін, Дана і Морган подалися вперед.

— Невже? — здивовано промовив Фергюсон. — Вони дуже схожі на Знаки Стихій. Це не підробка?

— Ні, справжні Знаки. Ще один комплект. Король Гендрік віддав мені ці камінці з великою полегкістю. Він дуже хотів спекатися їх.

Морган примружив своє котяче око й уважно оглянув камені.

— І що це значить? Аларік теж мав Силу Джерела?

— На щастя, ні. Цьому завадив наш друг МакШон, коли врятував Дейдру від викрадачів.

По його тону Кевін здогадався, що Колін чув і іншу версію тих подій. Знімаючись, він відвів погляд і квапливо запитав:

— А до чого тут Дейдра?

— За словами Гендріка, — пояснив Колін, — його дід кілька разів проходив через Ворота, але Хазяйка відмовлялася пустити його далі. Вона вимагала людської жертви. Їй потрібна була дочка Джерела — народжена від чоловіка, що на час її зачаття володів Силою. Тобто Дейдра — і більше ніхто.

— О боже! — сказала Дана.

Кевін скреготнув зубами:

— А ти казав, що Хазяйка добра.

— Атож, я так казав, — зітхнув Колін. — І до сьогодні так думав. Гендрікова розповідь мене просто приголомшила. Я часто відвідував Джерело — для цього мені вже не потрібні камені, я й сам можу відчиняти Ворота. Ми з Хазяйкою багато спілкувалися, між нами навіть виникло щось схоже на дружбу... і ось тобі! Тепер не знаю, що робити.

— Зате я знаю, — рішуче промовив Кевін. — Її треба знищити.

Колін повільно похитав головою:

— Не все так просто, друже. Хазяйка дуже могутня, крім того, я сумніваюся, що вона взагалі смертна людина. Час бі-

ля Джерела надзвичайно в'язкий, власне, там взагалі немає часу — тому те місце зветься Безчасів'ям. Жоден смертний не зможе там жити, він просто збожеволіє від того, що кожна мить нормального світу триває в Безчасів'ї цілу вічність. А Хазяйка там живе — уявляєте! Тим-то я стримав свій перший порив негайно кинутись до неї й зажадати пояснень. Я таки піду до Джерела — але з вашою допомогою і з допомогою Знаків. — Кажучи це, Колін подивився на Кевіна й Дану. — Ви, мої Провідники, маєте тримати Ворота відчиненими, щоб я будь-якої мить міг повернутися, якщо розмова з Хазяйкою складеться не на мою користь.

Дана хотіла була заперечити, проте, зустрівшись із рішучим поглядом Коліна, лише мовчки кивнула. А Кевін цілком несподівано для себе сказав:

— Хай замість мене буде Морган.

Колін запитливо подивився на нього:

— Ти серйозно?

— Так. Морган краще впорається з обов'язками Провідника. Він урівноваженіший за мене і має більшу силу волі — а за теперішніх обставин це дуже важливо. До того ж він справді мудрий — кому, як не йому, пасує Знак Мудрості.

Колін перевів погляд на Фергюсона, що сидів, скромно потупивши очі, але явно улещений. Весь його вигляд свідчив про те, що він згодний з Кевіном.

— Гаразд, — сказав Колін. — Хай буде так. Дано, Моргане, візьміть Знаки.

Тим часом частина Кевінової свідомості зажила власним життям. Він зосередився на своєму персні з синім каменем і, сам не розуміючи, що робить, протягнув від нього невидиму магічну нитку до Знака Сили, що лежав на столі. Коли між двома каменями встановився міцний зв'язок, Кевін сторожко зиркнув на Коліна — той, на щастя, нічого не помітив.

А Морган і Дана вже надягли свої камені — Знак Мудрості і Знак Життя. Дана спитала:

— Коли почнемо?

— Прямо зараз, — відповів Колін. — Не бачу причин зволікати.

— А хіба тобі не треба налаштуватися на цей Знак?

— Я вже налаштувався. Ще до вашого приходу.

Кевін зрозумів, що не можна гаяти ні секунди. Дослухаючись до вказівок свого другого „я“, він став швидко налаштуватися на Знак Сили. Водночас невидима нитка роздвоїлася, її кінці потяглися до Знаків Мудрості та Життя, пронизали їх, мов намистини, а відтак зійшлися на алмазі — Знаку Влади. Контури були наведені, залишалося активувати їх і повернути Ключ...

Аж тут Колін відчув, що коїться щось неладне.

— Кевіне! — стривожено вигукнув він. — У тебе пробуджується Дар. Будь обереж... БОЖЕ! ЩО ТИ РОБИШ?!

Все! Час починати...

— АЛМАЗ! — заволав Кевін голосом на смерть переляканої людини. — АЛМАЗ!

Морґан і Дана, що здивовано поглядали то на нього, то на Коліна, мимоволі подивилися на Знак Влади. А Кевін негайно задіяв зв'язок між усіма чотирма каменями.

Ритуал оволодіння Силою передбачав, що Провідники торкатимуться пальцями Знака Влади, замикаючи Чотирикутник Стихій. У даному разі цей припис не був дотриманий, проте й самих поглядів Морґана з Даною вистачило, щоб Ворота відчинилися. Кевін прослизнув у них — і цієї ж миті став Артуром. Шлях завдовжки у двадцять років нарешті привів його до Джерела, до витоків Формотворчих...

Кінець шляху

...і початок нового

Я лежав у густій високій траві незвичайного лілового кольору під мінливим зеленим небом Безчасів'я. Я потроху оговтувався від шоку. Частина мого „я“, що була Кевіном МакШоном, поступово звикала до Артура Пендрагона, а інша частина, що відгукувалася на це ім'я, перетравлювала спогади останніх двадцяти років, що минули без її участі.

На щастя, ніякого роздвоєння я не відчував і залишався

однією цілісною особистістю. Я був тим самим Кевіном — хіба що згадав своє попереднє життя. Я був тим самим Артуром, принцом Світла, закоханим у Сутінки,— хіба що став на два десятиліття старшим...

Та чи справді став? Формально так. Проте я не був певен, чи коректно в моєму випадку механічно додавати двадцять Кевінових років до тридцяти чотирьох Артурових. Може, слід взяти середнє арифметичне?.. А втім, яка різниця! Для нас, Володарів Екватора, роки не значать так багато, як для простих смертних. Пройшовши в дитинстві через обряд Причастя, ми постійно перебуваємо в контактi з Формотворчими Силами, чия антиентропійна сутність дозволяє подолати природний процес старіння. Теоретично, запричащені чаклуни й відьми можуть жити вічно, але на практиці всі колись помирають: хто насильницькою смертю, хто від нещасних випадків, хто від екзотичних і дуже швидкоплинних хвороб, а хто просто через те, що втопився від свого довгого життя...

Я спробував поновити втрачений зв'язок з Формотворчими — і не зміг. Ні, не тому, що не знайшов їх. Тут, біля своїх витоків, вони були скрізь, але надто вже потужні, такі потужні, що я мало не обпікся при спробі встановити контакт. Тепер я зрозумів, що сталося зі мною двадцять років тому: я подолав бар'єр нескінченності й опинився в області сильних антиентропійних потоків, мої життєві процеси потекли в зворотному напрямку, і я регресував до немовляти... Та це ще не все! Я пройшов через таке пекло, що просто диву давався, як зміг лишитися живим. У своїх розрахунках Діана не передбачила того, що спіткало мене в нескінченності...

Діана!.. Моє серце защеміло. Як так скучив за нею, моєю любов'ю дівчинкою...

О, Зевсе-Юпітере! А як же Дейдра?..

Великий Мітро, що я накоїв?! Я закохався в Дейдру, не розлюбивши Діану...

Зусиллям волі я змусив себе не думати про це. Наразі маю інші, важливіші проблеми.

Отже, я досяг мети. Я потрапив до витоків Формотворчих Сил, які тут, у світах, названих Ворогом Серединними, на кіль-

ка порядків потужніші, ніж там, де я народився. Але тутешні чаклуни не знали про Причастя і не мали доступу до глибинних антиентропійним процесів у надрах Формотворчих. З цієї причини тривалість їхнього життя така ж сама, як у звичайних людей. Навіть королі Логрісу з роду Лейнстерів, що були посвяченими Джерела, жили, хворіли і вмирали як простої смертні... А от Колін, схоже, перевершив своїх предків, досяг того, про що вони лише мріяли. Його Образ Джерела мене приголомшив. Це був символ найвищого прилучення до первісних сил, на зразок Знака Янь в істот Порядку і Знака Інь у створінь Хаосу. Тепер ясно, чим оперував мій прадід. Книга Пророків Мітри брехала — то був не Янь, а Образ Джерела...

Еврика! Намагаючись приборкати Формотворчі, я зовсім забув про свій Небесний Сапфір. А перстень у мене залишився, як і все інше. Порушивши приписи ритуалу, я ввійшов у Ворота одягнений — що й на краще. За допомогою каменя мені вдалося встановити контакт відразу з трьома Формотворчими, потім я додав ще дві й ще одну — і на цьому вирішив зупинитися. Я відчував слабе поколювання в пальці, що на нього був надягнений перстень із Сапфіром. Мій камінь функціонував як понижуючий силовий трансформатор, підключений до високовольтної мережі. Мені навіть здавалося, що я чую характерне гудіння низької частоти.

Я продовжував лежати, насолоджуючись п'яним відчуттям сили, аж раптом серед мертвої тиші, що оточувала мене, долинуло тихе шурхотіння. Я весь зібрався й ривком скочив на ноги.

По пологому схилу пагорба неквапно спускалася золотоволоса жінка, вбрана у сліпучо-білі шати. Вона була прекрасна, велична й неприступна, як Снігова Королева. Крижаний погляд її світло-синіх очей ніби пронизував мене наскрізь. Я був упевнений, що раніш не зустрічав цю жінку (якщо вона жінка, якщо взагалі людина), але її очі, цей погляд... Невже спадкова пам'ять? Чи просто „*déjà vu*“?

Снігова Королева підійшла до мене, і прямісінько в мій голову лунко задзвеніли слова:

— Не впевнена, що варто тебе вітати, Кевіне МакШон. Ти

обманом пройшов у Ворота, ошукавши свого друга Коліна. Це негідний учинок.

— Хто ти? — вимогливо запитав я, хоча й знав, що почую у відповідь.

— Хазяйка Джерела, — підтвердила мій здогад Снігова Королева.

— Вів'єна?

— Ні. Вона була одна з моїх попередниць. А чому ти питаєш?

— Бо Вів'єна дещо завинила моїй родині. Та, зрештою, це неістотно. За давні гріхи, чи лише за теперішні — однаково ти помреш.

Хазяйчині очі гнівно зблиснули:

— Ти погрожуєш мені, смертний?!

— Не погрожую. Просто обіцяю.

Скорившись моєму наказові, Ескалібур вислизнула з піхв і зависла переді мною в повітрі. Звичним, відпрацьованим до автоматизму рухом мої пальці обхопили знайому рукоять, срібний клинок шпаги спалахнув і сліпуче засяяв, а Небесний Сапфір вже цілком відчутно загудів, підключаючись до нових Формотворчих.

На раніш незворушному обличчю Хазяйки відбився непомітний подив:

— Ти дуже майстерно маніпулюєш силами! Хто ти такий?

— Останні двадцять років мене звали Кевіном. Останні вісім я мав прізвище МакШон. Якщо ти не Вів'єна, задовольняйся цим.

— А якщо я Вів'єна?

Я підозріливо глянув на неї. Відчуття „*déjà vu*“ дедалі посилювалося. Було в ній щось знайоме, когось вона мені нагадувала...

— То хто ж ти насправді?

— Я перша запитала тебе, Кевіне МакШон. Ти мій гість і мусиш представитися.

Я глузливо посміхнувся:

— О ні, я не гість твій. Я твоя смерть.

— Але чому ти хочеш мене вбити? — запитала вона. — Щоб пройти до Джерела?

— Можливо.

— То прохोдь. Я не стану тобі на заваді. Лише назви своє справжнє ім'я.

Я здивувався. Невже вона злякалася?.. Ні, не схоже. Мабуть, просто впевнена у своїй невразливості. І зараз грається зі мною, мов кішка з мишею. Та ми ще побачимо, хто з нас миша...

— Гаразд, — сказав я. — Мене звати Артур, я син Утера, короля Світла, повелителя Світанкової Зони Екватора. Моє родове ім'я Пендрагон.

Хазяйка уп'ялася в мене ошелешеним поглядом:

— Той самий Артур...

— Ні, не той самий, — усміхнувся я, насолоджуючись її розгубленністю. — Я *просто* Артур, син Сутінків і Світла. А *той* самий Артур був дідом мого батька. Свого часу він правив у Авалоні, аж поки відьма Вів'ена надумала погубити його.

— Але ж не погубила, — зауважила Хазяйка.

Я вирішив, що гріх не скористатися з нагоди, і запитав:

— Що ти знаєш про останні дні царювання Артура в Авалоні? З того, про що мовчать легенди.

— Дуже мало, — сказала вона. — Мені відомо лише, що Мерлін приніс смертельно пораненого короля в Безчасів'я і занурив його в Джерело. Води Джерела віднесли Артура в нескінченність, а Мерлін повернувся до людей і оголосив, що...

— У нескінченність?! — різко перебив я. — Звідки ти знаєш?

— Це є в пам'яті Джерела. А я — його Хазяйка.

Клинок моєї шпаги засяяв ще яскравіше, вістря описало коло на рівні її грудей.

— Ну-ну! Може, ти справді Вів'ена?

— Я не Вів'ена, — почувся знайомий голос. — Мене звати інакше.

Її слова вже не відлунювали в моїй голові. Вражений, я дивився, як золоте волосся Снігової Королеви потемнішало, обличчя стало круглим, втратило колишню чіткість і

правильність рис, його всипало рясне ластовиння, фігура зі стрункої перетворилась на щупляву...

— Бронвен! — вигукнув я.

Вона задириливо і водночас погордливо всміхнулася:

— Ти ще хочеш моєї смерті, Кевіне-Артуре?

— Юпітере-Громовержцю, побий мене блискавкою! — вилаявся я рідною мовою моєї матері. — То ти Хазяйка Джерела?

— Так. Віднедавна. Від часу коронування Коліна.

— А що сталося з колишньою Хазяйкою?

— Я вбила її. — Ясні очі Бронвен потьмяніли від гніву. — Утопила це стерво в Джерелі. Її спалила Споконвічна Сила.

— Неймовірно! — сказав я, поклавши до піхв Ескалібур. — І як тобі вдалося?

— Та за іграшки! Колишня Хазяйка була геть слабка, майже безпомічна. — Бронвен презирливо пирхнула. — Очевидячки, дуже потребувала людської жертви.

— Ти й це знаєш?

— Я все знаю. Колишня Хазяйка стояла і за замахом на Дейдру, і за смертю дядька Бріана. Коли викрадення не вдалося, вона вирішила зробити королем Емріса, щоб той сам приніс їй жертву. Еріксон отримав від неї формулу зомбувального закляття...

— Ого! — сказав я. — Вбивця короля був зомбі?

— Атож. Цей бідолаха нічим не завинив перед Короною. Як, власне, і його родичі — їм не перепало жодного шеляга від ворогів держави.

Я подивився на Бронвен з повагою:

— Тепер я знаю, хто допоміг їм утекти з в'язниці.

Вона ствердно кивнула:

— Зараз вони в безпеці і на життя не скаржаться, хіба що іноді сумують за батьківщиною. Я не могла допустити, щоб безневинні люди згнили в темниці за чужі гріхи.

— А як щодо винних?

— Хазяйка мертва, Еріксон карі не уникне, а Емріс мій брат.

Я не став сперечатися з Бронвен. На відміну від Кевіна, Артур добре знав, що таке тиранія родинних уз. Навіть до брата

Александра я мав певні сентиментальні почуття, хоча й ненавидів його всіма фібрами душі.

— Добре. Облишмо Емріса... на якийсь час. Зараз у мене важливіші справи. Передовсім я хочу побачити Джерело. Його Образ, що носить у собі Колін, дуже заінтригував мене.

Бронвен раптом стривожилася:

— Якщо ти справді принц Артур з роду Пендрагонів... Ти ж не збираєшся претендувати на престол мого брата?

Я загадково всміхнувся і промовчав. Правду кажучи, я ще не мав часу, щоб обдумати подальші плани. До того як Бронвен запитала мене, я не розглядав таку можливість. Але згодом неодмінно розгляну — ідея варта уваги. Я ніколи не відзначався владними амбіціями, проте перспектива правити в легендарному Авалоні могла спокусити будь-кого з принців Світла — навіть закоханого в Сутінки.

Так і не дочекавшись відповіді, Бронвен приречено сказала:

— Отже, відтепер ти зазіхатимеш і на Колінову корону, і на його наречену.

— Про що ти кажеш?

— Коли ти ввійшов у Ворота, Дана несла Знак Життя. А король Вортимер не даремно попереджав про виникнення небажаних зв'язків.

— Ага...

— Тебе ще не *пройняло*, але скоро *пройме*. Якщо Посвячений — чоловік, то між ним і Провідником ліворуч виникає взаємний потяг. А коли в Ворота входить жінка, то домінує зв'язок з іншим Провідником — тим, що несе Знак Мудрості. Саме тому тебе вабить до мене всупереч усім твоїм твердженням, що ти любиш Дейдру.

— Ага,— повторив я.— Он воно що... Ти ввійшла в Ворота разом з Коліном?

— Одне уточнення: перед ним. Я знала все про обряд посвячення, бо підслухала вашу розмову з архієпископом. Я взагалі люблю підглядати й підслуховувати; я стежила і за вашою сьогоднішньою зустріччю з Коліном, але не встигла зупинити тебе — ти заскочив зненацька навіть мене... Отож уночі, на-

передодні коронування, я потай пробралася в Колінів кабінет і взяла з шухляди Вогнезор, який він не наважився знищити, хоча Дана й попереджала його. А з допомогою каменя, що був налаштований на Коліна, я отримала доступ до його Знака Сили і під час церемонії тримала постійний контакт з вашою трійцею. А ви нічого не відчули.

— Я захоплений твоєю майстерністю, Бронвен,— сказав я, бо вона хотіла це почути.— А що було далі?

— Коли ви з Даною відчинили Ворота, я прослизнула поперед Коліна й опинилась у Безчасів'ї. Мене зустріла Хазяйка, ми сильно погиркалися, бо я вже знала від Емпіса про її злочини. Наша сутичка тривала недовго; я досить легко перемогла її й утопила в Джерелі. Потім сама занурилася в нього, пройшла Шлях Посвяти та Коло Адептів, після чого перенеслася в наступну мить і зустріла Коліна вже в ролі нової Хазяйки.

— Що значить „перенеслася в наступну мить“? — запитав я, згадавши Колінові слова про дивне поводження часу в цьому місці.

Бронвен мерзлякувато повела плечима:

— Тут час не йде, Кевіне-Артуре, він тут зупинився. Ти можеш роками, століттями бродити в Безчасів'ї — а в матеріальному світі не мине навіть мізерної частки секунди. Кожній миті нормального часу відповідає нескінченний відрізок тутешнього псевдочасу — для зручності я називаю їх сегментами. Колишня Хазяйка могла жити в Безчасів'ї постійно, бо була безплотна, і мені страшно подумати, до яких похмурих глибин пекла торкалась її свідомість... Знаєш, часом мені здається, що вона з радістю прийняла смерть.

— Думаєш, вона хотіла вмерти?

— Думаю, так. Вона була бранкою Безчасів'я і не могла ні на мить повернутись у матеріальний світ. А тут... — Бронвен знову пощулилася.— Тут можна відпочити, набратися сил, але жити — ні, це жахливо!

— А Колін думає, що ти тут живеш,— зауважив я.

— Це я йому так сказала, щоб він дужче боявся мене. Насправді ж я просто відчуваю, коли він приходить до Джерела, і встигаю випередити його.

— Він навіть не підозрює, що ти — це ти?

Бронвен усміхнулася:

— Далекі, до чого чоловіки сліпі! Це ж треба: не впізнати рідну сестру, нехай і в іншій подобі.— З цими словами вона знову перетворилася на Снігову Королеву.

— Надзвичайна метаморфоза,— сказав я.— Вражає.

Втім, змінювати зовнішність дозволяли й Формотворчі. Проте не довільно, а лише лише в межах, зумовлених ґено-типом — тобто зробитися старшим чи молодшим, підправити риси обличчя, відкоригувати фігуру абощо. Крім того, такі трансформації не можна було провести за лічені секунди — вони вимагали від кількох годин до кількох днів, залежно від масштабів перетворення. А от Бронвен демонструвала справдешні чудесв перевтілення...

— Сила Джерела дозволяє тобі виробляти такі штучки?

— Атож. Можна перекинутися на кого завгодно. Проте не-надовго — підтримання невластивої подоби вимагає постій-них зусиль. Тому мені нелегко повсякчас носити личину ко-лишньої веснянкуватої Бронвен.

— Як це? — не зрозумів я.

— Джерело зробило мені подарунок — дещо змінило в мо-їх... як їх там?... ага, ґенах. Тепер справжня я — отака, яку ти зараз бачиш. Мабуть, Джерелу не чуже марносластво, і воно захотіло мати вродливу Хазяйку.

— Ого! — вражено і трохи налякано промовив я. Поєднан-ня чарів і ґенної інженерії як правило призводило до непере-дбачених наслідків, і відомі в багатьох світах вовкулаки були ще не найгіршим результатом таких експериментів. В усіх без винятку Домах втручання в природну ґенетичну структуру було категорично заборонене і каралось дуже суворо. Зали-шалось сподіватись, що Джерело не зробило Бронвен ведме-жої послуги. Зрештою, воно ж таки вселенська стихія...

— Ти згоден, що я надзвичайна красуня? — допитувалась Бронвен.— Я подобаюсь тобі?

— Так, подобаєшся,— визнав я.— Ти справді надзвичайна красуня.

— І ти хочеш мене?

— Анітрохи! — різко і нещиро відповів я.

Бронвен зайшлася дзвінким сміхом:

— Ах, Кевіне, сердешний! Оце так ускочив у халепу! Дейдра — я — а тепер і Дана.

І ще Діана, тоскно подумав я. Ані Бронвен, що викликала в мене хіть, ані Дана, до якої я поки що не почував нічого, крім симпатії, не могли зрівнятися з Дейдрою. Але Діана...

— Тут буває ще хтось, крім тебе та Коліна? — поцікавився я, щоб змінити тему розмови.

— До вчора нікого не було, — відповіла вона. — А якраз минулої ночі, напередодні своєї смерті, сюди сунувся Аларік Готійський. Хотів нишком прокрастися до Джерела — а уздрівши мене, зразу втік. Шкода, що я його не впіймала!

— А мене ти пропустиш до Джерела?

Бронвен з ніжністю подивилася на мене і трохи сумно всміхнулася:

— Я вже казала, що не стану тобі на заваді. Ти мені дуже подобаєшся... дарма хто ти — Кевін чи Артур. Я люблю тебе. Якщо ти не можеш відмовитися від Дейдри, одружуйся з нею, я не проти, але стань моїм таємним чоловіком. Ми проведемо наш медовий місяць у Безчасів'ї.

Я опустил очі і промовчав. Мене дуже вабило до Бронвен, особливо в її новій подобі Снігової Королеви. Але я не хотів зраджувати Дейдру...

Проте я вже зрадив Діану, зрадив наше кохання! І не сумнівався, що зраджу й Дейдру — коли зустрінуся з Діаною...

— Що ж, добре, — сказала Бронвен, порушуючи мовчанку. — Ходімо до Джерела.

Вона повернулася й пішла до вершини пагорба. Вона була зовсім не схожа на ту Бронвен, дівчину-підлітка з щуплявою фігурою, яку я знав у Авалоні. Тут, у Безчасів'ї, вона була дорослою жінкою, Хазайкою Джерела.

Кілька секунд я не рушав з місця, дивлячись їй услід. Я пройшов довгий шлях, щоб досягти своєї мети. Я перетнув нескінченність, утратив пам'ять і став дитиною. Мені довелося знову ставати дорослим, починати все з чистого аркуша. Я ще раз був дитиною, підлітком, юнаком, вдруге жадібно пізнавав

світ, мені пощастило знову пізнати муку і радість першого кохання... А потім я віднайшов себе, віднайшов пам'ять про колишнє життя — і отримав купу проблем на свою голову.

Перша і головна з них, це, певна річ, Джерело. Його сила — не для людей. Всі ми, навіть найкращі з нас, надто дріб'язкові, неврівноважені, марнославні, схильні до крайнощів, фанатизму та авантюр, щоб мати таку надзвичайну могутність. Нікого (і мене також) не можна й близько підпускати до Джерела — та це лише в ідеалі. А в реальності доступ до нього існує, і я був би дурнем, якби не скористався цим.

Далі, Авалон. Перспектива царювати в ньому й заснувати свій власний Дім ставала дедалі заманливою. Цим я утер би носа обом старшим братам — і Александрові, якого ненавидів, і Амадисові, з яким я мав приятні стосунки і якому мимоволі заздрих, оскільки він був наступником престолу в Царстві Світла.

Проте на моєму шляху до цієї мети стояв Колін, що був моїм другом.

А ще були Діана та Дейдра, яких я кохав. Обох і одночасно...

Бронвен зупинилася й гукнула мене. Я важко зітхнув і слідом за нею, Сніговою Королевою, Хазяйкою Джерела, почав підніматися по схилу пагорба.

Навколо панувало Безчасів'я.

Частина друга

АДЕПТ ДЖЕРЕЛА

Розділ 14

Першою ознакою встановлення контакту були б дрібні брижі на поверхні дзеркала, а потім воно помутніло б і перестало відображати предмети. Я вжив умовний спосіб, бо насправді нічого не сталося, і дзеркало залишалося найзвичайнісіньким дзеркалом.

Можливих пояснень цьому було багато. Діана могла перебувати у світі з надто швидким (чи навпаки — надто повільним) плином часу, вона могла міцно спати, могла просто заблокувати свій Сапфір або взагалі його перекодувати. Зрештою, було не виключено, що між Екваторіальними й Серединними світами не можна встановити зв'язок... Але я вже був сповнений лихих передчуттів.

Після деяких вагань я знову зосередився на Сапфірі й надіслав виклик до іншого адресата. Цього разу не зустрів жодного опору, і майже миттєво дзеркальна поверхня покрилася дрібними брижами. А ще за секунду вона стала схожа на матове скло. З завмиранням серця я зрозумів, що моє останнє припущення не справдилося — зв'язок між Екватором і Серединними світами можливий.

ДІАНО, ДЕ ТИ? ЩО З ТОБОЮ?..

— Хто? — почувся сонний, трохи незадоволений і такий рідний голос.

При дзеркальному зв'язку джерелом звуку було саме дзеркало, що змінювало не тільки свої оптичні, а й акустичні властивості. На відміну від прямого телепатичного контакту, дзеркальний зв'язок був набагато зручніший, стійкіший і мав

більшу проникаючу здатність між світами. Крім того, він дозволяв утримувати певну *дистанцію* між співрозмовниками й запобігав неконтрольованому обміну емоціями та думками. От і зараз я відчув незадоволення лише в голосі — за повної відсутності характерного для прямого контакту емоційного тиску.

Я відповів:

— Мамо, це я.

— Артуре? — пролунав з туману чи то скрик, чи то зойк. — О, Зевсе! Артуре, синочку!..

Почулося метушливе шарудіння, відтак туман розступився, і я побачив мою маму — таку ж юну й чарівну, як і раніше, у наспіх надягнуеному халаті, зі скуйовдженим волоссям і заспанним обличчям. Обриси кімнати за її спиною розпливалися, і я не міг розгледіти, чи є там хтось іще.

— Артуре, ти живий! — радісно мовила Юнона, протягаючи до мене руки. Її пальці наштовхнулися на скло по той бік дзеркала. — Хлопчику мій... яке щастя! А я думала... — Її голос зірвався на схлип, а в очах заблищали сльози. — Думала, що втратила тебе... назавжди...

— Мене довго не було?

— Майже двадцять сім років... Основного потоку...

Це цілком збігалось з моїми підрахунками. У світі, де я жив, час ішов дещо повільніше, ніж абсолютний, що визначався Основним потоком Формотворчих; тому для мене минуло лише двадцять років. Щоправда, до маминих слів я не був певен, що Основний потік по різні боки нескінченності має однаковий плин часу. А виходить, це незмінна константа.

— Де ти, синку? — запитала Юнона, чимраз частіше схлипуючи. — Як ти? Чому так довго мовчав? Чому не відзивався?

— Бо не міг, мамо. Не пам'ятав, хто я такий. Мені геть відбило пам'ять. Лише зараз я згадав себе.

Юнона врешті не витримала й тихо заплакала. Я лагідно дивився на неї і водночас напружено гадав, сама вона в кімнаті, чи ні. Але не з батьком, це точно. Він би вже приєднався до нашої розмови.

— Я ніколи... ніколи не вірила, що ти загинув,— знову заговорила мама, витираючи сльози.— Інші казали, що надії немає... бо всі, хто пішов у нескінченність... всі до єдиного зникли... Та я все одно сподівалася...

— І багато їх було?

— Чотириста... Здається, чотириста тринадцять...

— Ого!— сказав я і сумно подумав про те, скільки серед цих безвинно загублених душ було моїх знайомих.— Не думаю, що хтось іще повернеться. Між Екватором і Серединними світами лежить не просто нескінченність, їх розділяє справжнє пекло. А мені просто пощастило. Це був один шанс з мільярда.

Юнона стривожилася:

— Але... Як же ти повернешся?

Я загадково всміхнувся:

— За мене не турбуйся. Все буде гаразд.

У маминих очах спалахнули вогники:

— То ти знайшов Джерело?!

Я підніс палець до вуст:

— Про це згодом. При особистій зустрічі.

— Авжеж,— сказала Юнона і кинула швидкий погляд кудись убік.— А знаєш, ми вже були вирішили, що ніяких Серединних світів і витоків Формотворчих не існує, що Ворог видав усе це єдино для того, щоб погубити найдіяльнішу частину нашої молоді. Твій батько наполягав на поновленні Рагнарку, бо вважав, що цим самим Хаос порушив Угоду. Проте глави більшості Домів не погодилися з його аргументами.

— А власне,— запитав я із вдаваним спокоєм,— де зараз батько?

Юнона зітхнула:

— Він вмер, Артуре. Одинадцять років тому.

Кілька секунд я витратив на те, щоб уявити світ без мого батька. Короля Утера називали останнім лицарем Порядку, він був знаковою постаттю для всіх противників Хаосу; його поважали, ним захоплювалися, йому поклонялися — і водночас побоювалися його. Я дуже шанував батька, але він був надто ідеальний, надто недосяжний і незбагнений, щоб я міг по-

чувати до нього синівську любов. Я завжди пишався тим, що він мій батько, але згадував про нього здебільшого тоді, коли назвав своє повне ім'я...

Зненацька я відчув біль. Проте не за батьком — звістка про його смерть лише навіяла смуток. А заболіло мені від іншого. Нараз я зрозумів, що мама сказала не все, що найгірше ще попереду...

— Діана... — простогнав я, заціпнувши від страшного здогаду.

— Так, синку, — промовила Юнона, дивлячись на мене із сумом і співчуттям. — Діана пішла слідом за тобою. І теж зникла...

Наступної миті я перервав зв'язок і наглухо заблокувався від будь-яких спроб контакту зі мною. Це було вкрай неввічливо і навіть безсердечно стосовно мами, яка двадцять сім років чекала на моє повернення. Але я не міг учинити інакше. Я не знав, хто був у кімнаті разом з Юною, та й знати не хотів. Однаково це був сторонній — а я не збирався в його присутності віддаватися горю...

Я встав зі стільця, відійшов від дзеркала і бухнувся на ліжку. Мене душили ридання, але я ніяк не міг заплакати. Мій біль був такий гострий і пекучий, що висушив мої сльози. Я лежав горілиць, відчуваючи цілковиту спустошеність, і намагався уявити світ без Діани. Це було важко. Це було неможливо. Якщо без батька світ просто збіднів, то без Діани він став тоскним і безрадісним. У цьому світі я не бачив місця для себе... Моє горе було таким глибоким і всеосяжним, що я навіть забув про Дейдру.

Минуло багато часу, перш ніж я зміг заплакати. Сльози принесли мені полегкість. Нарешті я згадав Дейдру і зрозумів, що світ ще не зовсім втрачений. А потім до мене прийшов сон. Мої страждання скінчилися, і я поринув у рятівне забуття.

Розділ 15

У сьомій ранку мене розбудив Колін. Взагалі було дивно, що він витратив на мої пошуки так багато часу. Міг би й раніше здогадатися, що я ховаюсь у своєму лохланському замку Каер-Сейлгені.

Коли я прокинувся, Колін стояв біля мого ліжка і дивився на мене згори вниз. Погляд його сірих очей промінився гнівом і досадою.

— Я міг би вбити тебе вві сні,— заявив він.

Почуваючи байдужість до всього на світі, я сів, протер заспані очі й запитав:

— То чого ж не вбив?

— Ти вчинив підло, підступно!— сказав Колін.— Ти використав нашу дружбу, втерся до мене в довіру й обдурив мене.

— Ти теж гарний,— мляво відповів я.— Навіщо розкрив мені таємницю обряду?

— Бо довіряв тобі! Як брату довіряв, а ти... ти обікрав мене. Взяв те, що не належить тобі по праву. Це моя Сила, вона дісталася мені у спадок!

Я встав з ліжка, потягся й похитав головою:

— Помиляєшся, Коліне. Ти зависокої думки про себе. Джерело не належить тобі, воно не належить навіть цьому світові. Це є надбання всього неосяжного Всесвіту.

— Нехай так. Але ти пройшов у мої Ворота, за допомогою моєї...— Тут він запнувся й почервонів.

— Дана,— зрозумів я.— Ти злий через неї. Дуже перепрошую, Коліне. Слово честі, я не хотів. Навіть не думав про це.

— А про що ти думав? Про мою корону?

Лише якимсь незбагненим дивом я не почервонів.

— Це тобі Хазяйка сказала?

— До чого тут вона?

Отже, Бронвен не розповіла йому, хто я насправді. Хоч це добре...

— Хазяйка припускала таку можливість,— пояснив я. І цілком щиро запевнив: — Але ж ми друзі, Коліне. Нащо мені ворогувати з тобою? Якщо я захочу влади, то зможу захопити її в будь-якій країні на свій вибір. І не лише в цьому світі.

— В інших світах немає чаклунів,— все одно не заспокоювався Колін.— В кожному разі, я їх не знайшов. А правити лише звичайними людьми не так цікаво.

— У нашому світі Логріс не єдина чаклунська держава,— зауважив я.

— Але наймогутніша.

І ще це земля моїх предків, подумав я. Та навіть не це головне. Я знайшов стійку й численну чаклунську громаду, цілком спроможну утворити новий Дім — єдиний і неповторний Дім Володарів Серединних світів. А за всю історію не було ще жодного випадку, коли б засновник Дому поступався владою іншому. Тож, за великим рахунком, не має значення, з якої конкретно країни я розпочну створювати свій Дім — рано чи пізно мої й Колінові інтереси перетнуться.

— Крім того,— вів далі Колін,— у Логрісі ти майже свій. Не забаром ти одружишся з Дейдрою, донькою короля Бріана... Якщо не передумаєш,— несподівано додав він.— Якщо не захочеш відібрати в мене Дану.

— Ради Бога, не кажи дурниць. Я не маю нічого до Дани, я...

І тут це сталося! За висловом Бронвен, мене нарешті *пройняло*. Ні, пристрасті ще не було. Але був раптовий спалах ніжності, що вразив мене мов грім з ясного неба.

Колін миттю все зрозумів. Приречено зітхнувши, він сів на стілець і похнюпився. Якийсь час я мовчки дивився на нього й думав про те, що він чудовий друг і гарна людина, але надто вже прямолінійний, довірливий і невірноважений, щоб бути королем, тим більше — главою Дому.

— Так само було й зі мною,— нарешті промовив він.— Раніше Дана мені просто подобалася. А після коронування... А хай тобі чорт, Кевіне! Ти маєш піти з цього світу. Знайди собі місце деінде. Зрештою, звідкись ти з'явився — то й шукай свою батьківщину. А мій світ не чіпай.

— Гаразд,— сказав я.— Не чіпатиму.

Колін підозріло глипнув на мене, здивований моєю несподіваною поступливістю.

— Ти серйозно?

— Атож.— Я говорив щиро й водночас блефував.— Я назавжди залишу цей світ. І заберу Дейдру — якщо вона погодиться.

Колін встав і сердито тупнув ногою:

— Чорт! Цього я й боявся.

— Не хочеш відпускати її? — невинно спитав я.

— Звичайно, не хочу.

— Проте доведеться. Дейдра кохає мене й піде зі мною.

— Безумовно, піде,— похмуро погодився Колін.— А що буде далі? Дейдра не для тебе, Кевіне. Вона проста смертна, а ти — адепт Джерела... Ти вже знаєш, що тобі дарована вічна молодість?

— Знаю.

— Отож-бо. Років за двадцять Дейдра здаватиметься тобі надто старою, і ти кинеш її... а якщо не кинеш, то триматимеш біля себе лише з жалю. Це буде для неї принизливо.

— До тебе те саме питання,— парирував я.— Дана теж постаріє.

— Не постаріє. Коли ми одружимося, я приведу її до Джерела.

— А я приведу Дейдру. Тільки трохи пізніше.

Від переляку Колін аж очі вирячив:

— Ти з глузду з'їхав! Джерело вб'є її. У неї неповноцінний Дар.

— Хтозна, хтозна... Та хоч там як, не сподівайся, що я піду без Дейдри. Це навіть не підлягає обговоренню.

— Ти мене шантажуєш?

— Ні, просто ставлю до відома.

Колін нервово пройшовся по кімнаті, відтак зупинився переді мною і проказав:

— От що! Боюсь, я ще пошкодую, що не вбив тебе, коли ти спав.

* * *

Повернувшись до свого помешкання в королівському палаці, я викликав камердинера і наказав приготувати гарячу ванну. Поки слуги виконували моє розпорядження, я поснідав, а за чашкою гарячої кави подумав про сигарету — вперше за останні двадцять років. Я знав, що рано чи пізно знову почну курити, але вирішив не форсувати події і продовжив обмірковувати свої плани.

Від негайної помсти Емрісові я відмовився зразу. Ідея подарувати його на обід дикунам-людожерам була дуже заманлива, проте я розумів, що Бронвен не гаяла часу і надійно сховала від мене свого старшого брата. Згодом я таки відшукаю і його, і Еріксона, а тоді вже придумаю їм покарання... Хоча, власне кажучи, я можу нічого не робити, а просто дочекатися, поки вони помруть власною смертю, подбавши єдино лише про те, щоб вони не здобули вічну молодість. Мій зведений брат Амадис якось казав, що безсмертні чаклуни мають велике задоволення від того, як старіють і вмирають їхні смертні вороги. Сам я тоді ще був надто молодий, щоб практикувати таку вишукану форму помсти, а от тепер... Над цим варто подумати.

А цікаво, раптом подумав я, що поробляє Амадис? Яке це — бути королем Світла, сидіти на батьковім троні, владарювати над усіма Світанковими світами, словом, бути богом?... Я дуже сумнівався, що Амадисові легко нести цей тягар божественності. Сумнівався не лише із заздрості — на те були й об'єктивні причини.

Прийнявши гарячу ванну й поголившись, я видобув зі скрині речі, що в них був одягнений, коли перетворився на дитину, і розклав їх на ліжку. Це вбрання я зберігав як дорогоцінну реліквію, регулярно провітрював його та просушував, тож і через двадцять років воно залишилося придатне для носіння. Відносно придатне. І частково.

Білизну я забракував відразу і взяв із шафи комплект нової, ще не ношеної. Зате штани й черевики були в повному порядку, а сорочка, хоч і трохи вицвіла, теж мала пристойний

вигляд — особливо мені подобались її гудзики з симпатичними дракончиками. З мантиєю було гірше: її золоте шиття потьмяніло, а соковитий червоний колір змінився на рожевий. Та загалом вона збереглася непогано, і мені було шкода відмовлятися від неї, поки я не переміню її на нову. Тому я, за допомогою нехитрих чарів, повернув мантиї її первісний червоний колір, а золотому шиттю — колишній яскравий блиск. Мої родичі зі Світла визнали б це за кричущий прояв несмаку, але наразі я цим не переймався, оскільки не мав наміру красуватись у своїй зачарованій мантиї в Сонячному Місті. Головне, що моє вбрання цілком годилося для Сутінків, де етикет був не такий суворий.

Одягнувшись, я прискіпливо оглянув себе в дзеркалі й дійшов висновку, що помітних оку вад моя одіж не має. А причепивши до пояса Ескалібур, я остаточно завершив своє перетворення з Кевіна МакШона, логрійського феодала, в Артура Пендрагона, принца з Дому Світла.

Коли я вже збирався переміститись до Дейдриної спальні, у двері постукали. Я на мить загострив своє сприйняття, щоб дізнатися, хто до мене завітав, потім голосно мовив:

— Заходь, Моргане. Відчинено.

Фергюсон був одягнений так само, як і напередодні ввечері, але вигляд мав свіжий і бадьорий. На безсоння він ніколи не страждав, і навіть події минулої ночі не завадили йому добре виспатися. Прикривши за собою двері, він зміряв мене оцінюючим поглядом і запитав:

— Як там Хазяйка? Вже розібрався з нею?

У Моргана була своєрідна манера починати розмову. Він завжди казав щось доречне — але таке, що для співрозмовників було несподіваним. От і зараз я зовсім не чекав, що він передовсім запитає про Хазяйку. Навіть Колін після всього, що сталося, геть забув про звинувачення короля Гендріка.

— Розбиратися було нічого, — відповів я. — Ця Хазяйка не причетна до жодних злочинів. Вона новенька.

— Так, так, так! А що ж сталося зі старенькою?

— Страчена за кровожерливість.

— Ясненько.— Морґан знову оглянув мене від голови до ніг.— До речі, хто ти такий?

Між нами зависла прикра пауза. Цього питання я також не чекав. Ферґюсон виявився більш проникливим, аніж Колін. Нарешті я сказав:

— Краще не питай. Інакше збрешу.

— Гаразд,— зітхнув Морґан.— Не питатиму. Але... як тепер тебе називати?

— Як і раніше — Кевіном. З цим ім'ям я прожив двадцять років і звук до нього.

— І все-таки,— наполягав він.— Як тебе звали до цього?

— Артур,— трохи повагавшись, відповів я.— Це все, більше нічого не питай. І прошу, називай мене Кевіном.

— Добре, Кевіне,— сказав Морґан і посміхнувся.— Якби я був марновірним, то вирішив би, що ти сам король Артур, який проснувся від тисячолітнього сну.

— Але ти так не думаєш?

— Звісно, ні. Крім усього іншого, король Артур мав сині очі і світле волосся, а в перевтілення я вірю ще менше, ніж у тисячолітній сон. Межа моєї віри в надприродне — перетворення дорослого на дитину.— Він секунду помовчав.— Маю сказати, в тебе убивче ім'я. Воно дуже грізно звучить для Лейнстерів... До речі, я щойно бачив Коліна. Він не хоче про тебе говорити. Ви сильно погавкалися?

— Пристойно. Він злий на мене здебільшого через Дану.

— Це не дивно. Коли ти прошмигнув до Джерела, Дана аж надто палко вступилася за тебе. Коліну це, м'яко кажучи, не сподобалося... Ти щось відчуваєш до Дани?

Я потупився:

— Ну... лише ніжність... і все.

Морґан скрушно похитав головою:

— Авжеж, яка дрібниця! Лише ніжність — і тільки... От що я тобі скажу, Кевіне. Дана чарівна дівчина, і тобі буде важко подолати свою... *гм, ніжність* до неї. Як жінка, вона, мабуть, ще привабливіша за Дейдру. Така моя особиста думка, і ти можеш не погоджуватися з нею, але май на увазі, що ти й раніше

подобався Дані. Дуже подобався, хоча вона старанно приховувала це. І як знати...

— Годі, Моргане,— твердо сказав я, побачивши, що він увівся на свого коника і тепер ладен аж до обіду просторікувати про жінок.— Дана справді гарненька дівчина, та мене вона не цікавить. Мені потрібна лише Дейдра.

І Діана, додав я про себе. Вона не може бути мертва, я не хочу й не можу в це вірити... Вона жива й чекає на мене. І я прийду до неї, я неодмінно знайду її...

— А як щодо приворотних чарів?— перервав мої роздуми Морган.— Бронвен справді наклала їх?

— Так,— відповів я, і це була майже правда. А далі вже збрехав:— Я їх зняв, але мана ще залишилася. Та з нею я дам собі раду.

Я чекав, що Фергюсон поцікавиться природою цих чарів, однак він запитав про інше:

— А Еріксонове закляття безплідності? Воно теж існує?

— Ще не знаю. Та в будь-якому разі це не трагедія. Навіть якщо чари призвели до серйозних функціональних порушень, Дейдру можна вилікувати— але не зараз, трохи згодом, після пробудження її Дару.

Він очманіло втупився в мене:

— Що ти верзеш, Кевіне?!

— Істинно верзу, Моргане. Хіба Дейдра не відьма?

— Загалом так, але...

— Жодних „але“. У неї такий же повноцінний Дар, як і в тебе, просто ще несформований. Дар, що передається від батька до дочки або від матері до сина, визріває довше і стає готовий до пробудження лише після двадцяти п'яти— тридцяти років. Вір мені, я знаю, що кажу.

Проте одними лише запевненнями Морганів скептицизм розвіяти було не просто.

— Припустімо, це правда,— сказав він.— Але в такому віці пробуджувати Дар— майже вірна смерть.

— Якщо дотримуватися вашої методи, ризик справді великий,— погодився я.— Будити в такий спосіб Дар, це одна-

ково що будити заснулу людини, торохнувши її дрючком по голові.

— А ти знаєш іншу методу?

Замість відповіді я проказав коротке вступне закляття обряду Причастя. Морґана огорнув примарний золотавий серпанок, що за кілька секунд, через відсутність стабілізуючих чарів, розтанув у повітрі.

Ферґюсон стояв, роззявивши рота і майже не дихаючи. В його різнобарвних очах застигли захват і страх.

— Кевіне! — промовив він схвильовано. — Мені здалося, що на мить я доторкнувся до вищих сил.

— Так воно й було.

— А можна ще?

Я досадливо зітхнув. З мого боку це був дуже необачний вчинок, але я просто не зміг утриматися від спокуси. Надто вже хотів похизуватися своєю майстерністю перед Морґаном, якого ще вчора вважав могутнім чаклуном, захоплювався ним і заздри́в йому. А він був не дурний і одразу здогадався, що наслідком такого впливу на Дар є здобуття величезної могутності.

А втім, раз я вирішив заснувати новий Дім, то вже найближчим часом потребуватиму вірних соратників, людей, на яких міг би цілком покластися. І Морґан Ферґюсон, попри всі свої вади, був перший у списку претендентів на роль моєї правої руки.

— Зачекай трохи, Морґане,— м'яко сказав я.— Уся процедура вимагає багато часу. Обіцяю, що після повернення проведу тебе через цей обряд.

Ферґюсон був розчарований, проте мусив скоритися.

— Кудись збираєшся?

— Так.

— Питати куди не варто?

— На твоєму місці я б утримався.

— Гаразд... А коли повернешся?

— Точно не знаю, залежить від обставин.

— Тоді нам треба мати зв'язок,— зауважив Морґан.— Ходімо до мене, я дам тобі чистий Вогнезор, і ми...

— Ні, не вийде,— похитав я головою.— Ваші чаклунські камені заслабкі для зв'язку між світами.

— А які сильні?

— Такі, як цей,— я вказав на мій перстень з синім каменем.— Це Небесний Сапфір, сутінковий артефакт, вважається найкращим з усіх індивідуальних талісманів. Більшість наших чаклунів користуються саме Сапфірами.

— Дуже мило,— іронічно і трохи в'їдливо проказав Морган.— А в якій крамниці можна купити цей сутінковий артефакт?

— В Олімпі ними торгують на кожному розі,— у тон йому відповів я.— Обов'язково там буду й виберу для тебе найкращий. А поки...

Я замовк і задумався. Власне, я міг накласти на Морганів Вогнезор підсилювальне заклиття, підключити його до Формотворчих, а потім „познайомити“ його з моїм Сапфіром. Але такі чари могли вступити в конфлікт з магічною структурою самого каменя, і він перестав би коритися Ферґюсону. Тому я відмовився від цієї ідеї й дістав з верхньої шухляди комода маленьке прямокутне дзеркальце з відбитим кутом.

— Не посоромишся тримати його при собі?— запитав у Морґана.

— Ну... задля справи піду на таку жертву,— відповів він.— І що далі?

— Зараз побачиш.— Я викликав Образ Джерела, наклав на дзеркальце відповідне заклиття й закріпив його допоміжними чарами.

Морґан захоплено спостерігав за моїми діями.

— Круто!— сказав він, очі його пломеніли.— Навчиш мене?

— Згодом,— пообіцяв я й віддав йому дзеркальце.— Тепер ти знайдеш мене де завгодно.

— До нього треба підстроювати мій камінь?

— Ні, дзеркальце саме стало чаклунським інструментом. Воно налаштоване на мій Образ і не вимагає жодних магічних маніпуляцій. Через нього зі мною може зв'язатися будь-хто, не лише ти. Треба просто зосередитися на ньому й подумати

про мене. А якщо я сам захочу поговорити з тобою, то дзеркальце тихо задзижчить. Тоді ти...

— Зосереджуся на ньому й подумаю про тебе, — з кислою міною підхопив Морґан. — І жодних магічних маніпуляцій. Може, ще додаси чарів, щоб воно само вистрибувало з моєї кишені? Бо я, чого доброго, ще не зможу його дістати.

Він був засмучений, як дитина. Щоб утішити його, я коротко пояснив йому принципи функціонування дзеркального зв'язку — нехай трохи попрактикується зі своїми колеґами-магістрами, поки я буду відсутній.

Потім ми попрощалися. Морґан побажав мені удачі та якнайшвидшого повернення, і я перемістився до Дейдри.

Вона ще спала, неспокійно соваючись у ліжку. Насамперед я поглибив її сон, знявши тривогу й напруження. Вона затихла, її лице проясніло, а на вустах з'явилася безтурботна усмішка. Вочевидь, їй почало снитися щось приємне.

Відтак я взявся до справи і без проблем відшукав накладене на Дейдру закляття. Як я й припускав, виходячи з засобів, до яких вдавався Еріксон, щоб закріпити своє закляття, це були протизаплідні чари, дуже схожі на ті, що їх використовують відьми з Домів, аби запобігти небажаній вагітності. Ці чари мали суто психологічний характер і не шкодили організмові, але в Дейдриному випадку вони ґрунтовно „зав'язли“, поникнувши глибоко в підсвідомість, до рівня інстинктів і безумовних реакцій. Також я виявив, що хтось уже намагався зняти закляття, але зазнав невдачі. Бронвен, здогадався я. От бачиш, дорогенька, мистецтво і сила — дві великі різниці; у такій тонкій і делікатній сфері, як людський організм, головне майстерність, а не могутність...

Подумки я згадав добрим словом мою тітку Помону із Сутінків, що навчала мене премудростям медицини. Завдяки її урокам, я знав, що маю робити, і досить швидко нейтралізував дію чарів з усіма їхніми наслідками. Тепер Дейдра була цілком здорова й могла народити мені хоч сотню синів та дочок.

Вона продовжувала спати, лагідно всміхаючись уві сні. В її присутності мій біль за Діанною втамувався; поруч із Дейдрою

я відчув, що горе перестало стискати моє серце. Вона і тільки вона здатна вилікувати мене від туги за втраченим коханням, лише з нею я знайду спокій і щастя...

Я дивився на Дейдру і ніяк не міг змусити себе піти. Я терпіти не можу сцен прощання, однак це було понад мої сили — залишити її, не відчувши на своїх вустах смак її поцілунку, не зігрівшись теплотою її тіла... Я квапливо роздягся і шаснув під ковдру. Ще не прокинувшись остаточно, Дейдра інстинктивно пригорнулася до мене й відповіла ніжністю на мою пристрасть.

Потім ми лежали обійнявшись. Час від часу я цілував її й сумно думав про неминучу розлуку.

— Кохана,— сказав я.— Пам'ятаєш, ти просила, щоб за будь-яких обставин я залишався собою?

— А що?

— Я такий, як раніше, Дейдро. Я завжди був і буду таким.

Її очі широко розплющилися:

— Ти... ти все згадав?

— Так, згадав. І нітрохи від цього не змінився.

Дейдра міцніше пригорнулася до мене. Я зарився лицем у її густому запашному волоссі.

— Розкажи про себе,— попросила вона.

Я розповів їй про Володарів Екватора — чаклунів та відьом, що завдяки Причастю мають владу на Формотворчими Силами Світобудови. Розповів про Доми Володарів — чаклунські наддержави. Розповів про своє рідне Царство Світла і про Сонячне Місто; про Світанкові світи, якими править наш Дім, про світи молоді, бурхливі, сповнені життя та наснаги. Розповів про Країну Вічних Сутінків, яку любив дужче за батьківський Дім, про світ, де постійно панує осінь, де величезне червоне сонце нерухомо висить над обрієм, одягаючи в багрянець хмари в денній частині неба; про мовчазні помаранчеві гаї, де я любив гуляти на самоті; про величне і прекрасне місто Олімп на вершині однойменної гори; про дідів Досвітній Замок у Нічній Межі Сутінків, про самого діда Януса, який давно втратив лік прожитим вікам та пережитим жінкам і рахував своїх нащадків тисячами душ...

— А тобі скільки років? — запитала Дейдра.

— Формально, шістдесят, — відповів я. — Незабаром виповниться шістдесят один. Але це дуже умовна цифра. Володарі звикли рахувати свій вік за часом Основного потоку, проте в різних світах і плин часу різний. Тут, у цьому світі, я прожив майже двадцять один рік, а за стандартним часом — двадцять сім. Зате в Царстві Світла і в Країні Сутінків час іде трохи швидше Основного потоку, тож до тих тридцяти чотирьох стандартних років, що їх я прожив як Артур, треба додати ще п'ять або шість. А взагалі, точний вік не має для нас особливого значення.

— Та вже ж, — гірко зітхнула Дейдра, — Для тебе це не має значення. П'ять або шість років у той чи інший бік — яка різниця для безсмертного чаклуна. Ти вічно будеш молодий, а я... У твої роки я перетворюся на стару бабу.

Я розсміявся і міцно поцілував її.

— Помиляєшся, сонечко! Ти назавжди залишишся юною й чарівною. Клянуся Мітрою й Зевсом-Юпітером!

Розділ 16

Я знову йшов по густій помаранчевій траві поміж деревами з осіннім кольором листя. У денній частині неба палала вічна вечірня заграва; між сизо-багряними хмарами пробивалося світло великого червоного сонця. Вітер, що дув з денного боку, приніс із собою спеку й духоту, мрячив теплий дощ. Градусах у тридцяти праворуч від напрямку в день клубочилися важкі свинцеві хмари-громовиці; вони невпинно насувалися, запинаючи небо темним покривалом. Наближалася гроза з гарячою зливою — характерне, але рідкісне явище в спокійних, урівноважених Сутінкових світах. Я дуже любив грози в Сутінках, проте зараз нітрохи не тішився в передчутті шаленства стихій...

Я сам не знав, навіщо прийшов у цей дикий, ненаселений світ, де ми з Діаною ховалися від сторонніх очей, щоб сповна насолодитися нашим гірким щастям, де був притулок нашого

кохання... Відтоді минуло багато років, але мені здавалося, що це було лише вчора — адже суб'єктивно я сприймав минуле без тих двадцяти років, що провів у безпам'ятстві. Вірніше, так сприймала його та частина мого „я“, що була Артуром...

Що я сподівався побачити тут після тривалої відсутності? Зарослу густою травою галявину без будь-яких слідів нашого перебування? Розкидані навколо брудні клапти білого й синього шовку, розідрані подушки та ковдри, побиті міллю килими, попсовані сонцем і дощами книжки?.. Важко сказати. Я просто йшов знайомою дорогою, дивлячись собі під ноги, і віддавався спогадам.

Коли дерева розступилися, я боязко підвів погляд і нараз завмер, не ймучи віри своїм очам. Посеред широкої галявини, там, де колись було Діанине шатро, тепер стояв охайний двоповерховий будинок з червоної цегли. Якби я не був так занурений у власні думки, то давно б помітив його черепичний дах, що здіймався над кронами дерев.

Моя секундна розгубленість змінилася обуренням. Яке блюзнірство! Хто насмілився споганити своєю присутністю це святе місце? Чий збочений розум наважився образити світлу Діанину пам'ять?

Скипаючи з люті, я голосно вилаявся і бігцем кинувся до будинку з твердим наміром покарати святотатця. Золотошерсті звірята з довгими пухнатими хвостами і відстовбурченими вухами, ті самі, яких любила Діана, злякано сичали на мене з густої трави.

Коли я пробігав між двома клумбами, де росли улюблені Діаніні сутінкові троянди, двері будинку відчинилися, і на ганок вийшла висока струнка дівчина в короткій зеленій сукні. Вона дивилася на мене, привітно всміхаючись.

— ДІАНО! — закричав я. — О БОГИ! ДІАНО!

Ошалілий від радості, я злетів на ганок, щоб обняти її, пригорнути до себе... і лише останньої миті зрозумів, що помилився. Мої руки зупинились у сантиметрі від талії дівчини, яку здаля я прийняв за Діану.

Зблизька вона більше була схожа на Юнону — якщо взагалі можна говорити про різний ступінь схожості з двома такими

схожими сестрами. У неї було хвилясте каштанове волосся, оксамитові карі очі та чорні брови моєї матері; зате фігура, овал лиця, усмішка... Її усмішка! Вона не була така сліпуча, як у Юнони, але вражала мене в самісіньке серце, змушуючи його болісно нити. Бо це була Діанина усмішка...

— Привіт, Артуре, — сказала мені знайома незнайомка. — Я Пенелопа.

Поступово на зміну розчаруванню прийшла цікавість. Дівчина, що назвалася Пенелопею, була дуже молода. І хоча судити про справжній вік відьом з їхньої зовнішності справа невдячна, я був на сто відсотків упевнений, що їй нітрохи не більше двадцяти п'яти років.

— Ти моя нова сестричка? — запитав я. — Кузина, племінниця?

— На зразок того, — відповіла Пенелопа. Тільки зараз я помітив, що вона дуже хвилюється. — До всього іншого, я твоя двоюрідна сестра.

— До всього іншого? — розгублено перепитав я.

— Моя мама — твоя тітка Діана, а отже, ми кузени, — пояснила Пенелопа. — Але не це головне... — Тут вона замовкла, вочевидь для того, щоб далі я сам здогадався.

Я таки здогадався — і завмер мов громом прибитий. Зненацька мені відібрало мову, я не міг вичавити з себе ані слова і лише витріщався на Пенелопу очманілим поглядом. Ви можете сказати, що це було ясно з першої ж секунди. Мабуть, і так. Та хотів би я подивитися на вас в моїй ситуації.

За хвилину Пенелопа знову заговорила:

— Якось неправильно вийшло, так? Відколи стало відомо, що ти живий, я дуже чекала тебе... і дуже боялася, що ти прийдеш і ще не знатимеш про мене.

— Т-то т-ти м-моя д-дочка? — промимрив я, вперше і, сподіваюся, востаннє в житті почавши заїкатися.

— Твоя й Діанина. Я народилася рівно через дев'ять місяців після твого зникнення. — А після деяких вагань вона додала: — Думаю, мама від самого початку боялася, що ти не повернешся, і... ну, ти розумієш.

— Боже! — сказав я.

Пенелопа взяла мою руку й зазирнула мені в очі — точно так, як це робила Діана.

— У тебе шок, Артуре. Ходімо в дім.

Я мовчки кивнув і пройшов з нею досередини. У просторому холі працював кондиціонер, було сухо і прохолодно. Оскільки на цей час сонце вже цілком сховалося за хмарами, Пенелопа ввімкнула світло. Очевидно, більшість побутових приладів у будинку працювали від електричного струму, а його генератор, підключений до Формотворчих, найпевніше, стояв у підвалі. Це було цілком у стилі Сутінкових, що сповідували розумне поєднання чарів та досягнень технологічної цивілізації в гармонійній єдності з природою. Така позиція подобалася мені більше, ніж практика Царства Світла, де чари вживали на кожному кроці, і водночас їх застосування було суворо регламентоване численними директивами Королівського департаменту побутової магії.

— Ти голодний? — запитала Пенелопа, всадовивши мене в крісло.

Я заперечно похитав головою:

— Ні.

— Щось випити?

— Ні, дякую.

— Тоді, може, сигарету?

Кілька секунд я вагався, потім ствердно кивнув:

— Так, мабуть.

Пенелопа поставила на тумбочку поруч із моїм кріслом попільницю, дістала почату пачку сигарет і розкурила дві, одну з яких передала мені.

— Дякую, — сказав я, глибоко затягся й одразу ж видихнув дим, зайшовшись гучним кашлем.

Пенелопа здивовано глянула на мене:

— Ти не палиш?

— Ось уже двадцять років. Коли я регресував, то забув про цю звичку.

Пенелопа мовчки зробила кілька затяжок і роздавила сигарету в попільниці. За статистикою, дев'яносто з кожної сотні дорослих чаклунів та відьом були запеклі курці, а решта

десять відсотків палили час від часу. На відміну від простих смертних, нікотин не шкодив нашому здоров'ю — вірніше, нам не складало труднощів усунути всі негативні наслідки від куріння. Взагалі, ми не боялися тілесних хвороб; інша річ — хвороби душі та розуму. Їх ніякими чарами не вилікуєш.

— Юнона казала, що в тебе була втрата пам'яті, — озвалася Пенелопа. — Ти це мав на увазі?

Я невизначено кивнув, почувуючи певну розгубленість. Повернувшись в Екватор, я твердо вирішив зважувати кожне своє слово про Серединні світи. Я гарненько продумав, що казатиму Юноні, що — дідові Янусу, що — братові Амадису, що — кузену Діонісу й тітці Помоні, а що — решті родичів та знайомих. Але зараз я був геть збитий з пантелику новою, несподіваною для мене обставиною — власним батьківством. До цього мені ще належало звикнути, я ще мав розібратися в своїх почуттях, і мені дуже не хотілося у своїй першій розмові з дочкою щось приховувати, чогось недомовляти...

В пошуках іншої, невиннішої теми я уважно оглянув хол і побачив на стіні праворуч від мене два портрети — мій та Діанин. Мій портрет був написаний рукою великого маестро Рафаеля ді Анджело, геніального художника зі світу РНТА-2084, більше відомого як Земля Гая Аврелія. Свого часу мене там знали як Артура де Лум'єра, безземельного нормандського дворянина, лицаря й полководця. На портреті я був зображений на повен зріст, у легких бойових латах і в малиновому плащі. Таким мене побачив маестро безпосередньо перед тим пам'ятним боєм, коли я повів військо графа Тулузького проти орди лютих псів у людській подобі, лицарів-хрестоносців мого старшого брата Александра, що був у них за головного — великим магістром ордену Святого Духа. Того дня ми святкували перемогу, лангедокська армія під моїм проводом розтрощила полчища хрестоносців, а я в очному двобої важко поранив Александра. Батько, довідавшись про це, шаленів; мама мовчала, але дивилася на мене з такою мукою, з таким боєм, що я був ладен провалитися крізь землю. Саме тоді я нарешті усвідомив, що наша дитяча ворожнеча з Александром зайшла надто далеко, і запрягся собі, що наступного разу

краще ганебно наживаю п'ятами, ніж підніму руку на рідного брата. Наступного разу, на щастя, не було...

— Як до тебе потрапив цей портрет? — запитав я в Пенелопи.

Вона простежила за моїм поглядом і всміхнулася:

— Недавно була на Землі Аврелія, назвалася при дворі графа Тулузького твоєю дочкою...

— Мене ще пам'ятають? — здивувався я.

— Атож. Там ти легендарна особистість. Про тебе складають героїчні балади, розповідають неймовірні історії про твої подвиги, а багато байстрюків претендують на те, щоб називатися твоїми дітьми. Мене не вважали самозванкою, бо між нами є незаперечна схожість. Граф прийняв мене дуже гостинно, а я... — Пенелопа ніяково кліпнула очима. — А я взяла й поцупила з його колекції твій портрет.

— Отже, Александрові не вдалося скорити Лангедок?

— Ні. Світової гегемонії він не досяг і досі обмежується німецькими землями. Коли ти зник безвісти, кузен Діоніс узяв Землю Аврелія під своє заступництво. Підозрюю, що спочатку він зробив це в пам'ять про тебе, а потім, мабуть, полюбив твій світ і тепер проводить там добру половину свого часу.

— Це дуже мило з його боку, — сказав я. Земля Ґая Аврелія була одним з моїх найулюбленіших світів; до Александрової появи середньовіччя там проходило в досить культурній та цивілізованій формі, і я був би засмучений, якби мій брат усе споганив, установивши свій теократичний режим. — Я радий, що мій світ сподобався Діонісові. А втім, у нас завжди були схожі смаки...

Я розкурив наступну сигарету і продовжив розпитувати Пенелопу про Землю Ґая Аврелія, але слухав її відповіді не уважно. Я дивився на неї, а в моїх грудях розливалась якась дивна й дуже приємна теплінь. В мені прокидалася особлива ніжність, анітрохи не схожа на ту, що я почував до жінок, у яких свого часу був закоханий, але й відмінна від моєї ніжності до матері та сестер.

Пенелопа, моя дочка... У мене є дочка.... Я батько...

Чимраз більше я переконувався, що вона саме така, якою б хотів бачити свою доньку. Красива, розумна, чарівна, товариська — і дуже схожа на Діану. І на мене, і на Юнону. Я міг би пишатися такою дочкою, і я починав пишатися нею, захоплюватися, обожнювати... Але, але... Як багато я втратив!

Я не хвилювався, чекаючи її появи на світ. Не гойдав її на руках, не цілував перед сном, не розповідав їй на ніч казки. Не виховував її, не піклувався про неї, не переживав, коли вона стала підлітком, не радів її успіхам, не переймався невдачами. Я навіть не підозрював про її існування, поки не зустрівся з нею — вже дорослою, самостійною дівчиною...

— Скільки тобі років? — запитав я.

— Стандартних — двадцять шість. Але за власним часом мені лише двадцять два, бо здебільшого я живу тут. Після мого народження мама за всією формою зареєструвала цей світ як своє особисте володіння. ORTY-7428, якщо тебе цікавить каталожне найменування. Та зазвичай його називають Діаниними Сутінками.

— Ти Сутінкова?

— Формально так. Дід Янус визнав мене своєю внучкою й надав титул принцеси. Проте я рідко буваю в Країні Сутінків і в інших офіційних володіннях сім'ї. У мене не склалися стосунки з ріднею — ні по маминій лінії, ні по твоїй. — Пенелопа гірко зітхнула. — В очах більшості родичів, особливо зі Світла, я — дитя гріха. В Сонячному Місті я взагалі ніколи не була.

— Зрозуміло, — сказав я. Проте ніякої провини за собою не почував. Якби не наше з Діаною кохання, не було б і Пенелопи — а я вже не уявляв собі світ без неї, моєї доньки... — Ти добре пам'ятаєш Діану?

Пенелопа сумно похитала головою:

— Зовсім не пам'ятаю її. Вона пішла слідом за тобою, коли мені було півтора року. Тітка Мінерва вважає, що я засуджую маму, бо вона кинула мене... але це не так.

Я через силу проковтнув тугий клубок, що був застряг мені в горлі. А Пенелопа тим часом продовжувала:

— Я розумію її. Вона просто не могла без тебе жити. От і вирішила або знайти тебе, або вмерти так само, як ти.

По моїй щоці скотилася самотня сльоза. Чому, тоскно подумав я, Діана не кохала мене трохи менше — так, щоб дочекатися мого повернення? Зараз ми б утрюх сиділи в цій кімнаті, чекали на сутінкову грозу й раділи возз'єднанню сім'ї...

Пенелопа підійшла до мене, опустила перед моїм кри-
слом навпочіпки й ніжно взяла мене за руки.

— Артуре,— спитала вона.— Невже нема жодного шансу, що мама, як і ти, вціліла? А зараз живе в одному з тих Серединних світів, нічого не пам'ятаючи про своє минуле.

Я простяг руку й погладив її волосся. На дотик воно було таке ж м'яке й шовковисте, як Діаніне.

— Шанс є, але примарний, ефемерний, безнадійний. Краще не думай про нього. Не тиш себе марними сподіванням.

— Але ж ти сподіваєшся, я бачу.

— Так, сподіваюся. Всупереч логіці та здоровому глузду, я не можу повірити в Діанину смерть. Розум каже, що вона загинула, що надії нема... але серце з цим не погоджується.

Пенелопа співчутливо дивилася на мене своїми карими очима, такими схожими на Юноніні... Чи, може, на мої... А втім, це одне й те ж саме.

Тим часом окремі завивання вітру надворі переросли в безупинне виття. Дереву шуміли листям, їхні гілки тріщали, стовбури надсадно скрипіли. За вікном панувала кромішня пітьма, як безмісячної, беззоряної ночі. Ніч у Денній Межі сутінкового світу — провісниця грози та гарячої зливи. Нагадування стихії, що вона ще жива, що вона тільки дремає...

Пенелопа рвучко випросталася.

— Мої пухнастики! Геть забула про них...

Вона кинулася до вхідних дверей і розчахнула їх. До холу ввірвалося гаряче, задушливе, насичене вологою повітря, а за секунду з'явилося перше золотошерсте звіря. Воно сторожко зиркнуло на мене своїми очима-намистинками і прошигнуло під канапу. Потім стали забігати інші звірята — одні залишалися в холі, ховаючись під меблями, деякі тікали в суміжні кімнати, а близько десятка пострибали сходами на другий поверх.

Нарешті Пенелопа захряснула двері.

— Пухнастики страшенно бояться грози,— пояснила вона, витираючи сухим рушником обличчя та руки.

— Діана називала їх просто звірятами,— зауважив я.

— Знаю.— Пенелопа відклала рушник, сіла в крісло і погладила одне зі звірят, що відразу вместилося в неї на колінах.— Пухнастиками їх прозвала тітка Юнона.

— Ти часто бачишся з нею?

— Досить часто. Твоя мати одна з тих, хто не цурається мене. Востаннє вона була тут наприкінці вчорашньої сієсти. Тоді й розповіла, що ти живий. Була дуже щаслива... і трохи засмучена через вашу невдалу розмову і через те, що ти не відповідаєш на її виклики.

— Я заблокував свій Сапфір,— пояснив я.— Спочатку хотів побути на самоті, а потім — щоб ніхто не заважав мені в дорозі. Але з Юною справді вийшло негарно. Проте я не міг інакше — з нею хтось був...— Моє невисловлене запитання повисло в повітрі.

— Тітка Юнона тепер королева Марса,— сказала Пенелопа.— Три роки тому вона вийшла за короля Валерія Ареса, який заради неї розлучився з колишньою дружиною.

Я важко зітхнув. Це було мені неприємно, викликало в мене рішучий протест. Як і кожен син, я сприймав матір як свою власність і ревнував її навіть до батька та братів — а що вже казати про стороннього, чужого мені чоловіка...

— Твій брат Брендон теж був не в захваті від Юнониного заміжжя,— промовила Пенелопа зі співчутливою і дещо лукавою усмішкою.— Дивний ви народ, чоловіки.

Раптом я згадав про Дейдру. Як поставиться до неї Пенелопа? І як Дейдра сприйме звістку про те, що в мене є дочка... Але ні! Я не міг думати про це. Діана і Дейдра існували ніби в різних реальностях — а зараз я був у Діаниній реальності.

— Ти приятелюєш з близнюками? — запитав я.

— Атож. Брендон і Бренда мої кращі друзі. Я часто гостюю в них, а вони — у мене.

— Як це? — здивувався я.— Ти ж казала, що ніколи не була в Сонячному Місті.

— Близнюки вже давно там не живуть. В Царстві Світла їм було незатишно.

— Чому?

— Через усілякі плітки щодо їхніх стосунків.

Серце моє впало. Брендон і Бренда були такими милими дітлахами... і дуже любили одне одного. Аж надто любили...

— О Мітро! Невже?..

Пенелопа похитала головою:

— Ні, все це дурниці. Просто Брендон з Брендою дуже близькі, дня не можуть прожити нарізно, от злі язики й почали плескати про них нісенітниці. А Амадис цьому лише сприяв. Вони з Брендonom... ну, м'яко кажучи, не найкращі друзі.

— А що між ними сталося?

— Це довга історія, — ухильно відповіла Пенелопа. — І дуже заплутана... в усякому разі для мене. Ліпше розпитай про це в когось іншого, хто добре знається на справах у Домі Світла.

— Гаразд, — сказав я. — До речі, Амадиса вже змусили одружитися? Чи він досі тримається?

Мій найстарший брат Амадис був запеклий холостяк. Він міняв коханок разом з постільною білизною і вперто відмовлявся одружуватись, попри всі наполягання батька, який хотів, щоб наступник престолу був сімейною людиною. Проте Амадис тепер король — а становище, як то кажуть, зобов'язує.

— Таки змусили, — відповіла Пенелопа. — З огляду на певні обставини Амадис не міг проігнорувати волю більшості родичів, які вимагали, щоб у Світла була королева.

— І хто ж нова королева Світла?

— Рахіль з Ізраїлю, менша дочка царя Давида Шостого.

Від несподіванки я аж похлинувся сигаретним димом. Діти Ізраїлю завжди трималися окремішно, вважаючи свій Дім єдино істинним Домом, а себе — обраним народом, і ось уже невідь скільки тисячоліть укладали шлюби лише між собою. Я не міг пригадати жодного випадку, коли б член Дому Ізраїлевого, що порушив цю традицію, не піддався остракізму з боку своїх співвітчизників. А просити руки ізраїльської принцеси, якщо ти не єврей, вважалося найвірнішим способом завдати образи всьому Домові.

— Отакої! — сказав я, прокашлявшись. — Що ж це коїться на білому світі?.. Як Амадисові вдалося?

Пенелопа знизала плечима:

— Є різні версії. Зокрема кажуть, що Амадис переконав царя Давида в згубності подальшої екзогамії. Він начебто зібрав статистичні данні й аргументоване довів, що Дому Ізраїлево-му загрожує неминуче виродження, якщо не вжити екстрених заходів. Так воно було чи якось інакше, але цар справді скасував заборону на змішані шлюби. Амадис одружився з Рахілью, а твоя сестра Кароліна вийшла за Арама бен Єзекію, правнука Давида.

Я втупився в Пенелопу ошелешеним поглядом. Ця новина чомусь вразила мене ще дужче, ніж попередня.

— Кароліна?! У Домі Ізраїлевім?!

— Дивно, хіба ні?

— Ще б пак! — Я ніколи не любив свою зведену сестру Кароліну, вона була надто холодна й зарозуміла, але зараз щиро співчував їй. Мабуть, важко жити в Домі, де ксенофобія віддавна є частиною сімейної ідеології... — Оце так Амадис утнув! Діти Світла, певно, подуріли від щастя, коли почули ім'я своєї нової королеви.

— Та вже ж. Існує припущення, що Амадис саме тому й одружився з Рахілью, аби насолити родичам. Зважаючи на історичне протисто... — Пенелопа замовкла на півслові, бо саме цієї миті хтось відкрив Тунель на другому поверсі. В будинку була встановлена сигналізація, і дочка отримала повідомлення через свій Сапфір. А просто відчув відповідні магичні маніпуляції — oprіч іншого, Джерело загострило моє чаклунське сприйняття.

— Про вовка помовка, — сказала Пенелопа. — До нас завітали Брендон з Брендою. Я запросила їх, коли почала збиратися гроза. Вони люблять сутінкові грози.

Тим часом громові розкоти лунали вже над нашими головами. Небо от-от мало прорвати.

— Пенні! — почувся з другого поверху дзвінкий дівочий голос. — Де ти?

Луною відгукнувся інший голос, дуже схожий на перший, але на октаву нижчий:

— Пенні, це ми.

Пенелопа підвелася з крісла і крикнула:

— Я тут, у холі.

Я теж устав, і ми разом пройшли в центр кімнати, щоб бачити всі сходи. За кілька секунд на верхній площадці з'явилися дві ладно скроєні фігури, закутані в білі пляжні халати — хлопець та дівчина, обоє із лляним волоссям і волошковими очима, невисокі, стрункі, разюче схожі між собою, хіба що дівчина була нижча на зріст і тендітніша.

Кілька миттєвостей вони стояли нерухомо, здивовано глипаючи на мене. А я приязно всміхався їм.

— От ми й зустрілися, — сказав нарешті. — Ви так вирости, просто не впізнати.

Першої оговталася Бренда. Вона прожогом збігла вниз і кинулася мені на шию.

— Артуре! Братику!

Слідом за нею в хол спустився Брендон. Він міцно потис мені руку.

— Радий, що ти повернувся, брате. — В його голосі вчувалося непідробне хвилювання. — Нам тебе дуже бракувало.

Така палка зустріч неабияк розчулила мене. Я завжди любив близнюків, і вони мене теж. Але відтоді, як ми бачилися востаннє, минуло багато часу, їм ішов одинадцятий, коли я зник, і вони, мабуть, зберегли про мене лише неясні спогади. А проте щиро раділи моєму поверненню; для них я залишався улюбленим старшим братом.

Їм було вже під сорок, але Бренда, за маминим прикладом, обрала собі подобу вічно юної дівчини. Брендон мав старший і поважніший вигляд.

— Де ти пропадав, Артуре? — запитав він.

— Атож, — сказала Бренда. — Що з тобою сталося? Мама каже, що в тебе була амнезія. Це так?

Я знову розгубився. Попередньо прикидаючи, кому що розповідати, я не взяв до уваги близнюків. За звичкою думав

про них, як про дітей, що задовольняються казочкою про далекі світи, тридев'яті Доми, про битви зі злими чудовиськами і не менш злими чаклунами. Тепер мені належало вирішити, до якої категорії віднести мою дочку, Брендона та Бренду — максимальної довіри (дід Янус), вище середньої (кузен Діоніс), помірно середньої (мама й тітка Помона), нижче середньої (брат Амадис та глави дружніх Домів) чи мінімальної (інші родичі та знайомі, що з ними я підтримував нормальні відносини). Над цим я мав ще гарненько подумати, а поки вирішив обмежитися найзагальнішими фразами.

— Це дуже довга історія...— почав був я, але мої слова потонули в черговому гуркоті грому, такому сильному, що весь будинок аж здригнувся.— Зараз не час для розмов,— сказав я.— Тим більше, таких серйозних.

— Твоя правда,— погодився Брендон.— Ми й так ледве не спізналися.

— А що вас затримало?— поцікавилась Пенелопа.

— Один з Брендонових пацієнтів,— пояснила Бренда, розв'язуючи пасок халата.— Дуже занудливий тип, хронічний іпохондрик. Ніяк не могли від нього відкараскатися.

Халат зісковзнув із сестриних плечей і впав на підлогу. Вона залишилася в купальнику, що, мабуть, був пошитий за умов найсуворішої економії тканини.

Брендон неквапом зняв із себе халат і акуратно повісив його на спинку найближчого стільця.

— Пенні, Артуре,— сказала Бренда.— Не баріться. От-от почнеться злива.

Пенелопа вибігла в сусідню кімнату. А я скинув мантию, зняв пояс зі шпагою, роззувся і став розстібати гудзики сорочки. Мене охопило приємне передгрозове збудження.

— Дуже любиш грози в Сутінках?— запитала Бренда, завваживши мою майже дитячу радість.

— Обожаю!— пристрасно відповів я.— Мені так бракувало їх останні двадцять років. За цей час у мене назбиралося багацько не змитих гріхів.

— Одначе!— зачудовано мовив Брендон.— Ти висловлюєшся, як справжній Сутінковий.

— А я і є Сутінковий. Наполовину — як і ти, до речі.

Брендон усміхнувся й похитав головою:

— Таки не даремно тебе називають сином Світла, закоханим у Сутінки.

До холу повернулася Пенелопа в купальнику (значно скромнішому, ніж Брендін), і ми вчотирьох вибігли з будинку.

Надворі було жарко й задушливо. Могутні пориви вітру щосили розгойдували дерева, зриваючи з них листя. Важкі краплі гарячого дощу приємно обпалювали мою шкіру. По всьому небу витанцьовували блискавки під безперервне кресцендо громових перекотів. Це було моторошно і прекрасно. Якщо я й вірив в апокаліпсис, то саме таким мені уявлявся початок кінця світу.

— Зараз! — вигукнула Бренда, зупинившись посеред галявини і здійнявши руки до неба. — Зараз прорве!

Пенелопа підійшла до мене впритул і, перекикуючи грім, запитала:

— Артуре, що робитимеш далі? Шукатимеш маму?

— Так, — відповів я. — Найперше навідаюсь у Хаос і побалакаю з Нечистим. Можливо, він знає, де Діана і всі інші.

— Його вже питали. Він відмовляється про це говорити.

— Нічого. Я його змушу.

— Тоді я з тобою.

— Ні! Це небезпечно!

— Тим більше! Тому я й хочу бути з тобою. Я росла без батька й матері, я так чекала на вас, так сподівалася, що хоч один з вас повернеться, і тепер... — Грім загримів ще гучніше, і мені аж заклало вуха. Проте я й далі чув доччині слова, що лунали в моїх думках: „Тепер у мене є ти, і я не дозволю тобі знову зникнути. Я не хочу втратити тебе, тату. Я люблю тебе!..“

Цієї миті небо нарешті прорвало, і вперіщила гаряча злива. Це була найкраща сутінкова гроза за моєї пам'яті.

Розділ 17

Вві сні мене осяяло. Я прокинувся й сів у ліжку, протираючи очі. Врешті я збагнув, чому прийшов сюди. Мій підсвідомий порив навідатися в Діаніні Сутінки, окрім суто сентиментальних мотивів, мав цілком раціональне пояснення.

До кінця сієсти залишалось ще близько години. Я одягнувся, вийшов зі своєї спальні і в протилежному кінці коридору знайшов просторий кабінет, де стояли дві великі шафи з книжками, кілька крісел і стільців, а також письмовий стіл, на якому лежав портативний комп'ютер. Саме його я й шукав — старий добрий Діанін ноутбук. На ньому вона прорахувала мій шлях в нескінченність. І свій, напевно, теж.

Я влаштувався в зручному кріслі за столом, відкрив ноутбук і ввімкнув живлення. Він запрацював і став завантажуватися. Я одразу спохмурнів — судячи зі службових повідомлень, на комп'ютері була встановлена нова операційна система. А це обіцяло купу проблем.

За кілька секунд заграла життєрадісна мелодія, і на екрані, замість стандартного запрошення, з'явилася барвиста заставка з текстом:

Привіт, Пенні! Я до твоїх послуг.

Ти не забула наш пароль?

Оскільки пароля я не знав, то вчинив так, як учинили б дев'яносто дев'ять зі сотні людей на моєму місці, — просто натиснув клавішу вводу.

На весь екран спалахнув напис „ОВВА!“ — і ноутбук вимкнувся. Я знову ввімкнув його і спробував перервати завантаження в процесі конфігурування системи. Але марно — комп'ютер не реагував на натискання клавіш, аж поки знову не з'явилося запрошення ввести пароль. НАШ ПАРОЛЬ...

У випадку натхнення я відстукотів:

БРЕНДОН ДУРНИК

— Брендон дурник! — пролунав із динаміка задержува-

тий Брендін голосок; тепер я знав, хто встановив нову систему.

Заставка зникла й натомість завантажилась сервісна оболонка. Я викликав файловий менеджер і з полегкістю переконався, що Бренда не затерла колишні програми та дані, а просто відвела для них окремий том. Я спробував запустити Діанін математичний пакет, але отримав системне повідомлення: „Помилка сторінки пам'яті“. Наступні спроби завершувалися тим самим, а дець після десятого разу система взагалі зупинила роботу, екран став синім, і на ньому з'явився текст:

Пенні, сонечко! Машина конкретно загнула.

Більше так не роби.

Я скрушно зітхнув і відкинувся на спинку крісла. Як тепер бути?..

— Щось негаразд, Артуре? — почувся за спиною тихий голос.

Я рвучко повернувся в кріслі й побачив Бренду, одягнену в квітчасту сорочку та коротку картату спідницю. Її лляне волосся були стягнуте на потилиці у хвостик.

— Даруй, що ввійшла без дозволу, — вибачилась вона. — Я думала, тут Пенелопа. Тобі допомогти?

— Можеш спробувати, — відповів я. — Зрештою, це ж твої заморочки. — І я розповів, у чому проблема.

— Ну, це не біда, — сказала Бренда, влаштувавшись у кріслі, що я звільнив для неї, і перезапустивши комп'ютер. — Зараз ми просто відновимо попередній бутовий запис і завантажимо стару систему.

Я підсунув до стола стілець і сів на нього.

— А навіщо ти взагалі її поміняла?

— Через Пенелопу. Малою вона полюбляла бавитися з Діанним ноутбуком і ніякого іншого не хотіла — а ігри на ньому йшли некоректно, часто зависали.

— Діана дуже особливо працювала з комп'ютером, — пояснив я. — Її розум безпосередньо взаємодіяв з процесором, тому операційна система, якою вона користувалася, мала свою специфіку.

— Отож-бо,— кивнула Бренда і ввела пароль „Брендон дурник“.— Зрештою я вирішила встановити нормальну операційку. Але не завдала собі клопоту пристосувати до неї Діаніні програми. Бо завжди можна зробити ось так.

З цими словами вона ввела якусь команду, підтвердила її виконання, і комп'ютер знову рестартував. Цього разу вже завантажилась Діаніна система, після чого Бренда сама запустила потрібну програму.

— Якось я переглядала ці розрахунки,— зауважила вона, гортаючи екранні сторінки з надзвичайно складними багатовимірними рівняннями.— І навіть намагалась проаналізувати їх. Але граничні умови тут задані емпірично. Вони правильні?

Отут я влип! Я взагалі утнув дурницю, що погодився прийняти від Бренді допомогу, якщо ще не вирішив, якою мірою довіряти їй. Але, з іншого боку, що мені залишалося робити, коли вона ввійшла? Прогнати її? Вимкнути ноутбук і самому піти?

— Виведи вихідні посилки,— сказав я.

Бренда так і зробила.

Звісно ж, граничні умови були задані неправильно — це було ясно навіть мені, дилетанту. Адже Діана не знала того, що знаю тепер я...

Я задумався. Мені дуже не хотілося розкривати Бренді всі свої карти — так само, як не хотілося демонструвати їй свою недовіру. Проте я сам поставив себе в таку ситуацію, коли доводилося вибирати одне з двох — або те, або інше.

Сестра сама розвіяла мої сумніви. Вона повернулася до мене і сказала:

— Я можу піти, Артуре. Чесне слово, не ображуся.

Звичайно, вона могла схитрувати, але я вирішив повірити в її щирість. А вірніше, я був убитий наповал янгольським поглядом її невинних волошкових очей. На моє глибоке переконання, людина з таким поглядом була фізично неспроможна замишляти якусь каверзу. Можливо, ви назвете мене наївним, довірливим і вкрай сентиментальним — гаразд, хай буде так, мені подобаються ці риси мого характеру. До того

ж я кепсько розумівся на математиці й потребував допомоги фахівця — а Бренда, схоже, була тим самим фахівцем. Серце підказувало мені, що я можу на неї покластися, що також я можу покластися на Брендона й Пенелопу, і я був схильний прислухатися до голосу свого серця. Якщо вам завгодно, можете назвати це інтуїцією — вона в мене чудова.

Я повернув крісло із сестрою до стола й почав диктувати їй граничні умови на нескінченності в термінах магічного сприйняття. Вона швиденько перекладала їх на мову математики і вносила відповідні корективи в Діаніни рівняння, та ще й встигала вставляти коментарі: „Жахливо“, „Просто неймовірно“, „Це ж який збочений розум міг придумати таку моторошну асимптотику!“ Останнє її зауваження, як мені здається, було адресоване творцеві всього сущого.

Коли я закінчив, Бренда виконала ще низку маніпуляцій на комп'ютері, потім сказала:

— Тепер треба все перерахувати. Я підключилася до одного великого обчислювального центру на Землі Хіросіми. Це дозволить нам заощадити час і досягти високої точності наближення.

— А що за Земля Хіросіми? — поцікавився я.

— Світ, де ми з Брендonom живемо. ВАЕТ-6073 за каталогом. Названий на честь японського міста Хіросіма. Раніше це була Земля Переможеного Наполеона 21, а до цього — Земля Юлія Цезаря 317. Громіздкі були назви, от і вигадали коротке.

— Атож,— сказав я.— Колись був на цій Землі Переможеного Наполеона 21... Але стривай! Чому така назва? Якщо не помиляюся, там хоч і була Друга світова війна, але Хіросіму ніхто не розбомбив.

Сестра ствердно кивнула:

— Через те її й назвали Землею Хіросіми

З позначенням світів завжди були проблеми, і ще ніхто не знайшов їх кращого вирішення, ніж важкі для сприйняття, але точні каталожні найменування. Запозичувати тубільні назви не випадало, бо майже всі населені планети місцеві мешканці називали Землею — за словом, що позначає ґрунт під ногами. Тому таким світам давали комбіновані назви, здебільшого, за

іменами видатних історичних постатей або визначних подій. Світ, де я прожив останні двадцять років, теж називався Земля. Я вирішив, що віднині він буде Землею Артура — на честь мого прадіда, певна річ.

Бренда знову подивилася на екран.

— Рівняння відкомпільовані без помилок. Тепер залишається чекати.

— Довго?

— Залежить від швидкості сходження рядів. Щонайменше годин п'ятнадцять. І це за умови, якщо границя послідовності не лежить в області сильних нерегулярностей.

— Будемо сподіватися, що не лежить,— сказав я.— Дуже хотілося б у це вірити.

— Віра, надія, любов...— Бренда співчутливо подивилася на мене й зітхнула.— Артуре, я голодна. Ходімо перекусимо.

Ми спустилися на перший поверх і пройшли в кухню, де Бренда швиденько скип'ятила воду в чайнику, приготувала цілий глечик гарячої кави і зробила десяток бутербродів з м'ясом, сиром та зеленню. Ми сіли за стіл і взялися до їжі.

Я швидко ум'яв два бутерброди, потім відкинувся на спинку стільця й дістав сигарету. Бренда їла з чудовим апетитом, а я мовчки кутив, пив каву й милувався нею. Поза сумнівом, вона була найчарівнішою з моїх сестер, рідних і зведених, навіть маленький зріст нітрохи не шкодив їй, а лише вигідно підкреслював її красу — тендітну й витончену. Бренда не відзначалася якоюсь особливою жіночністю, але в неї було те, що подобалося мені більше, ніж жіночність,— сила духу й жага до життя.

Після четвертого бутерброда Бренда приборкала свій гастрономічний запал і замислено промовила:

— Отже, витоки Формотворчих таки існують. І Серединні світі теж.

Це було не питання, а констатація факту. Проте я відповів:

— Доказ їхнього існування міститься в тих даних, що ти ввела замість вихідних посилок Діани.

— Я вже зрозуміла,— кивнула сестра.— І мушу сказати, що ти вчинив дуже необачно. Дав мені інформацію, я запам'ятала

її і тепер зможу потай від тебе розрахувати найбезпечніший шлях.

— За моїми оцінками,— зауважив я,— максимальна ймовірність уціліти на найбезпечнішому шляху, розрахованому зі знанням усіх граничних умов, не перевищує однієї тисячної.

— Одна тисячна вже щось. Це не одна мільярдна. При такій ймовірності виживання ризик стає виправданим. Нагорода за нього — могутність. І могутність, мабуть, надзвичайна, якщо ти спокійно зміг повернутися, знехтувавши всіма небезпеками. — Певно, я мав дуже розгублений вираз обличчя, бо Брендда лукаво всміхнулася. — Все нормально, Артуре. Тобі пощастило зі мною. Ти не пошкодуєш, що довірився мені.

Сестра взяла з тарілки п'ятий бутерброд, із сумнівом подивилася на нього, потім важко зітхнула і з видимим жалем поклала назад на тарілку.

— Знаєш,— сказала вона. — Коли я починаю їсти, те ніяк не можу зупинитися.

Я знизав плечима:

— Їж собі на здоров'я.

— Біда в тому, що маю схильність до повноти.

— Важко повірити,— зауважив я. — З такою фігурою.

— А проте це так. Щойно перестаю стежити за собою, відразу гладшаю. Але волю берегу фігуру за допомогою дієти та здорового способу життя. Зайвий раз накладати на себе чари — шкодити нервам.

— Це правильно,— схвалив я. — А комп'ютери — це твоє хобі чи фах?

— Фах. Я кібернетик.

— Тобто не просто інженер-програміст, а науковець?

— Маю ступінь доктора наук. Але й не цураюся прикладних задач. Мені належить одна з провідних на Землі Хіросіми фірм з розробки ігрових програм.

— Брендон теж цим займається?

— Ні, він психолог. І дуже непоганий, між іншим.

— Ви живете разом?

— Так,— відповіла Брендда і квапливо додала: — Як брат і сестра.

— Не сумніваюся,— запевнив я.— Пенелопа казала про ті дурні плітки щодо вас. Ви залишили Царство Світла через них? Чи через те, що у Брендона не склалися стосунки з Амадисом?

Бренда спохмурніла і взяла сигарету. Я хотів був зауважити, що це суперечить її тезі про здоровий спосіб життя, але передумав. Закуривши, вона спитала:

— А що тобі розповіла Пенелопа?

— Майже нічого. Знаю лише, що про вас почали поширювати чутки, Амадис сприяв цьому, і зрештою ви пішли з Дому.

— Так воно й було,— підтвердила Бренда.— Але почалося все набагато раніше, мабуть, ще до нашого народження. Ти знаєш, що батько був не в захваті від Амадиса?

— Знаю,— кивнув я.— Він вважав, що Амадис надто довго був наступником престолу, щоб стати гарним королем. Одного разу в випадку відвертості батько поскаржився мені, що сам зіпсував Амадиса, вселивши йому сильний комплекс неповноцінності, придушивши ініціативу та самостійність. Мовляв, Амадис так звик бути на побігеньках і грати другі ролі, що з нього навряд вийде повноцінний монарх.— Я допитливо подивився на Брендю.— То батько мав рацію?

— На всі сто,— безапеляційно заявила вона.— Батькові побоювання справдилися, причому в найгіршому варіанті. Амадис дуже поганий король.

Я розвів руки й одночасно знизав плечима в жесті сліпої покірності долі.

— На жаль, нічого не вдієш. Наступним за Амадисом ішов Александр — а він був би ще гіршим королем.

— Александра давно скинули з рахунків,— заперечила Бренда.— Він і сам не хоче мати нічого спільного з нашим Домом. Наступним був ти — але ти аж надто захопився Сутінками і став справжнім Сутінковим, що зовсім не подобалося дітям Світла. Ти відверто сповідував Світову Рівновагу... а не тайкома, як ми з Бренденом. Словом, ти не виправдав батькових надій, він викреслив тебе зі списку претендентів на трон і вирішив зробити своїм спадкоємцем Брендона. Це рішення він прийняв ще до того, як ти пішов у нескінченність.

— Справді? Дивно. А я нічого не знав.

— У той час про це знала лише мама.— Бренда зробила виразну паузу.— Вона вперто наполягала на твоїй кандидатурі, і через її безкомпромісну позицію батько довго не зважувався оголосити Брендона наступником престолу.

— Навіть після мого зникнення?

— Навіть після цього. Мама любила тебе дужче, ніж усіх нас разом узятих, вона чути не хотіла про твою можливу смерть... І таки серце її не підвело.— Сестра тихо зітхнула.— Хоча тебе врешті-решт офіційно визнали загиблим. Шістнадцять років тому в Пантеоні був установлений порожній саркофаг із твоїм ім'ям, відбулася жалобна церемонія, а батько виголосив промову, у якій прямо заявив, що бачив тебе своїм спадкоємцем.

— Хитрий хід!— вихопилось у мене.— Таким чином він дав усім зрозуміти, що Амадис давно поза грою.

— Атож. Після твого символічного похорону тільки про це й говорили. І коли батько, витримавши двотижневу паузу, видав указ про призначення Брендона наступником престолу... гм, з формулюванням: „у зв'язку з констатацією факту загибелі сина нашого Артура“,— це вже ні для кого не було несподіванкою.

— А чому ж тоді Брендон не став королем?

Брендині очі потьмяніли.

— Бо Амадис виявився ще більшим негідником, ніж можна було подумати,— гнівно відповіла вона.— Батько розраховував роки за тридцять звести Брендона на престол, передати йому всю повноту влади, а самому піти на спочинок і спокійно вмерти. По завершенні Рагнарока він почував утому від життя й розумів, що довго не протримається.

— Це всі розуміли,— зауважив я.

— Зокрема й Амадис, а також його мерзенні приятелі та коханки. Вони негайно розгорнули брудну й ганебну кампанію з дискредитації Брендона. Йому приписували всі смертні гріхи, як-от що він спить зі мною. Це була їхня козирна карта.— Бренда обурено пирхнула.— І знайшлося чимало дурнів, які в це повірили.

— А батько?

— Він добре знав нас обох і розумів, що це брехня. Зате інші родичі... Ох, ці вже родичі!

— Сімейна рада відмовилася затвердити його новий заповіт?

— Категорично. Ці телепні вдавали з себе великих моралістів. Згодом вони гірко пошкодували про свою впертість — але було вже запізно.

— А батько не пробував натиснути на них?

— Він тиснув, скільки мав сил... а сил у нього залишалося мало. Може, тебе це здивує, але ти дуже багато для нього значив, по-своєму, він навіть любив тебе, хоча кажуть, що йому було чуже таке почуття, як батьківська любов. Після твого зникнення батько впав у глибоку депресію, все частіше став замикатися в собі, ціліснічкі ночі дивився телевізор... Уявляєш!

Я аж здригнувся. У моїй пам'яті ще були свіжі дитячі казки-страшилки про людей, що днями просиджували перед телевізорами, поступово деградували й перетворювалися на рослини. Звичайно, немає нічого поганого в тому, щоб подивитися гарний фільм або дізнатися свіжі новини зі світу, що тебе цікавить; у принципі, це так само невинно, як і будь-які інші форми відпочинку. Але, якщо копнути глибше, то переважна більшість телепередач покликані скрасити сірі, одноманітні будні простих людей, дати вихід їхньому прагненню до чогось надзвичайного. А ми, безсмертні чаклуни та відьми, не потребували такого сурогату повнокровного життя. Ми могли побачити навч що завгодно — від Кубка Світу до збройних конфліктів — і навіть стати учасниками цих подій. Коли ж чаклун починає дивитися телевізор — дивитися по-справжньому, захоплено, самозабутньо, — то це вірна ознака того, що він утратив смак до життя й готується вмерти...

— Отож, — продовжувала Бренда, — Амадис бачив, як марніє батько, і взявся добивати його без жалю та милосердя. Прибічники нашого зведеного брата стали обмовляти маму, звинувачуючи її в подружній зраді. Не забували й про малу Пенелопу — всім було відомо, що батькові завдає болю най-

менша згадка про твій гріх з Діаною. Якось Амадис навіть збирався привести двох доньку в Сонячне Місто — буцім для того, щоб представити королівську онуку до двору. На щастя, ми з Брендonom вчасно довідалися про його плани й попередили діда Януса. Він особисто зустрів Амадиса в Діаниних Сутінках і наказав йому близько не підходити до Пенелопи. Амадис дуже злякався.

Я поклав лікті на стіл і обхопив голову руками.

— Господи Ісусе! Як це мерзенно!

Бренда здивовано глянула на мене:

— Ти став християнином? Як брат Александр?

Я невизначено похитав головою:

— Сам не знаю, хто я тепер. Але якщо й християнин, то вже точно не такий, як Александр... А ти маєш упередження проти християн?

— Аж ніяк. Власне кажучи, після Мітри мені найближчий Ісус. Я живу в християнському світі, а мій чоловік був католик.

— То ти одружена?

— Була,— спохмурнівши, відповіла Бренда.— Мій чоловік загинув у авіакатастрофі. Він був простий смертний.

— Співчуваю.

Наступні кілька хвилин ми мовчали. Бренда зосереджено курила вже другу сигарету поспіль, а я сумно думав про зміни, що сталися за моєї відсутності. І зміни ці були не в кращий бік. Не можна сказати, що я дружив з Амадисом, але він мені завжди подобався. Коли я був малий, він захищав мене від Александра; а коли я трохи підріс, став одним з моїх учителів, навчав мене етиці й основам теології. Загалом, Амадис (якщо не зважати на його надмірну пристрасть до жінок) був дуже моральною людиною, і мені прикро було чути, що жага влади так зіпсувала його...

— Отже, після батькової смерті Амадис прогнав вас із Дому?— запитав я.

— Ми самі пішли. Спершу я, потім Брендон. Йому боляче було дивитися, як дружки та коханки попихають Амадисом, держава розвалюється, а Дім занепадає просто на очах. Крім того, існувала реальна загроза, що Брендона могли заарешту-

вати і звинуватити в державній зраді. Амадис дуже боїться його — адже батько, попри рішення Сімейної ради, так і не скасував свого заповіту, тож Брендоніві права на престол залишаються досить вагомими. А багато наших родичів, що шістнадцять років тому голосували за неухильне дотримання права старшинства, згодом змінили свою думку і тепер хотіли б бачити королем Брендона.

— А сам Брендон?

— Йому дуже важко. З одного боку, він не прагне влади, а з іншого — не може залишатись осторонь того, що коїться в Царстві Світла. Тому мимоволі змушений бути лідером опозиції. — Бренда мугикнула. — Проте останнім часом намагається вийти з гри. Каже, що після Амадисового одруження ситуація в Домі змінилася на краще.

— А це не так?

— Ні, звичайно. Брендон лукавить. Насправді він просто втопився від протистояння з Амадисом і від постійних маминих інтриг.

— Вона теж бере в цьому участь?

— Ще б пак. Мама відіграє провідну роль, можна сказати, очолює генеральний штаб. А ще відповідає за зовнішні зв'язки, вербує для Брендона союзників. Зрозуміло, що його підтримує Дім Ареса... втім, треба зазначити, що ця підтримка існувала й до того, як мама стала королевою Марса — її шлюб з королем Валерієм був укладений якраз на ґрунті союзницьких стосунків. Майже так само безумовно на Брендоніві боці стоять усі три християнські Доми включно з Домом Теллуса, а також Дім Мухамеда — всім їм дуже не до вподоби, що в Царстві Світла хазяйнує дочка Ізраїлю. Загалом десять Домів із дев'ятнадцяти нині суших, зокрема й любі твоєму серцю Сутінки, ладні сприяти Брендоніві в його боротьбі за престол.

— То йому вже не шкодять плітки про ваші стосунки?

— Вони втратили колишню актуальність. З часом люди до всього звикають. На жаль, батькові забракло витримки почекати років десять-п'ятнадцять, поки все само собою владнається. — Бренда трохи помовчала. — А може, я спрощую ситуацію. Зараз багато людей не вірять у ці плітки, бо хочуть бачи-

ти Брендона королем. Та якби батько був живий, Амадису не випало б нагоди продемонструвати свою цілковиту неспроможність як монарха, а Рахіль з Ізраїлю не стала б королевою Світла. Тоді хтосьна, як усе повернулося б.

— До речі, а як сталося, що Амадис одружився з Рахіллю. Пенелопа каже, що існує кілька версій.

— І мабуть, вона виклала тобі ту, за якою Амадис переконав царя Давида віддати за нього дочку.

— А хіба не так?

— Так думає Брендон... вірніше, хоче так думати. А насправді все було навпаки. Цар Давид сам дійшов висновку, що без припливу свіжої крові його Дім, що зазнав великих втрат у Рагнароку, рано чи пізно зачахне, і вже примирився з необхідністю порушити чистоту своєї раси. Але він не був би справжнім сином Ізраїлю, якби не спробував отримати з цього зиск...

Бренда замовкла, оскільки почулися голоси в холі. А за кілька секунд до кухні ввійшли мій брат і моя дочка, свіжі та відпочилі після сіести. Пенелопа всміхнулася моїй сестрі, а мене поцілувала в щоку.

— Привіт, — сказала вона. — Як спав?

— Дякую, — відповів я, мліючи від її поцілунку. — Дуже добре.

Завваживши на столі бутерброди, Пенелопа взяла один з них і весело оголосила:

— Зараз ми трохи перекусимо, а за двійко годин улаштуємо справжній бенкет з нагоди повернення блудного батька і брата.

— До речі, про повернення, — сказав Брендон, запаливши сигарету. — Артуре, тобі не здається, що вже час розповісти нам, де ти був і що з тобою сталося?

— Якраз це я й збирався зробити, — відповів я.

Пенелопа підсунула стілець, сіла поруч зі мною й підперла голову рукою. Її великі карі очі дивилися на мене з цікавістю та нетерпінням, і раптом я зрозумів, що не зможу сказати їй про Дейдру. Принаймні зараз — коли наші стосунки лише почали складатися. А потім... тоді й побачимо.

Розділ 18

Після моєї розповіді, яка тривала довше, ніж я сподівався, Бренд з Пенелопою заходилися готувати всілякі вишукані страви для святкової вечери. Ми з Бренденом намагалися їм допомогти, але тільки заважали, і зрештою дівчата прогнали нас з кухні, щоб ми не плуталися під ногами. Тоді брат запропонував мені піти прогулятися, і я погодився.

Ми вийшли з будинку й подалися до лісу. Небо над нами було чисте, безхмарне; верхній край червоного сонця нависав над побитими зливою жовто-червоними кронами дерев. Тут і там виднілися зігнуті та зламані стовбури, прибиті до землі кущі, трава була мокра й пом'ята, навколо було багато калюж з теплою та каламутною водою.

Вітер дув з ночі, було свіжо і прохолодно. Ми з Бренденом йшли неквапом, курили й розмовляли. Попервах ми згадували про дні минулі, але згодом, якимось непомітно, звернулися до справ теперішніх.

— Якщо чесно, то це вже дістало мене, — сказав Брендон, коли мова зайшла про його боротьбу за престол. — На щастя, від сьогодні я поза грою.

— Знайшов якийсь вихід? — поцікавився я.

— Вихід сам знайшовся. З твоєю появою.

Я запитливо глянув на нього:

— Ти серйозно?

— Певна річ! Ти старший за мене, маєш Силу нашого прадіда, тобі й карти в руки.

— Ну, ні! — рішуче мовив я. — В такі ігри я не граю.

— А тебе ніхто не питатиме. З поверненням ти автоматично стаєш лідером опозиції, тобто займаєш моє місце. Адже батько призначив мене своїм спадкоємцем через те, що тебе визнали загиблим.

— То був лише формальний привід.

— Тепер це не має значення. Батько привселюдно заявив, що бачив тебе наступним королем Світла, і люди запам'ятали

його слова. За роки відсутності ти став справжньою легендою, Артуре. Твої колишні гріхи прощені й забуті, ніхто вже не поставить тобі на карб ні зв'язок з Діаною, ні надмірну любов до Сутінків, ні захоплення ідеями Світової Рівноваги. Для більшості наших співвітчизників ти краща кандидатура на престол, ніж я. На твій бік стануть навіть ті, хто зараз ще вагається.

Я похитав головою:

— Ні, брате, нічого не вийде. Я не збираюся змагатися за батькову корону. Зваж, що я не лише знайшов витоки Формотворчих, не лише здобув Силу Джерела — а й натрапив на світ зі стійкою й численною чаклунською спільнотою. Розумієш, що це означає?

Брендон раптом зупинився і спрямував на мене захоплений погляд:

— Хай йому чорт! Заснування нового Дому!

— Атож. І невже ти міг подумати, що я проміняю цю почесну місію на сумнівну честь скинути з батьківського престолу нашого старшого брата?

Брендон зітхнув:

— Твоя правда, Артуре. Я б нізачо не проміняв... Але тобі не конче ворогувати з Амадисом. Ти можеш визнати його законним королем Світла, і це покладе край міжусобиці в нашому Домі. Твоя підтримка нинішньої влади виб'є ґрунт з-під ніг опозиції. Зараз ситуація змінилася.

— І як саме?

— Безумовно, на краще. Королева Рахіль діє дуже рішуче. Вона розіграла зграю Амадисових дружків та коханок, що правили за його спиною, і почала наводити лад у Царстві Світла. Я певен, що незабаром обстановка в Домі нормалізується.

— Чому ж тоді сам не помиришся з Амадисом?

— Бо не можу. Я його ненавиджу. Це вже наші особисті рахунки.

— Справді? — скептично запитав я. — Важко в це віритись. Якщо твої претензії на престол підтримує дід Янус, завше такий обережний і поміркований, то в Царстві Світла коїться справжній розгартіаш. І твої запевнення, що...

Я раптом замовк, відчувши легенький тиск на мозок. Зі мною хтось намагався зв'язатися — але не через Сапфір, який я перекодував, щоб мене не смикали раз по раз родичі та знайомі. Виклик ішов через мій Образ Джерела, линув із нескінченності від спеціально налаштованого на нього дзеркальца.

— Моргане, ти? — запитав я і звичним жестом дав братові зрозуміти, що зараз на зв'язку.

„Ні, це я, лорде Кевіне,“ — пролунало в моїй голові. — „Дана...“

Немов тупа голка простромила моє серце, і воно болісно занило. Що це зі мною? Прокляття!

„Хвилечку, принцесо,“ — так само подумки відповів я й повернувся до Брендона: — Маєш дзеркальце?

Той мовчки розвів руками.

Тоді я підійшов до найближчої калюжі й наклав на неї відповідні чари. Сине небо, жовто-червоне листя сусідніх дерев і моє обличчя на якусь секунду стали чіткі, як у справжньому дзеркалі. Відтак поверхня взялася брижами, потім стала матовою, а ще за кілька миттєвостей туман розступився, і я побачив Данине лице, оточене водоспадом вогненно-рудих завитків.

Навіть безсторонній спостерігач сміливо назвав би Дану красунею — а я, на свою біду, не був безстороннім. Я мало не задихнувся від насолоди бачити її, дивитися в хвилюючу глибину її смарагдових очей, тремтливо доторкатися своїми думками її думок... Кепсько я налаштував дзеркальце — воно встановлювало надто тісний контакт, пропускало емоції. З Образом Джерела слід поводитися обережніше, він надто потужний.

— Мілорде, — промовила Дана збентежено, — я бачу вас... ніби з-під землі.

— Перепрошую, принцесо, але довелося скористатися калюжею. Інших дзеркальних поверхонь поблизу немає.

Дана кивнула і перевела погляд трохи вбік. У її очах застигло німе запитання.

Я повернув голову й побачив поруч Брендона. За всіма правилами він мав відійти, щоб не заважати мені. Проте не

зробив цього — а я, звісно, не став його проганяти.

— Це мій брат Брендон, принцесо,— пояснив я, і Брендон чемно вклонився.

Всупереч моїм очікуванням, Дану зовсім не вразило, що я маю брата.

— Дуже мило, мілорде,— сказала вона.

— Радий знайомству, принцесо,— навзаєм відповів Брендон.— Я вам не заважаю?

— В жодному разі,— запевнила його Дана і знову подивилась на мене.— Лорд Фергюсон люб'язно дозволив мені скористатися його дзеркальцем. Я хотіла спитати вас про Коліна.

— А що з ним?

— Це я й хочу з'ясувати. Сьогодні зранку я бачилася з ним. І він дуже змінився.

— Авжеж змінився. Війна сильно змінює людей.

Дана заперечно похитала головою:

— Колін змінився від часу нашої останньої зустрічі, вчора ввечері. За одну ніч його наче підмінили. Він видався мені зовсім іншою людиною.

— А саме?

— Це важко описати словами. Зовні він лишився такий, який був, але... в мене склалося враження, що він став старший. І коли ми розмовляли про вас... про те, як ви пройшли до Джерела, у Коліна був такий вигляд, ніби це сталося дуже давно, кілька років тому.

— Мабуть, для нього так і є,— сказав я.— Гадаю, він просто втомився від війни та державних турбот і вирішив відпочити в місці, де час іде дуже швидко.

— Ви теж так думаете?

— А чому „теж“?

— Лорд Фергюсон висловив таке ж припущення. Він вважає, що немає підстав для хвилювання. Однак я вирішила впевнитись у цьому.

„І заразом побачити мене,“ — майнув у моїй голові здогад. Мабуть, її також *проїняло*. Та чи розуміє вона це?.. Кляті камені!

Я запевнив Дану, що не варто хвилюватися за Коліна (якщо вона взагалі хвилювалася), попросив переказати Морганові, що в мене все гаразд, і змусив себе попрощатися з нею. Коли Данине обличчя зникло, а калюжа знову перетворилася на звичайну калюжу з каламутною водою, Брендон запитав:

— Твоя подруга?

— Ні,— стримано відповів я.— Ми просто добрі знайомі.

Тут мене викликала Пенелопа — в межах одного світу, на невеликих відстанях, ми могли обмінюватися думками й без допомоги чаклунських артефактів. Дочка повідомила, що хвилин за десять вечеря буде готова. Вочевидь, Брендон отримав таку ж звістку від сестри, бо сказав:

— Ходімо, Артуре. Нас уже чекають.

Якийсь час ми йшли мовчки. Потім брат запитав:

— Чому ти досі не зв'язався з мамою?

— Ну... мав інші клопоти.

— Міг би викроїти кілька хвилин. Останні два дні вона місця собі не знаходить, тільки про тебе й думає.— Брендон заздрісно покосився на мене.— Ти завжди був її улюбленцем, навіть коли зник... Може, ти ображаєшся, що вона знову вийшла заміж?

— Аж ніяк,— відповів я нещиро.— І я зовсім не уникаю її, просто відкладаю нашу зустріч. Збираюсь у Хаос, і не хочу, щоб вона пішла за мною.

— Ага! Сподіваєшся дізнатись у Ворога, де може бути Діана?

— Зокрема це.

— Тоді я з тобою. А Бренда нас страхуватиме.

З Силою Джерела я не потребував нічиєї допомоги, та все ж поцікавився:— Яким чином?

— Стоятиме в іншому кінці Тунелю і в разі небезпеки негайно висмикне нас до себе.

— Навіть із Хаосу?

— Навіть звідти. У нас з Брендою особливий зв'язок.

— Але в Палатах Смерті час тече дуже повільно,— зауважив я.— Одна хвилина за двадцять дві з хвостиком години Основного потоку. Коли ж Бренда спатиме?

— Коли завгодно. Ми не втрачаємо контакту навіть уві сні.

— Отакої! — здивувався я. Було загальновідомо, що між братами й сестрами близнюками з чаклунських родин існує тісний ментальний контакт. Проте я не думав, що Брендон та Бренда зв'язані аж так тісно. — І якого роду ваш зв'язок?

— Зазвичай периферійний, на рівні найпростіших емоцій. Тож різниця в часі нам не заважатиме. Навіть якщо Бренда спатиме, вона негайно прокинеться на мій виклик. Єдина незручність для неї полягатиме в тому, що їй доведеться стримувати свої емоції й обережно поводитися з чарами, щоб не висмикнути мене передчасно. Кілька разів таке траплялося.

— Дуже цікаво, — сказав я.

Брендон скрушно зітнув:

— Де ж пак цікаво! Часом це нестерпно. Коли Бренда страждає, мені теж боляче. А вона страждає постійно. Бідолашна сестричка, після чоловікової смерті живе як черниця.

— Справді? — Я аж зніяковів від його відвертості.

— Так і є. Більшість жінок тільки вдають із себе святениць, а от із Брендною все навпаки. Часом вона поводить себе занадто розкуто і фризово — та це лише гра. Хочеш вір, хочеш не вір, але її чоловік був у неї єдиним... — Брендон замовк і розгублено кліпнув очима. — Даруй, Артуре! Щось мене занесло. Через нашу зустріч я геть розчулився.

— Я теж радий тебе бачити, — сказав я.

Коли ми з Брендonom повернулися до будинку, святковий стіл був майже накритий. Бренда саме розставляла кришталеві келихи для вина. Їх було п'ять.

— На когось чекаємо? — запитав я сестру.

Вона всміхнулася й похитала головою, дивлячись повз мене.

— *Вже* не чекаємо.

Я повернувся — і нараз остовпів. Мені перехопило подих від безмежного щастя.

У дверях, що вели на кухню, стояла висока струнка жінка в довгій темно-синій сукні з червоною напівпрозорою накидкою на плечах. Відблиски світла грали на її хвилястому каштановому волоссі, а карі очі лагідно дивилися на мене з-під

довгих чорних вій. Її обличчя з бездоганно правильними рисами античної богині було зовсім юне, фігура — гнучка, дівоча, проте в усій її подобі відчувалися зрілість і досвід ста тридцяти прожитих років. Красива й сувора, велична та гордовита, добра й ласкава, така мила і ніжна. Моя мама, Юнона...

Вона погрозила мені пальцем — я так і не зрозумів, серйозно чи жартома.

— Артуре, негіднику, ти ховався від мене! — Потім швидко підійшла, обняла мене й поклала голову на моє плече. — Ах, хлопчику мій. Мені так бракувало тебе...

Розділ 19

Прокинувшись, я ще кілька хвилин лежав нерухомо й дослухався до своїх відчуттів. Похмільного синдрому не було — мабуть, я зняв його вві сні, коли дуже розболілася голова. Взагалі я мало п'ю, бо не люблю і не вмію пити, а вже як напиваюся — то тільки тримайтеся.

Напередодні ми гарно відсвяткували моє повернення. З такої нагоди я впився як чіп і насамкінець ні з того ні з цього заспівав Гімн Світла. Добряче п'яні близнюки підхопили мою пісню, два наші з Бренденом тенора і Брендине контральто звучали в лад, піднесено й урочисто, а Юнона та Пенелопа дивилися на нас з тією терплячою поблажливістю, з якою досвідчений лікар-психіатр дивиться на свого пацієнта під час приступу. Потім я хотів заспівати Гімн Сутінків, проте мама вирішила, що я вже досить повеселився, і відвела мене в мою кімнату.

Юнона сама роздягла мене й поклала, як малу дитину, в ліжечко. Потім довго сиділа поруч зі мною, а я, сп'яну забувши про свої тверезі розрахунки, розповів їй геть усе — і як дістався до Серединних світів, і як перетворився на дитину, як потім жив двадцять років, не пам'ятаючи свого минулого, як потрапив у Безчасів'я і згадав себе, як занурився в Джерело і здобув Силу...

Ні, я не шкодував про свою відвертість. Зрештою, я однако-

во не зміг би приховати від матері навіть найменші дрібниці. Але мені було дуже соромно, що напився як свиня. Що подумала про мене Пенелопа?..

Годинник показував пів на дев'яту ранку — звичайно, за умовним часом, бо в Сутінках не було природної зміни дня та ночі. Я вибрався з ліжка і почалапав до ванної. Стоячи під холодним душем, думав про майбутню подорож у Хаос і намагався згадати, чи казав про це Юноні. Здається, не казав. Це добре. Залишалося сподіватись, що ні моя дочка, ні брат з сестрою цього не вибовкали...

Пенелопу я знайшов у холі. Побачивши мене, вона відклала убік книгу, яку читала до моєї появи, підійшла до мене й поцілувала в щоку.

— Привіт, Артуре. Ти як?

— Привіт, Пенні. Нормально. А як близнюки?

— Ще сплять. Думаю, скоро прокинуться.

— А Юнона?

— На Марсі. Якісь невідкладні справи. Обіцяла повернутися до сієсти.

— А ще раніше заявляться родичі,— сказав я.— Мама не вміє тримати язика за зубами.

— Таки не вміє,— погодилася Пенелопа.— Але цього разу, гадаю, притримає — щоб не ділитися тобою з іншими. Хоча тебе й так незабаром вирахують. З мною вже зв'язувався дід Янус.

— Ну і?

— Боюсь, я збрехала не дуже переконливо. Його майже неможливо обдурити, він бачить людей наскрізь.

Я міг лише поспівчувати Пенелопі. Зі свого досвіду я знав, яка це невдячна справа — кривити душею перед Янусом.

— До речі, як там комп'ютер? Ще рахує?

На доччині обличчя набігла тінь.

— Так. Я кепсько розуміюся на математиці, але скидається на те, що послідовність ввійшла в зону сильних нерегулярностей.

Я скрушно зітхнув. Цього я найбільше боявся...

* * *

Потім ми сиділи на кухні. Пенелопа пригощала мене сніданком і розповідала мені про своє життя без батька й матері, про тих небагатьох родичів зі Світла та Сутінків, що з ними зналася. Згодом до нас приєдналися близнюки й одразу палко засперечалися, хто з них супроводжуватиме мене в Хаос; довелося кидати жереб, і Бренда програла. А всі мої спроби умовити дочку залишитися тут були безрезультатні, тож зрештою я поступився. Відтак Брендон та Пенелопа пішли перевдягатися, а ми з Брендою ще раз навідалися до комп'ютера. Нічого втішного він нам не повідомив.

Повертаючись у хол, я зайшов до своєї кімнати і прихопив Ескалібур. Лише в останній момент дещо згадав, швидко зачарував маленьке дзеркальце і зв'язався з Морганом. Перемовився з ним кількома словами, попередив, що в найближчі дні буду недосяжний для зв'язку і попросив не турбуватися. Завершивши розмову, я поклав дзеркальце до кишені, про всяк випадок. Хоча й сумнівався, що Морган зможе викликати мене в Хаосі — надто велика різниця в часі.

Брендон і Пенелопа вже чекали на мене внизу. Моя дочка була в синьо-білій туніці принцеси Сутінків, брат — у шитій золотом мантиї принца Світла. На його поясі висіла Грейндал — батькова шпага з загартованим у Горнилі Порядку клинком. А в руках він тримав ще одну мантию — новеньку, для мене. Я надягнув її замість своєї старої, зачарованої, взяв Брендона з Пенелопою за руки і запитав:

— Ну як, готові?

Обоє мовчки кивнули, а Бренда, влаштувавшись у кріслі, сказала:

— Ні пуху вам ні пера!

— До біса! — хором відповіли ми.

Я потягся уздовж Формотворчих до самих їхніх витоків. Переді мною завис Образ Джерела, мене переповнила Сила...

Шлях із Сутінкової Зони в Хаос... Стрічка дороги, початок і кінець якої з'єдналися, перетворивши її на лист Мебіуса...

Можна йти цією дорогою і так дістатися кінцевого пункту.

Однак можна не рухатися з місця, а просто проколоти в ній дірку і вийти зі зворотного боку — результат буде аналогічний...

Простір і час згорнулися в лист Мебіуса...

Укол...

Прокол!

На коротку мить фіолетовий серпанок огорнув світ навколо нас. Потім серпанок зник, але світ уже став іншим. Нелінійним, неевклідовим.

Одне слово — Хаос...

Ми опинилися в Палатах Смерті. Над нами нависала склепінчаста стеля, що плавно переходила в стіни. Розпис на них, як і минулого разу, змусив мене заціпеніти. Мені знову стало моторошно — і водночас я відчув майже фізичний біль від такої досконалої краси.

З доччиних грудей вирвався захоплений вигук. А проте, вона розглядала фрески зовсім інакше, ніж ми з Брендonom. Пенелопа ніби прицінювалась до них, вивчала кожну лінію, відстежувала найдрібніші деталі... Тут я згадав кілька десятків картин, що висіли по всьому будинку і явно були написані однією рукою; згадав сходи, що вели з другого поверху на горище, найпевніше, у студію, і нарешті збагнув, що моя дочка — художник...

А Брендон, опам'ятавшись від першого шоку, відірвав погляд від фресок і подивився на мене. Очі його сяяли — але це вже не було пов'язане з розписом Палат Смерті.

— Артуре, наше переміщення... Воно відбулося миттєво!

Я ствердно кивнув:

— Це одна з тих приємних дрібниць, що я навчився від Джерела. Миттєве переміщення через будь-яку скінченну кількість світів. А от нескінченність, як і раніше, доводиться долати по Тунелю.

— Ой! — раптом вигукнула Пенелопа, вказуючи на фреску перед собою. — Гляньте!

Один з намальованих на стіні чортів зненацька ожив і заворушився. Він пильно подивився на нас, рушив уперед і зішшов із фрески, перетворившись на смаглявого чорноволосо-

го чоловіка, одягненого в усе чорне, з чорними і блискучими, як вуглини, очима.

— Вітаю тебе, Артуре, принце Світла! — бундючно проказав він. — Ти хотів бачити мене?

— Так, — відповів я. — Тепер ми можемо продовжити нашу перервану розмову. Цього разу я маю уявлення про її предмет. Нечистий повагом кивнув:

— Атож, знаю. Ти виправдав усі мої сподівання. Ти був одним з небагатьох людей, що могли з моєю допомогою подолати бар'єр нескінченності. І ти — єдиний з них, хто гідний бути Хазяїном Джерела.

Сказати, що я був приголомшений словами Ворога, це не сказати нічого. Брендон несподівано закашлявся. Пенелопа тихо зойкнула.

— Що це значить, Князю Темряви? — хрипко запитав я. — Ти хочеш сказати, що допоміг мені?

— Саме так. Під час попередньої зустрічі я наклав на тебе охоронне закляття. Ні ти, ні твоя мати Юнона цього не помітили, бо дуже квапилися. Моє закляття вберегло тебе від неминучої смерті по той бік нескінченності і привело у світ твого прадіда, короля Артура.

Здається, я хрокнув. Точно не пам'ятаю. Мені так і свербіли руки прикликати до себе всю міць Джерела і знищити негідника, що насмілювся грати з мною в такі ігри. Але мене стримувала думка про те, що Ворог має Інъ, Силу Хаосу, і чим би не закінчився цей поєдинок фундаментальних стихій, першими його жертвами стануть мій брат і моя дочка.

— То я слухаю тебе, принце Світла, — з похмурою усмішкою промовив Ворог. — Став свої запитання.

Мене випередив Брендон:

— Навіщо ти допоміг Артурові?

— Це очевидно. Я хотів, щоб він дістався Джерела й опанував Силу третього, крім Хаосу й Порядку, полюса існування.

— А тобі який з цього зиск? Чого ти домагався?

— Стабільності й рівноваги у Всесвіті, — відповів Ворог. — Нещодавно Хаос порушив статус-кво, що існував упродовж багатьох тисячоліть, і спробував захопити владу в Екваторі; ця

подія вам відома як Раґнаррок. Тоді Хаос зазнав поразки, і виник сильний крен убік Порядку. Такий стан речей загрожує стабільному існуванню Всесвіту. Гадаю, принц Артур і його дочка, Пенелопа із Сутінків, згодні зі мною. Про твої переконання, Брендоне зі Світла, мені достеменно невідомо. Але ти прийшов до мене зі зброєю, освяченою Порядком.

Брат поклав руку на ефес своєї Грейндал.

— Я прихильник Світової Рівноваги.

— Що ж, це модна нині доктрина. Тоді ти маєш зрозуміти мої наміри. Наразі інтереси Хаосу та Світової Рівноваги збігаються — ми всі прагнемо стабільності. Тому я запросив до себе королеву Юнону і її сина, принца Артура...

— Стривай-но! Ти запросив лише Юнону.

— Так. Але я знав, що вона приведе з собою Артура. Можеш вважати мене ясновидцем, або просто гарним психологом, проте я не сумнівався, що Юнону супроводжуватиме її син Артур.

— Ти надто зухвалий, Князю Темряви! — гнівно озвався я. — Твоє нахабство поступається лише твоїй підлості. Як ти смів керувати мною?!

— Ти помиляєшся, принце, — незворушно відповів Ворог. — Єдиним моїм втручанням у твою долю було те, що я повідомив про існування Джерела і наклав на тебе охоронне закляття. Я не намагався керувати тобою, це неможливо. Як і всі сильні особистості, ти некерований, хоча деякі твої вчинки цілком передбачувані. Зокрема я знав, що почуття відповідальності перед майбутнім змусить тебе до пошуків Джерела.

— І що ж тепер? — мимоволі вихопилося в мене.

— Тепер ми з тобою рівні, Артуре. Я — Вартовий Хаосу, ти — Хазяїн Джерела. Навряд чи ти потребуєш моїх підказок. Але якщо хочеш знати думку свого старшого колеги за посадою у Всесвіті, то ось тобі моя порада: сідай на трон Світла і прав між Порядком та Хаосом на свій розсуд. Нехай твоє довге царювання ознаменується перемогою Світової Рівноваги, прихильником якої ти є.

Я мугикнув і похитав головою:

— Щось ти хитруєш, лукавий. Не вірю, що Хаос відмовився від своїх претензій на світову гегемонію.

— А я цього не казав. Проте можлива експансія Хаосу — справа далекого майбутнього. Наразі загроза Всесвітові виходить від протилежного полюса — Порядку. Нині він дуже сильний; за певної комбінації факторів він здатний поглинути навіть Хаос, і тоді у Всесвіті, за винятком світів, що безпосередньо прилягають до Джерела, запанує повна статика. Хоча ми маємо різні стратегічні цілі, на даному етапі в нас спільна задача — перешкодити такому розвитку подій. А далі видно буде.

Мені аж запаморочилось у голові. Ні, подумки заволав я, ні! Це понад мої сили! Я лише людина і не можу відповідати за долю Всесвіту...

Вочевидь, Ворог здогадався про мої почуття.

— Я теж людина,— з сумною усмішкою мовив він, відступивши на один крок.— Через те Всесвіт недосконалий і сповнений протиріч, що ним правлять такі недосконалі й суперечливі істоти, як люди.

Він зробив ще один крок до стіни.

— Зачекай, Князю Темряви! — вигукнула Пенелопа; її голос тремтів від хвилювання.

Ворог зупинився біля самої стіни.

— Я слухаю тебе, дочко гріха.

— Моя мати, Діана... Що ти знаєш про неї?

Він примружився й пильно подивився на Пенелопу. Можливо, це була лише гра світла та тіні, але мені здалося, що на його обличчі промайнуло співчуття.

— Я вже відповів на це запитання.— Швидкий погляд на мене: — Хіба ні?

— Так,— сказав я зі скрушним зітханням.

— Тоді прощай, сину Сутінків і Світла. Щастя тобі.

Ще мить — і він злився зі стіною, перетворившись на одного з чортів на фресках. Хвостатий і рогатий сатаноїд, написаний рукою невідомого ґенія, дивився в порожнечу повз нас...

— От бачиш,— зауважив Брендон.— Навіть Ворог каже, що ти маєш стати королем.

Я повернувся до брата і зміряв його важким поглядом:

— Відколи це принци Світла стали прислухатися до думки Князя Темряви?

Брендон збентежено опустил очі.

— Ми гаємо час,— після короткої паузи мовив він.— Повертай нас назад, Артуре.

Я похитав головою, почувавши себе геть розбитим і спустошеним. І не лише тому, що дізнався, який тягар лежить на моїх плечах. Головне — Діана... До останньої миті я сподівався на чудо, вірив у щасливий випадок... але чудес не буває. Я сам урятувався не чудом, як думав раніш, а за тверезим розрахунком Ворога, що допоміг мені, виходячи зі своїх власних міркувань. Він зробив ставку на мене, а на всіх інших, хто пішов слідом за мною, йому було начхати. Для нього вони були пішаками в цій вселенській грі, і він без вагань офірував ними, щоб звести партію внічію з віддаленою перспективою перемогти в матчі-реванші. Перед моїм внутрішнім поглядом проходили крихітні, безпомічні пішаки з обличчями знайомих і незнайомих мені людей, що прямували на закляння в нескінченність, і в одного з них було Діанине лице...

Брендон продовжував запитливо дивитися на мене. А я розумів, що зараз мені вкрай небажано вдаватися до глибинних сил. Власна підсвідомість могла зіграти зі мною злий жарт — а я не хотів ризикувати життям дочки та брата.

— Тримаєш контакт із Брендю? — спитав я у Брендона.

— Звичайно.

— Тоді покажіть, на що ви здатні. Цікаво побачити, як це у вас вийде.

Брендон усе зрозумів.

— Гаразд,— сказав він і взяв нас з Пенелопою за руки.— Увага!..

Нас огорнула фіолетова імла. Зникла сила тяжіння, і ми опинилися в невагомості, поза всіма вимірами, поза часом і простором...

І тут нас понесло! Картини різних світів змінювали одна одну, перш ніж око встигало фіксувати їх. Ми стрімголов мчали вздовж Меридіана, найкоротшою дорогою з Хаосу до Діа-

ниних Сутінків, а в кінці Тунелю стояла Бренда, що тягла нас до себе.

Наприкінці цієї карколомної подорожі наш рух трохи сповільнився, я мигцем побачив велике червоне сонце над жовто-червоним лісом, а наступної секунди ми втрюх вивалилися з Тунелю в хол доччиного будинку.

Відпустивши мене, Брендон утримався на ногах і пасивно допоміг устояти Пенелопі, що мертвою хваткою вчепилася в його плече. Мене кинуло вперед, я наштотхнувся на Бренду й машинально підхопив її на руки.

— Як це мило, братику, — сказала вона, поцілувавши мене в щоку. — Я, звісно, перепрошую за таку скажену швидкість. Але врахуйте різницю в часі.

— Все було чудово, сестричко, — відповів я, всадив її на канапу і сам уместився поруч. — Нас довго не було?

— П'ятнадцять днів.

— От чортів Хаос!.. А де мама?

— В Домі Ареса. Щогодини зв'язується зі мною. Питає, чи ви вже повернулися.

— Дуже зла на нас?

— Ще б пак... — Бренда зробила паузу й сумно глянула на мене. — Комп'ютер завершив розрахунки, Артуре.

Я промовчав. Пенелопа теж.

— І який результат? — запитав Брендон.

— Обраний Діаною шлях привів її в серцевину Основного потоку Формотворчих. — Сестра зітхнула. — Від коментарів я утримаюсь.

У холі запала могильна тиша. Пенелопа бездумно дивилась у вікно, в її очах стояли сльози. Навіть вона, що змалку при звичайлась до думки про материну загибель, була приголомшена цією звісткою.

Нарешті я встав з канапи. Дочка зробила була крок до мене, але зупинилася. Вона все збагнула. І коли я рушив до дверей, не стала йти за мною.

Я гостро потребував часу й самотності. Я мусив змиритися з тим, що жінку, яку любив понад усе на світі, спіткала така жахлива смерть...

Розділ 20

Я лежав у густій помаранчевій траві й дивився в безхмарне небо Діаниних Сутінків. Мої очі були сухі. Я вже виплакав усі сльози, відпущені мені для однієї людини, і в майбутньому, згадуючи Діану, сумуватиму за нею мовчки.

Спи спокійно, кохана. Моє серце сповнене туги, мені боляче й тоскно без тебе, але я мушу жити далі. Це не значить, що я хочу забути тебе. Я пронесу твій світлий образ через роки і століття, які ще проживу на цьому світі, бо таке кохання, як наше, непідвладне часові. Дні, що я провів з тобою, були найсвітлішими днями мого життя, а ночі — найніжнішими ночами. Ми були щасливі разом, ти народила мені чарівну дочку, а потім пішла слідом за мною, і похмура нескінченність поглинула тебе. Колись, якщо доживу до того часу, коли сам захочу вмерти, я піду за тобою, і тоді ми з'єднаємось у Вічності... Та це станеться нескоро. А поки я зберу великий букет твоїх улюблених сутінкових троянд і надішлю їх тобі в невідомість. Нехай розлетяться вони навсібіч, підхоплені вітрами розбурханих стихій, нехай несуться на крилах випадку, і, може, знайомий з дитинства запах долине до тебе, де б ти не була, вручивши тобі звістку від мене. Прийми мою ніжність і біль, Діано...

Минуло вже багацько часу, проте ніхто не турбував мене. І Брендон, і Бренда поважали моє горе, а Пенелопа сама горювала. І хоча вона оплакувала не живу жінку із плоті та крові, а радше ідеал ніжної й люблячої метері, її біль був такий самий реальний, як мій. Ми були рівні в нашій спільній біді — я втратив останню, примарну надію, а моя дочка позбулася всіх своїх ілюзій...

Я подумав про Дейдру, і мій біль притупився. Тепер я знаходив виправдання своєму новому кохання. Я палко переконував себе, що якби Діана була жива, я б не зміг зрадити її. Хай навіть я забув, хто я такий, почуття мої не вмерли, дрімали десь у глибині мого єства, і тільки підсвідома впевненість

у тому, що серце моє вільне, а совість чиста, дозволила закохатися в Дейдру... Не думаю, що я вірив сам собі, але на душі мені стало легше.

Я дістав із кишені дзеркальце і через Образ Джерела надіслав виклик. За вдалим збігом обставин, інше дзеркальце, спеціально зачароване мною, якраз було в Дейдри, і вона відповіла мені. В Авалоні була пізня ніч, Фергюсон спав (чи, може, швендяв по дівках), а Дейдра, виявляється, чергувала. Від мене не було звісток уже два тижні, замість обіцяних Морганові кількох днів, і вона дуже хвилювалася.

Я заспокоїв Дейдру і твердо пообіцяв, що за тиждень, щонайбільше за десять днів, повернуся. Потім ми довго розмовляли про різні дрібниці, ніяк не могли зупинитися, і лише через півгодини я врешті змусив себе перервати контакт.

Сховавши дзеркальце в кишеню, я знову розтягся на траві. Після розмови з Дейдрою світ став світлішим і радіснішим. Я незчувся, як став мріяти про той день, коли повернуся в Авалон, у королівський палац, і зможу поцілувати її по-справжньому, а не лише подумки. В її обіймах я знайду бажану розраду, вона вилікує мене від туги за втратою. Прости, Діано. Прощай...

Отже, я вирішив остаточно. Я повертаюся на Землю Артура, у світ, названий мною на честь мого легендарного предка і тезки. Тепер це мій світ, там мій майбутній Дім, і саме там моє місце — біля витоків Формотворчих, на третьому полюсі існування. Я не збирався претендувати на корону Світла й панування в Екваторі — і не лише з міркувань морального порядку, не лише через небажання скидати з трону Амадиса. Сама ідея концентрації такої величезної влади в одних руках видавалася мені неправильною, викликала в мене протест. Щось у картині світу, намальованій Вартовим Хаосу, було не так. На моє переконання, людський розум надто слабкий і недосконалий, щоб правити Всесвітом... але, з іншого боку, кому ж іще підтримувати в ньому лад, як не людям?

У світах з високорозвиненою технологічною цивілізацією побутує думка, відображена, зокрема, у фантастичній літературі, що Всесвітом керують невидимі надрозумні істоти, такі

собі інтелектуальні супермени, чия розумова сила незбагненна для звичайних людей. На жаль (а радше на щастя), це не відповідає дійсності. Надрозумні істоти зрідка таки трапляються в неосяжних просторах Всесвіту, але всі вони без винятку замкнуті на собі, страждають від різноманітних депресивних маній і численних параноїдальних комплексів. Цілковиті психопати й шизофреніки, надрозуми вороже налаштовані до зовнішнього світу, проте переважна їх більшість за натурою своєю філософи, що все свідоме життя віддаються самоспогляданню, прагнучи відшукати сенс буття в глибинах власного „я“. Однак зустрічаються серед них і дуже агресивні особини, які від пасивного споглядання переходять до активних дій і встигають накоїти багато лиха, перш ніж вдається їх знищити. Як свідчить практика, інтелект, що перевершує людський на порядок і більше, вкрай нестійкий і стовідсотково схильний до психозів, тому вся населена частина Всесвіту перебуває під владою чаклунів — нехай могутніх, нехай невідкладних старості, та все ж людей, — а Бог, якщо він є, вочевидь, воліє не втручатися в справи мирські.

Одночасно сильні й слабкі, могутні та безпомічні, мудрі й невігласи, наділені безліччю вад і чеснот, люди виявилися єдиними істотами, здатними підстрибнути вище власної голови і стати хазяями Всесвіту... ну, якщо не хазяями, то управителями вже точно. Обряд Причастя (чи то відкритий кимсь ще в незапам'ятні часи, чи то дарований Всевишнім — тут думки розходилися) дав обраним доступ до Формотворчих Сил, а разом з цим запричащені чаклуни отримали владу над світами і всім сущим у них. Я завжди вважав, що ми, Володарі Екватора, занадто могутні як на людей, і за іронією долі саме на мою голову звалилася сила ще фундаментальніша, ще глибинніша — Сила, що породжує самі Формотворчі.

За старих часів люди (за винятком мого прадіда Артура та його двоюрідного брата Мерліна) були позбавлені доступу до Джерела. Лише королі Логрісу з династії Лейнстерів отримували від нього мізерні крихти могутності — але так не могло тривати довіку, і з моїм приходом все змінилося. А втім, віддам собі належне: я з'явився вчасно, щоб утрутитися в бороть-

бу за володіння Силою. Колишня Хазяйка втратила контроль над Джерелом і загинула, а її місце зайняла Бронвен — дуже легковажна й безвідповідальна молода особа. В нашій розмові Ворог назвав мене Хазяїном Джерела, проте це було не так. Персоною номер один біля Джерела все-таки залишалася Бронвен, вона мала з ним тісніший зв'язок, хоч об'єктивно я був сильніший за неї. Я міг посісти це місце лише знищивши її — але поки не мав таких планів. Звичайно, якщо розум Бронвен не витримає випробування Силою, мені доведеться вбити її, і я зроблю це... зі сльозами на очах. Ніде правди діти, вона мені подобалася, моя Снігова Королева...

Ні! Це неправильно, несправедливо, так не має бути! Така могутність не для людей. Чому ти, Боже — Мітро, Зевсе, Єгово, Брамо, Одіне, Перуне, Чи-Як-Там-Тебе-Звати, — чому ти, якщо існуєш, сам не хочеш керувати світом? Твої діти надто слабкі й порочні, щоб зайняти твоє місце.

Джерело не зробило мене мудрішим, добрішим, людянішим. Воно дало мені лише голу силу, я став надзвичайно могутнім, але за людськими мірками нітрохи не змінився — ні в кращий (на жаль!), ні в гірший (на щастя!) бік. Щосекунди я відчував цей величезний дисбаланс між моєю людською сутністю і нелюдськими можливостями, він зі страшною силою давив на мою психіку, загрожував зруйнувати її будь-якої миті. Проте я сподівався, що витримаю. Я відчайдушно намагався не збожеволіти, і поки мені це вдавалося. Але як поведуться інші? Колін, Бронвен, ті, хто прийде слідом за ними і слідом за мною? Щодо інших я не був певний, я звик покладатися лише на себе.

Пандорина скринька відкрита, джин випущений з пляшки, і я не бачив способу загнати його назад. Що б я не робив, всупереч усім моїм намаганням, коло adeptів Сили розширюватиметься. Цей процес став незворотний ще відтоді, як Бронвен здолала колишню Хазяйку і пропустила Коліна до Джерела. Тепер на черзі Дана — і, може, Морган. А таємниця, відома кільком людям, перестає бути таємницею. Незабаром усі чаклуни й відьми Логрісу (а також інших країн Землі Артура) знатимуть про Джерело, тож для його захисту від численних

посягань я потребуватиму соратників — цебто нових адептів.

На що перетворять світ люди з такою могутністю? Як їх зупинити, коли вони переступлять незриму, невідчутну грань між розумом та безумством? Чи зможу я сам утриматися, балансуючи на краю безодні?.. У марних пошуках відповідей на ці запитання я нарешті заснув.

Слава богу, спав я без сновидінь. Лише насамкінець мені наснилося, що лежу в густій зеленій траві, поклавши голову на Дейдрині коліна, а вона ніжно гладить мою чуприну, — та це вже був не сон, а радше відгомін реальності.

Прокинувшись, я виявив, що трава навкруги помаранчева, а моя голова лежить на Юнониних колінах — що теж було приємно. На хвилю я знову відчув себе маленьким хлопчиком, маминим синочком... Великий Зевсе! Як мені бракувало моєї матері, коли я жив на Землі Артура!

— Знову ховався від мене, — докірливо мовила Юнона, і я був вдячний їй, що вона не заговорила про Діану. — Чому не сказав, що збираєшся в Хаос?

— Щоб ти не хвилювалася.

— Я б менше хвилювалася, якби була з тобою.

— Саме цього я й не хотів. Я взагалі волів би побалакати з Ворогом віч-на-віч.

— А проте взяв із собою Брендона й Пенелопу.

— На жаль, довелося.

Мама трохи помовчала, потім багатозначно сказала:

— Ворог порадив тобі зайняти батьків трон.

— Так, — неохоче підтвердив я.

— Гадаю, — вела далі Юнона, — він має рацію.

— А як же Брендон? — запитав я. — Ти вже розлюбила його?

Вона насупила брови і з мукою подивилася на мене:

— Не кажи так, синку, це нечесно. Ви обоє мені дорогі, але зараз ідеться не про почуття, а про державні справи. З вас двох ти старший і сильніший, тому саме ти маєш зайняти престол. Брендон це розуміє.

— Ще б пак! Він багато чого розуміє. Він дуже тямущий. До того ж він слухняний син.

Мамині щоби зашаріли:

— На що ти натякаєш?

Я підняв голову з її колін і сів поруч з нею.

— Мамо, — м'яко промовив я. — Не дури себе. Зараз ти керуєшся саме емоціями. Ні для кого не секрет, що ти завжди хотіла бачити мене батьковим наступником. І тепер намагаєшся переконати і мене, і саму себе, що Брендон має поступитися мені лідерством в інтересах справи. А насправді це лише зашкодить єдності опозиції, внесе розкол у її лави, збентежить і обурить багатьох Брендонових прихильників.

— Але ти...

— У будь-якому разі, на мою участь у вашій грі не розраховуй. Я не ворогуватиму з Амадисом.

— Через дурну дитячу сентиментальність?

— Зокрема через це. У нас завжди були гарні стосунки. Амадис навіть подарував мені Ескалібур...

— Не подарував, а позбувся. Він просто боявся брати її до рук. Цей безхребетний тюхтій навіть не наважився вимагати у Брендона повернення батькової Грейндал.

Я байдуже знижав плечима:

— Ну то й що. Зрештою, кожен має свої вади. Відколи Амадис став королем, минуло небагато часу. Я вважаю, що йому треба дати шанс.

— Шанс! — пирхнула Юнона. — Він уже розтринькав усі свої шанси! Рахіль цілком відсторонила його від справ і тепер править його ім'ям, а милий твоєму серцю Амадис лише виконує обов'язки верховного жерця Мітри, керує обрядами, влаштовує пишні церемонії і все таке інше, на що він майстер. А вся світська влада в Домі зосереджена в руках Рахілі.

— Брендон каже, що з неї вийшла непогана королева, — зауважив я.

— Він хоче так думати, щоб умити руки й відійти від справ. Я, втім, не заперечую: Рахіль справді розумна, вольова й енергійна жінка. Вона вже довела, що має хист до державницьких справ. Інша річ, у чіїх інтересах...

— Стоп! — сказав я, збагнувши, до чого гне Юнона. — Навіть не думай читати мені лекцію про змову підступних сіоністів. Я вже давно не вірю в такі дурниці.

— Це не дурниці, Артуре. Ти знаєш, я далека від антисемітизму, але те, що витворяє Рахіль, — справжнісіньке неподобство. Коли я була королевою Світла, то завжди ставила інтереси Дому твого батька понад усе. А Рахіль ніколи не забуває, що вона — дочка Ізраїлю, і в усіх своїх діях керується саме цією обставиною.

— Її можна зрозуміти, — сказав я. — Як і кожна ізраїльтянка, вона вважає свій Дім богообраним.

— Атож. Вона щира в своїх переконаннях — та хіба це має значення. Головне, що вона править Домом Світла, твоїм рідним Домом, Артуре, як колонією Дома Ізраїлевого.

Я зітхнув:

— Будь ласка, не тисни на мене, мамо. Не грай на моєму патріотизмі, а тим більше — на неіснуючому антисемітизмі.

Вона подивилася на мене довгим поглядом і мовила з гіркотою:

— Боюся, ти справді поганий син Світла.

— Це ще одна причина, щоб я не претендував на батьків трон. Корона Світла не для мене.

— ДУЖЕ ПОХВАЛЬНО! — зненацька пролунав за нашими спинами трубний голос. Тієї ж таки миті мої почуття забили тривогу, попереджаючи про відкриття Тунелю. Видно, я ще погано контролював свій Образ Джерела і в запалі полеміки з Юною мимоволі послабив контакт до мінімального рівня, тому запізно виявив маніпуляції з силами. А трубний голос вів далі: — ПРОТЕ Є ВІРНІШИЙ СПОСІБ ҐАРАНТУВАТИ, ЩО ТИ НЕ ЗМІНИШ СВОГО РІШЕННЯ. ЦЕ СМЕРТЬ. МЕРЦІ НЕ СИДЯТЬ НА ТРОНІ.

Розділ 21

Щойно зачувши трубний голос, ми з Юною миттю скочили на ноги і рвучко розвернулися. На той момент я вже тримав Ескалібур у руці.

Кроків за п'ять від нас стояв широкоплечий здоровань, понад два метри заввишки, зодягнений в усе біле, з білим, мов

сніг, волоссям і блакитними, без зіниць, очима. За його плечима тріпотіли сніжно-білі, схожі на лебедині, крила. В обох руках він тримав важезні мечі; ще двоє висіли в нього на поясі в піхвах.

Над головою істоти зависло в повітрі золоте осяйне кільце на зразок німба. Я напружив свій чаклунський зір і з величезною прикрістю переконався, що цей німб не дешевий трюк, а Знак Янь, Символ Порядку. Юнона, мабуть, упізнала його, бо вражено охнула.

— Хто ти? — запитав я у здорованя.

— Агнець Божий, — відповів він мені своїм трубний голо-
сом.

Я нервово посміхнувся, хоча мені було не до сміху.

— Он як! Невже наближається кінець світу?

— Для тебе — так, зраднику. Я надісланий, щоб я скинув тебе в Хаос, де якраз твоє місце.

У відповідь на таку недвозначну заяву я викликав Образ Джерела, що завис переді мною, випромінюючи блідо-голубе сяйво, видиме лише на вищих рівнях сприйняття.

— І хто тебе надіслав? — запитав я у здорованя, що назвався Агнцем Божим.

— Краще не питай, — гордовито мовило чудовисько. — Почувши відповідь, ти вжахнешся.

Я полегшено зітхнув. Ще з дитячих уроків я знав, що істоти з Порядку не можуть брехати. Коли їм треба щось приховати, вони починають викручуватися, уникати прямих відповідей і говорити всілякими натяками. Якби Агнець виконував волю Порядку, він так би й сказав. Хоча тепер я був адептом Джерела, представником третього полюса існування, мітраїзм пустив надто глибокі корені в моїй свідомості, і за старою звичкою мене лякала думка, що я міг чимось прогнівити Порядок.

„Артуре! Юноно!“ — надійшли до нас схвильовані думки Пенелопи. — „Що там коїться?“

„З'явилась істота з Порядку,“ — відповів я. — „Має дуже грізний вигляд і називає себе Агнцем Божим.“

„Цього ще бракувало!“ — озвався Брендон, що разом із се-
строю приєднався до нашої розмови. — „Що йому треба?“

„Прийшов по мою душу,“ — повідомив я. — „Ой! Почало-
ся...“

Знак Янь метнувся до мене, але я легко блокував його ви-
пад за допомогою Образу. Агнець, замість відступити і при-
готуватися до нової атаки, став тиснути на мене, вливаючи у
свій Знак щораз нові порції енергії з Порядку. У відповідь мені
доводилося інтенсивно черпати Силу з Джерела.

Намічався поєдинок світових стихій. Енергія накопичува-
лася з запаморочливою швидкістю. Такими темпами вже за
кілька хвилин вона досягне критичної межі...

„Тримайся, Артуре!“ — гукнула Пенелопа. — „Ми зараз бу-
демо.“

„Ні! Забирайтеся звідси! ВСІ — ЧЕТВЕРО — МЕРЩІЙ — У ТУ-
НЕЛЬ!“

„Але чому?“

„Зараз тут буде справжнє пекло! Тікайте, поки не пізно!“

„А як же ти?“

„Я дам собі раду. Для мене це... ТА ЗАБИРАЙТЕСЯ Ж, ХАЙ
ВАМ ГРЕЦЬ!“

„Мій дім!“ — у розпачі подумала Пенелопа. — „Мої карти-
ни!“

— Я не залишу тебе, Артуре, — рішуче заявила Юнона,
жбурнувши в Агнца якесь смертоносне заклиття. Той легко
відбив його, не перестаючи тиснути на мене Знаком Янь.

Мій Образ Джерела вже випромінював сліпуче сяйво, ви-
диме на всіх рівнях сприйняття, включаючи і звичайний зір.

— Ти так прагнеш смерті? — роздратовано мовив я. — І хо-
чеш, щоб я загинув, рятуючи тебе?

Юнона не встигла відповісти, бо в нашу розмову втрути-
лась Бренда:

„Артуре, ми не зможемо піти. Доступ до Тунелю заблоко-
ваний.“

„Атож,“ — підтвердив Брендон.

Я вилаявся і швидко просканував чаклунським зором око-
лиці. Очевидно, в момент атаки Агнець пустив у хід потужні

блокувальні чари, що тимчасово перекрили доступ до Тунелю в радіусі щонайменше п'ятдесяти миль. Навіть олімпійський чемпіон з левітації не встиг би подолати таку відстань за відпущені нам лічені хвилини.

Вдавшись до Сили Джерела, я міг би зруйнувати ці чари, або просто перенести нас за тридев'ять світів звідси. Проте мій Образ був цілком зосереджений на стримуванні колосального заряду енергії Порядку, і звільнити його бодай на мить означало катастрофу.

На якусь секунду мене охопив відчай.

„От холера! Що робити?.. Швидше до мене, я спробую захистити вас. Іншого виходу немає... А втім...“

Вихід усе-таки був, і досить непоганий. Влаштувавши нам пастку, Агнець сам міг потрапити в западню, один проти п'яťох. На жаль, потрібне мені закляття було надто довге, складне і заплутане, щоб я встиг проказати його (хай навіть подумки), перш ніж навколишній світ поглине вогненний вихор. Після повернення пам'яті я так і не спромігся викроїти час, щоб запастися джентльменським набором бойових закляття, цілком поклавшись на здобуту в Джерелі Силу...

„У когось із вас,“ — звернувся я до рідних, — „є наготові ізоляційне закляття?“

„У мене було, але старе,“ — відповів Брендон. — „Воно не спрацювало.“

„Моє теж,“ — відгукнулася Бренда. — „Зависока інтенсивність сил.“

„У мене є,“ — сказала Юнона. — „Позавчорашнє.“

„Почепи його на Образ Джерела,“ — звелів я. — „Це додасть йому потужності.“

Мати притягла додаткові Формотворчі і для більшої певності проказала вголос ключові слова, що приводили в дію вже готове, але неактивне закляття. Чари впали на Образ і, наснажені його енергією, розірвали пута Порядку. Ріка Сили, що текла через мене, раптом зупинилась і повернула в протилежний бік — у нескінченність, до Джерела. Мене наче простромила блискавка, я заляк, мов паралізований. А наступної миті мій Образ і Знак Янь Агнця розтанули в повітрі. Юнонине

закляття спрацювало — на певний час Агнець утратив свій зв'язок з Порядком. Також це означало, що я не міг викликати Образ Джерела, а мої рідні позбулися контакту із Формотворчими. Після смертельних заклять, ізоляційні чари були, мабуть, найефективнішими. Для їх зняття потребувалася велика кількість енергії — а вони якраз і перекривали доступ до зовнішніх осередків сили. Агнець міг скористатися лише власними магічними ресурсами — як і ми. Але нас було п'ятеро проти одного.

— Ну що? — сказав я, з полегкістю відчуваючи, як нелюдська напруга останніх хвилин залишає мене. — Почнемо перемовини?

Чудовисько, що звалося Агнцем Божим, аж ніяк не по-ангельському загарчало і кинулося до мене, розмахуючи величезними мечами.

Не скажу, що мені було легко відбивати атаки супротивника вищого й дужчого за мене, що однаково добре фехтував обома руками. Його очі без зіниць тупо дивилися в порожнечу повз мене. Він не був зрячим у людському розумінні цього слова; зате своїм чаклунським зором міг бачити у всіх напрямках, що створювало для мене додаткові незручності. Добре що Юнона безупинно бомбардувала Агнця закляттями — вони були слабенькі без підживлення від Формотворчих і не завдавали йому ніякої шкоди, але частково відволікали його увагу.

„Артурел!“ — долинули до мене доччині думки. — „Відійди!“

Краєм ока я побачив Брендона, Бренду й Пенелопу, що бігли до нас зі шпагами наголо. Моя дочка, крім того, тримала арбалет. Я зробив оманливий випад, змусивши Агнця відступити, сам бухнувся додолу, швидко відкотився убік і знову схопився на ноги. Пенелопа впустила шпагу на траву, припала на одне коліно, прицілилась і двічі вистрілила. Перша стріла летіла Агнцеві прямо в обличчя, але він блискавичним помахом меча відбив її; друга все-таки влучила йому в груди. З гучним реготом чудовисько висмикнуло стрілу, жбурнуло собі під ноги й демонстративно розтоптало.

— Так у нього не шкіра, а панцир! — вражено вигукнула

Пенелопа, відкинула арбалет і схопила з трави шпагу. — Брендоне, Брендю! Ми з Артуром атакуємо спереду, а ви зайдіть ззаду.

Агнець знову зареготав. Білосніжні крила за його спиною перетворилися на руки й вихопили з піхв на поясі ще два мечі. Він зайняв кругову оборону, фехтуючи з кожним із нас окремим мечем. Це була справжня машина для вбивств — нещадна і невтомна. Чудовисько цілком могло протриматися, аж доки розсіються ізоляційні чари.

Юнона це теж розуміла. Не припиняючи бомбардувати Агнця закляттями, вона подумки запитала:

„Артуре, маєш якийсь план?“

(Чи маю я план?.. Я завжди маю план!)

„Так,“ — коротко відповів я.

„То берись до роботи. А я тебе заміню.“

„Гаразд. Тримай!“

Я відскочив убік і кинув свою шпагу Юноні. Вона піймала її за руків'я і відразу вступила в бій замість мене.

А я відійшов до найближчого дерева, притулився до його широкого стовбура і став складати закляття, щоб полонити Агнця — мені дуже хотілося знати, хто його підіслав до мене. Результатом десятихвилинної роботи були не прості паралізаційні чари, а міцні магічні кайдани, що мали не лише знерухомити супротивника, а й намертво відгородити його від будь-яких ресурсів чаклунської сили — як внутрішніх, так і зовнішніх. Потім я привів закляття до канонічної форми і, зосередившись, повільно та чітко проказав його вголос. На передостаннім слові я замовк. Примарна тканина чарів ожила і слабко затріпотіла, готова накрити Агнця тієї самої миті, коли я вимовлю завершальне слово. Щоб закляття подіяло, воно потребувало чималого енергетичного підживлення, інакше чудовисько парире його без особливих зусиль.

Я став чекати повернення Образу. Заповітне слово вертілося на кінчику мого язика, відповідний імператив чергував на поверхні свідомості. Зазвичай, коли готують закляття про запас, з них вилучають кілька ключових слів-команд, що забезпечує їх тривале зберігання. Але зараз це було не важливо,

оскільки ізоляційні чари мали розсіятися з хвилини на хвилину.

Мої рідні поступово долали Агнця, проте й самі мали зморений вигляд. А я взагалі був на межі повного виснаження — адже крізь мене пройшла така кількість енергії з Джерела, що могла стерти в порошок цілу планету. Я втомлено опустився на траву й гукнув:

— Бережіть сили, не намагайтеся дістати його. Просто держіть у постійній напрузі.

Брендон знову пробив захист Агнця і вже втретє ранив його в плече.

— Все гаразд,— відповів мій брат.— Ми доб'ємо його. Головне, щоб мамині чари протрималися.

Але чари розсіялися раніше. Коли з'явилися перші ознаки їх ослаблення, я подумки закликав рідних посилити натиск на Агнця. Під шквалом їхніх несамовитих атак той утратив дорожочинну секунду й забарився з викликом Знака Янь. Переді мною вже завис Образ Джерела у всій своїй грізній красі. Я відчув, як у мене вливається Сила, і проказав лише одне слово:

— Завмири!

Чудовисько завмерло. Знак Янь, що почав був з'являтися над його головою, зник. Шпага Брендона відітнула йому руку в кисті. Клинок Пенелопи встромився в знівечений бік, а Бренда розрубала його плече. І тільки Юнона вчасно зупинилася й опустила мою Ескалібур. Знерухомлений Агнець гепнувся додолу.

— Чорт! — вигукнув я.— Ви вбили його?

— Навряд,— відповіла Пенелопа, витираючи полою халата вкрите рясним потом лице.— Боюся, він дуже живучий.

— Я теж так думаю,— озався Брендон, розстібаючи сорочку.— Ух! Гарненько ми розважилися...

Юнона сторожко підійшла до Агнця, приставивши вістря шпаги до його горла.

— А мені здається, що він здох,— промовила вона і копнула в бік чудовиська носком свого черевика.— Так і є.

— Але ж рани...— почала була Бренда.

Я швидко просканував Агнця і негайно прогнав Образ, бо сама його присутність завдавала мені болю.

— Рани тут ні до чого. На ньому було відкладене закляття смерті — очевидно, на той випадок, якщо ми спробуємо полонити його.

— А який у цьому сенс? — здивувалася Пенелопа. — Якби Порядок хотів приховати, що полює на тебе, він підіслав би якусь нейтральну істоту, а не своє створіння. Адже й без допиту ясно, чия це робота.

— Аж ніяк не ясно, — заперечив Брендон. — Порядок міг надати свого Карателя в чиєсь розпорядження.

— То це Караючий Ангел? — запитав я, глянувши на забите чудовисько. Мені стало моторошно.

— Атож. Караючий Ангел Порядку. Хіба ти не знав?

— Якось не випадало познайомитися. Не мав такої честі... — Я знесилено розпростався на траві. — Власне кажучи, не має принципового значення, чиї накази виконував Агнець — самого Порядку чи когось іншого. Надавши цьому „комусь“ свого Карателя, Порядок, безумовно, знав про його цілі. А отже, не заперечував.

Юнона сіла поруч зі мною, поклавши біля своїх ніг Ескалібур.

— Це зрозуміло, — сказала вона. — Навряд чи Порядкові до вподоби, що на корону Світла претендує адепт іншої сили.

— Мамо! Я вже казав тобі...

— Не поспішай з відповіддю, Артуре. Гарненько подумай, перш ніж відмовлятися. Я певна, що цей Агнець був лише першою ластівкою, провісником масованого наступу Порядку на Екватор. Зараз твоя задача — згуртувати Доми перед новою загрозою. На троні Світла, із Силою, що представляє Світову Рівновагу, ти зможеш об'єднати навколо себе всю чаклунську спільноту.

Я промовчав. У маминих словах був свій резон, а я не мав ні сил, ні бажання сперечатися з нею.

Тим часом Брендон, Бренда й Пенелопа відтягли вбите чудовисько вбік, підійшли до нас і розсілися обабіч мене на тра-

ві. Чим не тема для картини: дружна сім'я влаштувала привал після вдалого полювання...

— Каратель щось казав тобі?— запитав брат.— Чи накинувся без пояснень?

— Таки дещо пояснив,— відповів я.— Мабуть, при своїй появі почув, як я сказав мамі, що не претендую на батьків трон, і...— Я слово в слово переповів вступну промову Агнця і наш короткий обмін репліками.

Брендон так і присвиснув. А Бренда задумливо похитала головою:

— Надто конкретно це звучить, вам не здається? Схоже, Агнець принагідно повторив думку, висловлену кимсь іншим.

— Тим, хто послав його,— підхопила Пенелопа.

— І хто бачить в Артурові небезпечного претендента на престол,— додала Юнона.

— Це Амадис або Рахіль,— сказала Бренда.

— Чи Александр,— припустив я тільки тому, що мені не хотілося, аби до замаху був причетний Амадис.— У Рахілі й Амадиса надто явні мотиви, і підозра одразу впала б на них. А от Александр...

— Дурниці!— різко промовила Юнона, якій дуже не сподобалося моє припущення.— Александр не має жодних мотивів.

— Має,— заперечив я.— Він завжди ненавидів мене. І жадав моєї смерті.

— Але ж не матеріної,— зауважила Пенелопа.

— Він міг не знати, що вона тут.

— Дурниці!— повторила Юнона.— Істота з Порядку прийшла не для зведення особистих рахунків, а щоб перепинити тобі шлях до престолу.

— А ти впевнена, що Александр не зазіхає на престол?

— Дурниці!— наполягала мама.— Ніхто не визнає його претензій, і він це розуміє. Він зрікся Мітри і прийняв християнство.

— Він завжди може покаятися... Між іншим, я теж християнин. Двадцять років тому мене охрестили, і, до твого відома, зречення не входить у мої плани. Я почуваю сентиментальну

прихильність до релігії, яку сповідував останні два десятиліття, хоча ніколи не був особливо побожним.

— Але ти не зрікався Мітри...

— Стривайте! — озвалася Бренда. — Артур має рацію... в певному сенсі. Мама так захопилася, захищаючи Александра, що геть забула про Гаральда.

Пенелопа і Брендон презирнулися і дружно кивнули. А Юнона підібгала губи.

— Хто такий Гаральд? — запитав я.

— Александрів син, — пояснила Бренда. — Напівкровка. Народився ще до твого зникнення, але довгий час ніхто не знав про його існування.

— Отакої! — сказав я. — Оце сюрприз! Чому ви досі мовчали?

Бренда знизала плечима:

— Якось не випадало. Та й не думали, що тебе дуже потішить звістка про нового родича по цій лінії.

— Ще б пак! — зітхнув я.

Брендон видобув з кишені штанів пом'яту пачку сигарет, сам закурив і мене пригостив. Якийсь час я мовчки палив, звикаючи до думки, що у грі, яку ми звемо життям, з'явилася нова фігура — син мого старшого брата Александра.

— Гарненькі справи! — нарешті промовив я. — І так негарзд у королівстві Данському, а тут ще й Гаральд, як кролик із капелюха... Сподіваюся, він хоч байстрюк?

— На жаль, ні, — похитала головою Бренда. — Александр був одружений з його матір'ю. І за всією формою зареєстрував свій шлюб у Домі Теллуса. Тож за Угодою про взаємне визнання культів, Гаральд — Александрів законний син і повноправний принц Світла.

— Що далі, то гірше, — констатував я. — Гаральд живе разом з Александром?

— Вже ні. П'ять років тому він залишив Землю Аврелія, мабуть, щось не поділив з батьком. А може, йому просто набридло жити в світі простих смертних, захотілося прилучитися до чаклунської цивілізації. Отож Гаральд прибув у Сонячне Місто, до рідні.

— І як до нього поставилися?

— Вельми прихильно. Амадис осипав його милостями, особисто провів обряд посвяти Мітрі...

— Ого!..— я аж закашлявся від несподіванки.— Александів син прийняв мітраїзм?

— Причому з повним зреченням від християнства. Кажуть, Гаральд дуже захопився своєю новою релігією, навіть став одним з лідерів радикальних мітраїстів.

— Цієї секти недоумкуватих фанатиків?

— Тепер це не секта, а масова і впливова організація,— зауважив Брендон.— Політична партія із сильним релігійним нахилом. На словах радикали декларують лояльність до існуючого режиму, але нишком протидіють йому. Королева Рахіль не наважується оголосити їх усіх поза законом і розправляється з ними поодиноці. Торік проти Гаральда висунули звинувачення в державній зраді, але заарештувати не встигли — він вчасно накивав п'ятами.

— Однак не примкнув до опозиції?

— Ні, взагалі десь зник. Відтоді про нього нічого не чуто. Думають, що він повернувся до батька.

— Коли я востаннє розмовляла з Александром,— озвалась нарешті Юнона,— він це заперечував. І був дуже стурбований через Гаральдове зникнення.

— Або стурбований тим,— припустила Бренда,— що Гаральд замислив.

Нараз мої почуття забили тривогу, сигналізуючи про те, що встановлені Агнцем блокувальні чари раптово зникли і десь поблизу відкрився Тунель. Перемагаючи втому, я рвучко схопився на ноги й викликав Образ Джерела. У голові мені замаячіло, перед очима все поплило, а до моїх вух, наче крізь щільний шар вати, долинув мамин голос:

— Все гаразд, Артуре, це наші. Про всяк випадок я викликала родичів із Країни Сутінків.

— Слава богам...— промимрив я, бебехнувся на траву і врешті дозволив собі знепритомніти.

Розділ 22

Він мав густе темне волосся, кошлаті брови і чорну з сивиною бороду. Був кремезний, середнього росту, значно нижчий за мене, але я завжди дивився на нього знизу вгору. В переносному розумінні, певна річ.

У його карих очах світилася мудрість тисячоліть. Його погляд заворожував, гіпнотизував, здавалося, проникав у найглибші закутки мого ества, розгадував найпотаємніші думки. Він був майже ясновидець, бо був мудрий і за своє довге життя навчився розуміти людей краще, ніж вони — самі себе. Я вважав його добрим, і так воно було насправді, бо він не зміг би так довго прожити на світі, якби не любив життя і людей, приймаючи їх такими, які вони є.

Мій дід Янус, король Сутінків, відвідав мене в моїй спальні, що в Досвітньому Замку, коли я, прокинувшись після двадцятигодинного сну, сидів у ліжку і снідав. Товариство мені склали Бренда й Пенелопа, що доглядали за мною, поки я був непритомний, а також тітка Помона, найкраща в Сутінках цілителька, з чією допомогою я так швидко оклигав.

З дідовою появою всі троє дружно скочили на ноги. З увічливості я теж збирався встати, але Янус жестом зупинив мене і влаштувався у м'якому плюшевому кріслі біля ліжка. Не квапно розкурив свою незмінну люльку з червоного дерева і лише потім запитав:

— Як самопочуття, Артуре?

— Дякую, діду, нормально, — бадьоро відповів я. — Майже очухався.

— Але нерви ще слабенькі, — зауважила Помона, глянувши на мене своїми жвавими чорними очима. — Я інтенсивно накачую його вітамінами, тож за два-три дні він буде свіженький, як огірочок. А поки не дуже діймай його, тату, гаразд?

Янус усміхнувся собі в бороду:

— Добре, доню, не дійматиму. Лише трохи побалакаю.

Коли Бренда, Помона й Пенелопа вийшли, дід спрямував

погляд у відкрите вікно, за яким виднілося імлисте небо Нічної Межі Сутінків, і повільно промовив:

— Я радий, що ти повернувся, Артуре. Вже й не сподівався побачити тебе живим.

І тут я зрозумів, що підсвідомо боявся зустрічі з дідом, оскільки знав, що відповім на будь-яке його запитання — без найменшого тиску з його боку, просто за звичкою сліпо довіряти його судженням, в усьому покладатися на його досвід, знання та мудрість. Янус украй рідко виказував владність, йому майже ніколи не доводилося підвищувати голос, зазвичай він висловлював свою волю у формі побажань — і всі беззастережно корилися йому. Так повелося ще з прадавніх часів; це здавалося таким природним, що ніхто навіть не замислювався, на чому ж ґрунтується його безмежна влада над людьми. У Країні Вічних Сутінків не було офіційного спадкоємця престолу. Колись, дуже давно, цей титул існував, але поступово втратив будь-яку вагу, став вважатися архаїзмом, а потім і зовсім вийшов з ужитку. Янус пережив скількох своїх спадкоємців, що зрештою всі увірували, що його правління триватиме вічно.

Я не став чекати, поки дід попросить мене, і сам почав розповідати йому про все, що сталося зі мною від часу мого зникнення. Моя історія не відзначалася стрункістю композиції, місцями я квапився, перестрибуючи з одного на інше, місцями вдавався в зайві подробиці, але дід не перебивав мене. Прожиті тисячоліття навчили його терпляче слухати людей, навіть якщо вони верзли відверту нісенітницю і вдавалися в довжелезні сентенції. Коли я робив паузу, щоб перевести подих, Янус не вставляв ніяких зауважень, а мовчки чекав продовження, пихкав люлькою і все так само дивився у вікно, лише зрідка звертаючи на мене свій гострий, проникливий погляд.

Він дав мені виговоритися до кінця, а після хвилинного мовчання сказав:

— Я вважаю правильним твоє рішення не претендувати на корону Світла. Але не тому, що маєш велику могутність; зрештою, формальний титул не додасть тобі більшої сили. Зараз твоє місце біля Джерела. На тебе чекають важливіші справи,

ніж оспорювання батьківського престолу. Тобі належить створити Дім, що стоятиме на варті стабільності й рівноваги у Всесвіті.

— Я радий, що ви поділяєте мою думку,— сказав я, відчувши надзвичайну полегкість. Дідова підтримка розвіяла мої останні сумніви щодо доцільності заснування Дому в Серединних світах.

— Гм,— за кілька секунд озвався Янус.— Шкода, що зараз ти не можеш викликати свій Образ. Хотілося б подивитися на нього... Ні, ні, не намагайся, побережи нерви. Ще встигнеш — а я терплячий і вмію чекати. Просто мені цікаво, аналітична це сила, як у Порядку та Хаосу, чи синтетична, як у Формотворчих.

— І те й інше,— відповів я.— Сила Джерела... ну, ніби поліморфна. Конкретна форма її прояву залежить від обставин. У зв'язку з цим я маю певні труднощі при спілкуванні з Образом.

— Структурна несумісність?

— Ще й яка! Навіть найпростіше заляття не вдається втиснути в рамки однієї мови; щораз виникає потреба у використанні чужорідних граматичних форм — а за відсутності системи це знижує ефективність чарів. Найближчим часом я спробую розробити схему „мирного“ співіснування різних мов у межах однієї конструкції, складу словник асоціацій... Загалом, щось придумую.

— А як щодо математики?

— Я вже думав про це. Гадаю, апарат теорії груп пасуватиме ідеально. А ще об'єктні мови програмування. Проте я схильний розглядати спілкування із силами як мистецтво, а не як науку. Волію керувати Образом за допомогою слів, а не плести довкола нього мереживо абстрактних символів...— Раптом я замовк. Мої слова про слова (даруйте за каламбур) дещо нагадали мені. Після деяких вагань я заговорив: — І ще одне, діду. Я думаю, що Джерело первісніше за решту стихій. Якщо справедлива гіпотеза Великого Вибуху, у вогні якого народився Всесвіт, то Джерело було суб'єктом його творення. Саме воно промовило Перше Слово, що розділило споконві-

чний Абсолют на Порядок і Хаос.

— Перше Слово? — перепитав Янус, звівши брови. Його очі на мить зблиснули.

— Так, — сказав я і мерзлякувато повів плечима. — По-мо-єму, Джерело розумне. Я це запідозрив ще під час купання в ньому, а вчора, коли стримував натиск Агнця і черпав енергію із самих глибин Джерела... схоже, тоді я на мить доторкнувся до його думок.

— Порядок з Хаосом теж уміють думати, — зауважив Янус.

— Але не так, як Джерело. Вони мають щось на зразок колективної свідомості і здатні мислити лише загальними категоріями. Але для них „я“ — порожній звук, вони позбавлені особистості.

— А Джерело її має?

— Здається, так. Я не встиг уловити, про що воно думало; але то були думки *повноцінної* особистості.

Дід подивився мені просто в очі. Я витримав лише кілька секунд, потім потупився.

— Ти боїшся, що знайшов Бога?

— Так, — зізнався я, — боюся. Якщо взяти за визначення, що Бог є вищий розум, який стоїть на початку всього сущого, то Джерело при такому тлумаченні є Богом. Це викликає в мене змішані почуття.

— Я розумію тебе, — кивнув Янус. — Але думаю, що ти поспішаєш з висновками.

— Хотілося б сподіватися. Навряд чи мені буде до снаги роль особливо наближеного до Престолу Господнього. Для мене це завелика відповідальність.

— І тому ти збираєшся перекласти її частину на тендітні Пенелопині плечі?

Я нітрохи не здивувався дідовій проникливості. Лише спитав:

— Як ви здогадалися?

— Це було просто. З твоєї розповіді я зрозумів, що є (чи ти думаєш, що є) якийсь глибинний сенс у тому, що охоронцем Сили Джерела має бути жінка. Цілком природно, що ти вибрав

Пенелопу. Взагалі, батьки схильні бачити у своїх дітях тільки гарне.

Я проковтнув цей натяк і не подавився. Будь-хто інший на дідовім місці отримав би від мене різку пораду не пхати свого носа до чужого проса — та тільки не Янус. Я беззастережно визнавав за ним право робити критичні зауваження навіть на адресу моєї дочки.

— Ви не вважаєте її гідною? — обережно запитав я.

— Чом же. У тебе чудова дочка, Артуре, можеш пишатися нею. Проте вона має один серйозний недолік, властивий, до речі, й тобі. Як і всі творчі натури, Пенелопа неврівноважена й надто емоційна. Це, на мій погляд, завадить їй стати гарною Хазяйкою Джерела. На твоєму місці я віддав би перевагу Бренді. Вона надзвичайно розумна, серйозна й розважлива дівчина з сильно розвиненим почуттям відповідальності за свої вчинки, а здоровий глузд у ній переважає над емоціями. Щоправда, часом вона забагато говорить, але завжди робить свою справу. Думаю, Брендю буде тобі гарною помічницею.

— Мені вона теж подобається, — сказав я. — Ви пропонуєте взяти її з собою?

— Рекомендую.

— А як тоді бути з Бренденом? Вони ж не можуть одне без одного.

— Візьми і його. В нашій останній розмові Брендон ясно дав мені зрозуміти, що хотів би податися з тобою в Серединні світи.

— Він усувається від боротьби за престол?

— Не назавжди, лише на пару років. Йому хочеться відпочити від усіх цих інтриг та змов, трохи пожити у своє задоволення. Я вважаю, що це не суперечить інтересам вашої родини. Перш ніж розпалювати громадянську війну в Домі Світла, слід дати Амадисові й Рахілі останній шанс. Якщо вони не виправляться, то самі погублять себе. І тоді Брендон стане королем, уникнувши кровопролиття... Гм. Але в одному твоя мати таки має рацію. Адепт Рівноваги на троні Світла — дуже сильний розклад. Та, зрештою, це вирішувати тобі. Я не збираюся давити на тебе авторитетом, просто хочу, щоб ти знав

мою думку. Я певен, що Брендон і Бренда будуть гідні твоєї довіри.

Я задумався. Посвятити близнюків Джерелу? А чом би й ні. Раз Янус вважає їх гідними довіри...

— Брендановою відсутністю може скористатися інший претендент на престол,— зауважив я.— Той, хто підіслав Караючого Ангела. Кого, найпевніше, підтримує Порядок.

Дід кивнув:

— Не хочу бути категоричним, але мені здається, що це Гаральд.

— Що ви знаєте про нього?

— Не більше, ніж інші. З ним особисто я не зустрічався. Кажуть, що Гаральд прийняв мітраїзм дуже близько до серця, і це мене турбує. Культ Мітри безпосередньо пов'язаний з Порядком, і Гаральд у своїй заповзятості неофіта міг зайти надто далеко. Значно далі, ніж ваш предок.

Я одразу здогадався, про кого йдеться.

— Але ж король Артур був адептом Джерела.

— Так,— погодився дід.— Тепер ми знаємо, що був. Проте він мав і Силу Порядку, це мені точно відомо. Мабуть, з якихось міркувань він проміняв Джерело на Янь. Цілком можливо, що задля власного порятунку — адже його переслідувала Вів'ена, що була, як з'ясувалося, не звичайною відьмою, а Хазяйкою Джерела. І я припускаю, що саме завдяки Силі Джерела король Артур зміг опанувати Силу Порядку, не втративши ні своєї людськості, ні здорового глузду.

Янусова гіпотеза видалась мені досить переконливою. Але не актуальною — зараз ситуація була зовсім інша.

— Хоч там як,— сказав я,— а Гаральд не був адептом Джерела. Якщо він злигався з Порядком, то вже напевно позбувся геть усіх клепок у голові. Його треба розшукати.

— Наші вже займаються цим. Так само, як і решта Домів. Ніхто не в захваті від того, що десь по світах розгулює божевільний адепт Порядку.

— А в Александра питали?

— Я розмовляв з ним кілька годин тому. Він божиться, що нічого не знає про плани свого сина і не бачив його з минулого

року.

— Та про всяк випадок Александра слід заарештувати.

Янус примружився й пильно глянув на мене. Я наготувався вислухати від діда черговий докір із приводу нашої давньої ворожнечі з Александром, але натомість він сказав:

— Між іншим, Амадис неодноразово намагався зв'язатися з тобою. Ти думаєш побалакати з ним?

Я похитав головою:

— Це виключено. У нас з Амадисом були гарні стосунки, і я не хочу їх псувати.

— Розумію,— сказав Янус.— Але врешті-решт тобі доведеться визначитися.

— Але згодом,— відповів я.

* * *

Наступні чотири дні я провів у Досвітньому Замку під пильним наглядом тітки Помони, що дбала про відновлення моєї нервової системи. Спілкувався здебільшого з Брендю й Пенелопою, а також з найближчими Сутінковими родичами. Брендон відбув на Землю Хіросіми, щоб залагодити там свої справи, пов'язані з припиненням лікарської практики; він був дуже відповідальною людиною й не міг кинути своїх пацієнтів напризволяще. Юнона поставилася до його рішення податися зі мною до Серединних світів украй осудливо і назвала нас обох дезертирами. Вона заклика́ла до нашого патріотизму, до честолюбства, до інших властивих кожній людині чеснот і вад, але ми залишалися непохитними. Образившись на нас, мама повернулася на Марс, у свій новий Дім. Проте ми не сумнівалися, що на урочистий бенкет у Палаці-На-Вершині-Олімпу, скликаний понтифіком міста на мою честь, вона з'явиться обов'язково і на той час уже перестане сердитись на нас.

Пенелопа, ніби на підтвердження дідових слів про нерівність її характеру, впала в меланхолію. Зазвичай вона влаштовувалася в кутку кімнати, сиділа тихо, як мишка, годинами не промовляла ні слова і лише стежила за мною. Найдивніше, що

я не почував ані найменшої ніяковості під її пильним, вивчаючим поглядом. Вона дивилася на мене так тепло і приязно, що мені було навіть приємно.

Через такий доччин стан я спілкувався переважно з Брендю. Ми базікали про все на світі, переглядали найкращі фільми, створені людством за час моєї відсутності, слухали музику, грали в шахи, а час від часу, коли Пенелопа трохи жвавішала або до мене навідувався Помонин син Діоніс, мій старий друг і кузен, утрюх перекидалися в карти. Згодом Брендю принесла свій ноутбук і, керуючись моїми вказівками, стала конструювати для мене надскладні й надпотужні закляття. Треба віддати їй належне — вона виявилася чудовою помічницею, працювала швидко, схоплювала все на льоту.

Наприкінці четвертого дня я вже цілком одужав, зміг викликати Образ Джерела на повну силу і надиктував з комп'ютерних роздруківок новенькі закляття. Тепер я був готовий до зустрічі навіть з легіоном Агнців — а також із тими, хто за ними стояв. Особливо хвацьким було одне закляття на дев'яти мовах, що його я намовляв упродовж півгодини. Це був мій маленький сюрприз для Александра та Гаральда, з якими я мав намір побачитися до свого відбуття в Серединні світи.

— Гарно ми попрацювали, — задоволено мовив я, потягнувшись у кріслі. — Брендю, сонечко, без тебе я б не впорався. Що й казати: відьма з комп'ютером — грізна сила.

— Авжеж, — погодилася Брендю і стрілила поглядом у Пенелопу. — От якби ще до нас приєдналася відьма з пензлем і додала трішечки гармонії до сухої математичної лінгвістики... Але марно сподіватися — ця відьма дуже заглиблена в себе.

У відповідь на Брендюне зауваження Пенелопа встала з крісла, підійшла до мене і легенько цмокнула в губи.

— Добраніч, Артуре, — сказала вона, потім поцілувала Брендю. — Добраніч, кузино.

— Ти вже йдеш? — запитав я.

Пенелопа кивнула і сонно всміхнулася. Утім, сонною вона виглядала від самого ранку.

— Я втомилася й хочу спати. Та й пізно вже.

— Приємних тобі снів, серденько,— сказав я й поцілував її руку.

Коли Пенелопа вийшла, Бренда прокоментувала:

— У неї зараз криза жанру. Хоче написати твій портрет з натури, але ніяк не наважиться почати.

— Мабуть, я розчарував її,— припустив я.

— Не кажи дурниць! Вона в захваті від тебе. Але ти зовсім не такий, яким вона тебе уявляла. Зараз Пенелопа болісно звекає до того, що ти ніякий не ідеал, а жива людина.

Я важко зітхнув:

— Їй доведеться звикати не лише до цього...— А кілька секунд помовчавши, продовжив: — Коли я розповідав вам свою історію, то не сказав про дівчину, що незабаром стане моєю жінкою.

— Ага...— сестра лукаво всміхнулася.— Це та, з якою ти розмовляв ще першого дня? Брендон каже, що вона справжня красуня. За його словами, ви дивились одне на одного закоханими очима, хоч і розмовляли дуже офіційно.

— Він помилився,— сказав я, відчуючи, як паленіють мої щоки.— То була Дана, наречена короля Коліна. А мою звати Дейдра, вона Данина двоюрідна сестра, дочка покійного короля Бріана...— Я розповів про неї все, що вважав за потрібне, а відтак обережно запитав: — Як ти думаєш, Пенелопа болісно відреагує на цю звістку?

— Гадаю, буде прикро вражена. Адже в її уявленні ви з Діаною були єдиним цілим. Проте вона вже готова до цього... в усякому разі, готується. Зокрема цим і викликана її теперішня меланхолія.

— Он як!— образився я.— Брендон уже поділився з нею своїми безглуздими здогадами щодо Дани?

Бренда уважно подивилася на мене, і в її очах я прочитав запитання: а чи такі вже вони безглузді?

— Ні, це я. Позавчора, ніби між іншим, висловила припущення, що раз ти прожив двадцять років, нічого не пам'ятаючи про себе, то цілком можеш бути зарученим, а то й одруженим.

— І що Пенелопа?

— Була шокована. Досі їй навіть на думку це не спадало. Як я вже казала, вона лише починає сприймати тебе як живу людину.

— Тоді прошу... — Я зам'явся. — Ну, натякни їй про Дейдру. Тонко, ненав'язливо, щоб не приголомшити її одразу.

Бренда мугикнула:

— Непросте завдання. Але спробую. Пенелопа все рівно довідається про це — то краще вже від мене. Я буду дуже делікатна.

— Дякую, сестричко.

Я дістав з кишені сигарету і закурив. Бренда зібрала розкидані на столі аркуші з текстом закляття і стала їх переглядати. В її очах засяяли жадібні вогники.

— Чари просто клас, — сказала сестра і зітхнула. — Шкода, що не могу скористатися ними.

— Поки не можеш, — уточнив я.

— То ти вже вирішив? — запитала Бренда.

Я ствердно кивнув:

— Я відведу вас до Джерела. Всіх трьох.

— Але ти ще погано знаєш нас.

— Зате ви мені дуже подобаєтеся. А я звик довіряти своїм почуттям.

Бренда вмостилась у мене на колінах і обхопила мою шию рукою.

— Ми всі тебе любимо, Артуре, — серйозно сказала вона. — І виправдаємо твою довіру.

Розділ 23

Ми їхали по вузькій звивистій вуличці, що вела в центр міста, підкови наших коней мірно цокали об бруківку. Дорогою нам раз по раз зустрічалися озброєні чоловіки, піші й кінні, у білих плащах з чорним хрестом лицарів ордену Святого Духа. Декотрі з них зупинялися й дивились нам услід — але не на мене, а на мого супутника, молоденького пажа зі світлим

лляним волоссям, лагідними волошковими очима, тендітною фігуркою і гарненьким дівочим личком.

Зрештою Бренда не витримала і тихенько пирхнула:

— От лихо, Артуре! З нашого маскараду нічого не вийшло. Всі впізнають у мені жінку.

Я похитав головою:

— Помиляєшся, сестричко. Вони думають, що ти хлопчик. Гарний, привабливий хлопчик. Хрестonosці складають обітницю цнотливості, тому серед них багато гомиків і педофілів.

Бренда гидливо скривилася:

— Яке неподобство!

Їй довелося вдягнути чоловіче вбрання, бо жінок (окрім прислуги) на територію орденських замків не пускали. Взагалі я збирався відвідати брата Александра сам-один, але сестра вчепилася в мене мертвою хваткою, тож мені довелося взяти її з собою. Я розумів, що в разі моєї відмови, вона спробує самотійно підстрахувати мене і цим зруйнує всі мої плани.

Нарешті ми під'їхали до масивної оббитої залізом брами у високому фортечному мурі, що відгороджував від решти міста головне командорство ордену Святого Духа і резиденцію його гросмейстера. Як і тридцять років тому, замок був захищений потужними і стійкими блокувальними чарами, що надійно перекривали доступ до Тунелю. Саме тому ми прибули звичайним шляхом, а не з'явилися просто в Александрових апартаментах. Звісно, я міг за іграшки обійти це блокування, скориставшись Силою Джерела, проте мій задум передбачав, що брат матиме кілька хвилин на роздуми — і припуститься помилки, на яку я дуже розраховував.

Брама була розчинена, ґрати підняті, але дорогу нам перепинили двоє вартових з алебардами.

— Хто? — вимогливо запитав старший з них, з густою кошлатою бородою.

— Шарль де Лум'єр, лицар з Нормандії, зі зброєносцем, — відповів я. — Прибув до його світлості великого магістра з посланням від його високоності герцога Нормандського.

Вартові порадилися між собою і з іншими своїми колегами, що чергували біля брами, потім молодший попрямував досередини фортеці і зник за рогом караульної. Бородань попросив нас зачекати, пояснивши, що про наше прибуття зараз повідомлять начальству.

Хвилин за десять молодший вартовий повернувся. Разом з ним поважно йшов високий синьоокий блондин років сорока, типовий арієць, одягнений у шикарний камзол з темно-коричневої тафти з безліччю срібних позументів. Владний вигляд і шанобливе ставлення до нього з боку вартових свідчили про його високе положення в ієрархії ордену.

Коли він наблизився до нас, ми з Брендою спішилися. Він стримано поклонився, ми відповіли йому тим самим.

— Командор Гартман фон Ауе, — відрекомендувався він, — ад'ютант його світлості великого магістра. З ким маю честь, панове?

— Шарль де Лум'єр до ваших послуг, — чемно відповів я. — А це мій зброєносець і кузен Бран де Шато-Тьєрі.

Командор несхвально глянув на Бренду — її дівоча зовнішність справила на нього не найкраще враження — і кивнув:

— Мені доповіли, що ви маєте послання від герцога Нормандського.

— Вірніше, доручення, — уточнив я. — Конфіденційне доручення. У мене є рекомендаційний лист, адресований особисто його світлості великому магістру, і я звертаюся з клопотанням про термінову авдієнцію.

Я дістав з-за вилоги камзола пакет, скріплений великою гербовою печаткою з червоного воску; усередині пакета лежала записка — мій привіт Александрові.

Командор взяв у мене пакет й уважно вивчив печатку. Про всяк випадок я зробив йому легке навіювання, спрямувавши його думки в потрібне русло.

— Ходіть за мною, панове. Я доповім про вас його світлості.

Ми пройшли під аркою воріт і перетнули широкий плац, по периметру якого марширували піші хрестоносці, співаючи якусь войовничу пісню. Біля стаєнь Гартман фон Ауе доручив

наших коней турботам конюхів, потім повернувся до мене і сказав:

— У вас славне ім'я, пане лицарю. Ви, часом, не родич знаменитого Артура де Лум'єра, що тридцять років тому командував армією Ланг'єдоку у війні з нашим орденом?

— Так, я його син.

Командор з повагою подивився на мене:

— Сподіваюся, ваш батько в доброму здоров'ї?

— Він вмер,— замогильним голосом повідомив я.

Командор перехрестився. Я вчинив так само, а Бренда мало не осінила себе знаменням Світла, але вчасно схаменулася.

— Хай упокоїть Господь його душу,— промовив Гартман фон Ауе.— Ваш батько був великим воїном, і в нашому ордені його шанують, хоча він був нашим ворогом.

Я промовчав, зберігаючи на своєму обличчі скорботну міну. Мене дуже здивувало, що Александр не піддав моє ім'я анафемі. А втім, може, він і хотів це зробити, але не зміг, оскільки більшість його підлеглих шанували військові традиції своєї епохи. В Середньовіччі війна є невід'ємною частиною повсякденного побуту, і за цих умов повага до гідного ворога не просто красива поза, не шляхетний жест, а життєва необхідність, віддушина для гуманізму у світі, де панують жорстокість і насильство...

* * *

За три десятиліття, що минули від часу нашої останньої зустрічі, Александр сильно змінився. Тепер він мав подобу шістдесятирічного, за мірками простих смертних, чоловіка. Шкіра на його гладко виголеному обличчі стемніла, помітно загрубла, на чолі та переніссі утворилося безліч зморщок, а в густому каштановому волоссі виднілися сиві пасма. Проте лице його зберігало колишній вольовий вираз, сіро-сталеві очі дивилися на світ владно й рішуче, ще яскравіше, ніж раніше, палав у них вогонь фанатизму.

Якийсь час ми мовчки розглядали один одного, освіжаючи свою пам'ять і поповнюючи її новими враженнями. Я му-

сив визнати, що така зовнішність, яку зазвичай приймають лише найстарші з чаклунів, дуже пасує Александрові.

— Якщо ти хотів приголомшити мене своїм візитом,— повільно проказав він,— то тобі це вдалося. Я здивований, брате.— Він вимовив ключові слова, що привели в дію чари проти підслуховування, і знову звернувся до мене: — За правилами родинного етикету нам треба потиснути один одному руки. Та я не вважаю це вдаюю ідеєю.

— Згоден,— кивнув я.— Нам можна присісти?

— Певна річ. Прошу, сідайте, де вам завгодно.

Ми з Брендю влаштувалися в зручних кріслах біля вікна. Александр також сів і перевів свій жорсткий погляд на сестру:

— Отже, ти і є Бренда? Востаннє я бачив тебе ще малою.

— Шкода, я не пам'ятаю цього,— чемно відповіла Бренда.

— Ти була милою дитиною і стала гарною дівчиною,— вів далі Александр.— Чоловіки на тебе, мабуть, заглядаються.

— Ще б пак!— пирхнула Бренда.— Твої лицарі аж баньки вилуплювали.

— Це й зрозуміло. Ти дуже приваблива жінка.

— Але вони вважали мене за хлопця! Яка гидота!

Александр знизав плечима:

— Пороки людські незчисленні. Навіть найкращі з нас грішать — якщо не ділом, то думками й словами.

— Як ти, наприклад,— ехидно вставив я; понад усе мене дратував у Александрові його цинізм.— Ти згрішив, відрікшись від сім'ї, і твоя провина не лишилася без кари. Гаральд, твій син, викоханий і вихований тобою, відрікся від істинного Бога.

Александр закусив губу і злостиво глянув на мене:

— А щоб тебе покорчило, Артуре! Умієш ти дістати людину!.. Навіщо ти прийшов? Що тобі треба?

— Своє я вже отримав,— відповів я з кривою усмішкою і задіяв перше з мого джентльменського набору заклять.

Мій старший брат був миттю знерухомлений і позбавлений доступу як до Формотворчих, так і до своїх внутрішніх магічних ресурсів.

— Можеш говорити,— дозволив я.— Але кликати на допомогу не раджу. Однаково тебе ніхто не почує. Ти сам подбав про це.

— Негідник! — гнівно мовив Александр, не в змозі поворухнутися. Очі його палали безсилою люттю.— Ти підлий і безчесний! Ти став ще підступніший, ніж був раніше. Я прийняв тебе як родича, а ти...

— І свого вирока ти викликав з тієї ж причини? — в'їдливо запитав я.— Мабуть, для того, щоб улаштувати зворушливу зустріч дядька з небожем?

— Він викликав Гаральда? — здивувалася Бренда.

— А що ж ти думала? З того моменту як Александрові доповіли про нас, я був наготові і пильно стежив за Формотворчими. Він зв'язувався з кимсь через Сапфір.

— З Гаральдом?

— Певен, що з ним. Мовляв, привалила удача, синку, здобич сама полізла в пастку. Чекаю на групу підтримки з Порядку.

— Ідіот! — прогарчав зі свого крісла Александр.— Думаєш, я заодно з Гаральдом? Та я так само засуджую його змову з Порядком.

— А навіщо покликав його?

— Я не кликав його! Лише попередив про твій візит. Щоб він випадково не сунувся сюди.

— Виходить, ти збрехав мамі й дідові,— сказала Бренда.— Ти спілкуєшся з Гаральдом!

— Він мій син,— відрубав Александр.— А ти, Артуре, дурень! Як ти міг повірити, що я замішаний у Гаральдові ігри.

Я сардонічно розсміявся:

— Це ти дурень, брате! Ти завжди був тугодумом. Я знав: якщо дати тобі мало часу, ти запанікуєш і утнеш дурницю. Я не сумнівався, що тобі відомо, де Гаральд, принаймні, відомо, як з ним зв'язатися, і єдине, чого я хотів від тебе, ти вже зробив. Ти повідомив йому, що я тут, і тепер він точно з'явиться, бо полює на мене.

Александр застогнав, дико витріщивши очі. Лише зараз

він збагнув, якої помилки припустився, але нічого виправити вже не міг.

А Бренда глянула на мене з тривогою й захопленням:

— Чому ти зразу не сказав про свої плани? Ми б улаштували Гаральдові чудову пастку.

— Пастка і так гарна,— відповів я.— А якби про це знало багато людей, могла б довідатись і мама. А вона б точно попередила Александра.

— Мерзотник! — простогнав мій старший брат.— Який же ти мерзотник, Артуре!

— Це твій син мерзотник. Він перший зажадав моєї смерті. Я навіть не підозрював про його існування, а він нацькував на мене чудовисько з Порядку. І завваж: зі мною була Юнона, але Гаральда це не зупинило. Заради своїх амбіцій він ладен був пожертвувати нашою матір'ю.

— Він не знав, що вона там!

— Правда? — скептично запитав я.— Ну, припустімо, що й справді не знав. А якби знав, це вплинуло б на його плани? Скажи чесно. Не мені — собі скажи.

Александр важко зітхнув:

— Гаральд геть втратив розум, коли злигався з Порядком... І винен у цьому Амадис!

— Га? — здивувався я.

— Так, так! Це наш зведений брат зіпсував мого сина. Коли Гаральд уперше з'явився в Сонячному Місті, якраз було свято зимового сонцестояння. Він відвідав урочисту службу в Головному Храмі, і ті дешеві трюки в Амадисовім виконанні, всілякі „чудеса“ й „одкровення“, справили на нього несподівано сильне враження. Я не заперечую, що Амадис майстер запудрювати мізки простим смертним, він дуже ефектний у ролі жерця Мітри і має унікальний дар переконання... Та хіба міг я подумати, хіба могло мені привидітись навіть у кошмарному сні, що він здатен запаморочити голову моєму синові!

— Ах, друже Гораціо! — сказав я.

Александр запитливо підвів брови:

— Про що ти?

— Та, власне, ні про що. Просто я забув, що начитаність ніколи не належала до твоїх чеснот. У довільному викладі це звучить так: на світі є багато незбагнених речей, які не снилися навіть наймудрішим. А ти аж ніяк не мудрий... Ну, гаразд. Що було з Гаральдом далі?

— А що далі? Він мав з Амадисом тривалі бесіди, уважно слухав його проповіді, студіював вашу бісівську Книгу Пророків... Словом, коли ми знову зустрілися, Гаральд був уже іншою людиною. Заявив мені, що знайшов істинного Бога, і цей Бог — Порядок... Прокляття! — Александрова щока нервово затіпалася. — Я виховав Гаральда ревним християнином, він ніколи не сумнівався у своїй вірі — і ось тобі! Мало того, він не просто відрікся від Христа і прийняв Мітру, він пішов на прямий контакт із Порядком і зараз не усвідомлює своїх учинків.

— Направду кажуть, — ущипливо промовила Бренда, — примусь дурня Богу молитися, він і лоба розіб'є.

Александр люто зиркнув на неї, однак промовчав. А я встав з крісла, неквапно розкурив сигарету і пройшовся по кімнаті.

— Отже, — сказав я, — ти стверджуєш, що твій син не контролює себе?

— Атож. Ним керує Порядок. Його треба рятувати, а не карати... — Братова щока ще дужче затіпалася. — Артуре, я ніколи тебе ні про що не просив. Але зараз... — Його владне, волюбове обличчя спотворила гримаса пекучого болю. Йому було нестерпно важко вимовляти ці слова, звертаючись до мене, і все-таки заради сина він переступив через свою гордість. — Не убивай Гаральда, прошу тебе. Зжалься над ним, дай йому шанс виправитися. Нехай нас посадять в одну камеру, я зможу відрадити його... перекопати в згубності зв'язку з Порядком.

Я зупинився за крок від Александра і струсив попіл на підлогу між нами.

— Я матиму на увазі твоє прохання, брате. Але нічого не обіцяю. Все залежатиме від обставин. Я не хочу проливати кров родича, хай навіть це кров від крові твоєї. Проте...

Я замовк, відчувши, що поблизу хтось оперує силами Порядку, намагаючись подолати блокувальні чари. Цей „хтось“

діяв із граничною обережністю, але я був насторожі і не дозволив йому заскочити мене зненацька.

Викликавши Образ Джерела, я завбачливо відступив до стіни. Бренда мерщій схопилася з крісла і приєдналась до мене, стискаючи тонкий, щільний жмут Формотворчих.

А за секунду посеред кімнати матеріалізувалися три фігури. Дві з них були точними копіями Агнця, що відвідав мене в Діаниних Сутінках. Між ними, гиденько посміхаючись, стояв високий темноволосий хлопець. Його вилицювате обличчя було молодшою і ще злішою версією Александрового лица.

— Привіт, тату! — сказав він, швидко глянувши на свого батька. — Бачу, тебе пов'язали. Не біда, зараз ми допоможемо тобі — от тільки розберемося з цим прислужником диявола.

Гаральд, син Александра, гостро зиркнув на мене і клацнув пальцями. За цим знаком один з Агнців бебехнув потужними ізоляційними чарами. Я зустрів їх контрзакляттям — тим самим, що намовляв півгодини.

На перший погляд, моє заклання не подіяло. І на другий — також. Мій Образ і Знаки Янь Агнців зникли, а Бренда втратила зв'язок з Формотворчими.

— От ти і зловився, дядьку Артуре, пекельний вилупку! — з похмурою урочистістю мовив Гаральд, дивлячись на мене не просто з ненавистю, а з несамовитою ненавистю релігійного фанатика. — Тепер не втечеш. Ти, мабуть, думав, що раз убив одного Агнця, то й по всьому? А дзуськи! Бог любить трійцю.

— Ти ж відрікся від Трійці, — нагадав я йому. — І прийняв Мітру.

— Пусте, — відмахнувся Гаральд. — Коли я ближче познайомився з Господом, то зрозумів, що мітраїзм — така ж облуда, як і християнство. Бог єдиний, і він Порядок, а решта — від лукавого. Батько довго годував мене байками про цього єврея-відступника, Ісуса з Назарета, потім Амадис труїв мені всяку туфту про Мітру, та нарешті я прозрів і збагнув, що істина в самому Порядку. У ньому і лише в ньому. А ти служиш Сатані, Артуре. Тому ти мусиш умерти.

— Гаральде, безумцю! — вигукнув Александр. — Що ти робиш? Опам'ятайся! Порядок не Бог, це лише частина Всесвіту,

створеного Всевишнім, що стоїть над усім сущим. Як і Хаос, Порядок...

— Мовчи, батьку!— суворо перебив його Гаральд.— Не блюзнірствуй! Порядок сама досконалість, і не смій рівняти його з нечистим, потворним Хаосом. Сподіваюся, колись ти послухаєшся мене, підеш із мною й подивишся на істинний лик Господа — грізний і прекрасний. Тоді ти прозрієш і покаєшся. Господь милостивий, він простить тебе.

Мені стало по-справжньому моторошно. Агресивний фанатизм Гаральда перевершив мої найпохмуріші сподівання. Він нагадував мені мого батька Утера в найгірші дні його життя, коли той, перебуваючи в стані жорстокої депресії, починав мріяти про повсюдне торжество ідеалів Порядку. Але якщо Утер мав строгі моральні настанови мітраїзму, що не дозволяли йому всерйоз думати про втілення своїх мрій у реальність, то примітивна первісна релігія Гаральда, була позбавлена будь-яких етичних норм. Навіть мій кузен Діоніс, відомий у Сутінках песиміст, і той не припускав, що Гаральд так глибоко загруз у Порядок.

— Годі,— сказав я.— Тут не теологічний семінар. Мені набридла твоя маячня.

Гаральд вишкірився в паскудній посмішці:

— Авжеж! Тобі, відзначеному дияволом, неприємно чути про Господа. Ну що ж, скоро ти взагалі нічого не почувеш, крім могильної тиші.

— Обережно,— попередив його Александр.— Артур приготував якусь каверзу. Він знав, що ти з'явишся. Він навмисно влаштував так, щоб ти з'явився.

— Он як!— сказав Гаральд, з цікавістю глянувши на мене.— Тоді він дурний. Цього разу хитрун перехитрив себе. Він жадав зустрічі з мною — і він побачив мене. Тепер його чекає побачення зі смертю. Нарешті він постане перед судом Всевишнього і буде скинутий у Хаос.

— Зупинися, Гаральде,— ще раз спробував напоумити си на Александр.— Артур грає з тобою...

— Вже не грає, вже догрався. Він позбавлений своєї диявольської сили і тепер цілком у моїх руках, що є руками Го-

сподніми, його караючою десницею.

Александр приречено зітхнув, збагнувши марність своїх зусиль.

— Артуре, — озвалася Бренда, дивлячись на Гаральда з жалістю й відразою. — Це параноя. Його місце в психлікарні, серед божевільних.

— Боюся, він невиліковний, — зауважив я.

— Боюся, що так, — погодилася сестра. — Що робити?

— Можете молитися своєму нечистому заступнику, — глузливо порадив Гаральд. — Але він вас не врятує. Супроти двох Агнців Божих диявол безсилий.

За його наказом чудовиська вихопили з піхв величезні мечі і завмерли, в очікування подальших розпоряджень. Бренда підступила до мене впритул, міцно стисла мою руку і подумки сказала, що Брендон будь-якої миті може забрати нас звідси, подолавши блокування Тунелю.

„Гаразд,“ — відповів я. — „Будьте наготові, але без моєї команди нічого не починайте.“

Втім, до Бренданової допомоги я вдаватися не збирався, позаяк події розгорталися в цілковитій відповідності до мого сценарію. Те моє закляття, що позірно було зруйноване ізоляційними чарами, насправді спрацювало. Я складав його дуже довго, але воно було варте цього. Я не хотів вступати в силову боротьбу з Агнцями з їхніми Знаками Янь, тому вирішив схитрувати. Моє надскладне закляття пробило в ізоляції крихітну, зовсім непомітну дірочку, і, на відміну від решти присутніх, я мав зв'язок із зовнішніми силами...

— Ви не думаєте захищатися? — запитав Гаральд, бачачи, що моя Ескалібур досі висить на поясі. — Це похвально. Вам зарахується покірність волі Господній.

Я вирішив дати йому останній шанс:

— А як же Бренда? Вона непричетна до наших розборок.

Гаральд мигцем глянув на Брендю і похитав головою:

— Вона вже зробила свій вибір. Ставши на твій бік, вона образила Господа, і лише смерть очистить її від гріха.

— А Брендон? А Пенелопа? А Юнона? Їх ти теж хотів убити, бо вони були зі мною?

Гаральд лише похмуро посміхнувся.

У широко розплющених очах Александра застиг жах, а з його грудей виривався стогін відчаю.

Я міг би сказати братові: „От бачиш! Я мушу його вбити. Якщо зараз я вмию руки, то потім буду довго змивати з них кров, що проллється з вини твого сина...“

Але я не сказав цього. Це було б схоже на самовиправдання, а я не збирався виправдуватися. Я розумів, що цей учинок важким тягарем ляже на мою совість, проте на іншій шальці терезів були життя тих, кого я любив, а також тих, кого не любив, тих, до кого був байдужий, і тих, кого зовсім не знав. Усіх їх, незалежно від моїх симпатій, єднало одне — вони були людьми і мали право на життя... Як, власне, й Гаральд. Я мав зробити вибір — і зробив його.

— На жаль, брате,— звернувся я до Александра,— я не можу виконати твого прохання. Твій син небезпечний виродок. — З цими словами я викликав Образ Джерела. — Мені його нітрохи не шкода.

Щойно з'явився Образ, ізоляційні чари зруйнувалися, але Агнцям було вже пізно тягтися за своїми Янь. Я вліпив по них потужним і дуже ефективним закляттям, що приготував спеціально для цього випадку.

Навіть не пискнувши, чудовиська розтанули в повітрі. Разом з ними зник і Гаральд, чиє обличчя в останню секунду життя виражало тупий подив. Він навіть не втиг зрозуміти, що зазнав поразки.

Я вчинив убивство — і не в приступі гніву, не в запалі боротьби, а обдумано й холоднокровно, зваживши всі „за“ та „проти“. Я анітрохи не шкодував про втраченого родича. Гаральд був надто мерзенний, дурний і жалюгідний, щоб я міг побажати йому довгих років життя. Він був безнадійний, і те, що я зробив з ним, було актом вищого милосердя.

— Гаральде!— заволав Александр.— Гаральде!.. Артуре, що з моїм сином?

— Його більше немає,— втомлено відповів я.— Я розщепив його на атоми і розвіяв їх по безкрайніх просторах Всесвіту. Він ані секунди не страждав.

— Боже!— убито прошептав Александр.— Гаральд, мій син... Ти вбивця, Артуре! Я ненавиджу тебе!

Я розумів, що сперечатися зараз марно, тому мовчки зняв із брата заклання нерухомості і приготувався відбити його атаку, викликану безсилою люттю та розпачем. Добрячий удар у щелепу змусив би його тверезіше оцінити ситуацію.

Однак Александр продовжував сидіти в кріслі, не виказуючи жодних ознак агресивності. Він лише зручніше відкинувся на спинку й заплющив очі. По його щоках котилися сльози.

— Брате,— врешті мовив він.— Ти розумієш, що відтепер між нами не може бути миру?

Я гірко всміхнувся і відповів:

— Ми й раніше не були сердешними друзями.

До мене підійшла Бренда і поклала руку на моє плече.

— Нам час повертатися, Артуре.

— Так,— сказав я.— Тут наші справи залагоджені. Тепер нас чекає шлях у нескінченність, до Джерела.

Частина третя

ЖЕРТВИ ДЖЕРЕЛА

Розділ 24

Друга моя подорож до Серединних світів не була така небезпечна, як перша. Ні мені, ні моїм супутникам — братові, сестрі й дочці — не загрожувала ані загибель, ані втрата пам'яті, ані перетворення на дитину. Проте нескінченність залишалася нескінченністю, і до неї належало ставитися з великою обережністю. Навіть мені — адептові Джерела. Навіть я не міг подолати її миттєво — доводилося йти Тунелем. Іти через пекло, щоб потім знов повернутися в людські світи — але вже по інший бік нескінченності...

Ми поступово розганялися. Картини світів навколо нас миготіли ще швидше, аніж тоді, коли Брендா витягала нас із Хаосу. Я впевнено прокладав Тунель у потрібному напрямку і без поспіху нарощував швидкість, щоб дати рідним можливість потроху при звичаїтися до такого карколомного польоту.

Найдужче хвилювалася Пенелопа. Вона міцно тримала мене за руку, і я відчував її нервові тремтіння. Брендон мав незворушний вигляд, але я розумів, що він лише вдає спокій, а насправді гранично напружений. А от Брендா переживала найменше — схоже, її невгамовна цікавість і жага до пригод перемогли природний для всіх людей страх перед зустріччю з невідомим.

Наближаючись до бар'єру нескінченності, я наказав усім трьом від'єднатися від Формотворчих. Нас огорнула фіолетова імла, на зразок тієї, що виникала при вході в Тунель, але наразі це було явище не статичне, а динамічне. За секунду ми

пролітали через мільярди світів, і щосекунди їх ставало дедалі більше. Надходив критичний момент, коли за скінченний проміжок часу нам належало проминути нескінченну їх кількість...

— Готуйтеся! — гукнув я, і ми ступили в нескінченність.

Ми провалилися в безодню й досягли її дна. Те, що чекало нас там... Навіть надра наднової зорі видалися б теплою купіллю в порівнянні з тим несамоовитим шаленством стихій, що коїлося навколо нас. У математиці є такий символ: „ ∞ “ — вісімка, покладена на бік, абстракція, що позначає нескінченну величину. Тут ця абстракція ставала реальністю, тут геть усе вимірювалося в символах нескінченності. Тут була точка дотику Порядку й Хаосу, тут Янь та Інь накладалися один на одного, вступаючи в безпосередній контакт. Градієнт ентропії тут був нескінченний, потужність Формотворчих також нескінченна. В один момент Порядок виривав із безодні Хаосу еони і створював світи, а вже наступної миті Хаос знову поглинав їх. Ми бачили, як народжувались і вмирили галактики в мікроподобах Великого Вибуху. Це був перманентний Рагнарок, у якому не було місця ні простим смертним, ні безсмертним чаклунам. Тут була люта боротьба двох стихій на межі, де закінчується їхня влада.

Мій Образ Джерела оберігав нас від неминучої загибелі в цих катаклізмах. Він допоміг нам безперешкодно подолати бар'єр, і за хвилину ми знову мчали звичайним Тунелем повз звичайні світи — тепер уже Серединні, прилеглі до Джерела.

Мої супутники вражено мовчали, приголомшені всім побаченим і пережитим. Я спеціально продовжив наш рух за інерцією, щоб дати їм час опам'ятатися.

— Брате, — нарешті вичавив із себе Брендон; голос його лунав незвично хрипко. — Ти могутній! Без тебе ми не мали б жодних шансів...

— Я знала, що так буде, — сказала Бренда. — Бо була знайома з граничними умовами. А проте... Якщо Бог є, то хай він буде проклятий, що створив таке пекло.

— Бідолашна мама, — тихо мовила Пенелопа.

Відчайдушним зусиллям волі я примусив себе не думати

про Діану і про те, що спіткало її в нескінченності. Оскільки ми вже були в Серединних світах, я скористався Образом Джерела і перемістив нас із Тунелю прямисінько на Землю Артура — у світ, де прожив останні двадцять років і який вирішив назвати на честь свого прадіда. За місцевим часом моя відсутність тривала трохи довше місяця.

Ми опинились на узліссі, в безлюдній місцині, але неподалік від дороги, що вела до замку Каер-Сейлген. Ще напередодні я вирішив, що найкраще з'явитися в Лохлані, на моїх власних землях, де я був повновладним господарем.

Сонце вже стояло на вечірньому прузі. День був по-осінньому прохолодний, дув сильний північний вітер. Бренда негайно поставила обидві свої валізи на землю, видобула з однієї тепле манто й накинула собі на плечі.

— І що далі, Артуре? — запитала Пенелопа, мерзлякувато пощулившись. Брендон люб'язно запропонував їй свою куртку; вона подякувала і вдягла її.

— За півтори милі звідси мій замок Каер-Сейлген, — сказав я. — Але ми не можемо отак зразу переміститися туди. Хоча це чаклунський світ, тут поки невідоме явище тунельного переходу, і якщо ми з'явимося в замку нізвідки, нас, чого доброго, вважатимуть демонами. Тому нам доведеться сісти на старих добрих конячок і в'їхати в Каер-Сейлген належним чином. Правда, сама моя поява разом з вами в цих краях викличе багацько питань, але я тут хазяїн, і ніхто не стане вимагати від мене пояснень.

— Авжеж, — погодився Брендон. — Феодалізм має свої переваги — якщо, звісно, ти сам феодал... Між іншим, Артуре. Формотворчі тут справді „кусаються“. І дуже боляче.

— А я вже встановила контакт, — похвасталася Бренда. — Через Сапфір. Виявляється, це раз плюнути.

Поки Брендон і Пенелопа зосереджено проробляли „це раз плюнути“, сестра поцікавилася:

— А де візьмемо коней? Поцупимо в тутешніх циганів?

— Та ні, обійдемося без конокрадства. Вчора я зв'язувався з Морганом Фергюсоном і попросив його подбати про транспорт. — Я дістав з кишені дзеркальце й зосередився. — Зараз

побалакаю з ним.

Поверхня дзеркальця вкрилася дрібними брижами, потім воно стало матовим і проказало Морґановим голосом:

— Кевін? Ну, нарешті!

Туман розсіявся, і я побачив Ферґюсона. За його плечима була висока спинка шкіряного крісла, а в верхньому правому кутку дзеркальця виднівся край якогось портрета.

— Як справи? — запитав Морґан. — Вже повернувся?

— Так. Зараз я в Лохлані.

— Чому так далеко?

— Бо так треба. Я вже казав, що зі мною будуть родичі, брат і дві сестри. — (Ще коли ми готувалися в дорогу, я вирішив видавати Пенелопу за свою сестру. Було б дуже важко пояснити людям, звідки в мене з'явилася доросла дочка; а крім того, я ще не був готовий розповісти Дейдрі про Діану...) — Поки вони втрьох поживуть у моїх володіннях, а тим часом ми вирішимо, як їх представити в Авалоні.

— Тут нічого вирішувати, — знизав плечима Морґан. — Представимо як є — брат і сестри. Люди вже знають, що ти знайшов рідню.

— Он як! — здивовано мовив я і наблизив дзеркальце до своїх очей, збільшуючи кут огляду. Здогад, що промайнув у моїй голові, виявився вірним: Морґан сидів у Коліновім кріслі, а над ним висів портрет Дейдри з букетом волошок у руках. — Друже! Що ти робиш у королівському кабінеті?

Морґан силувано посміхнувся:

— Зараз це кабінет регента королівства. І я перебуваю в ньому за своєю новою посадою.

Я аж вирячився:

— Що?! Невже Колін...?

— Ні, не вмер. Просто зрікся престолу і зник у невідомому напрямку.

Роззявивши рота, я кілька секунд перетравлював цю звістку. А коли трохи оговтався, мені раптом спало на думку, що тепер між мною та престолом більше не стоїть мій друг Колін, а нового короля, хто б ним не став, я зможу потіснити без

зайвих докорів сумління. Зрештою, я майбутній чоловік Дейдри, єдиної доньки короля Бріана; до того ж, мій прадід був законним правителем Логрісу...

— Коли це сталося? — запитав я.

— Позавчора.

— А чому вчора нічого не сказав?

— Бо був не дуже вдалий момент — ти викликав мене в розпал дебатів на Державній раді. Ми якраз затверджували Колінове зречення і розглядали кандидатуру його наступника. Річ у тім, що за законом це має бути Емріс Лейнстер, проте сам Колін назвав іншу особу — Артура Пендрагона, принца з Дому Світла, нащадка легендарного короля Артура.

Від несподіванки я закашлявся і замалим не впустив своє дзеркальце.

— Моргане, це серйозно?

— Ще б пак серйозно! Учора пізно вночі Державна рада проголосила тебе королем Артуром Другим, а мене призначила регентом на час твоєї відсутності.

— Отакої... — розгублено промимирив я.

— Нам треба поговорити, — вів далі Морган. — І в зручній обстановці. Без дзеркал, по-людськи, віч-на-віч. Давай до мене.

— Не зараз, — сказав я, — згодом. Спершу маю влаштувати рідних. Ти подбав про коней?

— Звичайно. Вони на моїй стайні, в чотирьох найдальших стійлах. Два гарячі жеребці та дві сумирні кобили, відповідно з чоловічими й дамськими сідлами.

— Ух ти! Навіть це врахував.

Морган осміхнувся:

— Радий служити вашій величності і всій вашій царственній рідні.

— Гаразд, — зітхнув я. — Чекай на мене години за три.

Я перервав контакт, сховав дзеркальце в кишеню і подивився на рідних, що стояли неподалік і чули всю нашу розмову. Всі троє задоволено всміхалися. На відміну від мене, їх нітрохи не здивували останні події. Навпаки, їм здавалося ціл-

ком природним і само собою зрозумілим, що я маю посісти трон в Авалоні.

— Мої вітання, братику,— перша озвалася Бренда.— Найгірше тепер позаду. Я ж бачила, як гнітила тебе думка, що доведеться скидати з престолу свого друга. А інакше не випало — раз ти задумав створити Дім, то рано чи пізно мусив потіснити Коліна.

— До того ж,— зауважила Пенелопа,— ідеться про корону нашого предка. А хто з принців Світла не мріяв знайти Істинний Авалон і запанувати в ньому? Ти знайшов його, і Колін, довідавшись про твоє походження, збагнув, що довго на престолі не втримається. Тому й вирішив піти сам.

— З його боку це був розумний вчинок,— підвів підсумок Брендон.— Отже, Артуре, залагоджуй свої справи з короною, а ми не станемо заважати. Поживемо скільки треба в Каер-Сейлгені, будемо досліджувати Серединні світів, словом, не нудьгуватимемо. Правда, дівчата?

Бренда й Пенелопа ствердно кивнули.

— От і домовилися,— сказав я, викликавши Образ Джерела.— Зараз приведу коней, і рушимо в замок.

Розділ 25

Я стояв біля підніжжя пагорба, вкритого ліловою травою, а наді мною мінилося зелене небо Безчасів'я. По пологому схилі до мене наближалася вродлива золотоволоса жінка, моя Снігова Королева, Хазяйка Джерела, Бронвен...

Подбавши про брата з сестрами, котрі зараз відпочивали в затишних спальнях Каер-Сейлгена, я передовсім прийшов сюди, щоб побалакати з Бронвен. Мої відвідини Безчасів'я, скільки б я тут не пробув, у матеріальному світі займуть лише одну мить, але за цю мить я розраховував отримати всю належну інформацію, щоб розмовляти з Морганом на рівних і не дозволити йому лукавити зі мною. Крім того, я почувався втомленим після подолання бар'єра нескінченності і сподівався вволю відіспатися в Безчасів'ї — якщо, звісно, Бронвен не вестиме

себе агресивно. А вона мала всі підстави сердитись — адже через мене її брат зрікся престолу.

Втім, жодних ознак агресивності Бронвен не виказувала. Вона підійшла до мене майже впритул і взяла за руку. Її гарні сині очі промінилися сумом і ніжністю.

Як і раніше, мені защеміло серце, але пристрасті вже не було. З полегкістю я констатував, що криза минула.

— Що ж,— промовила Бронвен з нотками приреченості в голосі.— Від імені Джерела вітаю тебе, Артуре Пендрагон, новий король Логрісу.

— Здрастуй, Бронвен,— сказав я, а відтак прямо запитав: — Що з Коліном?

— Він пішов. Не знаю куди. Але сказав, що більше не повернеться.

— Чому?

— З багатьох причин. І насамперед тому, що довідався, хто ти насправді.

— Від тебе?

— Не зовсім. Я лише підтвердила йому те, що він почув від інших.

— Невже від Дейдри?

— Можна сказати й так. Коли ти подався в Екваторіальні світи до своєї рідні...

— Га! — перебив я її.— Звідки ти знаєш про Екваторіальні світи?

— Я підслухала твою розмову з Дейдрою,— просто відповіла вона.— Розумію, це негарно, але інакше не могла. Я мусила знати про тебе якнайбільше.

— Гаразд, дізналася. А далі?

— Вже на третій день по Авалону, а потім і по всій країні, вперто поповзли чутки, що ти прямий нащадок легендарного короля Артура і тебе теж звати Артур. Мовляв, твій прадід багато сторіч спав сном, схожим на смерть, у таємничій печері, де його сховав Мерлін. Нарешті він зцілився вві сні, прокинувся й пішов у чужі краї. Там одружився, завів дітей, заснував Царство Світла. Згодом ваш рід став такий могутній, що

вирішив знову запанувати в Логрісі. З цією метою тебе ще не-
мовлям віддали під опіку лорда Маркуса Фінігана, щоб ти ріс
і виховувався як справжній логрійський аристократ...

— О Зевсе! І люди повірили в цю маячню?

— Уяви собі, багато хто повірив. Зважаючи на твоє загад-
кове походження, історія досить правдоподібна. А тут ще й
з'явився лист, сфабрикований Фергюсоном...

— Що за лист?

— Буцімто написаний лордом Фініганом незадовго до
смерті й адресований його небожеві Моргану. З цього листа
випливало, що Маркус Фініган від самого початку знав, хто ти
насправді, і фактично був агентом твоєї сім'ї. А перед своєю
смертю він доручив Фергюсону в належний час подбати про
тебе.

— Здуріти можна! — геть розгубився я.

— Між іншим, це був спритний хід. Усім відомо, що Мор-
ган кращий друг Коліна, і коли він, для вигляду поманірів-
шись, врешті визнав факт існування листа, а потім і пред'явив
його, ніхто не наважився звинуватити його в підробці. Навіть
я — хоча достеменно знала, що він бреше.— Бронвен пере-
смикнула плечима.— Власне, яка була різниця, сфальшован-
ний лист чи ні. Головне — що ти справжній. Отож позавчора,
коли військо повернулося з походу, Колін привселюдно ого-
лосив, що нібито звернувся до своєї Сили, і вона підтвердила
твоє походження від короля Артура. Потім він зрікся престолу
на твою користь.

— Цебто вирішив здатися без бою?

— А з ким йому було боротися? З Морганом і Дейдрою, що
змовилися звести тебе на престол? З тобою? Я відразу попере-
дила Коліна, що ти дуже досвідчений чаклун, і в нього немає
шансів здолати тебе в чесному поєдинку. А діяти за прикла-
дом нашого предка Гіломана й повторити його „подвиг“ він
не захотів.

— А ти?

Бронвен подивилася на мене довгим поглядом, потім про-
стягла руку і провела долонею по моїй щоці.

— Ах, любий,— жагуче мовила вона.— Хіба я здатна на це? Та я радше помру, ніж заподію тобі кривди. Відтепер і довіку я буду твоїм вірним янголом-охоронцем.

Від її ніжного дотику, від її пристрасних слів, від її ласкавого погляду мене охопило збудження. Та це було, як висловлювався Морган, лише банальне бажання стрибнути в гречку. Я вже понад місяць не був з Дейдрою...

— Чари розвіялися, Бронвен,— сказав я.— Це вже в минулому.

Вона квапливо забрала руку і аж знітилася.

— Так, я відчуваю. Моя казка скінчилася... дурна казка для дурного дівчиська. Я просто насолоджувалася тим, що тебе вабить до мене, і прогавила слушний час, коли могла скористатися з цього. А тепер пізно...

— Ти ще зустрінеш своє кохання. Своє справжнє кохання.

— А ти і є моє справжнє... моє єдине. Я хочу тебе, лише тебе, ніхто інший мені не потрібен.

— Це дитячий романтизм,— спробував напоумити я її.

— Аж ніяк!— заперечила Бронвен.— Я вже доросла. За моїми підрахунками, мені незабаром виповниться двадцять чотири.

— Правда?— здивувався я.— Ти ухистилася прожити вісім років за п'ять місяців?

— Атож. Ночами я відвідую світи, де час тече дуже швидко. На один мій день в Авалоні в середньому припадає двадцять днів у подорожах. Я багато мандрувала, чимало бачила, вивчила різні мови, прочитала безліч книжок, спілкувалася з розумними й цікавими людьми, а багато чоловіків пропонували мені руку та серце — адже скрізь, крім Логрісу, я буваю у своїй новій подобі.— Бронвен всміхнулася, а на її віях заблищали сльози.— Але я відкидала всі пропозиції — і одружитися, і просто переспати,— бо є на світі той єдиний, для кого я бережу свою невинність.

— Бро...

— Помовч, будь ласка. Ти не розумієш мене... поки не розумієш. Та це нічого, я зачекаю. Колись ти відповіси на моє кохання — якщо не з любові, то з розуміння і співчуття.

— Жалість принизлива, Бронвен,— м'яко промовив я.

— Я кажу не про жалість, а про розуміння. Про те саме розуміння, що невдовзі прийде до тебе. Тоді ти зрозумієш мої почуття і поспівчуваєш мені. Не пожалієш — а саме поспівчуваєш.

З цими словами вона розвернулася й пішла вгору по схилу пагорба.

— Бронвен! — гукнув я.

Вона зупинилась і озирнулася:

— Що?

— Як там Емріс і Еріксон?

Кілька секунд Бронвен мовчала, потім відповіла:

— Емріс мій брат, і я дбаю про нього. А для Еріксона вже почалося пекло за життя. Я саме збираюся подивитись на його страждання. Хочеш зі мною?

Я заперечно похитав головою.

— А дарма, — сказала Бронвен. — Я оселила його у світі, де кожен наступний день схожий на попередній, де небо весь час похмуре, а сонце ніколи не визирає з-за хмар. Еріксон не відчуває ні голоду, ні спраги — їжі й питва в нього вдосталь. Але немає людей, з якими міг би спілкуватися, і немає хлопчиків для його мерзенних забав. До нього приходжу лише я — приблизно раз на рік за його власним часом. У тому світі час минає набагато швидше, ніж у нас, Еріксон поступово старіє, а я щораз з'являюся перед ним така ж молода.

Бронвен пішла далі до вершини пагорба.

„Оце так,“ — подумав я, дивлячись їй услід. — „Винахідливе дівча! У своєму віці додумалася до такої витонченої помсти...“

Я розлігся на траві і блаженно розслабився, але сон ніяк не йшов до мене. Я думав про обіцянку Бронвен, що дуже скоро зрозумію її, і це не давало мені спокою. Адже вона слів на вітер не кидає...

Я думав про Коліна, що поступився мені короною й пішов у невідомість, можливо, тримаючи на мене зло...

Я думав про Морґана і Дейдру, чиїми стараннями став королем...

Я думав про Дану, яка, напевно, була ображена на мене. Бо це з моєї вини вона не стане королевою...

Я думав про мою місію засновника нового Дому, і думав про те, як його назвати — Домом Джерела, Домом Авалона, або ж, без зайвої скромності, Домом Артура. Перебираючи різні варіанти назви, я врешті заснув...

Розділ 26

Мене розбудив виклик через Сапфір.

„Хто?“ — запитав я в напівсні.

„Бренда. Ти в нормі, Артуре?“

„Так, майже виспався.“

„Ага, зрозуміло. Ти так міцно спав, що мені ледве вдалося докликатись до тебе.“

„Я в Безчасів’ї“, — ліниво відповів я. — „Тому ти не могла...“

Аж тут до мене дійшло розуміння ситуації, я остаточно прокинувся й розплющив очі. Я не побачив над собою мінливого неба Безчасів’я; натомість розгледів у присмерках балдахін, а роззирнувшись, переконався, що лежу на застеленому ліжку в Дейдриній спальні. Крізь фіранки на вікнах пробивалося місячне світло...

— От холера! — вилаявся я вголос.

„Що сталося?“ — стурбовано запитала Бренда.

„Власне, дрібниці. Тільки й того, що змусив Морґана чекати... До речі, котра година?“

„Пів на одинадцяті.“

„Чарівно! Як там Пенелопа і Брендон?“

„Ще сплять. Мабуть, не прокинуться до ранку. Стрибок через нескінченність дуже вразив їх.“

„А тебе?“

„Також. Але я врівноважена дівчинка, мене не просто вибити з колії. Я вже відпочила, почувуюся свіженькою, оце зараз повечеряю і гайну знайомитися з тутешніми населеними світами.“

„Не зникай надовго,“ — попередив я. — „Бо хвилюватимуся.“

„Все гаразд, Артуре, вранці повернуся.“

Ми попрощалися і перервали зв'язок. Я встав з ліжка, викликав Образ Джерела і запалив у канделябрах свічки. Потім дістав сигарету, закурив і став думати.

Що ж трапилося, хай йому грець? Я заснув у Безчасів'ї й розраховував гарненько виспатися, не втративши ані секунди в матеріальному світі. Але прокинувся в Дейдриній спальні лише наприкінці доби, причому спав так міцно, що не реагував на виклики Морґана — а він, певна річ, неодноразово намагався зв'язатися з мною.

Схоже, це штучки Бронвен. Мабуть, вона повернулася, побачила, що я сплю, розсердилась і сказала: „Ти нехтуєш мене, бо любиш Дейдру? То забирайся спати до неї!“ — І я забрався...

Двері тихо заскрипіли, розчинилися, і в кімнату ввійшла чарівна рудоволоса дівчина в розкішній вечірній сукні з синього оксамиту. Я не гаяв ні секунди — тут-таки кинувся до неї, схопив її в обійми і припав спраглими вустами до її солодких вуст. Вона розгубилася, а проте ніжно й палко відповіла на мій поцілунок.

А за мить я відсахнувся й ніяково проказав:

— Перепрошую, Дано... Я думав, це Дейдра.

Я збрехав, і Дана зрозуміла це. Я відразу впізнав її, щойно вона ввійшла, але вже не міг стриматися. Я втратив над собою контроль, коли побачив її. Я геть утратив розум!..

Цілу вічність ми стояли, розгублено дивлячись одне на одного. До дійсності мене повернув горілий запах. Озираючись, я побачив, що навколо сигарети, яку впустив, коли кинувся до Дани, почав жевріти килим. Я швидко затоптав жарини, а недопалок переправив мікро-тунелем у найближчу помийну яму. Тим часом Дана зачинила двері.

— Даруй, я не знала, що ти вже повернувся, — сказала вона. Якось само собою ми перейшли на ти, хоча раніш для наших стосунків була характерна зайва офіційність.

— Шукаєш Дейдру? Її тут немає.

— Знаю. Зараз вона дає бенкет на честь іноземних послів, що прибули засвідчити повагу майбутній королеві Логрісу.— Дана сумно всміхнулася.— Ще три місяці тому я влаштовувала такий самий бенкет.

— Мені шкода, що так сталося,— винувато сказав я.

Дана хитнула головою:

— Я не ображаюся, Кевіне... чи Артуре? Як тепер тебе називати?

— Як хочеш. Мені байдуже.

— І все-таки ти Артур. Король Артур...— Дана пройшла вглиб кімнати й сіла в крісло біля вікна.— Знаєш, це звучить так незвичайно.

— Розумію. Коли я народився і батько вирішив назвати мене Артуром, родичі були проти. Для них це ім'я асоціювалося лише з однією людиною — з великим королем, засновником нашого Дому.

— А в нашому роді цього імені боялися. Як вогню, як дурної прикмети, як пристріту. Коли хтось із кімрійських лордів називав свого сина Артуром, ми, Лейнстери, сприймали це як виклик, як демонстративну непокору королівській владі.

Ми замовчали. Дана блукала поглядом по спальні, а я замилювано дивився на неї. Мій потяг до Дани не мав нічого спільного з тою похитливою жагою до Бронвен, що мучила мене все літо. Зараз у мені домінувала ніжність. Я хотів бути поруч з нею, чути її мелодійне контральто, що часом збивалося на хлоп'ячий тенор, дивитися на неї — як вона ходить, як сидить, як схиляє набік голову, коли щось каже, як невимушено поправляє сукню, як прибирає з обличчя свої непокірні кучері...

— Якось негарно вийшло,— нарешті сказала Дана.— Мабуть, Дейдра не знала, що ти тут. Інакше попередила б мене.

— Ви ночуєте разом?— здогадався я.

— Вже два тижні. Злі язики почали пліткувати, що Дейдра знову взялася за старе і за твоєї відсутності плутається з Фер'юсоном. Тож вона попросила мене спати з нею.

— А чому тебе? Вас не назвеш задушевними друзями.

— Саме тому Дейдра звернулася до мене,— пояснила Дана.— І плітки негайно припинилися. Всім відомо, що я б не стала покривати її походеньки.

— Ясно,— сказав я і присів на край ліжка.— Але іншого не розумію. Чому ви з Дейдрою, даруй на слові, як кішка з собакою?

— Швидше як дві гримучі змії,— уточнила вона.— Торохтимо й кусаємося. Щиро хочемо налагодити дружні стосунки, та ніяк не вдається. Щовечора миримось, обіцяємо більше не сваритися, клянемось у вічній дружбі — але з ранку все починається знову. Перше, що ми робимо, прокинувшись, це знаходимо привід для чергової сварки.

Ні, подумав я, розумом жінок ніколи не збагнути, і судити їх за чоловічими мірками так само безглуздо, як вимірювати довжину кілограмами. При всьому своєму раціоналізмі, розсудливості та практичності, вони геть-чисто відкидають звичайну логіку, протиставляючи їй щось зовсім несосвітненне і недосяжне для чоловічому розумові — так звану логіку жіночу.

— Я б хотів, щоб ви подружилися,— ввічливо сказав я.— У вас так багато спільного.

— Та вже ж,— з гіркотою погодилась Дана.— У нас багато спільного. Аж занадто. Спершу був Колін, що душі не чув у Дейдрі, а я бігала за ним як дурненька. Згодом з'явився ти...

Моє серце знову занило. Колись, іще підлітком, я мріяв стати серцеїдом, марив про те, як жінки навперебій чіплятимуться мені на шию. Згодом я добряче погуляв, щоправда, недовго, бо одного чудового дня несподівано виявив, що Діана, моя маленька тітонька, стала дорослою жінкою, і я закохався в неї без пам'яті. А потім... Потім усе пішло шкереберть. Я втратив пам'ять і втратив Діану, а мої дитячі мрії, мов гротеск, втілилися в образі трьох дівчат, ладних через мене видряпати одна одній очі.

— Не надавай цьому значення, Дано,— м'яко мовив я.— Це лише чари, якийсь супутній ефект від взаємодії Знаків.

— Я розумію,— сказала вона, розгублено дивлячись повз мене.— Але... Знаєш, я справді любила Коліна. Нехай і по-ди-

тячому, це неістотно. Головне, що любила його. А коли з'явився ти... Мені ти одразу сподобався — та не більше того. Ти подобався мені так само, як подобався Морган Фергюсон і деякі інші знайомі. Це ще нічого не означає, це просто симпатія. А от коли ти ввійшов у Ворота, зі мною щось сталося, у мені щось зламалося. І річ не в тому, що зараз мене вабить до тебе; зрештою, це минеться, щойно чари розвіються. Але водночас це вбило моє кохання до Коліна... Тільки не подумай, що я звинувачую тебе. Навпаки, я маю ще подякувати, що ти піддав мої почуття випробуванню, якого вони в результаті не витримали. Зазвичай іспит для кохання починається в шлюбі, коли вже пізно щось міняти, і слава богу, що я уникла такої долі. Тепер я вільна і не шкодую про втрачену корону, яку майже тримала в руках.

— Зовсім не шкодуєш?

— Нітрохи... А втім, ні, брешу. Мені таки прикро.

— А якщо я запропоную тобі корону? — раптом вихопилося в мене.

Це було так несподівано для нас обох, що ми кілька секунд приголомшено дивились одне на одного. Першою опам'яталася Дана:

— Це дурниці, Артуре. Ти ж не серйозно запропонував?

— Ні, не серйозно, — відповів я, все ще не в змозі повірити, що я так сказав.

А наступна думка, що майнула в моїй голові, була вже просто непристойна. Звісно, я не мав наміру висловлювати її вголос, але тут перехитрив самого себе, дозволивши Дані *почути* те, про що лише подумав.

Вона подивилася на мене з таким нещасним виглядом, ніби я запропонував їй коробку шоколадних цукерок, від яких вона мусить відмовитися, бо береже свою фігуру.

— Я б погодилася, — повільно мовила Дана, — коли б не Дейдра. Якби ти був вільний, я б прийняла твою пропозицію у сподіванні, що наші любовні стосунки згодом переростуть у справжнє кохання. Але в тебе є Дейдра, а я надто високо ціную себе, щоб стати твоєю жінкою номер два, хай навіть ти — правнук великого Артура.

Я збентежено опустив очі:

— Вибач, Дано. Це все через камені. Часом я стаю геть дурний.

— Я теж,— чесно визнала Дана. А трохи помовчавши, додала: — У нас вийшла дуже відверта розмова.

— Так,— кивнув я. — А раніше ти уникала мене.

— Бо ти тримався зі мною надто сухо.

Ми обмінялися усмішками.

— Я рада, що ти повернувся, Артуре,— сказала Дана.

* * *

Коли Дана пішла, я дістав дзеркальце й зосередився, викликаючи Морґана. За кілька секунд у моїй голові почувся його голос:

„Припини пищати!“

„Га!“

„Чорт! Твоє дзеркальце пищить у моїй кишені.“

„Ага!“ — сказав я і послабив концентрацію.

„Тепер нормально,“ — сказав Морґан. — „От невдача, друже! Зараз я розкланююся з послом Піднебесної.“

„Тоді я...“

„У кабінеті Коліна. За чверть години.“

„Домовилися.“ — Я перервав контакт, сховав дзеркальце й викликав Образ Джерела. Наступної секунди я вже стояв посеред просторого кабінету, де було багато книжок і стародавніх фоліантів на полицях, а також великий дубовий стіл і портрет Дейдри на стіні між двома вікнами.

Я сів у крісло під портретом, закурив і став чекати Морґана. Аж раптом дещо згадав і голосно промовив:

— Бронвен, якщо збираєшся слухати нашу розмову, то раджу зайнятися іншими справами. — Потім показав ключові слова надійного закляття проти підслуховування; ці чари жодним чином не можна було обійти — а лише зруйнувати.

Морґан прийшов, коли я курив уже третю сигарету. Він зачинив двері, усміхнувся і сказав — але не те, чого я чекав:

— Теж палиш?

Я зітхнув:

— Ну от, знову не вгадав. Думав, що спершу ти зробиш за-уваження з приводу захисних чарів.

— Я їх помітив. Гарні чари, дуже хитрі.

Ми потисли один одному руки. Потім Морґан пригостився сигаретою з моєї пачки і всівся в крісло праворуч стола.

— Дейдра скоро прийде, — повідомив він. — Бенкет уже закінчується. А поки я в загальних рисах змалюю тобі ситуацію.

— В загальних рисах мені відомо, — відповів я. — І про казочку, яку ви з Дейдрою вигадали, і про сфабрикований лист Маркуса Фінеґана. Бронвен розповіла.

— Зрозуміло, — кивнув Морґан. — Тому ти й не прийшов до мене за поясненнями, а подався до Дейдри відсипатися.

— То ви знали, де я? А Дана сказала... — я затнувся й почервонів

Морґан підозріло втупився в мене:

— Ти бачився з Даною?

— Ну... власне, так. Вона прийшла в спальню, бо Дейдра не попередила, що...

— Де ж пак! — перебив мене Ферґюсон. — Дейдра при мені сказала їй, що ти вже повернувся.

— Мабуть, Дана не зрозуміла.

Морґан пирхнув і закотив очі.

— Але ж ти йолоп, Кевіне, хоч і король! — промовив він із сердечністю, що ніяк не в'язалася зі змістом його слів. — От давай я вгадаю: Дана прийшла сама, без покоївки, хіба ні?

— Так. — До мене вже починало доходити. — Її ніхто не супроводжував.

— От бачиш! Вона все чудово зрозуміла і здогадалася, де ти. Тому й пішла завчасно з бенкету — щоб побачитися з тобою. Сподіваюсь, між вами нічого не було?

— Нічого такого, — відповів я збентежено. — Ми просто розмовляли.

— Але не думаю, що про погоду.

— Не про погоду. — Я трохи повагався, а потім переказав Морґанові нашу розмову, не згадавши хіба про надто палку зустріч.

Коли я замовк, він важко зітхнув:

— Ускочив ти в халепу, Кевіне. В одному Дана була з тобою щира: ти опинився в лігвищі двох гримучих змій. Гарненьких, руденьких, зеленооких — і дуже кусючих. Коли на тебе претендують дві такі дівчини, а ти й сам не знаєш, котрій з них віддати перевагу, то кепські твої справи.

— Перестань, Моргане, — поморщився я. — Не драматизуй ситуацію. Мої з Даною проблеми — через камені. Ми обоє це усвідомлюємо.

Фергюсон так подивився на мене, ніби чекав, що я ось-ось маю перекинутися на віслюка.

— Цікаво, — спроквола мовив він. — У вашій сім'ї всі такі інфантильні телепні, чи це через твоє подвійне дитинство? Невже ти раніше нічого не помічав? Ти впав Дані в око задовго до тієї пригоди з каменями — тому вона й уникала тебе, щоб не видати своїх почуттів. Її проблеми з Коліном виникли не після того, як ти пройшов у Ворота, а набагато раніше. Фактично від першої твоєї появи в Авалоні.

— Але ж Дана казала...

— Мало що вона казала! Ніколи не вір жінкам, надто якщо вони самі називають себе гримучими зміями.

Я пильно придивився до Морґана:

— Друже! Але ж ти злий, як чорт.

Фергюсон підібгав губи і довго мовчав.

— Твоя правда, — врешті зізнався він. — Я справді злий на тебе, хоча й розумію, що ти ні в чому не винен. Мені завжди подобалася Дана, і я дуже шкодую, що вона не народилася років на п'ять або десять раніше... Знаєш, — повідомив він довірчим тоном, — в душі я давно хотів, щоб Дана розлюбила Коліна. Думаю, з нас вийде чудова пара, навіть попри нашу різницю у віці.

— Хочеш розлучитися з дружиною?

— Рано чи пізно це станеться, — скрушно відповів Морґан. — Зрештою, я сподіваюся прожити довго, дуже довго... — При цьому він значуще глянув на мене. — І не хочу провести своє довге життя в тому пеклі, на яке прирекли мене в юності батьки.

— Розумію... Отже, ти маєш Дану на прикметі?

— Маю, і врахуй це. Якщо надумаєш звабити її...— Тут він розгублено замовк. Я з подивом завважив на його обличчі безпорадний вираз.— Ти мене дуже засмутиш, Кевіне. Дана чарівна дівчина і заслуговує кращої долі, ніж бути чиеюсь коханкою. Навіть коханкою короля.

Саме цієї миті почувся приглушений захисними чарами стукіт у двері. Мені навіть не довелося загострювати свої відчуття, аби зрозуміти, що це була Дейдра.

— Можеш поцілувати її,— сказав Морган.— Я не сором'язливий.

Розділ 27

Коли Дейдра ввійшла, я дослухався Морганової поради, і наша перша зустріч після тривалої розлуки ознаменувалася ніжним поцілунком. Фергюсон дивився на нас із доброзичливою усмішкою. Він щиро бажав нам щастя — і не без користі для себе.

Потім я всадовив Дейдру в крісло, сам сів поруч неї на стілець і сказав:

— Отже, тепер комітет з реставрації Пендрагонів у повному зборі.

— Не в повному,— зауважив Морган.— Бракує архієпископа. В розробці наших планів він участі не брав, але активно підтримував нас.

— З якого дива?— запитав я.— Церква ж намагається стояти осторонь політики.

— Наразі вона порушила свій принцип нейтралітету. Монсеньйор Корун МакКон мітить на патріаршу тіару — а ти, як живе підтвердження його тези про множинність світів, значно підвищуєш його шанси стати наступником нинішнього вселенського патріарха.

— Гарзд, приймається. Далі, Дейдрині мотиви,— я лагідно всміхнувся їй,— мені цілком зрозумілі. А ти що скажеш у своє виправдання, Моргане?

— Ти мій друг.

— Колін також твій друг.

— Тим більше. Він ніколи не прагнув корони, влада обтяжувала його. Я аж ніяк не стверджую, що Колін виявився нездарним королем, просто це — не його стихія. Він учений, а не правитель; йому миліше корпіти над книжками і проводити алхімічні досліди, ніж керувати державою.

— Виходить,— скептично промовив я,— ти діяв безкорисливо.

— Я цього не казав. У мене є свій великий шкурний інтерес. Леді Дейдра розповіла мені про чаклунські Доми Володарів Екватора, і я одразу збагнув, що ти захочеш створити такий самий Дім у нашому світі. Аби не конфліктувати з Коліном, ти міг розпочати його будівництво з якоїсь іншої країни — а це мене ніскільки не влаштовувало. Як логрієць, я хочу, щоб основою нового Дому став Логріс, а його столицею — Авалон. Зрештою, це твоя прабатьківщина.

— Ясно... А проте ви дуже ризикували, форсуючи події. Якби Колін став опиратися, у країні спалахнула б громадянська війна.

— Це було виключено,— похитав головою Морган.— Тебе підтримала церква в особі архієпископа. Потім простий народ — здебільшого кімрійці. Коли стало відомо, що ти правнук легендарного Артура, цебто їхній одноплемінник...

— Це не зовсім так,— перебив я.— Моя мати із Дому Сутінків, а отже, за тутешніми мірками, я наполовину атлант.

— То вже дрібниці,— озвалася Дейдра.— Я нітрохи не схожа на кімрійку, проте народ вважає мене своєю, бо моя мама була з давнього кімрійського роду.

— Кімрійці складають лише дві третини населення Логрісу,— зауважив я.— А як же інші, наприклад, скотти?

— У переважній більшості вони також шанують пам'ять твого прадіда,— відповів Морган.— І до речі, я чистокровний скотт.

— Насамперед, ти аристократ і чаклун. А це окрема каста.

— У тім-то й річ. Навіть якщо представники інших народностей Логрісу будуть незадоволені поверненням на престол короля з Пендрагонів, то в громадянську війну це не ви-

ллеться, бо в них не знайдеться впливових вождів. Жоден чаклун не виступить проти тебе.

— Ти впевнений?

— Ще б пак! Уся наша чаклунська знать куплена з бебехами.

„О боги!“ — вжахнувся я, а Морґан тим часом вів далі:

— З достовірних джерел стало відомо, що ти знаєш секрет обряду Причастя, що дає чаклунам та відьмам небачену могутність і вічну молодість.

— О боги! — сказав я вже вголос. — Саме цього я й боявся.

Дейдра запитливо глянула мені в очі:

— Що сталося, Кевіне? Невже ти хотів це приховати?

Я промовчав, охоплений злістю й відчаєм. Тепер я зрозумів, чому Колін так швиденько зрікся престолу і чкурнув світ поза очі.

— Але ж це аморально, — знову заговорила Дейдра. — Не можна позбавляти людей можливості прожити довше, ніж вони живуть зараз. Хай навіть це стосується не всіх, а лише небагатьох, кому пощастило народитися з Даром. Ти ж сам казав, що члени Домів вишукують у різних світах непробуджених чаклунів та відьом, щоб провести їх через обряд Причастя. Я не розумію...

— ОТОЖ-БО Й ВОНО, ЩО НЕ РОЗУМІЄШ! — люто вигукнув я, схопився зі свого місця і став міряти кроками кімнату. — ВИ ОБОЄ НЕ РОЗУМІЄТЕ! ВАМ ПРОСТО НЕВТЯМКИ, ЯКУ ДУРНИЦЮ ВИ УТНУЛИ!

Морґан і Дейдра розгублено дивилися на мене, приголомшені таким спалахом гніву. Я підійшов до крісла під портретом і бухнувся в нього. Зо хвилю ми мовчали, нарешті Морґан обережно запитав:

— То що ж за дурницю ми утнули?

Я мало знову не скипів, та все ж стримався і почав пояснювати:

— Це правда, ми шукаємо у світах непробуджених чаклунів та відьом, щоб залучити їх до своєї спільноти. Нас дуже мало, і ми цінуємо кожен новий Дар...

— То чому ж ти... — почав був Морґан.

— Помовч! — загарчав я на нього. — І слухай уважно. Отож, нікому достеменно не відомо, як виник поділ людства на чаклунів і необдарованих. Існують гіпотези випадкової мутації, закономірного еволюційного стрибка або божественного втручання. Та хоч там як, а факт залишається фактом: у світах простих смертних час від часу з'являються люди з чаклунським хистом. Як правило, їхній Дар помирає разом з ними, оскільки шлюби між чаклунами й необдарованими здебільшого безплідні. Але в украй рідкісних, майже неймовірних випадках поодинокий Дар не гине, а виживає й розмножується. В результаті виникає цивілізація, де поряд із простими смертними живуть непробуджені чаклуни й відьми. Вони мають такі-сякі магічні здібності, усвідомлюють свою відмінність від решти людей і надають перевагу екзогамії, бо вже помітили, що в змішаних сім'ях майже ніколи не буває дітей. За переказами, у прадавні часи чаклуни в одному з таких світів отримали владу над Формотворчими і заснували перший Дім Володарів. Ніхто не знає, що то був за Дім. І він, і Доми, що постали слідом за ним, зникли невідь скільки тисячоліть тому, під час одного з багатьох Раґнароків, і пам'ять про них не збереглася — за винятком хіба туманних і суперечливих легенд... Та годі про минуле, повернімося до сучасності. Світи з невеликими чаклунськими громадами, від кількох сотень до кількох тисяч душ, виявляють у середньому раз на тридцять — сорок років. І тоді Дім, якому належить ця знахідка, отримує приток свіжої крові. А буває, хоч і вкрай рідко, знаходять світи, де мешкають десятки та сотні тисяч чаклунів, що утворили стійку спільноту. За останні чотири тисячі років були виявлені всього три такі численні громади, і дві з них були розграбовані — цебто їх членів переманили до себе інші Доми. І лише в одному випадку вдалося запобігти розграбуванню і створити новий Дім. Це зробив мій прадід Артур, що заснував Царство Світла. Так само — і тут, Морґане, ти правильно здогадався, — я задумав створити Дім на батьківщині мого предка, в цьому світі. Проте ви з Дейдрою гранично ускладнили моє завдання, пообіцявши всім тутешнім чаклунам та відьмам безсмертя.

— А хіба так не буде?

— Звичайно, буде. Але не зразу. — Я сердито подивився на Морґана. — Ще чверть години тому ти назвав мене інфантильним телепнем. А хто ж тоді ти? Адже тобі відомо, скільки клопоту завдає навіть ваше часткове пробудження Дару. А що вже казати про справжнє пробудження — яке дає владу над фундаментальними силами природи! Невже ти гадав, що я зберу всіх чаклунів у одному великому соборі й роздам їм Причастя, як священник роздає парафіянам хліб з вином?

— Ми не обіцяли, що це станеться за один день, — зауважив Ферґюсон. — Ми...

— Це розтягнеться на роки! — жорстко відрубав я. — Наразі я маю лише трьох помічників — сестер та брата. Припустімо, ми проведемо через Причастя найдосвідченіших і наймайстерніших чаклунів та відьом — тебе і твоїх магістрів. Я впевнений, що з вами не доведеться панькатися, ви й самі зможете дати собі раду з Формотворчими. Але ж інших треба навчати, за ними треба наглядати, щоб вони не накоїли лиха. І таких — дев'яносто дев'ять відсотків. Де я візьму вчителів для них? Саме тому я хотів тримати це в таємниці — рік чи півтора, доки зберу надійну команду, ядро нового Дому. Лише тоді, маючи підтримку сотні чаклунів, що цілком опанували Формотворчі, можна розпочати масове запричащення рядових членів чаклунської громади.

— А якщо, — несміливо запропонував Морґан, — взяти цих найдосвідченіших і наймайстерніших, дати їм Причастя й відправити в інший світ, де час іде дуже швидко — скажімо рік за кілька днів, щоб там вони опанували Формотворчі. Таким чином, за якийсь тиждень ти вже матимеш те саме ядро нового Дому.

Я похитав головою:

— Нічого не вийде. У світах з надто швидким плином часу Формотворчі дуже нестабільні, новачку їх не приборкати. Навіть такий талановитий чаклун, як ти, зможе впоратися з ними не раніше ніж після річної практики в нормальних умовах.

— Але ж Колін...

— Він адепт Джерела, — відповів я. — А це інша річ. Його

Образ стабільний у будь-якому потоці часу. А Формотворчі — ні. Ось у чому біда, Морґане. Коли стане відомо про моє повернення, всі тутешні чаклуни кинуться до мене, вимагаючи Причастя — зараз і негайно. А якщо я оголошу про відстрочку щонайменше на рік, мене звинуватять в шахрайстві. Або навіть гірше — запідозрять у тому, що я збираюсь подарувати вічну молодість і могутність лише обраним. У будь-якому разі спалахне бунт, і мені доведеться придушувати його. Моє царювання почнеться з кровопролиття.

Ферґюсон опустил очі.

— Кевіне,— промовив він голосом, сповненим розгубленості й каяття.— Накажи відрубати мою дурну довбешку.

— Це не допоможе,— відповів я.— Тільки й того, що однією дурною довбешкою стане менше.

Дейдра жалісливо глянула на мене:

— Що ж нам робити?

Трохи подумавши, я сказав:

— Є один варіант: відправити всіх нетерплячих на навчання в дружні Доми. Там охоче приймуть учнів, причому в необмеженій кількості, бо сподіватимуться переманити їх до себе. І багатьох таки переманять, особливо молодь, яку зачарує велич та пишнота тисячолітніх Домів. Юнаки там швидко одружаться, дівчата повиходять заміж, і ми втратимо ціле покоління.

— Кепський варіант,— підсумував Морґан, аж раптом очі його зблиснули: — Стривай-но! А якщо зробити навпаки — не відправляти учнів, а запросити вчителів?

Я кивнув:

— Саме про це я й думаю. Але тут є певна небезпека. Мій прадід Артур так і вчинив — наwerbував близько двох сотень помічників з інших Домів, щоб вони допомагали йому в розбудові Царства Світла. Саме ці люди склали кістяк новоствореного Дому, захопили в ньому майже всі провідні посади, стали найвищими достойниками держави. Така ситуація збереглася й дотепер — на добрих вісімдесят відсотків верхівка Дому Світла складається з нащадків Артурових соратників, фактично, чужинців. Це завжди було причиною внутрішньо-

політичної напруги, часом призводило до серйозних конфліктів. І мій прадід, і дід, і батько намагалися зарадити цій проблемі, виправити становище, але було вже запізно — суспільство довгожителів дуже інертне й консервативне за своєю природою, воно опирається будь-яким змінам. Я не хочу повторити помилки свого предка й тезки; ключову роль в нашому майбутньому Домі мають відігравати тутешні чаклуни й відьми.

— Це правильно,— погодився Морган.— Отже, прийшли вчителі відпадають?

— Подивимося,— сказав я. Мені якраз спала на думку одна ідея, проте я вирішив не квапитися й гарненько обміркувати її.— А поки я придумав, як вигадати час. Рік не рік, але кілька місяців точно.

— І як?

— Скажу, що опанування Формотворчих потребує ретельної підготовки, і роздам усім претендентам книжки, які вони мають вивчити. Наші чаклуни — люди здебільшого освічені, дуже цінують знання і сприймуть це як належне. А до Причастя допускатиму лише після суворих іспитів — і насамперед тих людей, що мені потрібні.

— Ха! — просяяв Морган.— Хитро задумано! Так ми вигдаємо навіть більше ніж рік.

— Сумніваюся. Мине кілька місяців, і перші запричащені збагнуть, що наукова підготовка хоч і корисна, але не конче необхідна.

— Не біда. Це будуть вірні люди, вони мовчатимуть.

— Можливо,— погодився я, втім, без особливої впевненості.

А Дейдра з полегкістю зітхнула:

— Я знала, Артуре, що ти знайдеш вихід.

Я запитливо глипнув неї:

— Ти назвала мене Артуром? То хто ж я для тебе?

— Важко сказати. Я плутаюся відтоді, як довідалася про твоє минуле. Подумки я вже давно називаю тебе Артуром.

Ми обмінялися усмішками.

— Ну, гаразд,— сказав я.— Кризу ми трохи відстрочили. Тепер треба вирішити, як і коли мені постати перед підданими.

— Про це ми вже думали,— відповіла Дейдра.— Нашій чаклунській знаті відомо, що відстань для тебе не проблема. Але щоб не шокувати простий народ раптовою появою, тобі краще прибути в Авалон як звичайній людині.

— Атож,— кивнув Морган.— Давай зобразимо все так, ніби ти повертаєшся з далекого Царства Світла. Почнеш з якоїсь країни, де ще не знають, що ти король.

— Наприклад, з Лохлану,— запропонував я.— У Каер-Сейлгені ніхто не називає мене „ваша величність“.

— Отже, вирішено,— сказав Фергюсон.— Поплиवेश по річці в Авалон. Гарна ідея.

Я зустрівся з замріяним поглядом Дейдри.

— Пам'ятаєш?..— тихо мовила вона.

— Так, любя,— відповів я.— Чудово пам'ятаю. Це була незабутня подорож.— І вже подумки додав: „Наш медовий місяць.“

Дейдра почула мене.

Розділ 28

— Це до болю нагадує мені верхів'я Міссісіпі,— замислено проказав Брендон, що сидів поруч із мною на лаві біля борта корабля.— Штат Мінесота, Земля Хіросіми.

Був ранок другого дня нашої подорожі по річці Боан. Погода була паскудна, небо запнули хмари, віяв холодний вітер з півночі, але дощу, на щастя, не було.

Я відвів погляд від блокнота, куди записував одні імена, а інші викреслював, і подивився на брата.

— Це і є Міссісіпі. Тільки в цьому світі такого слова ніхто не чув, бо тут ніколи не було індіанців.

— Правда?— мляво сказав Брендон.— Я не знав.

— Річ у тім,— став пояснювати я,— що тут аналог Берингової протоки дуже широкий, і азійські племена не змогли

подолати її. Тож Логріс до появи європейців залишався незаселеним.

Брендон мугикнув:

— Ти не зрозумів мене, Артуре. Я від самого початку взяв собі в голову, що Логріс — це Британія, а Лохлан знаходиться десь у Шотландії. — Він зняв з голови картатий берет з бомбоном і скептично подивився на нього. — Спрацював старий стереотип: Артур, король бриттів.

— А де твої вуха були... — почав я, але потім згадав, що в той час, коли я розповідав Бренді й Пенелопі про географію Землі Артура, Брендонів вуха були на Землі Хіросіми, де він обдзвонював знайомих психологів, щоб передоручити їм своїх пацієнтів. — Хіба ти не знаєш, що більшість дослідників легенд раннього артурівського циклу давно дійшли висновку, що Логріс — це аналог північноамериканського континенту?

— Ніколи цим не цікавився, — відповів брат. — Можливо, через те, що це був Брендин коник. Ми намагаємося бути різними. — Він зробив паузу і з гіркотою додав: — Але нічогісінько в нас не виходить.

Як я вже встиг переконатися, тісний емоційний зв'язок між Брендонем і Брендю обтяжував їх обох — та разом з тим вони були б дуже нещасні, якби ці узи раптово розірвалися. Цілком можливо, що тоді б вони просто збожеволіли від внутрішньої самотності — тієї самотності, що є нормальним станом для всіх людей, крім таких унікумів, як близнюки. Я одночасно жалів їх і заздри їм.

— Отже, — по нетривалій мовчанці озвався Брендон. — Логріс, це аналог Америки?

— Північної, — уточнив я. — А тутешня Південна Америка називається Атлантидою і населена переважно вихідцями з Греції та Італії. Обидва континенти були відкриті майже одночасно, дванадцять сторіч тому: Логріс — кымрійськими мореплавцями з Уельсу, Атлантида — візантійцями. Першими колонізаторами Логрісу були кімри-валійці, згодом до цього процесу долучилися інші британські племена, а також кельти з Галлії, скандинави та германці всіх мастей. В часи короля Артура в Логрісі існувало понад десяток держав, а дві найбіль-

ші з них — власне Лоґріс, населений переважно бриттами, і германо-скандинавський Ґотланд — вели непримиренну боротьбу за сфери впливу. Ворогували між собою й самі кельти. Заслуга нашого прадіда полягала в тому, що він об'єднав усіх вихідців з Британії в єдину державу, і це дозволило Лоґрісові стримати експансію германців і скандинавів на південь.

— А потім свої ж кельти скинули його з престолу,— меланхолійно зауважив Брендон.— І мало не вколошкали.

— І слава богам,— сказав я.— І що скинули, і що не вколошкали. Завдяки цьому він потрапив до Екватора й заснував Дім Світла. Зрештою, тільки через підступництво Гіломана Лейнстера ми з тобою з'явилися на світ. А що ж до Лоґрісу, то він все одно залишився могутньою державою, хіба що верховну владу в ньому захопили скотти.

Брендон знову глянув на свій берет і глибокодумно вирік:

— Добре, що спідниці вийшли з моди.

— У Лохлані й у сусідніх графствах кілти ще носять.

— Тут розмовляють ґельською мовою, і це виглядає природно. Зате в Авалоні вся знать говорить кімрійською, а хизується в шотландських костюмах. Кумедно.

— Не набагато кумедніше, ніж шотландці, що розмовляють англійською,— заперечив я.— Куди більше мене вражає одержимість нашого прадіда, що нав'язав Царству Світла свою рідну мову. Знаєш, раніш мені це здавалося природним, але тепер моє друге „я“ на ім'я Кевін МакШон диву дається. Адже скотти теж хотіли змусити весь Лоґріс розмовляти ґельською, але їх було замало, і в результаті вони самі перейшли на кімрійську. А тут один чаклун, хай і надзвичайно могутній, щойно зійшовши на престол, заявляє своїм новим підданим, що вони мають користатися його мовою. Як не смішно, це йому вдалося.

— От і добре, що вдалося,— сказав Брендон.— Інакше нам довелося б писати справа наліво якісь карлючки.

Я розсміявся:

— Але ти сноб, братику!

Він вимушено всміхнувся мені у відповідь:

— Аж ніяк. Просто зараз у мене кепський настрій.

— Чому?

— Бо втомився байдикувати.

— То займися чимсь корисним.

Брендон зітхнув:

— Мені ліньки. Не хочу нічого робити, хочу просто відпочити. Ти старший за мене, Артуре, але ти не уявляєш, як це — прожити десять років у постійній напрузі. Наша мама... Я її дуже люблю, та вона аж надто турботлива. Так піклувалася про моє благо, що не давала мені ані хвилини спокою. А моє благо вона трактувала однозначно — ти розумієш як саме. Тепер я дозволив собі розслабитися. Я нічого не роблю, ні про що не думаю.

— Зовсім ні про що? — хитро примружившись, запитав я. — Навіть про одну чарівну дівчину з Авалона?

Наступні кілька секунд я спостерігав, як братові щоки спочатку рожевіють, а потім стають яскраво-червоними.

— А що... як ти здогадався?

— З Брендиної поведінки. Останніми днями вона знай розпитувала мене про Дану. І, певно ж, на твоє прохання.

— А от і ні. Я її не просив. Просто вона відчула... е-е, мій інтерес.

— Але ж ти бачив Дану лише один раз, — зауважив я. — Та й то через зачаровану калюжу. Як це ти вклепався?

— Сам не збагну, — сумовито відповів Брендон. — Це, що називається, з першого погляду. Ба навіть не погляду, а... з першої думки. Не знаю, як це трапилося — чи ти щось наплутав, коли чарував дзеркало, чи вона невміло з ним поводитися, — але в ту мить, як ти отримав виклик, я на секунду відчув її присутність. Не просто почув адресовані тобі думки — контакт був набагато глибший. Я доторкнувся до самої її істоти.

— Ого! — приголомшено мовив я. — І ти... тобі нічого...

— Анітрохи. Навпаки, мені стало дуже приємно й затишно. Я ніби впав у легкий наркотичний транс. А потім побачив її, почув її голос... і втюкався по самі вуха.

— Гм-м, — тільки й проказав я. Із моєї пам'яті зринув один вкрай неприємний спогад майже сорокарічної давнини. Я багато б віддав за те, щоб забути цей сумний епізод часів моєї

юності — але, на жаль, з пісні слів не викинеш. Поки я живий, поки я пам'ятаю, хто я такий, зі мною будуть і ці спомини — гіркі й болісні...

Її звали Ребека, або просто Бекі. Вона була проста смертна, до того ж єврейка — а в моєму рідному Домі, з певних історичних причин, вельми неприязно ставилися до її народу. Проте я кохав Бекі, навіть збирався привести її в Сонячне Місто й назвати своєю дружиною.

Та перш ніж вчинити так, я вирішив упевнитися в Ребекиних почуттях до мене. Я був ще молодий і нерозважливий; я знехтував порадами старших, які постійно твердили нам, юним чаклунам, що дуже небезпечно зазирати в думки інших людей, а надто ж — у самісіньку їхню душу, де криється найпотаємніше і найінтимніше. Я хотів знати, *що насправді* думає про мене Бекі, *як насправді* до мене ставиться.

І я дізнався. Переконався, що вона любить мене понад усе на світі, щиро й самовіддано. Та це вже не мало аніякісінького значення — бо тієї ж таки миті моє кохання до неї вмерло. Я сам убив його, зазирнувши Бекі в душу. Хотів перевірити її почуття, а натомість перевірив свої. І вони не витримали такого випробування...

Я труснув головою, проганяючи непрохані спогади. А Брендон витлумачив цей порух по-своєму.

— Що, не віриш? Атож, розумію, в це важко повірити. Середині кожної людини стільки бруду, що лише вона сама може терпіти її, та й то не завжди. А для стороннього побачити її, доторкнутися, відчутти — у кращому разі огидно. Все це так — але ж мають бути винятки. Ті самі винятки, що підтверджують загальне правило; винятки, без яких це правило стає безглуздом. З Даною був саме такий виняток, і замість усього найгіршого, що в ній є, що є в кожному з нас, я побачив найпрекрасніше. Можливо, мені допоміг досвід спілкування з Брендю. Ми навчилися терпіти бруд одне одного, як свій власний; у певному сенсі він у нас спільний. І стосунки між нами схожі на ставлення інших людей самих до себе: дешиця презирства, чимала частка скепсису і безмежна самозакоханість.

— Мабуть, ви не уявляєте себе один без одного, — сказав я.

— Ще б пак,— кивнув Брендон. Потім підозріло зиркнув на мене і додав: — Але якщо ти натякаєш...

— Боронь боже,— поморщився я.— Ні на що не натякаю... І знаєш, брате, мені здається, що ви з Брендоею почасти самі винуваті, що вас підозрюють в інцесті. Ваші безнастанні запевнення, що між вами нічого немає, не було й бути не може, справляють зворотний ефект. Я, скажімо, вірю вам, бо хочу вірити, а проте мушу визнати, що ваш зайвий запал насторожує. Якби я був об'єктивний до вас, то, мабуть, пригадав би прислів'я, що диму без вогню не буває.

Брендон був явно збентежений моєю відповіддю. Він ніяково відвів погляд, дістав з кишені сигарету і закурих.

— Добре, Артуре. Ми з Брендоею врахуємо твоє зауваження. І до речі, про дим та вогонь. Щоразу, як мова заходить про Дану, твій голос невловимо змінюється. Стає теплішим і ніжнішим. З чого б це?

Ціною неймовірних зусиль мені вдалося зберегти незворушний вираз обличчя.

— Ти що, ревнуєш?

— Так, ревную,— чесно зізнався Брендон.— Ти, мабуть, вирішиш, що це несерйозно, бо я й справді бачив Дану лише кілька хвилин і перемовився з нею заледве парою слів, але...— Він зам'явся.— Ну, словом, я вважаю, що їй дуже пасуватиме червоно-золота туніка й вінець королеви Світла.

Чомусь я нітрохи не здивувався. Може тому, що й сам у думках приміряв до неї корону Авалона... Я зітхнув, забрав у Брендона сигарету, швидко докурив її й викинув недопалок за борт. Потім сказав:

— Твої ревності не за адресою, брате. Не стану критися між мною й Даною таки є... ну, певна симпатія. Але ми лише друзі — і по всьому. А от кого ти справді маєш стерегтися, то це Морґана Ферґюсона. Заради Дани він навіть хоче розлучитися з дружиною. Тож раджу тобі не ловити ґав, інакше спіймаєш облизня.

Поки він обдумував щойно почуте, я видобув з кишені невелике округле дзеркальце. Брендон збирався встати й відійти убік, але я жестом звелів йому залишатися на місці.

Брижі... Туман... Контакт.

Я побачив Данине лице в обрамленні вогненно-рудого волосся, безладно розкиданого по подушці. Вона сонно всміхалась і часто кліпала очима. Я ледве стримався, щоб не замилюватися нею в присутності Брендона.

— Привіт, Дано,— сказав я.— Вибач, що розбудив.

— Привіт, Артуре,— відповіла вона.— Все гаразд, я вже давно прокинулася. Але ніяк не можу встати.

— Чому? Занедужала?

— Та ні. Просто нудьгую. Після твого повернення ми з Дейдрою ще не сварилися.

— Це ж чудово!

Дана зітхнула:

— Можливо. Але я так звикла до наших сварок, що тепер почуваюся ні в сих ні в тих.

(Як вам це? Ні, жінки — це щось незбагненне...)

— Між іншим,— сказав я.— Ти пам'ятаєш мого брата Брендона?

— Такий невисокий, білявий, вродливий? Дейдра казала, що з тобою прибув твій менший брат. Це він?

— Так. І зараз теж нудьгує. Може, понудьгуєте разом? — З цими словами я сунув у руки розгубленому Брендону дзеркальце.— Удвох воно й веселіше.

Не даючи їм часу опам'ятатися, я встав з лави й подався до кормової частини корабля, де розташовувалися наші каюти. На півдорозі до мене долинув братів голос:

— Доброго ранку, міледі... Е-е, а можна я називатиму вас на ім'я?

Що відповіла Дана, я вже не розчув. Та навряд чи вона стала заперечувати.

* * *

У просторій каюті, яку займали наші дівчата, я застав лише Бренду. Одягнена в рожеву піжаму, сестра сиділа на широкому ліжку, підібгавши під себе ноги, й возилася зі своїм ноутбуком.

— Привіт, Артуре,— сказала вона, не перестаючи натискати клавіші.— Як спалося?

— Нормально,— відповів я.— Тільки трохи змерз уночі...— Тут я замовк, бо в каюті було жарко. Під ілюмінатором стояв електричний камін, підключений до невеликого генератора, що черпав енергію від Формотворчих.— От чорт! Як це ми з Брендonom не додумалися?..

Бренда відклала вбік комп'ютер, випростала ноги й розсміялася:

— Чоловіки! При всій вашій винахідливості, ви страшенно непрактичний народ. І ледачий до того ж. Замість роздобути нагрівач і деталі для генератора, ви через свою лінь мерзли всю ніч.

Відчувши, що починаю впрівати, я зняв камзол, берет і розстебнув два верхні ґудзики сорочки.

— Це я винен. Брендон надто захоплений думками про Дану, щоб звертати увагу на такі дрібниці, як холод.

— Ага,— сказала Бренда.— Ти вже розкусив його! І що думаєш?

— У Брендона гарний смак. Дана чарівна дівчина.— Я підійшов до стола й переглянув зроблені Пенелопою ескізи герба нашого майбутнього Дому. Здебільшого це були дракончики в різноманітних позах, але серед них я побачив дещо новеньке.— Чудовий задум! Червоний дракон з білим єдинорогом. Те, що треба.

— Це моя ідея,— сказала Бренда.— Мені спало на думку, що раз ти одружуєшся з Дейдрою, то було б логічно об'єднати ваші фамільні герби в один. Таким чином, і дракони будуть ситі, і єдинороги цілі.

— Не думаю, що це сподобалося Пенелопі,— зауважив я.

Бренда ствердно кивнула:

— Спочатку вона обурилась, але потім визнала, що я маю рацію. Дуже неохоче — та все ж визнала.

Я зітхнув, сів на м'який стілець і став розглядати ескіз. Поле герба було розділене навпіл подвійною косою рисою; у лівій верхній частині був зображений дракон, що встав дибки, а в правій нижній — тендітний довгогривий єдиноріг з гор-

до відкинутою головою. Обидві міфологічні тварини виглядали як живі; дракон проминився силою й мужністю, єдиноріг був утіленням грації й жіночності. Те, що Бренда сприймала як механічне поєднання двох картинок, для Пенелопи було сповнене сексуальної символіки. Не дивно, що Брендина ідея викликала в неї протест — адже вона одразу побачила в образі дракона та єдиногога мене з Дейдрою...

— До речі, — запитав я. — Де Пенелопа?

— На камбузі. Сказала, що корабельний кок кепсько готує, і вирішила сьогодні пригостити нас розкішним обідом.

Я всміхнувся:

— Тепер зрозуміло, чому на палубі так мало людей. Мабуть, весь екіпаж зараз спостерігає за тим, як принцеса з роду Пендрагонів куховарить.

— Це точно. — Бренда встала з ліжка, вступила босими ногами в капці й підійшла до мене. — Артуре, ти не подумай, що я тисну на тебе. Просто хочу знати, коли збираєшся представити нас Джерелу.

— Коли завгодно, — відповів я. — Чекаю на ініціативу з вашого боку, бо теж не хочу на вас тиснути. Бачу, що не всі готові до цього.

— Твоя правда, — кивнула сестра. — Брендон зараз явно не у формі. У нього саме настала релаксація після звільнення від मामиних інтриг. Та й думки про Дану забирають багацько часу.

— А Пенелопа?

Бренда трохи забарилася з відповіддю.

— Сподіваюсь, ти мене правильно зрозумієш, Артуре. Твоя дочка гарна дівчинка — але ще молоденька, майже дитина. Пенелопа звикла до спокійного, розміреного життя, вона створила свій затишний світ, де немає місця проблемам глобального масштабу. Їй чужі владні амбіції, її честолюбство цілком задовольняється рамками образотворчого мистецтва, і вона не впевнена, чи потрібна їй взагалі така могутність. Її лякає перспектива звалити на себе відповідальність за долю Всесвіту.

— Мені вона не казала про свої сумніви.

— І не скаже, бо боїться розчарувати тебе. Але я б не рада вести її до Джерела. Принаймні найближчими роками. Нехай ще підросе.

— Мабуть, твоя правда,— погодився я.— Ну а ти, сестричко? Готова до зустрічі з Джерелом?

— Жодних проблем. Коли завгодно. Хоч зараз.

— Воля твоя,— сказав я, підвівшись зі стільця.— Зараз так зараз.

— Що я маю робити?— запитала сестра.

— Анічогісінько.— Я підступив до неї впритул, обійняв за плечі і викликав Образ Джерела.— Це дуже просто.

Розділ 29

На відміну від переміщень у просторі, подорож до Безчас'я не супроводжується втратою ваги й фіолетовою імлою; це явище іншого порядку. Ми відчули короточасне запаморочення і тут-таки опинилися в іншій місці, біля підніжжя знайомого мені пагорба.

Бренда відсторонилася від мене і з інтересом роззирнулася довкруги.

— То це і є центр Всесвіту?

— Мабуть, так.— відповів я.— До речі, що ти бачиш?

— Лілову траву, зелене небо, пагорб, квіти... А чому ти питаєш?

— Мені здається, що все це ілюзія.

Бренда нахилилася до землі, зірвала найближчу сріблясту квітку й понюхала її.

— Якщо це ілюзія, те дуже правдоподібна... Ой!..

Квітка станула в її руках і тієї ж миті з'явилася там, де щойно була зірвана.

— Це я й мав на увазі,— сказав я.— І трава, і квіти тут несправжні, бо вони не ростуть. Тут усе незмінне, бо тут немає часу. Кожна мить тут триває вічність.

— А наші тіла?— запитала Бренда.— Вони теж ілюзія?

— Складне питання. Зараз ми одночасно знаходимося в двох різних місцях — на кораблі, що пливе по річці, і тут, у Безчасів'ї. Для матеріального світу наша роздвоєність триватиме нескінченно малий проміжок часу, але тут це можуть бути дні, роки, сторіччя.

— А проте мій одяг цілком реальний. — Бренда розстебнула гудзики піжами й погладила свої невеликі пружні груди. — Ні, моє тіло не ілюзія. Це безсумнівно.

Я збентежено відвів погляд і побачив на вершині пагорба струнку жіночу постать у білих шатах. Бренда теж її помітила, бо тихо охнула і квапливо запнула піжаму.

— Це Хазяйка? — запитала вона.

— Так, — сказав я. — Ходімо.

Побравшись за руки, ми почали підніматися вгору по пологому схилу пагорба. Бронвен у своїй подобі Снігової Королеви чекала нас, не роблячи ані кроку назустріч. Її обличчя було холодне й незворушне, а очі нагадували два замерзлих озера. Видно було, що вона дуже сердита.

— Ти прийшов не сам, Артуре, — крижаним тоном промовила Бронвен, коли ми підійшли. — І не запитав мого дозволу.

— А з якого дива я маю питати твого дозволу?

— Бо я Хазяйка Джерела!

Я мугикнув:

— Твій статус Хазяйки доволі сумнівний. В усякому разі, Хаос визнає мене Хазяїном Джерела.

— У Джерела має бути Хазяйка, а не Хазяїн! — відрубала Бронвен. — Такий закон. Крім того, я гостріше, ніж ти, відчуваю Джерело. Воно повідомляє мене, коли хтось приходить у Безчасів'я, і допомагає випередити відвідувача. А ти так не можеш.

— Яка важниця! — недбало сказав я. — Зате я дужчий.

Бронвен підібгала губи. Цю карту їй крити було нічим. Відтак вона зміряла Бренду прискіпливим поглядом і запитала:

— Ти котра з Артурових сестер — Бренда чи Пенелопа?

Я не зміг стримати задоволеного усміху — виходить, за ці три дні їй жодного разу не вдалося перехитрити мій захист від підглядання й підслуховування.

— Мене звати Бренда,— відповіла сестра.— Рада з тобою познайомитися, Бронвен. Артур багато розповідав про тебе.

Бронвен скрушно зітхнула. Правильні риси її вродливого обличчя пом'якшилися.

— Навіщо ти видав мій секрет, Артуре?

— Мої рідні мають знати, хто ти насправді. Я не хочу, щоб ти водила їх за носа.

— І ти збираєшся привести всіх трьох до Джерела?

— Можливо.

Бронвен мої плани явно не сподобалися, але вона не стала заперечувати, лише запитала:

— Ти поцупив Знаки з королівської скарбниці?

— А для чого вони? Я й без їхньої допомоги привів Брендю в Безчасів'я.

Бронвен знову подивилася на мою сестру й осудливо похитала головою:

— Твій брат бовдур, принцесо Світла. Претендує на роль Хазяїна, а не знає найелементарніших властивостей Джерела. Якби не я, він занапастив би тебе.

— Що це значить?— запитав я.

— Що ти дурень!— різко відповіла Бронвен.— Ти мало не вбив свою сестру. Варто їй зараз торкнутися до Джерела, і вона загине.

— Але чому?— озвалася Бренда.

— Бо ти не маєш зв'язку з матеріальним світом. Ритуал з каменями служить не лише для відкриття Воріт. Він одночасно встановлює тісний емоційний контакт Посвяченого з одним із Провідників.— Бронвен повернулася до мене.— Що ти відчув у момент коронування Коліна?

— Стало зимно,— відповів я.— І трохи замлоїло.

— Отож-бо. Це я ввійшла в Безчасів'я, розібралася з колишньою Хазяйкою, а потім занурилась у Джерело. Тепер я розумію, як мені пощастило, що моїм Провідником був саме ти зі своєю прихованою могутністю. Якби не твоя підтримка, я б не здолала це стерво.

— А проте,— зауважив я,— ніякого контакту я не відчував. Ні тоді, ні згодом — коли сам пройшов до Джерела.

— Певна річ,— кивнула Бронвен.— Ти не міг його відчувати, оскільки в першому випадку він тривав лише мить, а в другому — був позбавлений динаміки. Але контакт існував, і його наслідки добряче далися взнаки.— Тут вона багатозначно усміхнулася.

— Про що ви? — поцікавилась Бренда.

Я важко зітхнув:

— Згодом розповім, сестричка. Через ці кляті контакти я маю певні прикросці особистого плану.

— А навіщо взагалі потрібен контакт?

— Щоб вижити в Джерелі,— пояснила Бронвен.— У процесі долучення до Сили ти мусиш тримати емоційний зв'язок з матеріальним світом, інакше Джерело спалить тебе.

— Тоді жодних проблем,— сказала сестра.— Я зв'язана з матеріальним світом. Через Брендона.

— Навіть зараз? — здивувався я.

— Навіть зараз,— підтвердила Бренда.— Я відчуваю його присутність статично. На зразок стоп-кадру.

— Що це значить? — здивовано запитала Бронвен.

— Ми з Брендonom близнюки,— відповіла сестра.— Від самого народження маємо тісний емоційний контакт. Тож я й без каменів міцно зв'язана з матеріальним світом.

— Але ж так не можна! — запротестувала Бронвен.— Якщо зараз ти зануришся в Джерело, то потім зажадаєш рідного брата як чоловіка.

— Дурниці! — пирхнула Бренда.— Як можна зажадати самого себе? І взагалі, тут нічого не вдієш. Ми однаково не можемо перервати наш зв'язок.— Вона зробила паузу і тоскно додала: — Ані на мить...

Бронвен співчутливо зазирнула їй в очі:

— Ви постійно чуєте думки один одного?

Від цього припущення Бренда пощулилася.

— На щастя, ні. Зазвичай ми контактуємо на рівні емоцій. Але й це, повір, нестерпно.

— Охоче вірю,— кивнула Бронвен. Вона ненадовго задумалася, потім сказала: — Ну, що ж, Брендю. Раз ти Артурова сестра, я не чинитиму тобі перешкод. Ходімо до Джерела.

З цими словами вона повернулася до нас спиною і покрукувала вниз по протилежному схилу пагорба. Ми з Брендод пішли слідом.

„Артуре,“ — подумки озвалася сестра. — „Що ви там говорили про наслідки контакту?“

„Ну... словом, виникає взаємний фізичний потяг. Слава богу, ритуал улаштований так, що виключає можливість гомосексуальних зв'язків.“

„Тебе вабить до Бронвен?“

„Вже ні. Чари розвіялися.“

Я відчув, як Брендод вагається.

„Даруй за нескромність... Між вами щось було?“

„Нічого. Але Бронвен у цьому не звинила. Мені вдалося вгамувати свої гормони.“

„А як з Даною?“

Моє обличчя обдало жаром.

„Я не...“ — Моя незакінчена думка супроводжувалася обертонами вищого порядку, у яких були присутні жага й сором, ніжність і каяття...

„Це твоя плата за Силу,“ — співчутливо сказала Брендод. — „Добре, що мені не доведеться платити таку ціну.“

„Певна цього?“

„На всі сто. Я не сприймаю Брендодна як чоловіка, а він не сприймає мене як жінку. Ми відчуваємо одне одного як продовження власного єства. І, відповідно, я екстраполюю свою жіночу сутність на нього, а він свою чоловічу — на мене.“

„Тобто, для тебе він радше сестра, аніж брат?“

„До якоїсь міри... але не цілком. Все-таки Брендод чоловік, а я жінка. Ця наша роздвоєність, це шизоїдне сприйняття одне одного часом доводить нас до сказу. Іноді таке буває...“ — Вона замовкла.

„То що ж буває?“ — нетерпляче запитав я.

„Ах, Артуре! Невже не розумієш?“ — у сестриних думках забриніли гіркота й безпорадність. — „Уяви лишень, як почувається Брендод, коли в мене місячне...“ — Відтак вона перервала зв'язок.

Тим часом ми спустилися з пагорба і ввійшли в мовчазний гай, де росли величезні дерева, схожі на вікові дуби, хіба що їхні широкі стовбури були зеленого кольору, а листя — фіолетове.

— Тут так тихо,— мало не пошепки мовила Бренда.— Ні шелестіння листя, ні співу птахів...

— Птахів тут немає,— не обертаючись, відповіла Бронвен.— І взагалі ніякої фауни. А існування флори в Безчасів'ї підтримує Джерело. Воно дало рослинам безсмертя у вічності, позбавивши їх можливості розмножуватися.

— Виходить, це штучний світ,— сказала Бренда.

— Це не світ, а Безчасів'я,— уточнила Бронвен.— Форма існування Джерела. А всі ці декорації — трава, дерева, земля, небо,— призначені для нас, людей, щоб ми не втратили почуття реальності в місці, де єдина реальність — Джерело.

Дерева перед нами розступилися, і ми вийшли на широку прогалину, у центрі якої знаходилося водоймище ідеально круглої форми, метрів шістдесяті в діаметрі, оточене мармуровим парапетом заввишки мені по пояс.

— Це Джерело?— запитала Бренда; в її голосі вчувалося легке тремтіння.

— Так,— кивнула Бронвен.— І, природно, з декораціями.

Я обійняв сестру за плечі, щоб побадьорити її, і ми разом наблизилися до Джерела. Бренда обережно торкнулася долоною до гладкого мармуру, а переконавшись, що він не б'є струмом і не обпікає, сперлася обома руками на парапет і спрямувала зачарований погляд на Джерело.

По поверхні водоймища пробігали концентричні хвилі. У центрі вода пухирилася, викидаючи вгору снопи яскравих синіх жарин. Вони злітали приблизно на метр і згасали в повітрі.

— Хвилювання посилюватиметься,— прокоментувала Бронвен.— Джерело відчуває присутність неофіта і готується прийняти його... або знищити. Брендю, зазирни вглиб. Тільки не вдавайся до сил. Просто подивися звичайним зором.

Трохи повагавшись, Бренда встала навшпиньки й перехилилася через парапет. Я притримав її за талію.

Кілька довгих секунд сестра дивилася вниз, мов заворожена, потім рвучко відсахнулася, мало не збивши мене з ніг. Обличчя її було бліде, без кровинки, а очі гарячково блищали.

— Там безодня,— проказала вона.— Я бачила блакитне саяво, що виходить з безодні...

— Ти мусиш там побувати,— сказала Бронвен.— Якщо, звичайно, ще хочеш здобути Силу.

— Так, хочу,— впевнено мовила Бренда.— Що я маю робити?

— Зануритися в Джерело.

— І все?

Бронвен лагідно усміхнулася їй:

— Це лише початок, любонько. Далі за тебе візьметься Джерело. Спочатку ти пройдеш Шлях Посвяти, де прилучишся до Сили. Потім — Коло Адептів, де навчишся нею користатися. Це Коло має дев'ять рівнів; до якого дійдеш — залежить від тебе. Першого разу я досягла лише третього, згодом дісталася восьмого, а от дев'ятий мені поки недосяжний.— Тут вона заздрісно зиркнула на мене.— Зате Артур одразу взяв усі дев'ять рівнів.

— І не треба ніякої підготовки? — запитала Бренда.— Жодних попередніх дій?

Бронвен похитала головою:

— Не буде ні тамтів, ні ритуальних танців навколо Джерела, ні молитов про дарування Сили.— Вона знову всміхнулася.— Хіба що варто влаштувати невеличкий стриптиз, якщо не хочеш втратити свою симпатичну піжаму. Джерело сприйме твій одяг, як чужорідний предмет, і знищить його. Нехай Артур відвернеться, а ти...

— Ай, пусте! — відмахнулася Бренда.— Він мій брат, і мені нічого соромитися.

Незважаючи на заперечення сестри, я б таки відвернувся. Але вчасно збагнув, що наразі Бренда почувається дуже незатишно через послаблення контакту з Бренденом і через те гостро потребує моєї підтримки в цей відповідальний момент, коли їй належить переступити межу, за якою починається невідомість.

Нервовими рухами Бренда скинула піжаму і розпустила своє волосся. Потім зняла з пальця каблучку з Сапфіром, підступила до мене й поклала її разом зі шпилькою в кишеню моєї сорочки.

Я поцілував її в лоба.

— Щасти тобі, сестричко.

— Дякую, Артуре.

Бренда скочила на парапет, завмерла на мить, послала мені прощальну усмішку і рішуче ступила в безодню. Щойно вода зімкнулася над нею, вся поверхня Джерела спалахнула яскравим синім полум'ям.

— Ходімо звідси,— запропонувала Бронвен.— Зараз тут буде гаряче.

Я підібрав із трави сестрину піжаму, і ми поспіхом відступили.

Джерело починало шаленіти. Язики синього полум'я піднімалися чимраз вище, снопи яскравих жарин розліталися навсідч. І хоча вони не завдавали нам жодної шкоди, лише трохи лоскотали, потрапляючи на відкриті ділянки шкіри, ми відійшли аж до дерев на краю прогалини.

Я дивився на розбурхане Джерело й нервово кусав губи. Як там Бренда? Що з нею? Чи все гаразд?..

— Не турбуйся,— сказала Бронвен, завваживши моє хвилювання.— Джерело прийняло твою сестру. Зараз вона проходить Шлях Посвяти.

— І довго це триватиме?

— Кілька годин. Залежить від того, скільки рівнів Кола Адептів підкоряться Бренді і як швидко вона їх пройде. Але тобі не обов'язково чекати. Хоч зараз повертайся в матеріальний світ — там застанеш сестру, що вже здобула Силу.

— А ти залишаєшся?

— Так. Я маю зустріти Брендю, коли вона вийде з Джерела. Це мій обов'язок як Хазяйки.

— Гм-м. Я б теж зачекав її. Але за годину чи дві захочу їсти...

— Їжа не проблема. На той час Бренда вже перейде в Коло Адептів, Джерело вгамується, і ми зможемо отримати від ньо-

го будь-який харч. Та й не лише харч, а що завгодно. Зрештою, Джерело є суттю всіх речей на світі. — Кілька секунд Бронвен помовчала. — Але тобі краще піти. Мені нестерпно бути поруч з тобою й відчувати твою байдужість до мене.

Я зітхнув:

— Розумію.

— Дідька лисого розумієш! — раптом скипіла вона. — Ти ще нічого не збагнув... ще час не настав... Іди геть, Артуре! Будь ласка...

Що мені залишалося робити? Звісно, я пішов.

Розділ 30

Повернувшись у каюту корабля, я став свідком різкого парадоксу Безчасів'я. У момент своєї появи мигцем побачив біля столу три людські постаті — високого пехлопця в зеленій сорочці, що обіймав за плечі невисоку дівчину з лляним волоссям, стягнутими на потилиці у хвостик. Поруч з ними стояла та ж сама дівчина, але її волосся були розпущене і навіть трохи розпатлане.

Наступної миті ті двоє, що стояли обійнявшись, зникли, а дівчина з розпатланим волоссям кинулася до мене й почепилася мені на шию.

— Артуре, братику! Це було чудово! Я пройшла всі дев'ять рівнів — як і ти!

— Радий за тебе, сестричко. — Я всадовив Брендю на ліжко і сам сів поруч. Вона вся тремтіла від радісного збудження. — Вгамуйся, сонечко, розслабся. Як почувашся?

— Просто казково! Я ніби знову народилася. Інакше дивлюся на світ, бачу нові обрії... — Її голос зірвався. — І мені страшно, Артуре. Трішечки — але страшно. Що робити з такою могутністю?

— Спочатку усвідом її, — порадив я. — Звикни до неї, навчися сприймати Силу як частку себе. А застосування завжди знайдеться... До речі, як зреагувала Бронвен на твій дев'ятий рівень?

— Привітала. Здається, цілком щиро. Хоча, звісно, заздрила.

— Думаю, тут справа в нашому досвіді спілкування з Формотворчими. А Бронвен ще дуже молода і...— Нараз я замовк, бо з Брендою коїлося щось дивне: її очі заплющилися, на устах заграла бездумна усмішка, а з грудей вирвався протяжний стогін.— Що з тобою? Тобі погано?

— Мені добре,— млосно прошепотіла сестра.— Брендон...— Раптом вона розплющила очі і вражено вигукнула:— Де?!!

— Що „де“?— запитав я, геть збитий з пантелику.

„Брендон на зв'язку,— відповіла вона подумки.— Приєднуйся.“

Я негайно приєднався і тут-таки почув брата:

„Привіт, Артуре,“— він був схвилюваний і дуже збентежений.— „У мене великі неприємності...“

„А де ти?“

„У ліжку з Даною.“

„Жартуєш!!!“

„Які там жарти! Зараз я в спальні, у ліжку, поруч зі мною Дана, і я певен, що не марю. Я, звичайно, не проти, але...“

„Як це сталося?“

„Не маю уявлення. Розмовляв по твоєму дзеркальцю з Даною, аж раптом мене замлоїло, пробрав мороз, замакітрилось у голові. Здається, на секунду знепритомнів, а прочувався вже тут. У ліжку. Голий.“

„Голий?!“— вигукнули ми з Брендою.

„Ну, не зовсім. Зі мною цей дурний берет з бомбоном.“

Я розсміявся— і подумки, і вголос.

„Ти вже щось розумієш?“— запитала Бренда.

„Поки нічого. Та все одно смішно.“

„Тобі це здається смішним,“— сумовито відгукнувся Брендон.— „А як мені? Адже Дана думає, що я... оце...“

„Скандалить?“

„Ще ні. Схоже, я її добряче налякав.“

„Тоді не гай часу,“— грайливо порадив я, щиро сподіваючись, що він не послухається мене.— „Скористайся з наго-

ди. Тобі ж відомо, що роблять чоловік та жінка на самоті. Тим більше в спальні, та ще й у ліжку.“

Брендон не відповів. Я вже був подумав, що він, ображений у своїх кращих почуттях, перервав зі мною зв'язок, аж тут брат обізвався:

„От чорт! Нові неприємності!“

„Що там іще?“ — тривожно запитав я.

„До спальні ввійшла дівчина. Вродлива, руда, зеленоока, схожа на Дану, тільки вища і з веснянками. Мабуть, це твоя Дейдра.“ — І він передав нам „картинку“. Образотворчі здібності Брендона залишали бажати кращого, проте сумнівів не було, що це справді Дейдра.

„Що вона робить?“

„Поки нічого. Застигла на порозі і дивиться на нас великими очима. Та, боюсь, зараз почне скандалити... Ой, почала!.. Ну годі вже, я вшиваюся!“

„Навіть не думай!“ — зупинив я його, скочивши на ноги й викликавши Образ Джерела. — „Буде ще гірше. Зачекай мене.“

Бренда теж встала й міцно схопила мене за руку.

— Я з тобою.

— Гарзд. Поїхали!

Ми матеріалізувалися в дальньому кутку спальні, щоб ненароком не зачепити нікого з присутніх. Дана сиділа на краю ліжка і квапливо запинала халат. Брендон лежав, натягнувши до підборіддя ковдру, його обличчя паленіло від сорому, він часто кліпав очима, а на подушці біля нього валявся зім'ятий картатий берет. Перед ліжком, профілем до нас, стояла Дейдра і, взявшись у боки, гнівно дивилася на Дану.

— ...таке! — роздратовано говорила вона. — Приводиш у мою спальню хлопців, щоб розпусничати з ними, а в разі чого — скинути все на мене. І це ти називаєш дружбою? Теж мені подруга!

— Артуре, Брендо... — полегшено зітхнув Брендон, побачивши нас.

Простеживши за його поглядом, Дейдра повернулася до нас. Її обличчя миттю втратило суворий вираз, голос став м'якшим:

— Привіт, Артуре. Ти вчасно нагодився. Уявляєш, ця скромниця... — Аж тут вона завважила Брендю і розгублено замовкла. Потім подивилася на Брендона і знову на Брендю. Нарешті все збагнула: — То це твій брат?!

— Так, любя,— відповів я, безтурботно всміхаючись.— І це зовсім не те, що ти подумала. Просто ми з сестрою влаштували один магічний експеримент, а Брендон став його невинною жертвою.

— Он як?— в Дейдринім голосі чулася недовіра.

— Серйозно,— сказав я, намагаючись бути якомога переконливішим.— Брендон якраз знайомився з Даною через дзеркальце, аж тут наші з Брендю чари вийшли з-під контролю й закинули його сюди.— Я знизав плечима.— Твоє ліжко немов зачакловане. Три дні тому я казна-як опинився в ньому. А ось тепер — Брендон.

— Атож!— уїдливо озвалася Дана.— Це ж Дейдрине ліжко. Воно притягує чоловіків, як магнітом.

Дейдра, звісно, не мала наміру залишатися в боргу, але тут рішуче втрутилась Бренда і швиденько загасила конфлікт. Вже за якусь хвилину Дейдра й Дана геть забули про сварку і разом з Брендю весело хихотіли над недавньою пригодою. Брат нарешті вибрався з ліжка і, щільно закутавшись у ковдру, відступив до мене.

Тим часом розмова від конфузу з Бренденом непомітно перейшла на Брендину піжаму. Сестра демонструвала свою одіж з такою грацією й невимушеністю, наче була професійною моделлю, а Дейдра з Даною охали від захвату.

Ми з братом почувалися зайвими на цьому святі життя. До того ж Брендон потребував зручнішого і пристойнішого одягу, ніж ковдра й картатий берет. Ми вибачилися перед дівчатами за вимушену відлучку і, на превелике братове полегшення, повернулися на корабель, у каюту Бренди та Пенелопи, де було тепло й затишно.

Брат негайно гепнувся в крісло, простягнув босі ноги до каміна і полегшено зітхнув:

— Оце так халепа! Просто не збагну, як могло так статися.

— Може, ти несвідомо стрибнув у Тунель?— припустив я.— Дуже захотів бути поруч з Даною... ну й стрибнув.

Брендон знову почервонів.

— Хтозна,— промимрив він, потупивши очі.— Що хотів, це точно. Але щоб до такої міри втратити над собою контроль... Неймовірно! Добре, що ти не розгубився й вигадав казочку про магічний експеримент.

— Це була не зовсім казочка,— зауважив я.— В певному сенсі ми справді влаштували експеримент. Я водив Бренду до Джерела.

Брендон ошелешено втупився в мене:

— Вона стала адептом?!

— Так. Тільки не ображайся, що ми не порадилися з тобою. Ти б лише знизав плечима і побажав нам удачі.

— Я нітрохи не ображаюся,— похитав головою Брендон.— Просто це пояснює, чому мене пожбурило до Дани. Коли ми з Брендю знаходимося в різних потоках часу, з нами кояться всілякі чудасії. Через той самий зв'язок. Зазвичай ми тримаємо слабкий контакт, але варто одному з нас дати волю своїм емоціям, зв'язок між нами посилюється, і що вища емоційна напруга, то він стає тісніший...— Брендон на секунду замовк, відтак пригнічено мовив: — І це найпаскудніше, що може бути. Коли я опинився в ліжку з Даною, до того ж голий... мене, зрозуміло, охопило збудження. А досягши критичної межі, воно передалося Бренді.

— Але це сталося вже після Джерела,— зауважив я.— А як пояснити твоє переміщення?

— До цього я й веду. При значній різниці плину часу тісний контакт між нами призводить до емоційного шоку в того з нас, хто перебуває в повільнішому потоці. Пам'ятаєш, коли ми були в Хаосі...

— Пам'ятаю,— нетерпляче перебив я.— Бренда казала, що тоді намагалася не нервувати і не напружуватися, щоб не „вжалити“ тебе.

— Отож-бо. Інакше мій шок луною відгукнувся б у ній, і вона мимоволі висмикнула б мене з Палат.

— Ага!— збагнув я.— Занурившись у Джерело, Бренда „вжалила“ тебе своїми емоціями, але оскільки коефіцієнт кратності часу був нескінченно великий, ти ніяк не міг потрапити в Безчасів'я, тим більше що Ворота були зачинені.

Брендон кивнув:

— Саме так. За звичайних обставин я б відбувся лише шоком, тому Бренда й не переживала за мене. Але якраз у цей момент я розмовляв з Даною через дзеркальце, що його ти зачарував за допомогою Джерела. Таким чином, хоч сама Бренда не відреагувала на мій шок, зате відреагувало Джерело і жбурнуло мене уздовж лінії зв'язку.

Наступні хвилини десять ми детально аналізували цей інцидент з погляду взаємодії сил, аж поки нашу розмову перервала Пенелопа. Вона вихром ввірвалася в каюту і, весело привітавшись із нами, стала порпатися в речах.

— Обід готовий?— поцікавився я.

— Та ще ж рано! Години за дві буде справжній бенкет. Я пояснила кокові та його помічнику, що і як треба робити, тепер вони й самі впораються. Виявляється, вони не телепні, а просто неукі.

— Десь поспішаєш?— запитав Брендон.

— Ага,— відповіла моя дочка, запихаючи до величенької валізи сукні, спідниці, блузки, халати й іншу одіж.— Щойно розмовляла з Брендою. Вона хоче познайомити мене зі своїми новими подругами, Даною й Дейдрою.— Тут Пенелопа кинула на мене ревнивий погляд.— А зараз вирішила влаштувати демонстрацію мод у вузькому колі.

— Це в її стилі,— усміхнувся брат.— Чуло моє серце вже тоді, коли вона вертілася перед ними у своїй піжамі...

Раптом Пенелопа дзвінко розсміялася, дивлячись на закутаного в ковдру Брендона.

— Ти й про це знаєш?— запитав він.

— Авжеж знаю. Бренда сказала, що ти вистрибнув на Дану із дзеркальця, забувши про одяг.

— Неправда,— буркотно заперечив Брендон.— Берет я прихопив.

Пенелопа знову зайшлася сміхом. Вона була підозріло весела й життєрадісна навіть для свого активно-метушливого стану. Щось сталося, зрозумів я і вирішив прозондувати ґрунт:

— Бренда розповіла тобі про Джерело?

— Так, коротенько.

— І що думаєш?

У мене склалося враження, що Пенелопа ладна заплескати в долоні. Проте вона скорчила серйозну міну і постаралася зобразити досаду.

— Мені дуже прикро, Артуре. Я б хотіла стати твоєю помічницею, але... не готова до цього... до наслідків здобуття Сили.

— Розумію.

— А я не розумію,— озався Брендон.— Може, поясните мені?

— Артур пояснить,— сказала Пенелопа.— Я сама майже нічого не знаю. Лише факт, що без цього не обійтись.

Я ствердно кивнув:

— На жаль, так. Раніше я не знав, що це обов'язково, а тепер ситуація змінилася. Тобі справді рано йти до Джерела. Ти ще не зустріла свого Одисея.

Пенелопа збентежилася, квапливо попрощалась і разом з напханою валізою зникла в Тунелі.

— З Одисеем ти її класно підковирнув,— зауважив Брендон, щойно примарний силует Пенелопи розчинився в повітрі.— Але який стосунок це має до Джерела?

— Найбезпосередніший.— І я розповів братові про необхідність контакту з матеріальним світом та про його еротичні наслідки.

— Он воно як! — сказав Брендон.— Тепер ясно, чому Пенелопа так зраділа. Знайшлася поважна причина відкласти знайомство з Джерелом. І то на невизначений час — бо всіх потенційних Одисейв вона відшиває з порога. В ній жінка ще не прокинулася — і, як мені здається, ще не скоро прокинеться.

„Дай боже“, подумав я, хоч і розумів, що це вкрай еґотично з мого боку. Але ж Пенелопа лише нещодавно ввійшла в моє життя, і я не хотів так швидко ділитися нею з іншим чоловіком...

— Типовий прояв батьківського егоїзму,— прокоментував Брендон, здогадавшись, які думки снують у моїй голові.— Ми, чоловіки, в цьому плані трохи схиблені. Сини ревнують матерів, брати — сестер, батьки — дочок.

— Ти теж ревнуєш Брендю? — запитав я.

На його обличчі з'явився стражденний вираз.

— Свого часу ревнував. Коли вона була одружена. А до того і після того не було підстав.

— А Бренда ревнива?

— Ніскілечки. Вона дуже приязно ставиться до жінок, що мені подобаються. От зараз вона просто в захваті від Дани...— Зненацька Брендон замовк і уп'явся в мене підозріливим поглядом: — Стривай-но, Артуре! Пам'ятаю, ти розповідав, що твоїми Провідниками до Джерела були Морган Фергюсон і Дана. А отже...

Я зітхнув:

— Так. У мене з Даною проблеми через ці кляті чари. Але згодом все владнається. Я вже маю досвід з Бронвен.

— Гм-м... Дана теж небайдужа до тебе,— сказав Брендон, марно намагаючись приховати ревниві нотки.— Це видно неозброєним оком...— Він ненадовго задумався.— А якщо Дана буде моїм Провідником? Може, це зруйнує попередні чари?

Я б покривив душею, якби сказав, що братова ідея мені сподобалася. Але не міг не визнати, що в його словах є певний сенс. Адже мій потяг до Бронвен почав сходити нанівець саме після того, як я пройшов до Джерела...

— Не стану заперечувати,— врешті відповів я.— Певна річ, за умови, що погодиться Дана. Якщо ти справді маєш серйозні наміри, сватайся до неї, отримуй її згоду, а після мого коронування я все влаштую.

— А чому тільки після коронування?

— Бо лише тоді корона зі Знаком Влади стане моєю власністю. Звісно, її будь-коли можна поцупити із скарбниці, але я не хочу цього робити. Це було б недоброю прикметою на початку мого правління. Отож вибирай: або днями я веду тебе до Джерела, і твоєю сполучною ланкою з матеріальним сві-

том буде Бренда, або наберися терпіння й зачекай ще півтора місяця.

Брендон рішуче кивнув:

— Краще зачекаю. Сила не вовк, у ліс не втече, а от Дана... її треба звільнити від цих чарів.

— Вірніше, — уточнив я, — витіснити їх новими.

— Хай так! — брат з викликом глянув на мене. — Але я хочу одружитися з нею.

„Я теж хочу...“ — майнула в моїй голові непрохана думка.

* * *

Невдовзі Брендон пішов до нашої каюти, щоб одягтися, а я нарешті взявся за те, що мав зробити ще три дні тому, але ніяк не наважувався. Після зречення Колін віддав до королівської скарбниці свій Знак Сили, що належав до авалонського комплекту чотирьох каменів, а з собою забрав трофейні — ті, що отримав від Гендріка Готійського. Таким чином, він мав при собі той самий Знак, за допомогою якого я вперше потрапив до Джерела. В принципі, це дозволяло мені зв'язатися з Коліном, де б він зараз не перебував.

Я розслабився і направив пучок своєї свідомості всередину Сапфіра. У його лабіринтах я відшукав кінець червоної нитки — слід від взаємодії з Коліновим Знаком Сили. Я став легенько тягти її до себе, аж поки відчув опір. Тоді надіслав уздовж нитки виклик:

„Коліне!“

Відповіді не було, проте я відчув чийось присутність на протилежному кінці. Я сильніше потягнув нитку, і ця присутність стала ще відчутнішою.

„Коліне, відгукнися!“

У відповідь нитка завібрувала, і мені почувся скрегіт зубовний. Зі мною відверто не хотіли спілкуватися, але я був настирливий і не відступав. Нитка між нами натяглася, як струна.

„Коліне!“ — знову покликав я. — „Це Кевін. Обізвись, прошу. Скажи щось.“

Нарешті присутність стала явною, встановився повноцінний контакт, і на мене наринув потік гнівних думок:

„Будь ти проклятий, Артуре Пендрагон! Навіщо кличеш мене? Що тобі ще треба?! Ти й так позбавив мене всього, що я мав.“

„Коліне, я не хотів...“

„Ах, ти не хотів! І обманювати мене не хотів, і відбирати корону. Навіть Дану ти в мене забрав! Я пропонував їй піти зі мною, пропонував Силу Джерела... І що ж — вона відмовилася! Через тебе!“

„Вибач, Коліне,“ — винувано мовив я.

„Хай Бог тобі вибачає,“ — з гіркотою відповів він і перервав зв'язок.

Розділ 31

Занурений у пільму королівський палац спав у передчутті завтрашніх свят. Спало також і місто, щоб уранці прокинутися під дзвони всіх авалонських церков і каплиць, що сповіщатимуть одразу про дві урочисті події. Спочатку в соборі святого Патріка відбудеться давно очікувана подія — вінчання леді Дейдри Лейнстер з Артуром Пендрагоном, що мало символізувати примирення двох династій і двох основних етнічних груп королівства. Потім святкова процесія рушить до собору святого Андрія Авалонського на коронування нового короля Логрісу, майбутнього володаря Землі Артура і всіх Серединних світів.

Я сидів у темній вітальні королівських покоїв, палив сигарету за сигаретою й віддавався гірким роздумам. Завтра Дейдра стане моєю законною дружиною, і почасти тому я не міг заснути. Ні, я зовсім не розлюбив Дейдру. Моє кохання до неї анітрохи не зменшилося, та разом з тим, не щоднини, а щогодини, зростало й міцнішало почуття до Дани. Це почуття, навіть за всього бажання, я не міг назвати просто потягом, хіттю, жагою. Це була любов — така сама, як до Дейдри... і водночас не така. Зі мною сталося щось неймовірне, чого раніше я й

уявити не міг: ніжність і пристрасть у мені остаточно посварилися, оскільки першій миліша була Дана, а друга віддавала перевагу Дейдрі. Можливо, я трохи незграбно висловлююся, описуючи свій стан, але інших слів не доберу. Та й чи мають слова якесь значення...

Останнім часом моя ніжність дедалі впевненіше тріумфує над пристрастю, чому значною мірою посприяла чергова Дейдрина забаганка — вона раптом вирішила, що ми не повинні спати разом до весілля. Звичайно, я розумів, що це було продиктоване запізнілим бажанням дотриматися загальноприйнятих правил, і цілком погодився з нею — але всередині мене щось обірвалося. Між нами виникло відчуження, і моя незадоволена пристрасть звернулася ніжністю до Дани. Щовечора, лягаючи спати на самоті, я заплющував очі й уявляв у своїх обіймах Дейдру; та щойно моя свідомість поринала в дрімоту, обличчя моєї коханої змінювалося, геть-чисто зникли чарівні веснянки, бездоганно правильні риси пом'якшувалися, золотаво-руде волосся набувало вогненного відтінку і звивалося в кучері, а смарагдово-зелені очі дивилися на мене вже не так млосо, як лагідно... Я засинав, у думках обіймаючи Дану! І якщо ви назвете це сексуальною шизофренією, мабуть, я не заперечуватиму.

Проте немає такого лиха, щоб на добре не вийшло. Прагнучи відволіктися від особистих проблем, я за час подорожі з Лохлану в Авалон розробив детальний план заснування Дому. Перший його фаза, операція за кодовою назвою „Блеф“, почалася одразу після мого урочистого в'їзду до столиці королівства. Того ж вечора на розширеному засіданні Ради магістрів чаклунських мистецтв я повідомив, що для успішного проходження обряду Причастя необхідна або висока майстерність у керуванні силами, або володіння певним обсягом знань з царини математики, фізики, астрономії, хімії та біології. Як я й розраховував, місцеві чаклуни проковтнули наживку і ладні були негайно вгризтися зубами в граніт науки задля здобуття вічної молодості та могутності.

Розповсюдження навчальних посібників я поклав на Фергюсона, і той оголосив, що видача книжок розпочнеться на-

ступного дня після мого коронування. Підручники ми підібрали в одному з технологічно розвинених світів, де була у вжитку кімрійська мова (там вона називалася валійською), адаптували їх текст та термінологію до місцевих умов, доповнили чудовими ілюстраціями Пенелопи й надрукували на високоякісному папері з використанням найкращого поліграфічного обладнання — це мало справити на наших чаклунів та відьом неабияке враження. Програму навчання я склав з такого розрахунку, щоб відстрочити бодай на рік настання кризи, яку спровокували своїми необережними обіцянками Дейдра та Морган. (А старими і важкохворими чаклунами ми зайнялися негайно: для їх омолодження не конче необхідне було Причастя — головне, що вони мали Дар, який дозволяв провести процедуру відновлення організму. Зараз це було основним заняттям близнюків і Пенелопи.)

Що ж до застереження про високу майстерність, то цю ідею мені підказала Бренда, і я визнав її слушною. Під цим приводом я міг не криючись роздавати Причастя тим, кому більш-менш довіряв і чий підтримки потребував. Брендон розробив серію заплутаних тестів буцімто для визначення рівня майстерності; насправді ж це було чистісіньке ошуканство, покликане лише створити враження об'єктивності й неупередженості при доборі потрібних мені людей.

Звичайно, цей обман не міг тривати довго. Щонайбільше за півроку перші з тих, хто отримує Причастя „за високою майстерністю“, переконаються, що для оволодіння Формотворчими не конче необхідні знання точних і природничих наук. Я не сумнівався, що до пори до часу вони триматимуть свої здогади при собі, та рано чи пізно витік інформації станеться — через родичів, друзів, наближених. Але тоді вже ввійде у вирішальну фазу операція з „підсадними качками“, яким я призначав чільну роль у всьому моєму плані. Ці люди, найманці з Еватора, мали влитися в лави запричащених „за високою майстерністю“ і разом з ними скласти ядро моєї команди, міцний фундамент майбутнього Дому Джерела...

Я глянув на свій наручний електронний годинник, подарований мені Брендою, — шедевр наукової думки в поєднанні

з останніми досягненнями магії. Складовою частиною їхнього механізму був крихітний Сапфір, що контактував з Формотворчими, і це дозволяло їм точно відраховувати час Основного потоку, а отже, подавати інформацію про перебіг часу в різних світах. Цей годинник ще жодного разу не помилявся — ні в Тунелі, ні при миттєвому переміщенні, він функціонував навіть у Безчасів'ї. Моя сестра зі скромності не називала себе генієм, але я дедалі більше переконувався, що вона таки геній. Нещодавно Бренді навіть вдалося „подружити“ свій комп'ютер з Джерелом. У деталях цієї „дружби“ я розібратися не зміг, але цілком усвідомлював, що сестра отримала в своє розпорядження потужний магічний інструмент із неймовірно високим творчим і руйнівним потенціалом. Та найдивніше, що я нітрохи не боявся Бренді, хоча й підозрював, що вона стала набагато могутніша мене. Я знав, що можу в усьому покластися на неї, можу довіряти їй, як нікому іншому...

Годинник показував, що на Землі Артура, на довготі Авалона, йшла третя попівночі. Я переключив циферблат на Країну Вічних Сутінків — там починалася сіеста. Далі, на Землі Гая Аврелія, в Європі був пізній вечір. Що ж, і там, і там час зручний. Якщо вже мені не спиться, можна побалакати з моїм уповноваженим в Екваторі й довідатися, як просуваються справи з вербуванням „підсадних качок“.

Я підійшов до великого дзеркала, що висіло на стіні, й надіслав виклик. Приблизно за півхвилини на зв'язок зі мною вийшов мій кузен Діоніс — тридцять сьомий принц Сутінків, що носив це ім'я. Чорноволосий і чорноокий, з вічно серйозним обличчям і меланхолійним поглядом, він не мав нічого спільного зі своїм легендарним і легковажним тезкою Діонісом Першим, якого в багатьох світах вважали за бога. Сучасний Діоніс на божественність не претендував, а свого часу навіть відмовився стати понтифіком Олімпа — правителем найбільшого, найблискучішого міста в Країні Сутінків, розташованого високо в горах, на самому краю Денної Межі. Відтоді, як вісім тисяч років тому Янус залишив Олімп і оселився в Досвітньому Замку, містом від його імені правлять понтифіки, що змінюються через кожні сто років. Власне кажучи, пон-

тифік є другою особою в Домі після Януса, і охочих зайняти цю почесну посаду серед принців Сутінків ніколи не бракувало. Проте Діоніс ввічливо відхилив дідову пропозицію стати його заступником, бо вважав владу невдячною справою, а владоможців — рабами свого обов'язку.

У приватному житті Діоніс був м'який і душевний, як його мати Помона, але, на відміну від неї, був по натурі своїй запеклим скептиком і песимістом. У певному сенсі він був надзвичайно щасливою людиною, оскільки, припускаючи найгірше, відчував задоволення щоразу, коли його похмурі прогнози бодай частково не справджувалися. Діонісів крайній песимізм найчастіше нагадував безмежний оптимізм. Сам він рідко всміхався, зате в його товаристві завжди було весело — компенсуючи свою меланхолійність, Діоніс змушував співрозмовників усміхатися і за себе, і за нього.

З'явившись у моєму дзеркалі, кузен підняв руку у вітальному жесті. Він був одягнений у коричневий камзол, чорні штани й високі чоботи з закатом. За ним на столі я побачив шкіряну портупею, шпагу, плащ і капелюх.

— Ти на Землі Аврелія? — запитав я, відповівши на його привітання.

— Ні, але щойно звідти.

— І як там справи?

— Так собі. До речі, можеш додати до свого списку ще одного завербованого.

— Чудово. — Я дістав із кишені блокнот, у якому вів облік „підсадних качок“. — Хто це?

— Твій покірний слуга.

Я машинально розгорнув блокнот на літері „т“, але одразу захлопнув його й уп'явся в Діоніса здивованим поглядом:

— Ти?!

— А чого б і ні?

— Але ж ти сам відмовився.

— Бо не хотів залишати Землю Аврелія на поталу Александру. Та відучора обставини змінилися.

— Як саме?

— Для Землі Аврелія на краще, а от для нас, поза сумнівом, на гірше. Александр кинув цей світ і свій орден, досить переконливо інсценувавши власну смерть.

— О! — вражено сказав я. — А навіщо?

Діоніс знизав плечима:

— Як на мене, його вчинок цілком логічний. Ти знаєш, що зробив Мухамед, коли гора не пішла до нього? Він сам пішов до неї!

— Гадаєш, Александр замислив вендету?

— А ти сумнівався? Я ж казав тобі, що він жадає твоєї крові. І якщо вирішив кинути своє потворне дітище, цей мерзенний орден, то тільки заради помсти. Я вже встиг перемовитися з дідом, і він згодний зі мною — Александр став на стежку війни.

Я осміхнувся:

— І як він добереться до мене? Піде в нескінченність? Ласкаво просимо до пекла.

Діоніс похитав головою:

— Александр не дурний і не піде на вірну смерть. Позаяк ти сам для нього недоступний, він спробує дістати тебе опосередковано. Певна річ, Юнону не чіпатиме — вона ж і його мати. На щастя, Пенелопа поза його досяжністю, як і Брендон з Брендою. Інші твої сестри невдалі об'єкти для помсти, бо ти не був особливо прихильний до них. Сутінки Александрові не до шмиги, отож залишається твій Дім — от по ньому, я думаю, він і вдарить.

— Як?

— Можливостей багато. Зараз Царство Світла на межі громадянської війни, досить однієї жарини, щоб спалахнуло полум'я міжусобиці. А якщо у твоєму Домі проллється кров, ти не залишишся осторонь, спробуєш припинити бійню, адже так?

— Так.

— Ось тобі й відповідь.

— Кепські справи, — сказав я.

— Гірше нікуди, — погодився Діоніс. — Тому тобі потрібен надійний тил біля Джерела, щоб ти не боявся за долю свого

новонародженого Дому. Сподіваюся, в такій ситуації я буду не зайвий.

— Дякую, кузене. Ти один з небагатьох, кому я повністю довіряю. Радий буду бачити тебе поруч зі мною.

— Отже, домовилися. Забереш мене разом з „качками“.

— А що буде з Землею Аврелія?

— Про неї не турбуйся. Александр створив могутній орден, це так; але він припуститися помилки, створивши його цілком під себе. За будь-якого іншого grosмейстера орден Святого Духа приречений. А я, поки буду в Екваторі, посприяю його якнайшвидшому знищенню.

Я з розумінням кивнув. На Землі Аврелія Діоніс був військовим радником неаполітанського короля, фактичного правителя всієї Італії, що мріяв здолати орден мого брата і поширити свою владу на німецькі землі.

— Раз Александр зник,— зауважив я,— то тепер матимеш більше часу на вербування „качок“. Як швидко впораєшся?

— Гадаю, за півтора місяця. А потім нарешті приєднаюся до вашої милої компанії. Чесно кажучи, я вже трохи сумую за близнюками й Пенелопою. До речі, як твоя донька?

Він запитав про це ніби між іншим, здавалося — просто з ввічливості. Але віднедавна мені закралася підозра, що Діоніс небайдужий до Пенелопи, хоч я й сам не міг зрозуміти, на яких підставах виник цей здогад. Так твердила моя інтуїція — а до її голосу я звик дослухатися.

— Вона щаслива,— відповів я.— Брендка каже, що Пенелопа стала життєрадіснішою й розкутішою, ніж була раніше, рідше впадає в меланхолію.

— Ще б пак! Адже в неї з'явився ти. А як близнюки?

— Також на життя не нарікають. За відсутності наклепників їм дихається вільніше. Ось уже другий тиждень я не чув від них запевнень, що між ними нічого не було, немає й бути не може. Але мене чимдалі дужче непокоїть Брендине ставлення до чоловіків. Зовні здається, що вона доволі розкута дівчина, часом поводить з ними надто грайливо, аж на межі фолу. Але це показуха. Поступово в мене складається враження, що насправді Брендка боїться їх. Причому боїться панічно. Не

знаю, в чім тут річ. А спитати прямо — у в неї або в Брендона — поки не наважуюсь.

Діоніс ненадовго задумався, наче вагаючись, потім заговорив:

— По-моєму, все почалося з її заміжжя. Дивний був цей шлюб, і аж ніяк не тому, що вона взяла собі за чоловіка простого смертного. У той період я кілька разів зустрічався з нею, і Бренда мала дуже кепський вигляд — тіні під очима, спустошений погляд, млявість, апатія. Та й Брендон був не в кращій формі, багато пив і вживав транквілізатори.

Я розгублено похитав головою:

— Не знав про це.

— Навряд чи їм приємно згадувати ці часи. Можливо, Брендин чоловік був сексуальним збоченцем, але вона так палко любила його, що не могла кинути. Ну, а Брендон знав про це і страждав.

— Це не схоже на Бренду, — сказав я.

— Та вже ж. Вона завжди була розсудливою дівчиною, дуже вольовою й рішучою. Хоча, з іншого боку, жінки парадоксальні істоти, а Бренда в цьому плані... — Діоніс осікся. — Схоже, я починаю пліткувати. Ліпше розпитай близнюків. Хай самі розкажуть, що вважатимуть за потрібне.

— Гаразд, — відповів я.

Відтак ми повернулися до теми „підсадних качок“, Діоніс відзвітував про нещодавно завербованих і запропонував кілька нових кандидатур, які після короткого обговорення я схвалив. Нарешті ми попрощалися, кузен побажав мені вдалого коронування і зник у тумані.

Коли туман у дзеркалі розвіявся, я з подивом побачив не власне відображення, а Брендона, вдягненого в халат кармінового кольору. Я кілька разів кліпнув очима, вирішивши, що від втоми в мене пішли глюки. Але ні — брат був цілком реальний. Він мав скуйовджене волосся й сердитий вираз обличчя.

— Привіт, Артуре, — сказав він. — От дивина! Я ж викликав тебе через Сапфір.

— Мабуть, моє дзеркало перехопило виклик, — припустив я. — Щойно я розмовляв з Діонісом.

— А я — з Морґаном. Тому тебе й турбую. Він або схибився, або щось задумав.

— А саме?

— Просив поступитись йому місцем Провідника на коронуванні.

— Ага... І як він це аргументував?

— Не дуже переконливо. Ніс якусь ахінею про престиж, про положення при дворі. Мовляв, мені це ні до чого, однаково я твій брат, а він відставний регент і втрачає авторитет.

— Дурниці! — пирхнув я. — Він знає, що завтра я призначу його першим міністром.

— Отож-бо. Я йому це сказав, але він і далі просив, мало не благав. Зрештою, я послав його до дідька. Мабуть, точно здурів.

— Ні, — похитав я головою. — Години дві тому Морґан пішов від мене цілком нормальний. Ми з ним розмовляли про те про се, і тепер я пригадую, що він ненав'язливо, ніби між іншим, розпитував про функціонування каменів. Боюся, він щось замишляє.

— Пробратися до Джерела?

— Скидається на те. Особливо його цікавив характер зв'язку Знака Мудрості зі Знаком Сили в момент активування контурів. Якщо цей зв'язок гранично посилити, образно кажучи, „зачепитися“ Знаком Мудрості за Знак Сили, то... Ні, зараз я нічого не шурую. Мені треба виспатися.

— Ти ще не спав?

— Ні.

— Це погано. За кілька годин твоє весілля й коронування, а очиська в тебе ще ті.

— Не біда, відпочину в Безчасів'ї. А щодо Морґана... Гм, коли прокинеться Бренда...

— Я не сплю, Артуре, — ніби з-за Бренданової спини почувся голос сестри. — Розмовляючи з Морґаном, брат так злився, що розбудив мене.

— Де ти?

— Не хвилюйся, в себе. — Зображення в дзеркалі поплигло, і замість Брендона з'явилася Бренда в короткій нічній со-

рочці. Вона відступила вбік і вказала на розібрану постіль.— Як бачиш.

— Даруй,— ніяково промимрив я.— Просто мені дивно було чути вас двох через одне дзеркало.

— Це все наш зв'язок,— озвався з-за кадру Брендон.— Ну, гаразд. Я пішов спати, а ви самі вирішуйте, що робити з Морганом. Добраніч.

— Добраніч,— сказали ми з Брендою.

Після короткої паузи сестра повідомила:

— Брендон відключився.

— До речі,— запитав я,— чому він такий злий?

Бренда всміхнулася:

— Йому снилася Дана, а Морган недоречно втрутився.

— Ага... То ви бачите однакові сни?

— Іноді. Коли сниться щось приємне... або паскудне.

Я набрався сміливості й запитав:

— А твоє заміжжя яким було сном — приємним чи кошмарним? Чому Брендон пиячив і накачувався транквілізаторами?

Бренда закусила губу. На її обличчі з'явився стражденний вираз — і я миттю згадав, що такий самий вираз бачив у Брендона, коли він мимохідь згадав про сестриного чоловіка.

— Не зараз, Артуре. Поговоримо іншим разом.

— Але поговоримо,— наполягав я.

— Обов'язково,— пообіцяла вона.— Але згодом.

— Домовилися. Що ти думаєш про Морґана?

— Я згодна з тобою: він замислив пробратися до Джерела. Під час коронування пильнуватиму його. В разі чого — зупиню.

— От і добре. А ще треба подумати, де б надійно сховати камені. Морґан тільки перша ластівка, а в міру становлення Дому число охочих опанувати Силу зростатиме в геометричній прогресії.

Бренда в задумі наморщила чоло.

— Я вже аналізувала ситуацію, Артуре. Висновок невтішний: для охорони Джерела треба мати принаймні одного

адепта на кожну тисячу звичайних чаклунів. Боюся, ми відкриваємо скриньку Пандори.

— Вона уже відкрита. І не нами, а Коліном з Бронвен. Назад шляху немає, починається нова ера.

— Або настає кінець усьому,— похмуро зауважила Бренда.— Може, так і загинули прадавні чаклунські цивілізації — здобувши Силу Джерела.

— Можливо,— не став заперечувати я.— Та це ще не привід для відчаю. Будемо сподіватися, що ми розумніші за наших попередників.— Я знову позіхнув.— Добраніч, сестричко. Я вже засинаю.

— Гарних снів, брате,— сказала Бренда і перервала зв'язок.

Я негайно викликав Образ Джерела і дав йому відповідну команду. Опинившись під мінливим небом Безчасів'я, я бебехнувся долілиць у лілову траву і відразу ж поринув у таке жадане забуття. Остання моя думка була про Дейдру — я не хотів знову прокинутися в її ліжку.

Розділ 32

На щастя, я прокинувся в Безчасів'ї. Почував себе свіжим і відпочилим. Як і тоді, коли заснув, я лежав долілиць, і якась нахабна травинка лоскотала мені носа. Я перекинувся на бік і побачив, що поруч сидить Бронвен, моя Снігова Королева. Її сині очі дивилися на мене лагідно й турботливо.

— Привіт, Артуре.

— Привіт,— відповів я.— Що ти тут робиш?

— Оберігала твій сон.

— Від кого?

— Від тебе самого. Ти міг несвідомо повернутись у матеріальний світ — як це трапилося минулого місяця. Правда, я сумніваюся, що цього разу ти перемістився б у Дейдрине ліжко. Швидше — в Данине.

Нарешті я підвівся й сів.

— Прошу тебе, Бронвен, не сип мені сіль на рану. Хіба я винуватий, що так вийшло? Я не хотів закохуватися в Дану.

— Проте закохався,— сказала вона.— І з цим уже нічого не вдієш. Єдине, що я можу порадити тобі, це не повторювати моєї помилки. Скористайся тим, що Дану ще вабить до тебе. Не гайся, інакше спізнишся. А так у тебе хоч залишаться спогади про кілька ночей кохання.

Я нітрохи не обурився на пропозицію Бронвен. Навпаки, відчув сором — бо й сам часто думав про це.

— Так не можна,— сказав я, всіма силами намагаючись приховати жаль у голосі.— Це був би ганебний вчинок. Зрадити Дейдру, обдурити братову довіру, а ще...— Я затнувся.

— А ще ти боїшся доччиного осуду. Навіть більше, ніж ревнощів Дейдри і гніву Брендона.

Я оторопіло глянув на Бронвен:

— Що ти сказала?

— Що чув. Пенелопа твоя дочка. Шила в мішку не сховаєш.

— Чорт! Як ти дізналася?

Бронвен тихо розсміялася:

— Про це знаю не лише я, а й Дейдра з Даною. Ми швидко вас розкусили — ваші взаємини аж ніяк не схожі на сестринсько-братерські. А що найдужче хвилювало Дейдру (та й Дану, як на те пішло), це твої теперішні стосунки з Пенелопиною матір'ю. Сама Пенелопа, коли ми питали її про матір, розповідала, звісно, про Юнону. Проте іноді, втративши пильність, говорила про неї в минулому часі й робилася сумна. Отож ми дійшли висновку, що Пенелопина мати давно вмерла.

Переконавшись, що заперечувати марно, я кивнув:

— Так. Діана загинула ще чверть століття тому за часом Основного потоку.

— Діана,— повторила Бронвен.— Гарне ім'я... Це те ж саме що й Артеміда?

— Ні. Ще п'ять тисячоліть тому, коли в Сутінках остаточно зникла двомовність, грецькі й латинські імена стали цілком незалежні. Так, наприклад, є Юнона і є Гера. Перша — моя мати, друга — двоюрідна племінниця. Теперішній Діоніс — мій кузен, а Бахус — дядько. З Артемідою я маю заплутані родинні стосунки, бо по батьківській лінії вона праправнучка Януса, а по материнській — онука моєї зведеної сестри Етни. А Ді-

ана... — я мало не бовкнув, що вона була Юнониною сестрою, але вчасно схаменувся і швидко знайшов вихід: — ...нова Діана, якій дісталоя ім'я Пенелопиної матері, взагалі доводиться мені родичкою лише в сьомому коліні.

— Дісталоя ім'я? — здивовано перепитала Бронвен. — Як це?

— З давніх-давен заведено, — пояснив я, — що імена принцам та принцесам Сутінків дає особисто Янус. При цьому він чітко дотримується правила не називати дитину ім'ям живого родича. Тому, на відміну від інших Домів, де королівські сім'ї так і кишать тезками, у Сутінках ніколи не було одночасно двох принцес Діан або, скажімо, двох принців Фебів. Хоча за довгу історію Дому всі імена повторювалися неодноразово. За винятком, звичайно, самого Януса, та ще Зевса-Юпітера.

— Громовержця?

— Так його називали. Зевс умів насилати сутінкові грози.

— Подумаєш! — пирхнула Бронвен. — Я можу наслати таку грозу...

— І зможеш керувати нею? Зможеш запобігти всім небажаним наслідкам свого втручання в атмосферні процеси?

— Ну... Боюся, що ні.

— Отож-бо. Важливо не тільки зробити те, що хочеш зробити; ще важливіше зробити *тільки те*, що хочеш зробити. А Зевс досконало володів мистецтвом керування погодою. Йому єдиному Янус дозволяв викликати грози в Країні Сутінків. Дні, коли він це робив, називали Днями Гніву.

— Звучить загрозово.

— Аж ніяк. Апокаліптичний зміст цьому вислову надали християни. А в уявленні Сутінкових це лише символ спокути гріхів і самоочищення. Гнів, спрямований насамперед усередину себе, проти власних вад і пороків. Грози в Сутінках — це щось більше, ніж просто природний феномен. До них ставляться з захватом і благоговінням, їх вважають божественним одкровенням.

— Виходить, Зевс був богом?

— Він був правнуком Януса і першим понтифіком Олімпа. Це я знаю точно. А ще кажуть, що він став богом. Навіть Бо-

гом — з великої літери.

— Як Ісус?

— Це було задовго до Ісуса, і Зевса ніхто не розпинав на хресті. Просто одного чудового дня він зник, і відтоді його ніхто не бачив. Скептики стверджують, що йому до чортиків набридла влада, він подався мандрувати по світах і в цій подорожі помер. Інші щиро вірять, що Зевс здобув божественність.

— Дивина та й годі,— замислено промовила Бронвен.— Що могутніші люди, то впевненіше вони шукають Бога. Наче сподіваються, що він захистить їх від самих себе.

— Може, так і є,— сказав я й видобув з кишені пачку сигарет.— Напевно, так і є.

Я взяв сигарету і збирався повернути пачку до кишені, аж тут Бронвен простягла руку.

— Пригостиш?

— Хіба ти палиш?

— Віднедавна,— відповіла вона, взявши сигарету.— Це твоя Брендка мене пристрастила. Постійно тиняється біля Джерела, мудрує щось зі своїм комп'ютером — ну а я ж Хазяйка, мушу за нею приглядати. Тож заразом і дечому навчилася в неї — і писати програми, і палити.

Я глибоко вдихнув тютюновий дим, затримав подих, потім видихнув. Як завжди, від першої затяжки після сну мені приємно запаморочилося в голові.

— Слухай, Бронвен,— нерішуче заговорив я.— Тільки... е-е... щоб це лишилося між нами...

Вона глянула на мене з розумінням і співчуттям:

— Ти про Дану?

— Так. З Даною в мене інакше, ніж було з тобою...— Я знову завагався, однак продовжив: — Боюсь, мої почуття до неї не пов'язані з Джерелом.

Бронвен заперечно похитала головою:

— Тут ти помиляєшся.

— Ні, я певен. Може, на початку воно й відіграло свою роль... Таки точно відіграло — зробило перший поштовх... розкрило мені очі... і я...

— І ти врешті прозрів,— допомогла мені Бронвен.— Зрозумів, що насправді кохаєш не Дейдру, а Дану.

— На жаль, так... І мені дуже боляче. Я відчуваю, що зможу вирвати Дейдру зі свого серця, але Дану...

— Вирвати Дану не зможеш,— підтвердила вона.— Ніколи. Нізащо. Вона стала твоєю невід'ємною часткою. Джерело закарбувало в тобі її емоційний образ, і якщо ти спробуєш стерти його, то цим себе вб'єш.

— Знову Джерело?! — вигукнув я.

— Авжеж воно рідненьке,— з сумною усмішкою промовила Бронвен.— В одному ти маєш рацію: те, що почував до мене і що відчуваєш зараз до Дани — різні речі. Та це ще не означає, що Джерело непричетне до твоєї ніжної пристрасті. Просто наслідки контакту для Провідника і Посвяченого різні. В першому випадку це такий собі залишковий ефект від тісного емоційного зв'язку, щось на зразок приворотних чарів — вони досить сильні, але недовговічні. А от для Посвяченого все набагато серйозніше. Занурившись у Джерело, він закарбовує в собі сутність Провідника. Назавжди, до самої смерті. Ти був моїм Провідником, і тепер ти — частина мене самої. Ось чому я кохаю тебе й кохатиму завжди. Ось чому я забула про гордість і вперто нав'язуюсь тобі — вся моя гордість утонула в Джерелі. Ось чому Колін після свого коронування так різко змінив ставлення до Дани. Ось чому й ти втюкався в неї по самісінькі вуха.

Я понуро допалив сигарету і взяв наступну. Якщо Бронвен не брехала, то мої справи були ще гірші, ніж я думав. В такому разі єдине, чим можна було зарадити своєму скрутному становищу, це найближчими днями пропустити Дану до Джерела, ставши її Провідником. А от Дейдра... проблеми з нею залишаться. Та й з Брендonom вийде негарно — я відберу в нього наречену... А втім, це не біда — нехай шукає кохання у Дейдри. Нехай вона стане його Провідником. А згодом, коли її Дар визріє, й сама піде до Джерела за Брендонів підтримки. Отож залишалася дрібничка — скасувати завтрашнє весілля, не зчинивши скандалу...

Ніби почувши мої думки, Бронвен сказала:

— А знаєш, Артуре, що найпаскудніше в цій ситуації?

— І що ж?

— Ще влітку я хотіла запропонувати тобі Силу. І, ясна річ, при цьому бути твоїм Провідником. — Вона зітхнула. — Але виявилось, що Джерело не визнає свого адепта за представника матеріального світу.

Я очманіло втупився в неї. Всі мої плани летіли шкереберть.

— З якого це дива?

— Не знаю. А проте факт: Провідником має бути або звичайний чаклун, або простий смертний. І в жодному разі не інший Посвячений.

— А ти не дуриш мене? — зі слабкою надією запитав я.

— Чого б це я мала тебе дурити? — знизала Бронвен плечима. — Якщо не віриш, запитай у Бренді.

— Вона знає про це?

— Так, знає. Схоже, їй відомо про звички Джерела набагато більше, ніж нам з тобою.

— А чому не сказала мені?

— Бо сама в розгубленості. Намагається знайти розв'язання цієї проблеми — і ніяк не знаходить. А поки вважає за доцільне, щоб під час завтрашньої церемонії ти занурився в Джерело, тримаючи контакт з Дейдрою.

— Це допоможе?

— І так, і ні. Від цього твоє ставлення до Дани жодним чином не зміниться — зате зміцняться почуття до Дейдри. Бренді переконана, що так буде краще.

— А ти що думаєш?

— Не знаю. Це тобі вирішувати. З одного боку, це справді владнає твої проблеми з Дейдрою, але з іншого — ти на все життя будеш зв'язаний з двома жінками, розриватимешся між ними... хтозна, що для тебе краще. — Бронвен серйозно подивилася на мене. — Пам'ятаєш, Артуре, я обіцяла, що колись ти зрозумієш мене? Так от — цей час настав.

Я лише похмуро кивнув у відповідь.

Розділ 33

Наше вінчання було влаштоване з неабияким розмахом, як і годиться для церемонії одруження короля з королівською дочкою. Собор святого Патріка був заповнений найвищим логрійським дворянством та духовенством, міськими старійшинами та послами іноземних держав. До вітваря мене підвів Брендон, а Дейдру мені вручив Дункан Енгус, чоловік її тітки Аліси. Моя наречена була чарівна, як ангел, і лише цілковитий ідіот на моєму місці міг би думати в цей момент про іншу жінку...

Я був тим самим цілковитим ідіотом. Відповідаючи на питання єпископа: „Чи згоден ти, Артуре Пендрагон, взяти шлюб з Дейдрою Лейнстер?“, я мало не відповів: „Ні!“, а потім, промовляючи слова: „Беру тебе, Дейдро, за законну дружину...“, я запнувся на її імені, бо з моїх вуст ладне було зірватися інше ім'я. Ви знаєте, яке.

Без Дани мені світ не милий...

Під час вінчання я скося стежив за нею і безнадійно мріяв про неможливе. Я чекав на чудо, проте знав, що його не станеться, що не вдарить грім з ясного неба і не поміняються місцями Дейдра і Дана...

Словом, не дуже веселе видалось моє весілля, хоча навряд чи цю думку розділяв простій люд, що захоплено вітав нас на доробгою від собору святого Патріка до собору святого Андрія, де, слідом за вінчанням з Дейдрою, я мав повінчатися з усією своєю країною.

Поруч зі мною були Брендон і Дейдра — вже не як мій брат і моя наречена, а як мої Провідники. Вони ритуально доторкнулись до великого алмаза на короні, коли архієпископ покладе її на мою голову.

Без Дани тягар влади буде нестерпний...

Я ввійду у Ворота, проте не стану купатися в Джерелі. Не хочу ще більше погіршувати ситуацію і, на додачу до Дани, на все життя зв'язувати себе з Дейдрою. Чи означає це, що я вже

розлюбив жінку, яка щойно стала моєю дружиною? Ще ні — але процес, як то кажуть, пішов...

Спочатку я хотів узагалі скасувати сьогоденнє входження у Ворота й обмежитися єдино лише саявом над вівтарем у момент помазання — не варто позбавляти людей видовища; але потім передумав. Я пройду в Безчасів'я і зустрінуся там з Бронвен. Ми посидимо поруч на ліловій траві, побалакаємо про життя, а потім... Можливо, я й подарую моїй Сніговій Королеві те, чого вона давно домагається. І хоча в Безчасів'ї не буває ночей, ніч кохання може бути де завгодно — навіть під мінливим вічнозеленим небом. Бронвен правду казала: можна любити зі співчуття, з жалю, з розуміння, з солідарності. Саме так я починав любити її.

Може, колись і Дана зрозуміє мене...

Я вже склав традиційну присягу, вислухав молитву на свою честь (хор співав дуже врочисто й піднесено), потім мене помазали на царство, а присутні в соборі побачили саяво над вівтарем. На плечі мені накинули червону мантию, я прийняв з рук архієпископа меч, щоб віддати його Дунканові Енгусу, після чого монсенйор Корун МакКонн узяв до рук золоту королівську корону.

Боги! Навіщо мені корона без Дани?..

— Вінчає тебе Господь, сину мій, короною слави та справедливості! Будь вірним захисником і слугою своєї держави, і хай допоможе тобі Всевишній, творець усього сущого на землі. В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь!

Ну от, я вже став коронованим королем. Архієпископ дбайливо поклав вінець на моє чоло, а Брендон і Дейдра доторкнулися кінчиками пальців до алмаза, Знака Влади, Ключа до Воріт. Я активував контури, Ворота відчинилися, і...

І тут сталося несподіване. Щось штовхнуло мене в спину, від несподіванки я заточитися і гепнувся долілиць... на щастя, не на підлогу перед вівтарем, а на м'який трав'яний килим Безчасів'я.

У моїй голові блискавкою промайнула думка, що Бренда не встежила за Морганом, і той пішов за мною. Я рвучко скочив на ноги і роззирнувся.

Нікого...

Я розслабився й опустил руку, якою марно намагався вихопити з піхв шпагу. А шпаги я не мав — як і одягу. Я точно дотримався всіх приписів ритуалу, яким передбачалося, що король має ввійти у Ворота голим, залишивши одіж з короною перед вівтарем. На мені не було навіть ілюзорної туніки, про яку розповідав Колін; вочевидь, моя тренована підсвідомість відкинула цей самообман. На відміну від Коліна, я чув казку про голого короля, що вважав себе одягненим.

Голий король біля підніжжя пагорба чекав на свою Снігову Королеву...

Ні, раптом подумав я, так не годиться. Викликав свій Образ і подумки потягнувся до Джерела. Воно відгукнулося на моє бажання і переправило мені вбрання — білизну, штани, сорочку та кросівки.

Я поспіхом одягнувся, щоб устигнути до приходу Бронвен. Однак поспішав дарма — вона не з'являлася. Я зачекав хвилину, потім ще п'ять, потім піднявся на пагорб.

Бронвен ніде не було.

То, може, вона біля Джерела?

Я загострив своє сприйняття й обережно просканував околиці.

Безрезультатно. Крім мене, в цій миті Безчасів'я нікого не було. Виходить, я випередив Бронвен. А той поштовх у спину, мабуть, був наслідком її відчайдушної спроби встигнути за мною. Отакої — Хазяйка дала маху...

Я знову викликав Образ і перевірив стан Воріт. Вони були відчинені — та не лише мною. Упродовж наступних п'яти сотих секунди очікувалося ще три входження. Аж три!

За мною, певна річ, ішла Бронвен. Далі, мабуть, Морґан. А хто ж третій?

Щось негаразд у королівстві Данському...

Ох, і задам я Морґанові! Дзуськи тепер він отримає портфель першого міністра.

Я зосередився й зафіксував момент наступного входження. При цьому відчув легке збудження. Атож, це жінка. Бронвен...

Щоб перевірити свій здогад, я зосередився на другому входженні. Збудження минуло, змінившись теплим дружнім почуттям. Таки Морган. Теж мені друг! Спитав би прямо — я б відповів, щоб він готувався й шукав для себе Провідника.

Цікаво, хто його Провідник? Невже Дейдра?

Третьою знову була жінка. Напевно, Бренда — кинулася за Морганом, але не встигла.

Я повернувся до першого входження і дав Образові команду перенести мене вперед за часом матеріального світу. Це була дорога з одностороннім рухом. Усе, що залишалося за мною, ставало минулим, тож я мусив бути вкрай обережним, щоб не прогавити потрібну мить. Я її не прогавив.

Як і раніше, я стояв на пагорбі, а навколо нікого було. Поки не було — та ненадовго. Перенісшись з однією миті в іншу, я опинився на самому початку даного сегмента Безчасів'я — а при входженні з матеріального світу виникала невелика затримка.

Моє чекання тривало навіть менше, ніж я думав. Не минуло й хвилини, як біля підніжжя пагорба з'явилася рудоволоса дівчина в розкішній сукні з золотої парчі. Я відразу впізнав її, хоча побачив лише зі спини. Я здивовано вигукнув її ім'я, але дівчина не відреагувала на мій крик. Секунди дві чи три вона стояла, похитуючись, потім, як підкошена, впала на траву й залишилася лежати нерухома.

Я прожогом підбіг до Дани й опустився перед нею навпочіпки. К счастью, вона була жива, лише непритомна. В арсеналі чаклунської медицини було чимало способів миттєво повернути людину до тями, але я віддавав перевагу старим перевіреним рецептам. Тому проказав нескладне закляття, від якого в Даниних ніздрях утворилася мікроскопічна кількість молекул аміаку; це було аналогічно тому, якби я дав їй понюхати вату, змочену в нашатирному спирті.

Дана чхнула й розплющила очі. Кілька секунд вона нестямно дивилася на мене, нарешті її погляд став осмислений, а щоки порожевіли. Вона слабко всміхнулася мені. Я мало не всміхнувся їй у відповідь, але вольовим зусиллям змусив себе прибрати суворого вигляду й запитав:

— Що ти тут робиш?

Дана винувато закліпала.

— Я... хотіла до Джерела...

— Та невже? — уїдливо мовив я. — Ніколи б не здогадався!

Дана схопилася за моє плече і спробувала підвестися. Я допоміг їй сісти, після чого дуже неохоче забрав свою руку з її талії.

— Як відчуваєшся?

— Так собі, — відповіла вона. — Голова паморочиться.

— Ще б пак! Ти добряче врізалась у мене.

— Вибач. Я хотіла проскочити перед тобою.

— Ясно... А як тобі вдалося пройти?

— Я налаштувалася на Знак Сили, — пояснила Дана. — Ще під час Колінового коронування. Хотіла потрапити разом з ним до Джерела і допомогти йому. Але тоді не змогла. А ось тепер скористалася з нагоди... — Вона зітхнула. — Ти маєш зрозуміти, Артуре. Коли Колін зрікся престолу, він пропонував мені піти з ним, обіцяв дати Силу...

— Розумію, — сказав я. — І дарма ти влаштувала цю партизанщину. Я й так збирався привести тебе до Джерела.

Дана здивовано глянула на мене:

— Хіба я знала! Я думала, що ти допустиш лише рідних.

Я похитав головою:

— Цього було б мало. Мені потрібні і ти, і Морган... До речі, він теж з тобою?

— Так, він знає про мої плани. Я попросила його про допомогу, щоб він відвернув від мене увагу Бренді.

— Отже, нічний наїзд на Брендона був частиною вашого задуму?

— Ні, Морган сам виявив ініціативу. Не знаю, чого він хотів.

— Як чого? Стати твоїм Провідником. З усіма відповідними наслідками. — І що б це дало? Знак Життя однаково мала б Дейдра, а вона... — Дана замовкла, а в її очах сяйнуло розуміння. — О боже! Як я раніше не збагнула...

— А от Морган збагнув, — сказав я. — Вірніше, запідозрив, що в разі, коли до Джерела проходить жінка, активнішим стає

зв'язок з Провідником-чоловіком. А вчора вночі, у розмові зі мною, отримав підтвердження свого здогаду.

— І тут-таки звернувся до Брендона,— кивнула Дана.— Умовляв його, благав, варнякав про престиж, про авторитет...

— Стривай-но! — сказав я, мов громом уражений раптовою підозрою.— Звідки ти знаєш?

Дана почервоніла і збентежено потупилася.

— Я... ми з Брендonom... ну...

Я гірко розсміявся, згадавши Брендині слова: „Йому снилася Дана“. Атож, снилася! Наяву...

Я різко обірвав свій сміх, звівся на ноги й сухо промовив:

— Ходімо до Джерела.— І, не чекаючи на відповідь, став підніматися схилом пагорба.

— Артуре,— несміливо озвалася Дана.

— Га? — Я зупинився, але не озирнувся.

— Я... Ні, нічого.

— То ходімо.

Весь шлях ми подолали мовчки. Дана йшла за мною, не намагаючись наздогнати мене, а я, своєю чергою, не сповільнював ходу, щоб зачекати її. Я не хотів, щоб вона бачила моє обличчя — дзеркало моєї душі, що в ті гіркі хвилини було аж надто красномовним. Мене поймали злість, досада, роздратування і багато інших почуттів з негативного спектра людських емоцій. Я почував себе цілковитим йолопом. Мені було боляче й соромно на думку про те, що коли я засинав, уявляючи в своїх обіймах Дану, сама вона засинала в обіймах мого брата...

„Йому снилася Дана.“

Ха! Ха-ха-ха!

Нітрохи не смішно...

Лише на прогалині, біля оточеного мармуровим парапетом водоймища, я трохи заспокоївся, опанував себе й повернувся до Дани.

— Це Джерело,— сказав я буденним тоном.— Точніше, його фізичний прояв. Підійди ближче, не бійся.

Дана підступила до парапету впритул і спрямувала погляд на фонтан синіх жарин у його центрі.

— Він хвилюється через мою присутність?

— Атож. Звідки ти знаєш?

— Від Бренді. Вона досить точно описала мені і Безчасів'я, і саме Джерело.

— Гм... А Бренді розповідала про роль контакту з матеріальним світом?

— Я знаю, що він необхідний для успішної посвяти. І ще він породжує потяг — це я знала й раніше. Але досі думала, що матиму контакт з Дейдрою. А вона жінка, тож це зміцнило б нашу дружбу і поклало край сваркам.

Мені залишалося тільки подивуватися її наївності.

— Дружба буває різна, Дано.

— Про що ти?

— Власне, ні про що. Зараз це не актуально, бо ти маєш контакт з Бренденом.

Вона знизала плечима:

— Тим краще. Ми ж однаково...

Я не хотів чути продовження, тому швидко урвав її:

— Не все так просто. Наслідки контакту для адепта Джерела зовсім інші, ніж для його Провідника. Передовсім скажи: що для тебе важливіше — кохати чи бути коханою?

Дана подивилась на мене з жалем і співчуттям. Мабуть, вирішила, що звістка про її стосунки з Бренденом кепсько вплинула на мій психічний стан. Цілком можливо, що вона була недалеко від істини.

— І те, й інше, Артуре, — м'яко відповіла Дана. — Я хочу взаємності.

— Природне бажання, — погодився я. — Але припустімо, що взаємність неможлива. Уяви на секунду таку ситуацію. Що б ти тоді вибрала?

Данин погляд перемінівся, у ньому з'явилася тривога.

— Ти серйозно?

— Дуже серйозно. Розумієш, Джерело не шанує взаємність. Чому, не знаю. Може, в цьому є якийсь глибокий зміст, якого я не збагну, а може, Джерело просто знущається з нас, вимагає жертвоприношення... — Так, слово за словом, я розповів Дані про вельми неприємні наслідки купання в Джерелі. Вона раз по раз перебивала мене, уточнювала, перепитувала,

поки я не виклав їй усе-всьє, що сам знав, і лише якимсь дивом не пробував, що Хазяйка — Бронвен.

Розмовляючи, ми відійшли від Джерела на пристойну відстань. Коли я вичерпався, а в Дани вже не було запитань, вона присіла на траву й задумалася. Я продовжував стояти, палив чергову (п'яту чи шосту) сигарету й відверто милувався нею. Тепер мені нічого було критися: вона знала, що я кохаю її, і знала, що моє кохання безнадійне. Вона могла лише поспівчувати мені... і собі також.

— Це принизливо, — нарешті сказала Дана. — Виходить, що так можна примусити покохати будь-кого.

— Аж ніяк, — заперечив я. — Ніхто нікого не примушує. Ти можеш ввійти в Джерело, а можеш і не входити в нього. І ти самаобираєш свого Провідника. До того ж контакт за своєю природою вимагає спорідненості душ. Ти не змогла б пройти у Ворота, якби Брендон був неприємний тобі.

— Все одно це неправильно. Якщо зараз я занурюсь у Джерело, Брендоніві доведеться шукати собі іншого Провідника. Я кохатиму його, а він — іншу. Я не хочу цього. Я хочу, щоб мій чоловік кохав мене.

— Він уже просив тебе стати його дружиною?

Дана ствердно кивнула:

— Так. Я погодилася.

— Та вже ж! — мимоволі вихопилося в мене. — Ти багато на що погодилася... — Я зніжковів і опустив очі. — Вибач...

Дана встала і підступила до мене.

— Артуре, я повинна пояснити тобі...

— Ти нічого не повинна. Я не маю права втручатись у твоє особисте життя.

— Ні, таки маєш. Бо сам визнав, що кохаєш мене. А я... кохаю тебе.

Я підвів погляд і вдивився у звабливу глибину її чарівних смарагдових очей.

— Але ж раніше ти казала, що я просто подобаюся тобі.

— Я збрехала. Ти змусив мене збрехати. Не можна вимагати від жінки зізнання в коханні, якщо вона не впевнена в твоїх почуттях.

— Тоді я теж не був упевнений,— відповів я і пригорнув її до себе.

Якийсь час ми стояли обійнявшись і мовчали. Думали про майбутнє, що не обіцяло нам обом нічого доброго.

— Артуре,— озвалася Дана.— Хочеш знати, чому я...

— Ні,— квапливо сказав я.— Не хочу.

— Тобі боляче про це чути?

— Так.

— Мені теж боліло. Від того, що ти з Дейдрою... Всі ці півроку, відколи зустріла тебе, я просто скаженіла з ревнощів. І що далі, то дужче... А потім з'явився Брендон. Я думала, що зможу покохати його... тобі на зло. Я дуже хотіла — і не змогла...

— Ще не вечір,— сказав я.

— Ти про Джерело? — запитала Дана, міцніше пригорнувшись до мене.— Так. Це твій шанс забути мене.

Вона підняла голову, і наші погляди зустрілися. В її очах я прочитав бажання, що цілком збігалось з моїм. Ми поцілувалися — без пристрасті, а ніжно й сумно, як цілуються перед вічною розлукою.

— Ти вже вирішила? — приречено запитав я.

Замість відповіді Дана вивільнилася з моїх обіймів і бігцем кинулася до Джерела. Незважаючи на важке святкове вбрання, вона бігла досить прудко, і мені вдалося наздогнати її лише в кількох метрах від парапету. Я схопив Дану за руку, вона спробувала вирватися, і в результаті ми обоє опинилися на траві. Перекинувши її навзнак, я став покривати її лице палкими поцілунками.

— Пусти мене,— заблагала Дана.— Пусти до Джерела. Я покохаю Брендона.

— Ні,— відповів я, розстебнувши ліф її сукні.— Не зараз. Згодом ти скупаєшся в Джерелі й покохаєш Брендона. Але зараз твоя любов належить мені.

Дана схлипнула, потім подивилася мені в очі і ствердно кивнула:

— Я так довго чекала цього...

Ми кохалися, забувши про все на світі. Ми не звертали уваги на Джерело, що вирувало поруч, дедалі дужче збуджуючись

разом з нами. Коли на нас вогненным дощем стали сипатися жарини, обпалюючи нашу шкіру, ми вже дійшли такого стану, що просто не могли зупинитися. Шаленство Джерела лише розпалювало нашу пристрасть; ми сприймали це як феєрію, влаштовану на честь нашого кохання. А в момент кульмінації нашого фізичного й емоційного єднання, що зазвичай зветься оргазмом, Джерело вибухнуло в завершальному акорді грандіозної симфонії первозданих сил і поглинуло нас обох...

Розділ 34

Я виринув на поверхню, пирхаючи й віддихуючись. Джерело було спокійне, і крізь товщу води я бачив під собою блакитну безодню, яку щойно покинув. Отже, попри свій намір, я все-таки скупався в Джерелі, тримаючи контакт з Дейдрою. Іншого виходу не мав — коли Джерело поглинуло мене, я мусив пройти Коло Адептів. А Дану течія віднесла на Шлях Посвяти. Вона здобула Силу — і водночас закарбувала в собі сутність Брендона. Так само як я — Дейдрину...

А проте я не шкодував, що так сталося. Ми з Даною пізнали надзвичайні відчуття. Це було кохання, піднесене до ступеня нескінченності. Це була справжня фантастика! Заради таких захопливих миттєвостей варто страждати все своє життя...

Я підплив до парасюти й вибрався на нього. Щойно залишивши Джерело, я миттю став сухий — вода в ньому була перенасичена енергією, і мій організм автоматично позбувався її надлишків, відновлюючи природний баланс речовин.

Я пройшовся по периметру водоймища, і зіскочив біля голої дівчини, що спокійно спала під парасютом у м'якій траві. Її чарівне личко промінилось умиротворенням, а на устах гра-ла щаслива усмішка.

Я теж усміхнувся — щасливо і трохи сумно. Присів поруч з Даною і кілька хвилин лагідно дивився на неї, не наважуючись розбудити. З власного досвіду я знав, що наслідки закарбування позначаються не одразу, та все одно боявся побачити в її очах відчуженість і каяття.

Врешті я обережно викликав Образ Джерела і замовив для себе й Дани одіж. Мені годилося абищо, бо в будь-якому разі я мав повернутися прямісінько в свої королівські шати. А от з Даниним вбранням довелося попрацювати, щоб воно було схоже на те, яке згоріло у Джерелі.

Впоравшись із цією справою і вдягнувшись, я про всяк випадок перевірів стан Воріт — і тут мене чекав неприємний сюрприз. Джерело перенесло нас трохи вперед за часом матеріального світу — приблизно на дві соті секунди. Тепер я бачив лише одне входження, останнє. Це була жінка — Бронвен чи Бренд. А Морґана я проґавив...

Дана поворушилась, розплющила очі й сонно подивилася на мене.

— Артуре, любий...

Я приліг поруч, обійняв її й ніжно поцілував.

— Як ти?

— Нормально. Правда, трохи хвилювалася, коли вибралася з Джерела і не побачила тебе. Чому ти так затримався?

— Бо мав пройти всі дев'ять рівнів Кола Адептів, — пояснив я. — А ти до якого дійшла?

— Лише до третього.

— Для початку гарний результат. І взагалі, все було чудово. — Я знову поцілував її. — Ти не шкодуєш, сонечко?

Данині очі засяяли.

— Ніскілечки! Я така щаслива!.. Давай ще раз.

Я зітхнув:

— Скоро ти відчуєш...

Вона рвучко затулила мені рота долонею.

— Мовчи! Ані слова про Брендона. Зараз я кохаю тебе і хочу лише тебе. Може, завтра почну мучитися, як ти... та це буде завтра. — Дана зарилася обличчям на моїх грудях. — Ну, будь ласочка, Артуре, давай ще, дуже тебе прошу.

Для мене це була неабияка спокуса. Знову кохатися з Даною під шаленство стихій, злетіти на самісіньку вершину світу, а потім упасти в найглибшу безодню буття, згоріти в Джерелі дотла і відродитись у ньому, як Фенікс із попелу... Я вже

збирався сказати „так“, аж раптом до нас долинув сплеск води, а відтак — полегшене пирхання.

— Ну от,— сказала Дана.— Джерело вже хвилюється. Теж хоче.

— Це не Джерело. Це щось із Джерела. Вірніше, хтось.

Звівшись на ноги, я побачив у центрі водойми знайому голівку з потемнілим від вологи білявим волоссям. Я не покликав її на ім'я, бо поруч була Дана, а просто махнув рукою й гукнув:

— Агов!

Бронвен помітила мене.

— Привіт, Артуре! Я зараз.— І попливла в моєму напрямку.

— Хто це?— запитала Дана.

— Хазяйка Джерела.

— Хазяйка!— злякано охнула вона і схопила сукню.

— Та не бійся,— сказав я.— Це дуже мила особа. Якщо не дражнити, не кусатиметься. Я зву її Сніговою Королевою.

— Дивне ім'я,— зауважила Дана. Вона квапливо надягла сукню на голе тіло й додала:— Між іншим, це не мої речі. Хоча сукня дуже схожа.

— Твоє вбрання згоріло в Джерелі,— пояснив я.— Довелося замовити нове.

— Дякую, Артуре,— сказала вона, натягаючи панчохи.— Тільки ти дещо забув. Я не бачу черевичків.

— От чорт!— вилаявся я і, викликавши Образ, з театральним пафосом проголосив:— Черевички для Попелюшки!

В одній моїй руці з'явилася пара жіночих черевичків, а в іншій — білосніжний мереживний халат.

— А халат навіщо?— запитала Дана.

— Для Снігової Королеви,— відповів я.— Ти ж не думаєш, що вона вкрита шерстю.

Бронвен вийшла з Джерела, мов Афродіта з морської піни. Я зустрів її, цнотливо прикривши свій погляд розхристаним халатом. Проте я трохи прорахувався з вибором тканини, крізь яку легко проглядалися обриси її стрункої фігури.

— Ти такий делікатний, Артуре!— сказала Бронвен, дозволивши мені надягти на неї халат.— От якби ще ти був милий

зі мною, як із цією панночкою...

— То мені знайомити вас? — запитав я, супроводивши свої слова багатозначним поглядом.

— А навіщо? Я й так знаю, що це принцеса Дана, наречена принца Брендона зі Світла і таємна коханка його рідного брата Артура.

Данині щоки спалахнули рум'янцем, а в її очах промайнули блискавки. — Ти забагато на себе береш, пані Снігова Королево, — сердито мовила вона. — Хоч ти Хазяйка Джерела, тобі ніхто не давав права втручатися в моє особисте життя.

— Господь з тобою, любонько, — лагідно відповіла Бронвен. — Хіба я втручаюся? Лише констатую факт, що твоє особисте життя справило справжній фурор у Безчасів'ї.

Дана збентежено потупилася.

А я, перевіривши стан Воріт, звернувся до Бронвен:

— Отже, остання — Бренда. А знаєш, я був подумав, що то ти.

— Ще чого! Я ввійшла перед тобою, просто одразу подалася зустрічати непроханих гостей. Першою на черзі була Дана.

— Але ж її зустрів я.

— Тому я й не афішувала своєї присутності. Вирішила дочекатися, поки ви владнаєте свої проблеми...

— Знову підглядала! — обурився я.

— На жаль, ні. Навпаки — відійшла аж на периферію Безчасів'я, щоб вам не заважати. А коли збагнула, що ваші любовні ігри загрожують невеличким апокаліпсисом, було вже запізно. Мене також затягло в Джерело.

— То ти не знала, що цим закінчиться?

— А звідки могла знати? Я жодного разу не віддавалася розпусті біля Джерела.

Тим часом Дана дивилася на Бронвен широко розплющеними очима, в її погляді застигло німе запитання. Врешті вона зачудовано проказала:

— Ні, це неймовірно! Але... ти — Бронвен! В усьому, крім зовнішності, ти — Бронвен.

Бронвен весело розсміялася:

— Звичайно, це я. От що значить жіноче чуття! Ти враз мене розкусила.

Дана вражено похитала головою:

— Ти — Бронвен! Ти — Хазяйка! Ти — красуня!

— Так, тепер я красуня. Джерело дало мені цю подобу. Хіба в нього не гарний смак?

— Воно має чудовий смак,— щиро погодилася Дана.

Я прокашлявся, привертаючи до себе увагу, і запитав:

— Бронвен, ти не знаєш, що з Морганом?

— А до чого тут Морган?— здивувалася вона.

— Хіба не він ішов після Дани?

— Ні, це був твій брат.

— Брендон?!— вигукнули ми.

— Атож. Дана зачепила його й потягла за собою. Бренда негайно кинулася за ним, але не встигла. А я, через ваші розваги, теж проскочила повз нього. Проте не турбуйтеся — він і сам упорався. Скупався в Джерелі й здобув Силу.

— Але як?— розгубився я.— Бренда ж адепт.

— Брендон тримав контакт не лише з сестрою.— Бронвен похмуро всміхнулася.— Його Провідником була Дейдра.

Розділ 35

За кілька мілісекунд по тому, в іншому сегменті Безчасів'я, ми з Брендою стояли поруч біля мармурового парасюта й дивилися на спокійну гладінь Джерела.

— Мені соромно, сестричко,— сказав я.— Мені боляче... Але я ні про що не шкодую. От що найпаскудніше. Я не почуваю ні краплини каяття. Я звабив наречену рідного брата, зрадив Дейдру в день нашого весілля... І якби час повернувся назад, зробив би це знову.

Бренда поклала руку мені на плече. Її волошкові очі дивилися на мене зі співчуттям.

— Не карайся, Артуре. Так склалося, і тут ти нічого не вдієш. Я певна, що Брендон усе зрозуміє — якщо не зразу, то згодом, коли настане його черга.

Я щосили ляснув кулаком по парапету.

— Ну, навіщо Джерелу ці сексуальні ігри? Навіщо воно знущається з нас?

— Заради нас же самих,— відповіла Бренда.— Щоб ми залишалися людьми.

Я запитливо глянув на неї:

— Про що ти кажеш?

— Джерело не просто грає з нами, не просто знущається. Цим воно впроваджує для адептів певні правила і примушує дотримуватись їх. Якби ми, здобуваючи владу над первинними силами світобудови, не віддавали нічого навзаємін, то рано чи пізно втратили б усякий зв'язок з людьми. В міру опанування своєї могутності, ми поступово позбувалися б людяності, свідомо відмовляючись від того, що, на нашу думку, заважає нам стати сильнішими. Почалося б це з незначних дрібниць, а закінчилося б перетворенням на небезпечних чудовиськ.

— І ти думаєш, що моє... почуття до Дани завадить мені перетворитися на чудовисько?

— Я на це сподіваюся,— сказала Бренда.— Сподіваюся, що за будь-яких обставин ти не захочеш вихолощувати свою людяність, щоб не стати чужим для Дани... а також для Дейдри. Саме завдяки жорстокості Джерела і ти, і я, і Бронвен з Коліном, а тепер і Брендон з Даною,— усі ми міцно зв'язані з рештою людей.

— Це встановлений факт?— запитав я.— Чи лише твої припущення?

— Гаразд, розгляньмо факти,— запропонувала сестра.— Перший з них: для здобуття Сили необхідний контакт з іншою людиною, бажано протилежної статі. Другий факт: Джерело відмовляється визнавати контакт зі своїм адептом. Із цих двох фактів випливає третій факт: хоч до яких хитрощів не вдавайся, але кожен адепт, прямо чи опосередковано, буде зв'язаний зі звичайною людиною — або простим смертним, або чаклуном, що не володіє Силою.

Я знизав плечима:

— Ну то й що? Це аж ніяк не означає, що такі зв'язки призначенні для стримування адептів. Ти, сестричко, видаєш трактування факту за сам факт. До того ж твоя теорія дуже хистка. Припустімо, що Провідник адепта помирає — адже всі люди смертні, навіть чаклуни. Тоді цей адепт автоматично втратить зв'язок з рештою людства, і вже ніщо не завадить йому перетворитися на небезпечне чудовисько.

— Влучне зауваження, — погодилася Бренда. — І я вже маю на нього відповідь. Після нашої нічної розмови я ніяк не могла заснути, все думала про скриньку Пандори, про те, що станеться, коли хтось із нас збожеволіє і зважиться вбити свого Провідника. Зрештою я взяла ноутбук, подалася в Безчасів'я і провела серію різних тестів. Мені вдалося встановити ще один важливий факт: коли адепт викликає Образ, Джерело перевіряє наявність у нього Провідника. Якщо такий є — один або кілька, — то все гаразд. Але якщо Джерело не знайде в адепта жодного живого Провідника, то негайно вб'є його.

Я приголомшено втупився в сестру:

— Ти серйозно?

— Цілком. Я перевірила з десятків разів. Все точно, ніякої помилки.

Не думаю, що комусь приємно було б дізнатися, що його життя прямо залежить від інших, хай навіть близьких і рідних йому людей. Мені стало лячно на думку про те, що якби з Даною сталося нещастя, я б загинув після першого ж виклику Образу... А наступної миті мене вразила інша думка: і це було б правильно — бо без Дани моє життя втратило б сенс...

— Так, безумовно, — сказав я. — Джерело контролює нас. Але це кепський, неправильний контроль.

— А ти запропонуєш щось краще?

— Ну... Стежити за станом психіки адептів, аналізував їхні вчинки та наміри...

— І відокремлювати зерна від половини, — саркастично додала Бренда. — Берегти овець і знищував козлищ. Це ж чистісінький антропоморфізм, Артуре! Навіть якщо Джерело розумне, то навряд чи воно розумне по-людському і навряд чи здатне судити про людей за людськими мірками. Звідки нам

знати, що в його розумінні є зерна, а що — полова, хто для нього вівця, а хто — козлище? Які воно має критерії добра та зла, і чи існують ці критерії взагалі? Якщо Джерело розумне, то воно чинить мудро, не намагаючись судити нас. Воно лише встановлює правила гри, що їх ми мусимо неухильно дотримуватися, і квінтесенцію цих правил можна висловити одним чітким імперативом: *залишатися людьми...* Втім, зараз мене більше турбує не філософія Джерела, а непевність нашого становища. Після дурної Даниної витівки ми всі опинилися в залежності від однієї людини — Дейдри. Це дуже небезпечна ситуація, її треба виправляти.

— Як?

— Елементарно. Кожен з нас має завести собі окремого Провідника.

Я здригнувся:

— Брендю! Що ти кажеш?! Ти уявляєш, до чого це призведе?

— Я все розумію, Артуре, — кивнула сестра. — Але зрозумій і ти, що альтернативи немає.

Я важко опустився на траву і притулювся спиною до парасолки.

— Помиляєшся. Альтернатива є — жити в постійному страху перед раптовою смертю.

— Це божевільна альтернатива, — відповіла Бренда, сівши поруч зі мною. — Це найкоротший шлях до параної.

— А те, що ти пропонуєш, загрожує шизофренією. Ще не знаю, скільки треба Провідників, щоб почуватися в безпеці; але точно знаю, скільки треба жінок, щоб я з'їхав з глузду. Цілком вистачить двох — Дани та Дейдри. А що вже казати про третю.

Бренда похитала головою:

— Ти надто емоційно все сприймаєш, братику. Мені б твої клопоти.

Я зазирнув їй в очі й побачив там біль і тугу.

— Маєш проблеми з чоловіками?

Вона відвела погляд:

— Так.

— Це через твій невдалий шлюб?

— Ні, через Брендона. Якщо я знову закохаюся, він точно збожеволіє.

— Але чому?

Бренда гірко зітхнула:

— Міг би й сам здогадатися. Інші — ні, а ти міг би. Ми нікому не розповідали, який тісний наш зв'язок — лише мамі й тобі.

Я застогнав, подумки вилаявши себе за недогадливість, і рвучко обійняв Бренду.

— Бідолашна сестричка...

Вона поклала голову мені на плече й тихо заговорила:

— Наш зв'язок, це наше прокляття, Артуре. Поки були малі, ми бачили в ньому лише позитив, ніколи не знали самотності, завжди відчували підтримку одне одного. А згодом... згодом ми зрозуміли, що право на самотність — великий дар, яким ми обділені. Зазвичай ми можемо послабляти контакт до мінімуму, але за умови, що стримуємо свої емоції. Та коли... коли хтось із нас...

— Розумію, — сказав я. — Пам'ятаю, що з тобою коїлося, коли Брендон опинився в ліжку з Даною.

— Отож-бо! Я почувала те саме, що й він.

— Але ти казала, що тобі добре.

— Так, і в цьому наша відмінність. Я нормально сприймаю Брендоніві стосунки з жінками, а він... він агресивний і нетерпимий. Досить мені відчувати потяг до якогось чоловіка, він казиться, його мало не нудить. Брендон стовідсотковий гомотоб, йому огидна сама думка про близькість із чоловіком. Він намагався з цим боротися, навіть вивчився на психолога... та все марно. А коли я по-справжньому закохалася... Це було вперше і востаннє... Тоді я геть утратила розум! Вирішила порвати з Брендonom, залишила Царство Світла, вийшла заміж, але... але... — Її аж затіпало.

Я міцно пригорнув Бренду до себе й лагідно сказав:

— Далі не треба, сонечко. Я знаю, що з вами було. Мені розповідали.

Кілька хвилин ми сиділи мовчки. Сестра потроху заспокоївалася. А мої думки знову звернулися до Джерела.

— Брендо, — нарешті озвався я. — Тут щось не так.

Вона вивільнилася з моїх обіймів.

— А саме?

— Я про нав'язані нам правила гри. Вони якісь штучні, надумані, надто вже людські. Не вірю, що вони такі ж споконвічні, як саме Джерело. Треба з'ясувати, хто їх запровадив і навіщо. Пам'ятаєш, я розповідав тобі, що коли боровся з Агнцем, на мить відчув присутність особистості в надрах Джерела?

— Так, пам'ятаю. — Бренда не на жарт стривожилася. — Невже ти хочеш...

— Хочу, — твердо сказав я. — І зроблю. Мені начхати, хто мешкає в Джерелі — хай навіть Господь Бог. Я однаково жадаю від нього пояснень.

— Це дуже небезпечно, Артуре, — спробувала відмовити мене сестра. — Смертельно небезпечно. Тоді ти мало не загинув.

— Але ж не загинув.

— Вдруге може не пощастити.

— А проте я ризикну. Відійди від Джерела, сестричко. А краще, повертайся в матеріальний світ.

Переконавшись, що моє рішення остаточне, Бренда зітхнула й заперечно похитала головою:

— Нікуди я не піду, Артуре. Я залишуся тут і страхуватиму тебе.

Трохи подумавши, я кивнув:

— Гаразд.

— І ще одне, — додала сестра. — Не забувай, що від тебе залежить життя Бронвен; не забувай, що маєш доньку; не забувай про нас із Бренденом, про Дейдру й Дану. Ми всі любимо тебе і не хочемо втратити.

— Я знаю, — відповів я й поцілував Бренду в губи. — Я пам'ятатиму про це.

Я ліг на траву і спрямував погляд у мінливе небо Безчасів'я. Наді мною завис Образ Джерела, і через нього я почав черпати енергію.

Ріки, моря, океани Сили вливалися в мене, а я поглинав їх, мов губка, і відчував, як вібрують мої нерви від нелюдської напруги. Я вже накопичив колосальний заряд енергії — і продовжував, продовжував черпати її з Джерела...

— АРТУРЕ! — злякано гукнула Бренда. — ЗУПИНИСЯ! ГОДІ!

Я й сам розумів, що це вже занадто, але мета була така близька. Я майже досяг її... І таки досяг!

Моє тіло лежало на траві під небом Безчасів'я, а розум блукав у похмурих надрах Джерела — набагато глибше, ніж дев'ятий рівень Кола Адептів. Мене оточувала сліпуча пільма.

„Що ти шукаєш, живий?“ — зненацька пролунав у моїй голові безбарвний, позбавлений емоцій голос. — „Чому ти тут, коли ще твій час не настав?“

„Хто ти?“ — запитав я.

„Суть,“ — почув у відповідь.

„Хто-хто?“

„Я суть, матриця особистості, якщо завгодно, душа вмерлого адепта. Колись і ти мешкатимеш тут, а як негайно не заберешся — то дуже й дуже скоро.“

Я міг би злукавити і сказати, що цікавість подолала в мені страх. Але буду відвертий: я не відступив лише тому, що мене паралізувало від жаху. Я був готовий до зустрічі з ким завгодно — тільки не з мертвою душею.

„Ти ще тут?“ — за секунду озвалася суть.

„Я не піду, поки не отримаю відповіді на свої запитання,“ — набравшись хоробрості, заявив я.

„Що хочеш знати?“

Я почав був говорити, але суть перебила мене:

„Ти звернувся не за адресою. Якщо наважишся, зачекай. Я викличу потрібну тобі суть.“

Я наважився й зачекав, попри наполегливі заклики Бренди повертатися. Минуло не більше десяти секунд, проте для мене вони розтяглися в сторіччя, а прес вагою в трильйони гігатонн все дужче тиснув на мене. І нарешті почувся такий самий безбарвний голос:

„Я слухаю тебе, Артуре Пендрагон. Про що ти хочеш запитати?“

„Насамперед, хто ти?‘

„Насамперед, я суть.“

„А ким ти була за життя?‘

„Хазяйкою Джерела — аж поки Бронвен Лейнстер убила мене.“

Зізнатися, я чекав такої відповіді.

„Ти Вів’єна?‘

„Ні, мене звали інакше. Колись я була Діаною із Сутінків.“

Наступної миті я ледве не випустив з під контролю всю енергію, що накопичилась у мені. На щастя, Бренда була наготові й підстрахувала мене.

„Діана... Ти — Діана?‘

„Я була Діаною. Дуже давно. Відтоді минула ціла вічність, навіть більше ніж вічність. Але я пам’ятаю тебе.“

„Діано, рідна...“

„Я вже не Діана. Твої Діани не стало, коли вона потрапила в серцевину Основного потоку Формотворчих і втратила своє тіло. Вона мала піти в небуття, але Джерело прийняло її і зробило своєю Хазяйкою. Так з’явилася я — остання зі справжніх Хазяйок Джерела.“

„А як же Бронвен?“ — це запитав не я; через мене запитала Бренда. Сам я майже нічого не тямив; я був розгублений, розбитий, приголомшений. Я так прагнув знайти Діану — і знайшов її... Але яку!

„Бронвен несправжня Хазяйка,“ — сказала суть, колишня Хазяйка й колишня Діана. — „Я й сама була не зовсім справжньою Хазяйкою, а Бронвен — взагалі лише найбільш наближений до Джерела адепт. Тепер Джерело не потребує Хазяйки як такої, тепер воно само контролює своїх адептів. Моя програма працює бездоганно.“

„То це ти ввела нові правила?‘

„Почасти так. Глибоке почуття Посвяченого до свого Провідника виникало й раніше, це був просто супутній ефект занурення в Джерело. Я скористалася з цього, щоб створити програму контролю за адептами. А потім дозволила Бронвен убити мене. Це все, Артуре. Ти вже дізнався, що хотів, тепер

іди. Твоя присутність будить у мені Діану, і якщо це станеться, вона забере тебе до себе. А тобі ще рано помирати.“

„Діано... тобто суть. Ти причетна до викрадення Дейдри і вбивства її батька“

„Шляхи Джерела незбагненні,“— туманно відповіла суть.— „Але не вини в цьому Діану. Її карма чиста.“

„Але...“

„Наша розмова закінчена, я йду. Прощай, Артуре.“

„Діано!“— гукнув я.— „Діано, стривай!“

Відповіді не було. У надрах Джерела панувала могильна тиша.

— АРТУРЕ,— поклікала мене Бренда.— НЕГАЙНО ПОВЕРТАЙСЯ! ОБРАЗ НАКРИВАЄ ТЕБЕ. Я НЕ МОЖУ НІЧОГО ВДІЯТИ.

— Зараз,— відповів я і востаннє звернувся до надр Джерела, де мешкали суті померлих адептів: „Якщо хтось чує мене, хай передасть тій, котра була Діаною, що вона подарувала мені чарівну дочку. І нехай вона знає, що я ніколи її не забуду.“

На щастя, мені вистачило сил і витримки не зірватися в останній момент. Я повернув Джерелу всю енергію, яку взяв у нього, і лише потім дозволив собі знепритомніти...

* * *

Я отямився під тим самим мінливим небом Безчасів'я, змучений і розбитий. Поруч сиділа Бренда й сумно дивилася на мене.

— Сестричко,— з боязкою надією промовив я.— Мені це наснилося?

Вона спроквола похитала головою:

— Ні, Артуре. Це було насправді.

Я поклав голову їй на коліна й заплакав.

— Боже, що я накоїв! Навіщо я це взяв?! Як я зможу жити з таким тягарем на душі?!

— Ти зможеш,— сказала Бренда.— Ти мусиш. Заради доньки, заради всіх нас. Ти дуже потрібен нам, ми всі тебе любимо.

— Я теж вас люблю,— відповів я, витираючи сльози об стрину спідниці.— Але якщо Пенелопа дізнається...

— Вона не дізнається, Артуре. Ніхто нічого не дізнається. Це буде нашим секретом, нашою страшною таємницею.

— Страшною таємницею,— повторив я.— Так, страшною... жахливою...

Я спробував підвестися, і це мені вдалося — щоправда, ноги тримали мене не дуже впевнено. Спершись на Брендине плече, я підійшов до парапету і подивився на спокійну гладінь Джерела. Десь там, у глибокій безодні...

— Брендю, ти знаєш, що я хочу зробити?

— Здогадуюся.

За мить у її руках з'явився великий букет сутінкових троянд з блакитними пелюстками. Я мовчки взяв у неї квіти, ніжно торкнувся вустами до найбільшого і найгарнішого бутону, а потім кинув увесь букет до Джерела.

Тобі мій прощальний дарунок, Діано...

Частина четверта

ХАЗЯЙКА ДЖЕРЕЛА

Розділ 36

Бренда

Сьогодні я провела в дорогу Артура, Брендона й Дану. Спершу хотіла податися разом з ними, та потім передумала — треба ж комусь керувати Морґаном, який мав керувати державою під час Артурової відсутності. Так я сказала братам, а вони зробили вигляд, що приймають мої аргументи, хоча було ясно як день, що це тільки привід, а не справжня причина, чому я вирішила залишитися в Авалоні. Навіть найрозумніші і найрозсудливіші люди (до яких належу і я) часом змушені вдаватися до самообману. Це не визнання власної слабкості, а радше видатний зразок безмежної хитрості людської — вміння збрехати самому собі заради свого ж блага.

Власне, ми з Брендonom обманювалися на пару. Йому було легше розставатися з мною, тішачись надією на нашу швидку зустріч у Сонячному Місті, а я, своєю чергою, палко переконувала себе, що будь-коли можу повернутися в Екватор до брата, з яким пов'язана нерозривними узами — чи то за примхою природи, чи то з Божої волі... Ми, чаклуни й відьми, обдаровані надзвичайною могутністю, що робить нас в очах простих смертних мало не богами, разом з тим просто-таки схиблені на пошуках Бога. Тут я не становлю якогось винятку — а проте мій інтерес до Творця всього суцього вельми специфічний. У мене з ним особливі рахунки, і якщо він є, то гірше для нього. Коли-небудь я розшукаю його, і тоді він одержить по заслугі...

Коли ми прощалися, я прочитала в Артурових очах невисловлене запитання: „В чому проблема, сестричко? Якщо ви

так тісно зв'язані, то хіба важлива для вас відстань?..“ Загалом, він має рацію, от тільки біда в тому, що ми з Брендonom аж надто тісно зв'язані. Уявіть собі, що вас розрізали навпіл і одну вашу частину помістили за тисячі миль від іншої. Це, звичайно, груба і невдала аналогія, але нічого влучнішого я придумати не можу.

На щастя, мислимо ми самотійно. І я, і Брендон — дві окремі особистості, унікальні, неповторні. Ми часто сперечаємося, іноді сваримося, брешемо одне одному, у нас різні смаки, інтереси, погляди на життя — але нарізно жити нам не вдається. В усьому винен наш тісний емоційний зв'язок.

Моя перша спроба почати самотійне життя закінчилася повним фіаско. Мені дуже болісно згадувати про це; тоді ми з Брендonom були на грані божевілля, і лише випадковість, авіакатастрофа, в якій загинув мій чоловік, поклала край нашим стражданням. Моя єдина гірка любов ранила мене в самісіньке серце, і відтоді воно зашкарубіло, озлобилося. Втім, Артур вважає мене винятковою душечкою, але він помиляється. Насправді я злюка, а вся моя доброта — від Брендона, лише від нього.

І от я знову намагаюся здобути самотійність. Я вирішила залишитися в Серединних світах й допомогти Артурові будувати новий Дім. А Брендон повертається в Екватор, щоб зійти на престол у Царстві Світла. Разом з Даною, своєю жінкою.

Я щиро бажаю їм щастя, але боюся, що одного мого бажання буде замало. Що далі, то миліша Брендонові Дейдра і то більше він переконується, що поквапився, одружившись із Даною. Чимраз частіше його відвідують думки (я їх не чую, але відчуваю), що краще б він спробував відбити в Артура дружину. До речі, сам Артур був би радий цьому. Останнім часом він остаточно збайдужів до Дейдри і мріє лише про Дану...

...Брендон вийшов на зв'язок (точніше, активізував наш постійний зв'язок) і дав мені знати, що наближається до бар'єра нескінченності.

Увага! Приведіть спинки ваших крісел у вертикальне положення, пристебніть паси безпеки.

Мене добряче струснуло, але я була напоготові, і цим усе

обмежилось. Невдовзі Брендон знову зв'язався зі мною й повідомив, що він з Артуром і Даною вже в Екваторіальних світах. Я побажала всім трьом успішного завершення подорожі.

Ще якийсь час я сиділа, дослухаючись до своїх відчуттів. Потім встала і повільно пройшлася по кімнаті. Тепер нас із братом розділяла нескінченність, і я почувалась немов після анестезуючого уколу. Це вже щось новеньке! Якщо в Безчасів'ї братова присутність була статична, то зараз — якась відсторонена. Тиск його емоцій ослабнув до такої міри, ніби він спав надзвичайно глибоким сном... чи, радше, перебував у летаргії. Порожнечу, що була утворилася в мені, негайно заповнили мої власні емоції. Я здобула більше самотійності — і пізнала гіркоту самотності.

Першим моїм поривом було покликати брата, відновити наш колишній тісний зв'язок, проте я стрималася. Без сумніву, Брендоні зараз теж кепсько, але він не кликав мене. І правильно робив. Нескінченність піддає нас суворому іспиту, і ми маємо пройти через нього. Може, це наш квиток у майбутнє, той самий шанс, якого ми давно чекали... А втім, не буду зайве обнадіювати себе. Поживемо, побачимо.

Невдовзі мені урвався терпець. Я не звикла до внутрішньої самотності, для мене вона була новою. Мені стало незатишно, я почувала себе покинутою й забутою, мене охопила паніка. Але й тоді я не покликала Брендона — почасти з упертості, почасти з принципу. Нехай він перший відгукнеться, викаже слабкість, попросить розради; нехай *він* звернеться до мене за підтримкою, а не я до нього.

Брендон не звертався. Він теж пішов на принцип; почалася наша улюблена розвага, на зразок перетягування каната — хто кого перетерпить.

А дзуськи, я не здамся! Зазвичай у таких змаганнях я була сильніша за Брендона і цього разу не поступлюся, хоча він зараз у кращому становищі, ніж я. З ним Артур, незабаром він матиме підтримку від мами й діда Януса, а в мене є лише Пенелопа, яка саме витає в хмарах. Точніше, під склепінням собору святого Андрія Авалонського. Після відвідин Палат Смерті вона не на жарт захопилася ідеєю створити шедевр, що про-

славить її ім'я у віках. Правда, пише не зловісних чортів і страждених грішників, а натхненні лики янголів, святих і угодників — хоча, як на мене, невелика різниця.

Щоб скрасити свою самотність, я вирішила навідатися в собор і побувати на черговому акті вистави, що тішилася неабиякою популярністю серед мешканців Авалона. Щодня юрби городян, що зненацька стали вкрай побожними, приходять помолитися, отримати відпущення гріхів і між іншим подивитися на сестру короля в забрудненій роботі, з пензлем у руці і чарівними мазками фарби на обличчі. Якщо хтось із нас був по-справжньому щасливий, то це, звичайно, Пенелопа. Вона знайшла свій Дім і моментально стала в ньому загальною улюбленицею. Я завжди вважала її дуже милою дівчинкою, проте не думала, що вона має такий сильний дар причаровувати людей — поза сумнівом, успадкований від Юони. Цей дар не міг повною мірою проявитися в Екваторі, бо для тамтешньої чаклунської спільноти Пенелопа була, насамперед, дитям гріха. А тут — інша річ. Тут вона впливова персона, принцеса з роду Пендрагонів, правнучка легендарного короля. Якщо попервах Пенелопа й боялася розголосу свого походження, то тепер її страх минув, і останнім часом вона вже сама хоче позбутися цієї маленької брехні, щоб ні від кого не криючись називати Артура батьком.

Однак, вийшовши з покоїв, я змінила своє рішення й передумала йти до собору. Моє кисле личко могло на решту дня зіпсувати Пенелопі настрій, вона дуже чутлива до таких речей. Ну, а я, хоч і злюка, зовсім не егоїстка.

Безцільно блукаючи по палацу, я зустріла групу робітників, що зі зляканим виглядом прокладали електричну проводку для освітлення коридору. Ними керували Алан МакКормак і Ерік Маелгон, нерозлучна парочка, мої підопічні, а останній також і мій шанувальник. МакКормак доповів мені, що годину тому одного зі слуг ушкварило струмом, коли той намагався запалити від лампи свічку (на щастя, не вбило), поскаржився на неуцтво челяді (хоча сам зі скрипом розумів закон Ома), потім ні з того ні з сього поцікавився, чи не бачила я сьогодні Бронвен. Я сказала, що не бачила, і в думках поспівчувала

йому. Надало ж йому так невдало закохатися.

Під час нашої з МакКормаком розмови Маелг'он мовчав і лише дурнувато всміхався, дивлячись на мене собачими очима. Хтось інший вирішив би, що він клеїть із себе ідіота, але я знала, що це не так. Йому теж надало, і теж невдало. Бідолашні хлопці! Нерозлучна парочка невдах...

З мною зв'язався Морган Фергюсон і повідомив, що Артур, Брендон та Дана вже в Екваторі. Я чемно відповіла, що знаю. Утім, він знав, що я знаю. Просто йому хотілося побалакати зі мною, от він і скористався з нагоди. Я не мала нічого проти й пішла до нього. Морган, хоч і рідкісний нахаба, зовсім непоганий хлопець, дуже цікавий співрозмовник.

Я застала Фергюсона в найяснішому товаристві королів Готланду та Атлантиди і князя-протектора Галлісу. Ці троє, щойно зачувши про Формотворчі, не забарилися прибути до Авалона, щоб проміняти абсолютну владу на вічну молодість і могутність. Артур з великою помпою прийняв від них присягу вірності, засадив своїх нових васалів за книжки, а себе проголосив імператором Нового Світу. А приблизно за місяць очікувалося прибуття кількох європейських правителів з аналогічними намірами. Перед спокусою фактичного безсмертя не могло встояти ніяке честолюбство.

При моїй появі Морганові гості квапливо відкланялися. Чомусь усі вважали, що в нас роман, а ми не поспішали нікого переконувати. Особисто мені це було вигідно — авторитет Фергюсона убезпечував мене від залицянь з боку інших чоловіків. Донедавна Морган мав дурну звичку розпускати руки, коли ми залишалися віч-на-віч, знай норовив полапати мене, за що я нагороджувала його ляпасами, а він одержував насолоду й від того, й від іншого. Але відтоді як він викупався в Джерелі, ми стали просто друзями.

Наостанку Гендрік Готійський поцікавився, чи не буде він допущений до Причастя за високою майстерністю. Я відповіла, що тести не дали однозначно позитивного результату, тож за кілька тижнів їх слід повторити. Молодий король атлантів, василевс Костянтин, при цьому скептично посміхався. Він був розумніший за своїх колег і чудово розумів, що їм трьом „ви-

сока майстерність“ не загрожує. Як глави в недалекому минулому не дуже дружніх держав, вони не можуть розраховувати на нашу поблажливість. Тут нічого особистого, це політика.

Коли глави нині дружніх і добровільно приєднаних держав пішли, Морган улаштувався в кріслі навпроти мене, ласо глянув на мої ніжки (незважаючи на невисокий зріст, ноги в мене дуже красиві, зокрема тому я ношу короткі спідниці) і, швидше за звичкою, ніж у сподіванні здолати мій опір, сказав:

— Боюся, про ліжко годі й мріяти.

— Мріяти можеш,— з усмішкою відповіла я.— Але тільки мріяти.

Морган зітхнув і закотив догори очі. Зараз він ображено нявкне, подумала я. Ще з дитинства я взяла собі за звичку отожднювати знайомих людей із тваринами. Скажімо, батько був для мене великим драконом, Артур — трохи меншим драконом, мама — доброю левицею, дід Янус — старим мудрим левом, а Брендон — сірим вовчентям. Від нашої першої зустрічі я однозначно асоціювала Моргану з котом, спочатку через його жовто-зелене око, але невдовзі переконалася, що він справді схожий на кота — здоровенного, самовдоволеного і грайливого кота, для якого що не місяць, то березень.

— До речі, про високу майстерність,— озвався Морган, спрямувавши розмову в конструктивне русло.— Я підготував свої пропозиції щодо кандидатур на наступний місяць, але не встиг ознайомити з ними Артура.

— Тепер цим завідує я. Боюсь, Артур затримається довше, ніж сподівався.

— А що сталося?

— В останній момент виникли ускладнення. Дуже неприємні. Хіба він тобі не казав?

— Жодного слова. Це значить, що я маю утриматися від запитань?

— Та ні. Тут немає ніякої таємниці. Мабуть, Артур так квапився, що забув розповісти. Вчора загинула Амадисова дружина, Рахіль.

— Підозрюється вбивство?

— Не просто підозрюється, це очевидний факт. Нещасний випадок виключений. Хтось із цілком певним наміром підсунув Рахілі дрібку якоїсь радіоактивної речовини, перед тим як вона ввійшла в Тунель.

У Морґана відвисла щелепа.

— Її... того... розщепило на атоми?

— Атож, разом з усім почтом. Загинуло понад двадцять високопоставлених синів і дочок Ізраїлю.

— Отакої!.. Це може завадити Брендонові стати королем?

— Ні. Але може спровокувати війну між Домом Світла і Домом Ізраїлевим. Цар Давид прямо звинуватив у доччиній смерті Амадиса. І не без вагомих підстав — бо тільки Амадис має доступ до уранових рудників у Царстві Світла; він один міг організувати цей замах.

— Але з якою метою?

— Щоб усунути єдину перешкоду до його примирення з Брендоном. Стан Рахілі міг зруйнувати всі домовленості.

— Її стан?

— Виявляється, вона була вагітна. Чекала дитину, сина. Тобто — наступника престолу. За цих обставин Рахіль могла зажадати передачі влади своєму синові і впровадження регентства. У Домі Світла знову почався б розбрат.

— Гадаєш, що Амадис убив свою дружину й дитину?

Я встала, пройшлася кімнатою й зупинилася біля письмового столу Морґана.

— Я дуже попереджена проти Амадиса і вважаю його здатним на будь-яку нищість. А якщо бути об'єктивним... Навіть в очах найбезстороннішого судді Амадис буде головним підозрюваним. Мало того, що він єдиний міг роздобути в Царстві Світла необхідну кількість урану. Ще більш підозрілою видається та обставина, що ні Рахіль, ні її супутники не відчули ніякого негаразду — а всі чаклуни й відьми, що зросли в Домах Володарів, перед входом у Тунель перевіряють себе та своїх супутників на радіоактивність. Це навіть не звичка, а вироблений змалку рефлекс.

— Тоді уран був захований у свинцевий контейнер, — припустив Морґан. — Або на нього були накладені спеціальні ча-

ри.

— Контейнер відпадає, — сказала я. — Тим більше свинцевий. Інша річ — чари, що тимчасово перетворили б радіоактивні ядра на стійкі; а це ще один доказ проти Амадиса. Такі чари *в принципі* не можуть бути сконструйовані за допомогою Формотворчих, тут потрібні фундаментальніші прояви сил — Янь, Ін чи Образ Джерела. Амадис же, як верховний жрець Мітри, має опосередкований зв'язок з Порядком і спроможний створити необхідне закляття. Цар Давид у відозві до народу Ізраїлю особливо наголосив на цьому. Також він натякнув, що Амадис, можливо, діяв не самочинно, а заручився підтримкою Артура та Брендона.

— Отже, буде війна?

— Боюся, що так. Цар Давид людина миролюбна, але вибору він не має. Цього вимагають звичай предків: кривна помста — справа державної ваги, священний обов'язок.

— Паскудно, — резюмував Морган. — Наш архієпископ буде засмучений. Він так мріяв відвідати істинну батьківщину Спасителя.

— Доведеться зачекати, — сказала я. — Ізраїльтяни і в мирний час не дуже раді прочанам. Усі вони, за винятком невеликої секти месіанських юдеїв, вважають Ісуса самозванцем і зрадником свого народу... Між іншим, тобі не здається, що монсеньйор Корун МакКон уже готовий прийняти Причастя „за високою майстерністю“? Перед своїм відбуттям Артур запропонував мені протестувати ґрупу напівкровок і виявити в архієпископа „особливі дарування“.

— Чудова ідея, — підтримав Морган. — Гадаю, настав час розвінчати міф про вроджену неповноцінність напівкровок. В дитинстві мене й самого діставали однолітки з чистокровних родин. А згодом я втер усім носа.

Я взяла зі стола складений навіпіл аркуш.

— Це твої кандидатури на „високу майстерність“?

— Так.

Я сіла в крісло і пробігла список очима. А коли підвела погляд, то побачила на Морганових щоках рум'янець.

— Отже, Монґфінд? — значуще промовила я.

— Ну...— збентежився він.— Думаю, не зайве буде показати, що і в юному віці можна досягти майстерності.

— Хіба?— засумнівалась я.

Морґан ще дужче зашарівся.

— Правду кажучи, в мене виникли певні почуття... і мені якось не по собі. Відчувати потяг до дівчинки, що навіть не стала дівчиною — це схоже на збочення. А так я подбаю, щоб Монґфінд швидко постаршала.

Я похитала головою:

— Тільки не кажи, що я не попереджала.

— Я нікого не звинувачую. Я знав, на що йду, коли обрав її своїм Провідником. Монґфінд чарівне дитя, а коли виросте, стане чарівною жінкою... А ще вона така схожа на Дану.

— Видно, твоєму синові доведеться шукати іншу наречену.

— Камлах тільки радітиме.

— А Монґфінд?

— Зазвичай учениці закохані в своїх учителів, і Монґфінд не виняток. Зі свого боку я докладу всіх зусиль, щоб її дитяча закоханість переросла в дорослу любов.

— Щастя тобі,— сказала я, додавши до списку ще кілька імен, зокрема архієпископа.— А якщо в майбутньому Артур визнає Монґфінд гідною стати адептом? З огляду на її здібності, це цілком імовірно. Що тоді?

Морґан осміхнувся з нахабним виглядом людини, яка знає те, що іншим невідомо.

— Це мене не турбує. Я маю рецепт протиотрути.

Я пильно придивилася до нього. Ні, це не блеф. Він справді щось знає.

— Поділишся з мною, чи це секрет фірми?

— Ніякого секрету. Це навіть не моє відкриття, а Данине. Я лише зробив висновки.

— А саме?

— Ти помітила, як Дана ставиться до Брендона? Вона любить його — та не як чоловіка, а радше як брата.

— Може, наслідки контакту кожен сприймає індивідуально,— припустила я.— І для Дани півтора місяця замало.

— Не півтора місяця,— уточнив Морган.— Понад рік. Пам'ятаєш, перед своїм весіллям вона зникла на кілька днів?

— Провела їх у швидкому потоці часу?

— У дуже швидкому. Погодсья: чотирнадцять місяців більш ніж достатньо. А проте її дружні почуття до Брендона не обернулися на пристрасть. Втім, і її ставлення до Артура не змінилося — але вона й раніше була нестямно закохана в нього. Просто Дана дуже стримана дівчина.

— Невже це через те, що...— Я затнулася.

— Авжеж,— незворушно підтвердив Морган.— Через те, що сталося між ними в Безчасів'ї.

— А звідки ти знаєш? Артур розповів?

— Ні, він не зволив. Розповіла Дана.

— Дана?!

Морган зобразив щирий подив:

— А що тут такого? Хіба не можуть чоловік та жінка бути *просто* близькими друзями? Я, звісно, не заперечую, що мав Дану на оці, але так склалося, що вона віддала своє серце іншому. Отож я мусив задовольнитися суто дружніми стосунками.

— Аж надто дружніми,— вражено мовила я.— Зазвичай жінки розповідають про такі речі лише близьким подругам.

— Виходить, що Дана вважає мене близькою подругою.

Якись час ми мовчали. Обдумавши Морганові слова, я мусила визнати, що він має рацію. Згодом я й сама дійшла б такого висновку. Він випередив мене тільки тому, що знав про чотирнадцять місяців, які Дана провела у швидкому потоці.

— Отже,— врешті озвалася я,— Артур і Дана, самі того не підозрюючи, перехитрили захисну програму Ді... Джерела. Вони були такі близькі, що потіснили на другий план Брендона й Дейдру. В момент занурення Джерело зафіксувало наявність у Дани контакту з матеріальним світом, але при проходженні Кола Адептів цей контакт підмінився іншим — з Артуром...— Я спроквола похитала головою.— Сумніваюся, що Дана довго затримається в Домі Світла.

Морган згідно кивнув:

— Вона повернеться навіть раніше, ніж ти гадаєш. Чесно кажучи, я був певен, що вона взагалі залишиться. Та, мабуть, останньої миті їй забракло рішучості сказати Брендону й Артуру правду.

— Яку правду?

Фергюсон з сумнівом подивився на мене, ніби зважував, чи гідна я довіри.

— Ай, гаразд,— зітхнув він.— Однаково це незабаром розкриється. Річ у тім, що любовні ігри в Безчасів'ї мали для Дани й Артура ще один наслідок. Вони зачали в Джерелі дитину.

— Що?!— вражено вигукнула я.— Дана чекає від Артура дитину?

— Вже не чекає. Вона народила її у швидкому потоці часу. Це дівчинка на ім'я Дейдра. Вроджений адепт Джерела.

Розділ 37

Артур

Ми вийшли з Тунелю на світанні. Навколо нас простяглася мовчазна червона рівнина; холодне розріджене повітря з незвички п'янило. Особливо Дану.

— Бачиш он ту яскраву зірочку?— промовив я, вказуючи на схід.— Це Аврора, ранкова зоря, третя планета Сонячної системи. В інших світах на ній живуть люди і називають її Землею. А в цьому світі населена четверта планета, яку зазвичай звуть Марсом. Та коли ти запитаєш у місцевих мешканців, що в них під ногами, вони скажуть — земля. Тож у Всесвіті все відносно.

Дана кивнула і нишком стисла мою руку. Вона зрозуміла, що я намагаюся підбадьорити її, відволікти від похмурих думок, що не давали їй спокою на всьому нескінченному шляху. Я не знав, що її гнітить, але почував це, і тому зробив проміжну зупинку перед останнім коротким стрибком до Зали Переходу Марсіанської Цитаделі.

Брендон присів навпочіпки, зачерпнув жменю піску і пропустив його крізь пальці. Повторивши цю процедуру кіль-

ка разів, він випростався і сказав:

— Дано, давай розставимо всі крапки над „і“. Ти щось не домовляєш. Від самого початку ти була не в захваті від мого рішення повернутися в Екватор, але відкрито не заперечувала. А зараз маєш такий вигляд, ніби каєшся. Що з тобою?

Дана розгублено глянула на нього, потім на мене, потім знову на Брендона... рвучко пригорнулася до мене й гірко заридала. Я гладив її довге кучеряве волосся і час від часу кидав винуваті погляди на брата, що дивився на нас скоріше тоскно, ніж роздратовано.

— Не розумію, — нарешті озвався він, — навіщо ми одружилися? Якщо ми обоє не хотіли цього, то на біса ми одружилися?

— Людям властиво помилятися, — сказав я, бо треба було щось сказати.

Дана підняла голову і наші погляди зустрілися. Я зрозумів, що це неминуче, і поцілував її.

— Я геть заплуталася, любий, — сказала вона. — Я накоїла безліч дурниць. Я сама не тямилася, що роблю... А все через те, що ти одружився з Дейдрою...

— Я пропонував тобі корону, — нагадав я.

— Жартома.

— Аж ніяк, це було серйозно. Тоді я навіть не розумів, як це було серйозно.

— Може, поміняємося, га? — уїдливо запитав Брендон. — Ти забирай собі Дану, йди до нашої матінки, домовляйся з Амадисом і сідай на трон Світла. А я повернуся в Авалон, де займу твоє місце і на престолі, і на подружньому ліжку.

Вивільнившись із моїх обіймів, Дана підійшла до нього і взяла за руку.

— Цинізм тобі не личить, Брендоне. Ти дуже добрий, гарний, порядний, і я люблю тебе... як друга та брата. Навіть Джерело не змусило мене покохати тебе як чоловіка. Вибач.

Брендон зітхнув:

— Не варто вибачатися, Дано. Може, це й на краще. Боюсь, я не зміг би відповісти тобі взаємністю, і те, що Джерело не вплинуло на твої почуття, для всіх нас велике благо.

Дано повернулася до мене, і я знову обійняв її.

— Я буду з тобою, Артуре, — палко мовила вона. — Я не віддам тебе Дейдрі.

Ми знову поцілувалися на очах у Брендона. Брат не витримав і відвернувся.

— То що будемо робити? — глухо запитав він. — Як пояснимо рідним, що по дорозі я втратив жінку? Вірніше, що вона пішла від мене до мого брата.

Так ми і стояли, розгублено дивлячись один на одного. Дана, зарившись лицем на моїх грудях, тихо схлипувала.

— Артуре, я маю сказати тобі щось важливе. Дуже важливе.

— Що?

— Я... У мене...

О боги! Невже?..

— Ти вагітна?

— Н-ні... Правда ні.

— То що ж?

Дана трохи помовчала, потім відповіла:

— Не зараз, пізніше. Я ще не готова. Це зачека... — Вона замовкла на півслові, відсахнувшись від мене й викликала Образ Джерела. Ми з Брендonom вчинили так само.

Просторовий континуум поблизу нас викривився, в ньому утворився розрив, з якого вийшла струнка золотоволоса жінка, Снігова Королева...

— Бронвен! — вигукнув я. — Що ти тут робиш?

— Йшла за вами, — відповіла вона. — Але не з цікавості, а через цю дурепу. — Бронвен вказала на Дану. — Вона сама не відає, що творить. Я до останнього сподівалася, що вона передумає, зізнається вам.

— У чому? — запитав Брендон.

— Бронвен, не треба! — з благанням у голосі озвалася Дана.

Бронвен підійшла до неї й обняла її за плечі.

— Як хочеш, любонько, — лагідно сказала вона. — Не хочеш казати, не треба. Але ж ти чудово розумієш, що твоє місце не тут, а там. Хіба ні?

Дана мовчки кивнула.

— От і добре,— вела далі Бронвен.— Будь розумною дівчинкою і плюнь на ці дурні забобони. Те, що Брендон твій чоловік, ще не означає, що ти мусиш ходити за ним слідом, як собача.— Вона подивилася на нас.— Даруйте, друзі, ми маємо йти.

— Ні, стри...— почав я, але було пізно. Обидві дівчини зникли.

Точніше, зникла Дана. Бронвен лише перемістилася на двійко кроків убік. Її волосся стало рудим і кучерявим, а в очах мерехтіли лукаві смарагдові вогники.

— Я передумала,— життєрадісно заявила вона.— І залишаюся з вами.

— А де Дана?— запитали ми з Брендonom майже одночасно.

— Вже в Серединних світах. Я залишила її в Безчасів'ї.

— То ти...

— Атож! Я врешті досягла дев'ятого рівня Кола Адептів, а за ним мені відкрився десятий, таємний — він доступний лише Хазяйці Джерела. Тепер я можу потрапити в Безчасів'я навіть звідси, з Екватора.

— Я захоплений твоєю майстерністю, Бронвен,— сказав я.— Але мені хотілося б знати, що з Даною.

— Вона дурна, от що з нею. Синдром часткової втрати розумових здібностей на ґрунті докорів сумління. Згодом це мине.

— Але...

— Більше ні про що не питай, Артуре. Дана сама розповість, коли захоче.

— Гаразд,— кивнув я.— До речі, навіщо цей маскарад зі зміною зовнішності?

Бронвен кокетливо всміхнулася:

— Хіба я вам не подобаюсь?

— Навпаки,— чемно відповів Брендон.— Твоя краса стала м'якша й витонченіша.

— Щойно я занурилася в Джерело,— пояснила вона,— і попросила його трохи змінити мою зовнішність.

— А з якого дива? — поцікавився я.

— По-перше, мене вже дратують твої асоціації зі Сніговою Королевою. А по-друге, з рудим волоссям і зеленими очима мені буде легше видавати себе за Дану.

— Хочеш замінити її?

— Тимчасово, щоб виручити вас. Як мені відомо, Дана ще не спілкувалася ні з ким із вашої рідні, а отже, ніхто не бачив її обличчя.

— У нас не заведено представляти дружин і наречених через дзеркало, — відповів я. — Отож ніхто не запідозрить підміни. А який у цьому сенс?

— Вам треба вигадати час, хіба ні? Зараз вам ні до чого зайві ускладнення. От коли Брендон стане королем Світла, то він зможе розірвати свій шлюб з Даною, і тоді я повернуся в Авалон.

— Не зовсім так, — зауважив Брендон. — В цьому разі питання про розірвання мого шлюбу вирішуватиме Амадис... Гм, якщо тільки він не винен в убивстві дружини. Суть нашого з ним компромісу якраз і полягає в поділі влади — я стаю суто світським главою Дому, а Амадис зберігає за собою титул верховного жерця Мітри і всі свої повноваження як духовного владики.

— От нехай він і розірве наш... тобто твій з Даною шлюб.

Брат повернувся до мене:

— А це ідея, Артуре. Як ти думаєш?

— Цілком згоден, — сказав я, дістаючи з кишені дзеркальце.

— Хочеш зв'язатися з мамою? — запитав Брендон.

— Це вона викликає мене.

Туман у дзеркальці розступився, і я побачив чарівне обличчя найдорожчої жінки в моєму житті. Вона ласкаво всміхалася мені.

— Де ти, синку?

— Вже на Марсі. В центрі Великої Піщаної Рівнини.

— Отже, ти здогадався?

— А про що я мав здогадатися?

— Якимсь чином стало відомо, коли й де вас чекати. Зараз у Залі Переходу зібрався цілий натовп — вам готують урочисту зустріч.

Ми обмінялися розуміючими усмішками. Юнона знала про свій недолік і всіма силами боролася з ним. Та попри всі намагання, їй не завжди вдавалося стримати свого занадто балакучого язика.

— Амадис теж там? — запитав я.

— Авжеж. Вирядився в найрозкішнішу зі своїх попівських ряс, тримає в руках корону Світла на оксамитовій подушечці.

— А бодай йому холера! Він геть здурів!

— Він у паніці. Аж тіпається зі страху. І прагне перекласти всю відповідальність на ваші плечі.

— Так просто він не відбудеться, — сказав Брендон, підійшовши до мене і зазирнувши в дзеркальце. — Привіт, мамо.

— Здрастуй, хлопчику... Ти дуже блідий. Що сталося?

— Нічого особливого. Просто проблеми з Брендю... через наш зв'язок... Але це потерпить. Ти зараз у Залі Переходу?

— У відлюдному куточку. Вигадала хвилику, щоб попередити вас.

— Правильно зробила. Ми там не з'явимося. Будемо чекати тебе в Діаниних Сутінках. Зможеш непомітно втекти?

— Спробую.

Коли ми закінчили розмову, я сунув дзеркальце в кишеню і запитав у брата:

— Щодо Бренді ти правду сказав, чи то була просто відмовка?

— Ніяка не відмовка. У нас справді проблеми. Після проходження нескінченності я почуваю її на кілька порядків слабше, ніж звичайно.

— Але ж ви цього хотіли. Вас обтяжував тісний зв'язок.

— Обтяжував, — погодився Брендон і тут-таки мерзлякувато пересмикнув плечима. — Але зараз мені так самотньо...

* * *

Я думав, що застану будинок Пенелопи занедбаним, але був приємно здивований. У холі було прибрано, повітря пахло

не пилом і затхлістю, а свіжим квітковим ароматом, фіранки на вікнах сяяли білизною. Матеріалізувавшись біля каміна, ми трохи налякали вгодованих і доглянутих золотошерстих звірят, що грали на вкритій килимом підлозі, не виказуючи ані найменших ознак здичавіння.

— Так, так, так! — почувся з кухні знайомий голос. — Завітали гості. І навіть не постукали.

Останні слова Діоніс проказав уже в холі, йдучи до нас з великою тацею в руках, на якій стояло п'ять кришталевих келихів, дві пляшки вина і кілька тарілок із закусками. Зі сприятністю справдешнього офіціанта він на ходу поставив тацю на стіл, міцно обійняв мене, потім Брендона, а Бронвен церемонно вклонився.

— Леді Дана, якщо не помиляюся? Мое шануваннячко.

— Помиляєшся, — сказав я. — Бронвен, дозволь відрекомендувати тобі нашого кузена Діоніса, принца із Сутінків. Діонісе, познайомся з принцесою Бронвен Лейнстер, небогою покійного короля Бріана.

— Он як! — Діоніс був здивований, проте не забув про ввічливість і галантно поцілував руку Бронвен. — Отже, ви Хазяйка Джерела? Для мене це велика честь.

— Багато чула про вас, мілорде Діоніс, — люб'язно відповіла Бронвен. — Ви близький друг Артура, і я сподіваюся, що ми з вами потоваришуємо.

— Не маю жодного сумніву, пані. — Відтак Діоніс запитливо глянув на Брендона: — А де ж твоя чарівна дружина, кузене? Де майбутня королева Світла?

Брендон сумовито промовчав.

— Це довга історія, — відповів я. — І дуже заплутана. Скажу лише, що Дана мусила залишитися в Серединних світах. Тут її замінить Бронвен.

— Замінить? Як це розуміти?

— Всі мають думати, що я Дана, — пояснила Бронвен. — Аж доки Брендон стане королем.

— Деталі потім, — додав я.

Діоніс мугикнув:

— Дивні речі кояться на світі... Але якщо ви хочете розіграти цей спектакль, не кажіть нічого вашій матері.

— Певна річ.

— Ну то що. Сідайте, вип'ємо по келишку за нашу зустріч. Юнону чекати не будемо — хто не встиг, той спізнився. До того ж вона, мабуть, затримається.

Діоніс запобігливо підсунув крісло до Бронвен. Вона усмішкою подякувала йому й сіла. Потім він наповнив келихи вином, і ми випили.

— Мама попросила тебе зустріти нас? — поцікавився Брендон.

— Не зовсім так. Вона просто попередила, що ви прямуєте сюди.

— Ти тут живеш? — запитав я.

— Атож. З дозволу Пенелопи, звісно. Це чарівне містечко. На нього претендувала Мінерва, але я випередив її й улаштував тут своє лігвище. Амадис про це знає і швидко вирахує, де вас шукати.

— Нас це не турбує, — сказав Брендон. — Ми втекли не від самого Амадиса, а від тієї офіційної зустрічі, що він нам приготував. От негідник — хотів зобразити все так, буцімто ми з Артуром беззастережно підтримуємо його. Але я не прийму з його рук корону, поки не переконаюся в його невинності.

— А як з'ясується, що він винний? — запитала Бронвен.

— Тоді на нього чекає суд, — відповів я. — Проте не думаю, що Амадис причетний до вбивства Рахілі. Тут учувається Александрова рука.

Брендон пирхнув:

— І як він міг це влаштувати, коли не має навіть доступу в Царство Світла?

— Дуже просто: вступив у змову з Порядком.

— Дурниці! Він переконаний християнин.

— Насамперед, він агресивний фанатик. Можливо, через Гаральдову смерть він остаточно схибився й уявив себе ангелом-месником.

Мій брат із сумнівом похитав головою:

— Не раджу ділитися цими підозрами з мамою.

— Не буду,— сказав я.— До речі, Діонісе, як справи на Землі Обітованій?

— Паскудно,— похмуро відповів той.— Весь Ізраїль вирує, готується до священної війни. Цар Давид втрачає контроль над підданими. Та й ваш Дім гарний. Я не заперечую — Рахіль була кепською королевою Світла. Та це ще не привід улаштувати в зв'язку з її смертю народні гуляння.

— Ці гуляння були масові?

— Досить масові і досить екзальтовані, щоб образити почуття дітей Ізраїлю. Боюсь, війни вам не уникнути за жодних обставин.

Я важко зітхнув, дістав з кишені сигарету й закурив.

— А даму не почастиєш? — запитала Бронвен.

Перш ніж я встиг зреагувати, Брендон і Діоніс уже простягнули їй свої пачки. Бронвен узяла сигарету в Діоніса, а прикурила від Брендонів запальнички.

— Хіба цар Давид не розуміє, що його Дім приречений на поразку? — промовила вона.— З такими вождями, як Артур і Брендон, Світло практично невразливе.

— Це розуміють майже всі, і в першу чергу — сам Давид. Але я вже казав, що він втрачає контроль над підданими, серед яких телепнів не менше, ніж серед дітей Світла. До того ж не можна скидати з рахунків ті ідіотські гуляння. Хто б не вбив Рахіль, Дім Світла завдав Ізраїлеві смертельну образу, змити яку може лише кров.

Тут я дещо згадав.

— Вони тримають Кароліну заручницею?

— На щастя, ні,— відповів Діоніс.— Вона швидко зорієнтувалася і втекла на Марс. У кмітливості Кароліні не відмовиш.

— Хоч це добре,— з полегкістю зітхнув Брендон.— Якби їй щось заподіяли, ми мусили б оголосити зустрічну вендету. А так сестра лише втратила чоловіка.

— Не втратила. Арам бен Єзекія залишив Землю Обітовану разом з Кароліною. Схоже на те, що їхній шлюб був не лише політичним актом.

Цієї миті я відчув присутність тунельних чарів. Бронвен негайно загасила сигарету в попільничці. Ми з Брендоном

квапливо встали. Діоніс підвівся слідом за нами, отримавши попередження встановленої в будинку сигналізації.

— Мабуть, мама, — сказав Брендон.

Юнона мала свій стиль. Вона вважала поганим тоном з'являтися на очах у сторонніх і завжди виходила з Тунелю десь у відлюдному куточку. Плавною ходою вона спустилася сходами в хол — вічно юна і прекрасна, зодягнена в червону з золотом туніку, а на її густому каштановому волоссі був укріплений легкий вінець королеви-матері. Вона зміряла нас своїм ясным поглядом, усміхнулася своєю сліпучою усмішкою і лагідно промовила до Бронвен:

— То ти і є Дана? Я уявляла тебе трохи іншою.

— Часом зовнішність оманлива, ваша величносте, — скромно відповіла Бронвен.

Юнона обняла її.

— Що ти, донечко! Називай мене мамою. Ти ж моя невістка.

— Добре... мамо.

У великих, тепер уже зелених очах Бронвен заблищали сльози. Сама того не підозрюючи, Юнона зачепила найпотамніші струни її душі. Як і багато дітей, що рано втратили батьків, Бронвен ждала материнської ласки й турботи, мріяла коли-небудь зустріти жінку, що замінить їй матір. А моя мама — живе втілення ідеалу ніжної й люблячої матері. Це мама моєї мрії, що стала реальністю з моменту мого народження...

Дивлячись на щасливі обличчя Юнони та Бронвен, я подумав, що матінка дуже засмутиться, коли наш обман розкриється.

Розділ 38

Бренда

Коли я ввійшла до кімнати, Дейдра навіть не глянула в мій бік. Вона сиділа перед монітором і захоплено спостерігала за тим, як комп'ютер грає сам із собою в шахи. Найпевніше, вона просто не помітила моєї присутності.

Я підійшла до неї зі спини й подивилася на екран. Спочатку мені здалося, що „гравці“ задіяні на різних рівнях майстерності — а це наперед визначало результат партії. Білі витримували тривалі паузи перед кожним ходом, чорні реагували майже миттєво... а проте програвали. Вони спробували звести партію внічию за допомогою вічного шаха, але білі розгадали їхній план і відмовилися від запропонованої жертви. Тоді в центрі екрана з'явилося віконце з повідомленням:

Поразка чорних. Партію завершено.

Зберегти протокол?

Як не дивно, комп'ютер сам відповів „Так“ і записав протокол партії на диск.

Дейдра повернулася до мене:

— Ось так! Нарешті виграла. Привіт, Брендю. Вибач, що зразу не привіталася.

— Ти хочеш сказати, — недовірливо мовила я, — що грала з комп'ютером у шахи?

— І виграла! Вперше на такому високому рівні.

— А як ти робила ходи?

— Так само, як інші. Подумки брала фігуру й переставляла її. За допомогою телепатичної миші. Пенелопа казала, що до пробудження Дару я не зможу нею користатися — але, як бачиш, змогла.

— Ні, стривай! — сказала я і вивела на екран звіт про поточну конфігурації системи. — Не все так просто. Зараз драйвер миші не завантажено. Хіба не бачиш, що на екрані нема її курсору?

— А навіщо він мені? Я й без нього обходжуся.

— Ну гаразд. Давай розберемося. — Я запустила програму гри в шахи. — У тебе білі, в комп'ютера чорні. Грай і не звертай на мене уваги.

Дейдра зробила перший хід, комп'ютер блискавично відповів. Почав розіграватися стандартний дебют.

Протягом цілої хвилини я контролювала стан миші. Вона була „мертва“ — Дейдрині думки ніскільки не впливали на неї.

Потім, припустивши, що в процесі гри Дейдра мимоволі натискає своїми думками відповідні клавіші, я перевірила клавіатуру. Цілковита мовчанка...

— Ну що, переконалася? — запитала Дейдра.

— Будь ласка, продовжуй.

Дейдра мугикнула й пожертвувала якістю в обмін на вигідне положення свого ферзя. Вона ввійшла в азарт.

А я викликала Образ Джерела й обережно спробувала визначити, яким чином її розум впливає на операційну систему. Виявилось, що через ядро, оминаючи зовнішні канали вводу-виводу та драйвери пристроїв. Вона безпосередньо керувала роботою процесора!

Вражена своїм відкриттям, я бебехнулася в найближче крісло. Дейдра відвела погляд від екрана й занепокоєно глянула на мене:

— Що з тобою, Брендю? Тобі зле?

— Ні. Просто... розгублена.

— Невже через те, що я роблю?

— Через те, як ти це робиш, — уточнила я. — Ти навіть не уявляєш, що це означає.

— Щось погане? — стривожилася Дейдра. — Тільки не кажи, що в мені сидить диявол.

— Я цього не кажу. Геній може служити як на благо, так і на зло; все залежить від його носія. А в тобі добре начало сильніше.

У міру того, як Дейдра усвідомлювала значення моїх слів, її щокі то червоніли, то блідли від задоволення, здивування, переляку...

— Хочеш сказати, що я вже зараз здатна на те, що багатьом недоступне?

— Що недоступне *решту*, — підкреслила я.

— І тобі?

— І мені.

Дейдра наказала комп'ютерові перервати гру, встала з крісла і пройшлася по кімнаті. Її очі збуджено блищали, а обличчя виражало цілу гаму суперечливих почуттів. У ці секунди вона була така прекрасна, що мене кинуло в жар... Але це —

від Брендона. Немилосердний Господь, що в безмежній жорстокості своїй створив мене жінкою, не завдав собі клопоту зробити мене лесбійкою.

— Це ж так просто,— нарешті озвалася Дейдра.— Так природно.

— У тім-то й річ, що природно — для тебе. Ти спілкуєшся з комп'ютером на рівні елементарних операцій, тобі не треба складати програми, потім компілювати їх, переводити в машинний код...

— І що це означає?

— Багато чого. Зокрема, коли ти опануєш сили, то зможеш керувати ними безпосередньо, без закліть, так швидко й ефективно, що іншим і не снилося. Мене від самого початку вражали твої успіхи в математиці, та я навіть подумати не могла, що ти на таке спроможна. Мені відома лише одна людина, що мала схожі здібності.

— Хто це?

— Її звали Діана. Але вона давно вмерла.

— Пенелопина мати?

Я здивовано втупилася в неї:

— То ти знаєш?!

Дейдра вмостилася в сусідньому кріслі й відповіла:

— Що Пенелопа Артурова донька, я знаю давно. І вона знає, що я знаю. А минулого тижня мені вже набридла ця гра, і я прямо запитала, як звали її матір. Вона й відповіла. Взагалі, я не зрозумію, навіщо ви це приховали.

— Є причини. Пенелопа не казала тобі, ким доводилася Артурові Діана?

— Невже сестрою?

— Не так круто. Тіткою по матері. Хоча й була на п'ять років менша за Артура.

— Розумію,— замислено мовила Дейдра.— Пенелопа боїться, що на неї скося дивитимуться... Але ж вона в цьому не винна. Як, власне, й Артур. Не даремно кажуть, що любов сліпа і серцю не накажеш. Людина любить того, кого любить, а не того, кого хоче любити.

— Ти не засуджуєш Артура? — запитала я.

Дейдра зрозуміла, що я маю на увазі, і на її обличчя набігла тінь.

— Не засуджую... Але мені гірко й боляче. Я так мріяла про справжнє, велике кохання... Мені здавалося, що я знайшла його, що буду щаслива... — Її вуста зблідли і затремтіли. — Та тут втрутилася Дана і разом з Джерелом зруйнувала всі мої мрії, всі надії...

Я пересіла зі свого крісла до Дейдри й міцно обняла її.

— Ти щось відчуваєш до Брендона?

— Так, бажання, пристрасть... Але ми не були близькі.

— Я знаю.

Якийсь час ми мовчали. Пригорнувшись до мене, Дейдра ледве стримувала сльози. Нарешті вона запитала:

— Як там вони?

— Поки розбираються в ситуації. Брендон ще не прийняв Амадисового зречення. — Я зробила виразну паузу й подивилася їй в очі. — Дейдро, як ти ставишся до того, щоб помінати свій вінець Авалона на корону Світла?

— Пропонуєш розлучитися з Артуром і вийти за Брендона?

— Так.

— І Артур згоден?

— Так.

Дейдра істерично хихикнула:

— Далекі, до чого ми докотилися! Брати міняються жінками... Розкішний буде скандал!

— Та вже ж буде, — підтвердила я. — Після свого коронування Брендон розлучиться з Даною. Вони обоє визнали, що їхнє одруження було помилкою.

— Отже, Дана повернеться назад?

— Так.

— От цікаве питання, — промовила Дейдра, намагаючись зобразити цинізм, однак у її голосі бриніла гіркота. — Там, в Екваторі, з ким вона спить — з Брендonom чи з Артуром? Чи з обома по черзі?

— Ні з ким, — відповіла я. — Зараз Дана не з ними. Вона повернулася назад.

- Правда? Мені ніхто не сказав.
- Бо ніхто не знає. Дана не в Авалоні.
- А де?

Я забарилася з відповіддю. Власне, тому я й прийшла до Дейдри, щоб сказати їй усю правду, але тільки тепер повною мірою усвідомила, який це буде для неї удар. Та іншого виходу я не бачила. Дейдра *повинна* знати про свою тезку, вона *повинна* прийняти рішення. Корона Світла чекає на неї, а Брендон *дуже* її потребує.

— Дейдро, — м'яко заговорила я. — Мушу сказати тобі одну річ. Це буде неприємно для тебе, але ти маєш знати.

Вона підвелася з крісла, відійшла до вікна і, дивлячись на вічнозелений двірський парк, з якимсь неприродним спокоєм запитала:

- Дана чекає від Артура дитину?
- Ну... ти майже вгадала, — відповіла я.

Вона повернула до мене своє обличчя, на якому був написаний подив.

— Як це „майже“? Хіба можна *майже* чекати дитину?... Чи вона не знає, від кого вагітна?

Я глибоко вдихнула, потім видихнула.

— У Дани *вже* є дитина. Дівчинка. Вона народила її у світі, де час тече дуже швидко.

Дейдра судомно зчепила пальці рук і, закусивши губу, з болем і мукою подивилася на мене. По її щоці скотилася велика сльоза, а з грудей вирвалося кілька здавлених схлипів. Потім вона, не мовивши ані слова, прожогом кинулася до дверей, що вели в спальню.

Я важко зітхнула, але за Дейдрою не пішла. Зараз бідоласі треба побути самій, оплакати втрачене кохання, зруйновані ілюзії, загублене щастя. Вона має пройти босоніж по скалках розбитих надій, щоб вибратися з глухого кута, куди завело її життя, і ступити на новий шлях. Він теж не буде встелений трояндами — але Брендон подбає про цілющі трави для її зраних ніг і про ніжність для її стражденного серця...

У двері постукали, і я дозволила увійти. З'явилися Морган і Пенелопа.

— Вона вже знає? — запитав Фергюсон.

— Так.

— І як відреагувала?

— Плаче в спальні.

Він знизав плечима:

— Іншого я не чекав.

— Даремно ти, — з докором озвалася Пенелопа. — Навіщо травмувати її?

— Рано чи пізно довелося б. І краще зробити це зараз.

— Захопилась ідеєю влаштувати особисте життя Брендона?

— Не заперечую, маю це на меті. Та насамперед я дбаю про те, щоб твоя менша сестричка зростала в повноцінній сім'ї, з татом і мамою, які любили б її й один одного.

— Але...

— Ти просто ревнуєш, Пенні. Ти вже притерпілася до Дейдри і тепер не хочеш, щоб її місце посіла інша жінка. Проте з цим доведеться змиритися.

Пенелопа зітхнула:

— Твоя правда, Бренд. Я таки ревную... трохи. — Вона помовчала, відтак додала: — Мабуть, ми можемо йти. Не думаю, що Дейдра захоче приєднатися до нас.

— А я думаю, що захоче, — заперечила я.

— Я певен цього, — підтримав мене Морган.

Наче в підтвердження наших слів (а може, вона чула нас), зі спальні вийшла Дейдра. Її бліде обличчя й запалені очі свідчили, що вона плакала.

— Я хочу бачити її. Дочку Артура й Дани.

— Ми з Пенелопою теж хочемо, — відповіла я. — Морган уже домовився з Даною і зараз проведе нас до неї.

— Я з вами, — рішуче заявила Дейдра. — Ходімо.

Мої особисті апартаменти прилягали до Дейдриних покоїв. Ми проминули кілька кімнат і ввійшли до мого робочого кабінету, в одну із стін якого були вбудовані потайні двері, замасковані під шафу. Коли минулого місяця ми з Артуром установлювали чари, що блокували доступ до Тунелю в межах усього Авалона, то завбачливо створили зо два десятки

так званих „ніш“, де ми, адепти Джерела, могли скористатися своєю здатністю до миттєвих переміщень (цього не потребувала лише Бронвен — у ранзі Хазяйки вона могла потрапити в Безчасів'я попри всі блокувальні чари). А для звичайних запричащених чаклунів Тунель у „ніші“ був так само недоступний, як і в будь-якому іншому місці Авалона.

Ми ввійшли в невелике тьмяно освітлене приміщення без вікон. Кімната, однак, справляла приємне враження: стіни були обвішані гобеленами, підлога вистелена килимом, світильник знаходився в люстрі з алмазними підвісками, біля протилежної від входу стіни стояла м'яка зручна канапа, а поруч — столик із дзеркалом. На відміну від моєї, „ніша“ в Артуровім кабінеті була схожа на туалетну кімнату: яскраво освітлена, її підлога, стіни та стеля викладені білим кахелем, бракувало тільки унітаза. А я завжди, скрізь і в усьому прагну краси й затишку — це мій почерк, мій стиль життя.

Я зачинила за собою двері і звернулася до Морґана:

— Ну що, поїхали?

— Поїхали, — сказав він і викликав Образ Джерела.

Фіолетовий серпанок огортав нас трохи довше, ніж годилося. Морґан переміщав разом із собою ще трьох людей і з недосвідченості взяв від Джерела замало енергії, тому мусив добирати її на ходу. Та це не біда. У таких випадках краще недобрати, ніж перебрати.....Ми опинилися в убогій кімнатці з брусованою стелею і брудними облупленими стінами, місцями покритими цвіллю від постійної вологи. Першим звуком, що я почула, було жалібне скрипіння погано підігнаних дощок під нашими ногами.

— О боже! — сказала Дейдра, роззирнувшись навколо. — Ідесь тут живе Дана з дітям?

— Ні, міледі, — відповів Морґан. — Дана живе як королева, у невеликому замку за лісом, надійно захищеному від будь-яких вторгнень. А цей третьосортний трактир служить перевалочною базою. У дворі нас чекає самохідний екіпаж.

— Маєш на увазі автомобіль? — уточнила Пенелопа.

— Ага. Ніяк не звикну до цієї назви.

— Нічого, — сказала я. — У тебе ще все попереду.

Ми вийшли в брудний коридор і по прогнилих сходах, які, здавалося, от-от тріснуть під нашими ногами, спустилися на перший поверх, де за грубо збитими столами сиділо близько дюжини бородатих суб'єктів із кружками пінистого пива в руках. Над вогнищем на вертелі смажилось поросся. У приміщенні смерділо димом, підгорілим м'ясом, прокислим пивом і сечею. Я поморщилася. На Землі Хіросіми такий заклад давно б зачинили за злісну антисанітарію й порушення елементарних вимог техніки безпеки.

— Жахіття! — гидливо прокоментувала Пенелопа.

З нашою появою всі розмови припинилися. Найменш бородатий і найчистіший з присутніх суб'єктів, вочевидь, господар трактиру, поштиво вклонився. Решта, схрестивши під столами пальці, з похмурою цікавістю зиркали на нас. Особливо на мене — оскільки я була вдягнена в куцу спідничку з бічними розрізами, що доходили майже до талії. Порівняно з моїм зухвалим вбранням, Дейдра у своїй довгій сукні і Пенелопа у блузці та штанях здавалися одягненими за всіма законами шаріату.

Мабуть, я покривила б душею, якби сказала, що мені було ніяково. Увага чоловіків, навіть таких брудних, неголених і грубих мужлаїв, загалом приємна мені... доки вони не починають розпускати руки — і тоді їм стає кепсько, а часом дуже боляче. Мені подобається грати роль дівчини з обкладинки — дивися, скільки влізе, а руками не чіпай. Це максимум, що я можу собі дозволити, і мінімум, що дозволяє мені не забувати, що я жінка.

Коли ми вийшли в двір, Пенелопа сказала:

— Дуже підозрілий заклад.

— Офіційне кубло лісових розбійників, — пояснив Морган. — Так би мовити, малина в законі. Це прикордонна територія між двома країнами, що ніяк не з'ясується, кому вона належить. Майже всі місцеві мешканці промишляють контрабандою, браконьєрством і розбоєм на великій дорозі; цієї професії вони навчаються змалку.

— Гм-м, — промимрила я. — Тут явно не курорт. Данин вибір не можна назвати вдалим.

— Не квапся з висновками. Тут діє закон джунглів, а в джунглях правий той, хто сильніший. Тут люди знають своє місце, їм навіть на думку на спаде суперечити нам, а тим більше — щось замишляти проти нас. Ми для них вищі істоти, всемогутні і всесильні, майже як боги. Для прикладу, ми можемо повернутися до трактиру і сказати тим головорізам, що хочемо відшмагати їх. Гадаєте, вони стануть протестувати? Аби не так! Одразу підставляють спини, та ще й порадять, де можна знайти гарні різки.

— Жартуєш!

— Аж ніяк. Навіть не перебільшую.

— Отакої! Хто ж це їх видресировав? Невже Дана?

— Ні, Бронвен.

Дейдра слабо всміхнулася, а потім, не витримавши, пирснула сміхом:

— Ну, це в її стилі!

Розганяючи по дорозі курей, Морган підійшов до старого перекошеного сараю й розчинив стулки воріт.

— От бачите, навіть замок чіпляти не треба.

У сараї стояв новенький армійський джип з відкритим верхом. Ідеальна машина для їзди по бездоріжжю.

— Принаймні, — зауважила я, — Бронвен могла б подбати про пристойніший гараж.

— Руки не дійшли, — відповів Морган. — Блокувальні чари довкола маетку були встановлені лише недавно, після появи Дани з донькою. До речі, Брендю, ти впораєшся з цим дивом техніки?

— Нема проблем! А ти ще не навчився водити машину?

— Навчитися навчився, але не ризикую возити інших. Коли я за кермом, вона брикається, як необ'їжджений кінь.

— Нічого, — сказала я, сідаючи на місце водія. — З часом ти її приборкаєш.

Морган сів поруч зі мною, а Пенелопа і Дейдра влаштувалися на задніх сидіннях. З першого повороту ключа я завела мотор і плавно виїхала у двір. Кури і в Африці кури — в усіх світах вони з тією ж дурною упертістю норвлять перебігати тобі дорогу під самими колесами. Цей світ не був винятком.

— Ти ба! — вразився Морґан. — Жодної не задавила! Мені б так.

— Навчишся, — втішила я його. — Куди їхати?

— Як виїдеш, звертай ліворуч.

Ворота постійного двору вже були розчинені навстіж. Слуги перелякано ховалися в таких місцях, де навіть при всьому бажанні їх не можна було збити. Мабуть, вони дуже здивувалися, коли машина з розміреним гарчанням виїхала з двору і без усяких пригод акуратно звернула на ґрунтову дорогу.

— Тепер прямо, — сказав Морґан. — До самого замку.

— Далеко?

— Не більше п'яти миль.

Я мугикнула:

— Треба було спорудити парочку „ніш“ і не виникало б проблем з пересуванням.

— Я не сумніваюся, що „ніші“ є, — відповів Морґан. — Але Бронвен не квапиться їх показувати. Не довіряє мені.

— Зрозуміло...

Я переключила швидкість і піддала газу. Ми помчалися з вітерцем, підстрибуючи на вирвах. Дейдра раз у раз повискувала — але не від страху, а від захвату. Позираючи в дзеркальце заднього огляду, я бачила, як її обличчя поступово набувало здорового відтінку. Я знала, що робила. Кілька разів ми з Дейдрою разом відвідували технологічно розвинені світи, і понад усе інше їй там сподобалося кататися на машинах. Вона так пристрастилася до швидкої їзди, що всерйоз почала подумувати про будівництво першої в Логрісі швидкісної автостради з Авалона в Порт-Ніор. Просто так, для власного задоволення... Між іншим, у Царстві Світла є чудова автострада, що оперізує всю планету уздовж сорокової паралелі. Вона призначена винятково для розваги таких от зірвіголів, що полюбують ганяти машини зі швидкістю чотириста кілометрів на годину.

Приблизно за милю я відчула перші ознаки блокувальних чарів і трохи скинула швидкість.

— Дивні чари, — сказала я Морґанові. — Інтенсивність Формотворчих понизилася.

— І буде знижуватися далі. Це ідея Бронвен — зробити щось на зразок силової коліски. Річ у тім, що дівчинка у фазі активності намагається викликати деяка подобу зародкового Образу, але не цілком контролює його. І хоча ніякої шкоди вона собі не завдає, Бронвен переконала Дану, що варто підстрахуватися.

— А дарма. Дитина може засунути собі пальця до рота й похлинутися, та це ще не привід зв'язувати їй руки. За нею треба просто доглядати. Дейдра — вроджений адепт, і для неї контакт із Джерелом такий самий природний, як зір, слух, нюх...

— Дівчинку звати Дейдра? — запитала з заднього сидіння інша Дейдра, старша.

— Так, міледі, — відповів Морган. — Її назвали на вашу честь.

— Хто це вирішив — Дана чи Артур?

— Дана. Артур ще не знає, що в нього є дочка... — Зненацька Морган щосили гупнув кулаком по передній панелі. — Дочка, хай мені чорт! Дочка! Це ж було ясно як божий день!

Я вдарила по гальмах.

— Що з тобою, Моргане?

— Ха! Що зі мною! — вигукнув Фергюсон з розгубленим виглядом людини, якій раптом спало на думку, що вона, можливо, переоцінила свої розумові здібності. Потім повернувся до Пенелопи й запитав: — Як тобі мої вуха? Не здається, що вони схожі на віслучі? А мені здається! Нещодавно ці вуха прогавили одну цікаву фразу. Бренда назвала Артурову дочку *твоею меншою сестричкою*! З цього випливає, що або Дана твоя мати, або Артур твій батько. Особисто я ставлю на Артура.

Пенелопа зітхнула:

— Ти виграв, Моргане.

— Ще б пак! Я ж роблю ставки напевне... — Морган запитливо глянув на Дейдру: — Вас це не здивувало, міледі?

— Я знала давно, — відповіла вона. — І Пенелопа знала, що я знаю. Просто раніше ми вдавали, що нічого не знаємо.

— Гарненькі справи! — сказав Морган, відкинувшись на спинку свого сидіння. — А чому ви з цим крилися?

— Спитай Артура,— сказала я, натиснувши на газ і відпускаючи педаль зчеплення.— Коли він повернеться.

Машина рушила, плавно набираючи швидкість.

Якийсь час ми їхали мовчки. Нарешті Морґан замислено промовив:

— От що, Брендю. Я знаю тебе лише три місяці, але впевнений, що ти не з тих, хто спершу щось каже, а потім думає. Тоді ти не проговорилася, ти навмисне назвала при мені малу Дейдру сестрою Пенелопи. Адже так?

— Так,— відповіла я.— І не гани себе за нетямущість. Передовсім, тямущість — це вміння все помічати й робити правильні висновки, а загальмованість трапляється й від великого розуму. Коли думаєш про багато речей одночасно, то іноді не встигаєш стежити за всіма своїми думками. На моєму професійному жаргоні це називається переповненням стека.

Розділ 39

Артур

У певному сенсі злі язики мали рацію, стверджуючи, що Амадисові більше личить ряса священика, ніж королівська мантия. Він був дебелим чоловіком, але не огрядним, з натхненним обличчям, ніби не від світу цього, і з проникливим поглядом ясно-сірих очей, що, залежно від обставин, могли промінитися самою добротою, лагідністю й милосердям, або вивергати блискавиці гніву Божого. Він мав добре поставлений голос професійного проповідника, досконало володів ораторською майстерністю і міг віщати з амвона з ранку до ночі, а паства слухала його, роззявивши роти й розвісивши вуха.

У мого зведеного брата були дві головні пристрасті в житті — Мітра та жінки, добре що культ Світла не зобов'язував священнослужителів до цнотливості. Амадис дуже любляв роз'їжджати по Світанкових світах, що входили в офіційні володіння Дому, і не тільки тому, що майже в кожному з них мав власний гарем. Він надзвичайно серйозно ставився до своїх

пастирських обов'язків і, на загальне переконання, був найкращим із жерців Мітри за всю історію Царства Світла. Років шістдесят тому наш батько Утер, оцінивши Амадисові успіхи на релігійній ниві й остаточно переконавшись у його неспроможності як правителя, задумав був заснувати для нього окрему посаду верховного жерця Мітри. Проте діти Світла, що звикли бачити в особі короля харизматичного лідера, протестували проти нововведення і, зрештою, батькові довелося залишити все як було. Але наразі, коли авторитет королівської влади упав до нуля, така реформа була не лише можлива, а й необхідна. Шкода, що Амадис зрозумів це так пізно...

Ми сиділи в широких зручних кріслах перед низеньким столиком, рясно заставленим стравами й напоями. Я вже попоїв і тепер неквапливо пив каву й курив сигарету. Амадис потягував маленькими ковтками вино — каву він не любив, а палив дуже рідко і не за столом.

— Пам'ятаєш, — озвався я, порушивши тривалу мовчанку, — як ти вперше врятував мене від смерті? Тоді Александр розбив електричну розетку і запропонував мені взяти оголені дроти, сказав, що вони приємно лоскочуть. На моє щастя, ти якраз увійшов до кімнати й зупинив мене. А потім добряче „полоскотав“ Александра.

— Раніше ти цього не пам'ятав, — зауважив Амадис.

— Буває, що вилікувавшись від амнезії, люди згадують і те, про що досі не пам'ятали. Так сталося й зі мною.

— Але це був не перший випадок. Ще раніше Александр дав тобі цукерку зі стрихніном. Ми з Юною ледве встигли відкачати тебе. Після цих двох замахів я зажадав від батька заборонити Александрові наближатися до тебе, а для більшої певності виготовив тобі спеціальний медальйон, що сповіщає мене та Юнону, коли неподалік з'являвся Александр.

— Медальйон я добре пам'ятаю, — сказав я. — Він неодноразово рятував мене від побоїв у ті часи, коли я сам ще не міг постояти за себе. Веселі були дні.

Я замовк, щоб припалити чергову сигарету.

— Артуре, — промовив Амадис. — Скажи, тільки чесно. Невже ти вважаєш мене здатним холоднокрівно вбити жін-

ку? Тим більше мою дружину з моєю дитиною.

Я витримав значну паузу і лише потім відповів:

— За колишнього Амадиса я міг би поручитися. Але час сильно змінює людей, і за минулі двадцять сім років ти міг стати зовсім іншою людиною. Чого тільки варті твої намагання очорнити Брендона — а раніше ж ти понад усе цінував сімейну солідарність, завжди виступав у ролі миротворця, тебе дуже засмучувала наша ворожнеча з Александром, ти повсякчас твердив, що брати мають жити у мирі та злагоді... І взагалі, якого біса ти поперся в політику? Тебе ніколи не приваблювала світська влада, ти навіть зброю не любиш носити.

Амадис важко зітхнув і поставив свій келих на стіл.

— В усьому винні мої комплекси і прагнення позбутися їх. Я хотів довести собі й іншим, що можу впоратися з владою... але довів зворотне. Та й батько був гарний. Він так принизив мене, що я просто не міг стерпіти. Мені здавалося, що всі тикають мені в спину пальцями, нишком кепкують з мене...

— І вирішив провчити їх?

— Насамперед батька. Хай простить мене Мітра, наш батько був воістину великою людиною, але він був і винятково безсердечною людиною. Чому просто не поговорив зі мною і не дав мені зрозуміти, що не хоче бачити мене своїм наступником? Я б сам відрікся від титулу кронпринца, без найменшого примусу з його боку.

— Ти міг би зробити це й за власною ініціативою.

— Міг, але не зробив. Я боявся батькових докорів, не хотів зайвий раз почути, що не виправдав його сподівань. Я ж навіть не підозрював про його справжні наміри... І потім, мене обурило цинізм, з яким він використав твоє ім'я, щоб усунути мене зі Бренданового шляху. Це було підло й аморально.

— І ти відплатив тією ж монетою, — прокоментував я. — Підлістю на підлість, аморальністю на аморальність. Від образи і приниження ти розколов родину на два ворожі табори. Твоїми намаганнями Брендон і Бренда ледь не перетворилися на вигнанців через ті безглузді плітки про них...

Аж тут Амадис коротко реготнув:

— Ну, ні, цього ти мені не пришиєш. Ніякої потреби очорнювати близнюків не було. Вони самі з п'ятнадцяти років всіма силами дискредитували себе. Я не знаю, спали вони одне з одним чи тільки пробували, але так гостро реагували на найневинніші жарти з приводу їх тісної дружби, з таким обуренням відкидали будь-які натяки на їхню близькість, так палко переконували всіх і кожного, що між ними нічого немає й бути не може... А втім, я не виправдуюся. За час твоєї відсутності я наламав стільки дров, що зараз от-от спалахне пожежа. І кров, що проллється, буде на моїй совісті. А дурненька Рахіль зараз звітує перед своїм Адонаєм за впертість, яка зрештою довела її до смерті. Якби вона була менш амбіційною, менш честолюбною й марнославною... Так що й казати! Однаково минулого не повернеш.

— Коли ти почав думати про те, щоб поступитися Брендону короною?

— Фактично з першого дня царювання.

— А проте й далі сидів на троні. Чому?

— Якщо відверто, те попервах мені бракувало мужності визнати свою поразку. Часом дуже важко відрізнити гордість від гордині, особливо коли твої опоненти налаштовані вкрай агресивно й непримиренно. А потім з'явилася Рахіль, справи в Домі пішли на лад... гм, більш-менш. У всякому разі, Брендоніві прихильники перестали торочити, що Дім занепадає просто на очах, і пророкувати моє швидке падіння. Я знайшов твердий ґрунт під ногами і вже міг розмовляти з опозицією на рівних, пропонувати компроміс, а не здаватися на милість переможців. Але...— він замовк у задумі.

— Але вперлася Рахіль,— підхопив я.

— Саме так,— кивнув Амадис.— Влада запаморочила їй голову, вона не хотіла бути дружиною *просто* верховного жерця, їй потрібна була лише корона.

— А ти не міг ні в чому перечити їй. Дивний ти, брате. Жінки наввипередки чіпляються тобі на шию, але щойно вони стають твоїми, то здобувають над тобою цілковиту владу. Ти ладен потурати будь-яким їхнім примхам.— Я помовчав, вагаючись, потім запитав: — А як узагалі вийшло з вашим шлюбом?

— Мабуть, тобі розповіли баєчку про те, буцімто цар Давид підсунув мені свою дочку в ролі троянського коня?

— Серед інших чув і таку версію.

— Усе це сон рябої кобили. Як, власне, й те, що я одружився з Рахілью, щоб досадити родичам. Ніякого злого наміру ні з чийого боку не було. Просто одного чудового дня наші шляхи-дороги перетнулися і...— Амадис не закінчив і всміхнувся тією особливою усмішкою, глибокий зміст якої, мабуть, здатні збагнути лише найзатятіші ловеласи.— Ти знаєш, Артуре, я люблю всіх гарненьких жінок, але в Рахілі було щось особливе; мене вабило до неї з нездоланною силою... Слово честі, мені її дуже бракує.

І тут я зрозумів, що вже виніс свій вердикт. Переді мною був колишній Амадис, якого я добре знав і який, попри всі свої недоліки, мені подобався. Я хотів вірити в його невинність і відчув величезне полегшення, переконавшись, що справді вірю йому...

— Яблуні вже зацвіли? — поцікавився я.

Амадис уважно подивився на мене. У його очах застигло німе запитання.— Так,— сказав він.— Саме цвітуть.

Я встав.

— Якщо не заперечуєш, давай прогуляємося в саду. Я так скучив за квітучими золотими яблунями.

Це була моя відповідь. Амадис дуже любив свій яблуневий сад, де акуратними рядами між вузькими алейками росли карликові дерева, що двічі на рік приносили невеликі соковиті плоди з золотою шкіркою, а в період цвітіння духмяніли п'янким ароматом. Одного разу, ще будучи підлітками, ми з Александром улаштували там дуель до першої крові (між іншим зауважу, що я переміг); Амадис, довідавшись про це, аж нестямився з люті. Він назвав свій сад острівцем миру та злагоди в бурхливому океані пристрастей і суворо заборонив нам приходити туди, як він висловився, „з каменем за пазухою і зі злом на душі“. Я запам'ятав його слова.

Ми разом вийшли з кабінету і попрямували уздовж людного коридору, дорігою привертаючи до себе загальну увагу. На мене поглядали з цікавістю, а на Амадиса — з невизна-

ченістю... Так, так, я не обмовився — саме з невизначеністю. Всі розуміли, що подальша Амадисова доля залежить від мене, і тепер, дивлячись на нас, напружено гадали, що я врешті вирішив, і, відповідно, як їм ставитися до людини, що лише недавно була їхнім королем. Хто він — мій бранець чи член майбутнього дуумвірату, духовний лідер Дому Світла? А втім, той факт, що ми йшли пліч-о-пліч і мирно розмовляли, давав надію, що єдність у сім'ї буде відновлена.

Наприкінці коридору Амадис сповільнив ходу. Його увагу привернув худорлявий юнак середнього зросту, з карими очима й темно-каштановим волоссям. Він самотньо стояв біля стіни й дивився на Амадиса не так, як інші. У його погляді не було невизначеності, а було добре знайоме мені передчуття далекої дороги.

— Здрастуй, Джоно,— сердечно мовив Амадис, зупинившись перед юнаком. — Ти хотів поговорити з мною?

— Хотів засвідчити вам свою повагу, мілорде,— відповів він чи то з англійським, чи то з єврейським акцентом. — І попроситися. Сьогодні я залишаю ваш Дім.

— Повертаєшся в Ізраїль?

— Ні, мілорде. Там я вже був.

— Тебе не прийняли?

— Можна сказати, що так. Його величність Давид поставився до мене приязно, зате інші дали зрозуміти, що моя присутність на Землі Обітованій небажана.

— І що думаєш робити?

Юнак, якого звали Джоно, безпомічно знизав плечима:

— Поки не знаю. Мабуть, повернуся на батьківщину матері, поживу там трохи, потім... А далі видно буде. Зрештою, Всесвіт великий, деś таки знайдеться в ньому місце для мене.

— Щастя тобі! — Амадис повернувся до мене: — Артуре, дозволь відрекомендувати тобі Йону бен Ісаю, сина Ісаї бен Гура, праправнука царя Давида. Його дружина була наближена Рахілі й загинула разом з нею.

Той стримано вклонився:

— Моє шанування, мілорде. Я багато чув про вас і хочу сподіватися, що ви зможете запобігти війні між нашими Домами.

— Я теж хочу сподіватися,— відповів я, втім, без особливої надії.— Отже, вашим батьком був Ісая бен Гур? А я не знав, що в нього є син.

— Він теж не знав. Це виявилось вже після його смерті.

— Часом так буває,— сказав я з розумінням.— Радий був познайомитися з вами, Йоно бен Ісая.

Він сумовито зітхнув:

— Називайте мене Джона, мілорде. Так вимовляли моє ім'я, коли я був дитиною й підлітком... До того ж тепер я просто Джона. Джона і все... З вашого дозволу, мілорди, я маю йти.

Амадис ще раз побажав Джоні удачі, і ми розійшлися. Спускаючись по сходах, я зауважив:

— Мабуть, у хлопця великі неприємності.

— Авжеж,— кивнув мій брат.— Він став майже вигнанцем.

— А чому?

— З власної дурості... чи то порядності. Джона був одним з тих наближених Рахілі, що разом з нею дали присягу на вірність Дому Світла; і він виявився єдиним, хто поставився до цього серйозно. Свого часу він був Рахіліним радником...— Амадис зробив паузу, бо ми якраз зупинилися перед невеликими дверима, що вели надвір. Перш ніж відчинити їх, брат зиркнув на мене й іронічно всміхнувся.— Тобто, я хотів сказати, що Джона був одним з моїх державних радників. Але недовго. Незабаром він позбувся посади, бо дозволяв собі критикувати політику Рахілі.

— З яких позицій?

— З позицій наших опозицій. Він переконував Рахіль, що у своїх рішеннях вона має виходити насамперед з інтересів Світла, а не піклуватися про вигоду для Ізраїлю. До речі, якщо ти думаєш, що моя безталанна жіночка діяла за намовлянням свого батька, то помиляєшся. Давид не раз казав їй, що він сам здатний подбати про благо свого народу, а її політика завдає шкоди обом Домам, проте Рахіль... А втім, не будемо про це. Мертвих неможливо ганити.

Ми проминули павільйон, де за моєї пам'яті Амадис мав звичай снідати в товаристві гарненьких жінок, і опинилися на одній з алей, що вела вглиб саду. Дивлячись на покриті бі-

лим цвітом дерева й посипану опалими пелюстками землю, я за старою дитячою звичкою подумав про Снігову Королеву, що принесла замість зимової заметілі чарівний квітковий снігопад і пахощі вічної весни... Мої думки мимоволі звернулися до Бронвен, що була моєю персональною Сніговою Королевою. Усі ці дні вона натхненно грала роль Дани, і не тому, що так було треба, а тому, що їй це подобалося — здебільшого через Юнону, яка просто душі в ній не чула. Часом мені навіть хотілося одружити Брендона з Бронвен, щоб не засмучувати маму... і щоб Дана здобула свободу.

— Якби наша зустріч відбулася за інших обставин, — знову заговорив Амадис, коли ми рушили уздовж алеї, — я б найперше запитав тебе, яке це — на двадцять років утратити пам'ять, прожити заново життя, а потім згадати своє колишнє? Що ти відчуваєш, коли озираєшся на своє минуле?

— Двоїстість, — відповів я. — У прямому розумінні цього слова. Суб'єктивно я сприймаю своє минуле, як два паралельні відрізки, що сходяться в точці, яку я називаю знаходженням себе. І зараз, згадуючи дитинство, я згадую обидва свої дитинства як єдине ціле. Іноді мені здається, що один день я був Кевіном, а наступного все забував і ставав Артуром, щоб ще за день знову стати Кевіном, — і так тривало багато років. Розумом я, звичайно, усвідомлюю справжню хронологію подій, але на рівні емоцій та асоціацій моє сприйняття двох минулих життів дещо інше — не таке логічне, зате цілісніше.

— А в той момент знаходження себе, я думаю, ти пережив щось схоже на приступ шизофренії?

— Не „щось схоже“, а *справжнісінький* приступ шизофренії. Причому дуже гострий. З погляду Артура це було так: я перетнув нескінченність, пройшов крізь пекло, але вийшов з нього живим, збирався розслабитися й відпочити — аж раптом виявив у собі ще одну особистість, що також є мною, але має свої власні спогади і змалку живе власним життям.

— Ви боролись один з одним?.. Тобто, ти боровся сам із собою?

— І так, і ні. У перші хвилини кожна з моїх особистостей намагалася поглинути іншу, але вони були такі сумісні, що

майже одразу почалося їхнє злиття.

— І все-таки в тобі домінує твоя колишня особистість,— зауважив Амадис.— Ти той самий Артур, якого я знав багато років тому.

Я всміхнувся:

— А от мій новий друг, Морган Фергюсон, каже, що я той самий Кевін МакШон, що став трохи дорослішим, набрався досвіду й обзавівся родичами.

— А ти сам? Ким ти більше відчуваєшся?

— Я зовсім не відчуваю різниці і часом навіть плутаюся в спогадах. Як я вже казав, у моєму власному сприйнятті обидва мої життя не розділені часовим інтервалом, вони мовби накладаються один на одного. Іноді здається, що лише півроку тому Діана провела мене в дорогу...— Я замовк, подумки скорчившись від немилосердного болю. Нестепно знати, що твоя кохана мертва, але ще нестерпніше знати, *на що* вона перетворилася після смерті. Часом я дивуюся: чому я ще в здоровому розумі, як я не з'їхав з глузду після тієї зустрічі в надрах Джерела, що допомогло мені втриматися перед спокусою забути про біль у звабливих обіймах божевілля? Обов'язок, дружба, любов?.. Мабуть, любов. Але не до Дейдри.

— Мені дуже шкода, що вона загинула,— сказав Амадис.— Я завжди симпатизував Діані і... Вибач, Артуре. Я не повинен був використовувати Пенелопу в боротьбі проти батька. Це було підло. З мене вийшов нікудишній брат.

— Помиляєшся,— сухо відповів я.— Як брат ти ще не безнадійний... До речі, про братів. Ти нічого не чув про Александра?

— Нічогосінько. У Царстві Світла він не з'являвся вже Мітра знає скільки часу. Я навіть не пригадаю, коли бачив його востаннє.

— Цілком можливо, що він недавно був тут інкогніто.

Не сповільнивши ходи, Амадис повернув голову й пильно подивився на мене:

— Підозрюєш Александра?

— Я не виключаю його причетності до вбивства Рахілі. Це в його стилі — насолити мені, тобі, а заодно всій нашій родині і

Царству Світла загалом. До того ж він ненавидить ізраїльтян, бо вони відкинули Ісуса.

— І як, по-твоєму, він це влаштував? Гаразд, припустімо, що Александр справді відвідав Царстві Світла і зумів роздобути необхідну кількість урану. А що далі? Як він ухистився підсунути бомбу Рахілі?

— Не конче Рахілі,— зауважив я.— Уран міг бути в котрогось із її супутників.

— Нехай і так. Але як Александр довідався, хто супроводжуватиме Рахіль? І взагалі, звідки він знав, що вона збирається відвідати батька? Це було імпульсивне рішення, викликане нашою сваркою. А вже за півгодини по тому Рахіль увійшла в Тунель, де й загинула. Александр не міг нічого вдіяти.

— Авжеж не міг,— погодився я. І тут-таки уточнив: — Без спільників. А якщо він змовився з одним із Гаральдових друзів, що займають високе положення при дворі? Гадаю, такі є.

— Таких достобіса,— підтвердив Амадис.— Гаральд був дуже популярний серед радикалів. Але навіть наявність в Александра спільників ще не пояснює, як він улаштував цей теракт. Ні Рахіль, ні її супутники, ні охорона Зали Переходу не виявили радіоактивного випромінювання. Крім того, під час твоєї відсутності в Залі були встановлені надчуттєві детектори, що передавали інформацію на комп'ютерний термінал контрольного центру служби безпеки. Я перевірів усі записи — аж до моменту вибуху не було зафіксовано ні найменшого відхилення від природного фону. Чортівня якась.

— Отже, ти не знаєш, як можна замаскувати радіоактивні матеріали?

— Чому ж, знаю. Можна помістити уран у свинцевий контейнер, а можна створити спеціальні чари, що поглинають жорстке випромінювання. Проте в контейнер був би завеликим, щоб просто покласти його в кишеню. А чари привернули б до себе увагу ще певніше, ніж радіація.

— А ще можна,— вагомо додав я,— тимчасово посилити взаємодію нуклонів у ядрах урану і таким чином перетворити їх на стійкі.

Амадисів погляд виказував такий непідробний подив, що

сумнівів у його щирості не залишалося. Він був просто шокований.

— О МІТРО! ТИ МОЖЕШ ЦЕ ЗРОБИТИ?!

— Можу. Щоправда, Тунель обдурити не вийде. Він миттєво розщепить усі зачакловані ядра. А через вивільнення енергії чарів вибух вийде ще потужніший.

— Джерело дозволяє тобі маніпулювати такими фундаментальними силами?

— Так само, як і Порядок. Ось чому в Брендона з Брендою є всі підстави підозрювати тебе. Як верховний жрець Мітри, ти...

Амадис голосно чмихнув, скорчивши зневажливу гримасу.

— Ви, віровідступники, такі ж невігласи, як радикали. І ви, і вони ототожнюєте Порядок з Мітрою, а це не так. Порядок — улюблене творіння Мітри, він лише божественна маніфестація, але не Бог, і далеко не досконалий, а часом навіть небезпечний. Якщо ти забув Книгу, нагадаю тобі кілька рядків з неї: „Хай ніхто, крім пророків Моїх, не посміє ступити на шлях Порядку, позаяк шлях цей повен спокус і приведе не відзначених благодаттю Моею до гріха й божевілля.“ На відміну від Гаральда, я не вважаю себе богообраним. Я лише скромний священик, а не пророк, і не претендую на близькість із Вседержителем.

— А от Гаральд претендував, — зауважив я.

— І поплатився за це розумом, а потім і життям. Ти каєся, що вбив його?

Я зітхнув:

— Навіть не знаю. Думка про те, що на моїх руках кров рідного племінника, мабуть, не даватиме мені спокою решту життя. Але водночас я усвідомлюю, що лише знищив тілесну оболонку, вся людська сутність якої була вже мертва. Для заспокоєння власного сумління я волію думати, що Гаральда як людину вбив не я, а Порядок.

Амадис замислено кивнув:

— Темний бік Порядку... Наші радикали уникають згадок про нього, а він однак існує. Чи є у Всесвіті щось досконале,

цілком позбавлене вад? Гадаю, й Джерело має свій темний бік?

— Атож, має,— підтвердив я.— Та ми намагаємось оминати його.

Розділ 40

Бренда

Замок, як його називав Морґан, виявився величезним особняком у псевдовікторіанському стилі. Він був досить охайний, доглянутий, але через свої розміри здавався незатишним. Особняк височів над озером посеред просторої садиби, обгородженої кам'яним муром щонайменше трьох метрів заввишки. Добру половину садиби займав парк, що починався за озером. Ближче до головних воріт розташувалися господарські будівлі, зокрема стайні й гараж. Далі виднілися тенісні корти й поле для гольфу.

Завидівши нашу машину, якісь люди біля воріт явно запанікували й дременули геть. Очевидячки, Морґан під час своїх попередніх відвідин таки нагнав на них страху. Щоб не зраджувати нічиїх сподівань, я на повній швидкості в'їхала в розчинені ворота, промчала повз стайні й гараж, лише перед самим особняком трохи зменшила швидкість, хвацько розвернулася, огинаючи квіткову клумбу, і з пронизливим вищанням гальм зупинила машину біля підніжжя мармурових сходів.

Щойно я заглушила двигун, як масивні дубові двері особняка відчинилися, і на широкий ґанок вийшла Дана — дещо збентежена, але квітуча й життєрадісна. Її обличчя промінилося спокійною впевненістю в собі; де й поділася колишня, тепер зрозуміла мені стурбованість останніх тижнів, що їх вона провела у шлюбі з Бренденом. Дана мала вигляд людини, що вже зробила остаточний вибір і не збиралася відмовлятися від нього. Я розуміла, що це за вибір, і мені стало шкода Дейдру.

Граціозною ходою Дана спустилася сходами. З розпущеним кучерявим волоссям, у легкій короткій сукні, вільній у

талії, вона була надзвичайно приваблива, а вітер, що раз у раз грайливо підхоплював край її вбрання, посилював ефект до такої міри, що Морган, відчинивши дверцята машини, так і завмер, не в змозі відвести від неї погляду. Лагідна Данина краса, підкреслена її тендітною жіночністю, на багатьох чоловіків справляла значно сильніше враження, ніж бездоганно правильні риси обличчя й довершена фігура Дейдри. Чоловіча частина моєї сутності цілком поділяла Морганів захват, і я могла зрозуміти, чому Артур (навіть якщо не зважати на вплив Джерела) зрештою віддавав перевагу Дані. Для нього Дейдра виявилася надто ідеальною, надто досконалою, щоб він продовжував любити її як жінку. Та й Брендон, за великим рахунком, скоріше боготворить її, ніж любить. Інша річ Дана. У неї не такий золотий характер, як у Дейдри, вона не така досконала, вона не ідеал... але живе втілення ідеалу — коханої, дружини, матері.

Я, Пенелопа і Дейдра вийшли з машини їй назустріч. Трохи забарившись, Фергюсон подався за нами. Дана усміхнулася нам по черзі: Морганові — приязно, мені й Пенелопі — сором'язливо, а Дейдрі — винувано. — Привіт. Я давно вас чекаю.

— Ми раді бачити тебе, золотко, — сказала я підбадьорливо. — Як твоя донечка?

— Недавно заснула. — Данин погляд засяяв. — Хочете подивитися на неї?

— Звичайно, сестричко, — м'яко відповіла Дейдра, підійшовши до неї. — Ми всі хочемо бачити твою доньку... твою й Артурову.

В її останніх словах виразно забриніла гіркота, але в голосі не вчувалося навіть тіні ворожості. Що мене найдужче вражало в Дейдрі, це цілковита нездатність тримати зло на людей. Часом вона бувала дратівливою, сердилася, вередувала, сварилася, влаштовувала скандали — але ненавидіти посправжньому не вміла. Навіть до Емріса Лейнстера та Брана Еріксона, що влаштували вбивство її батька, а останній ще й завинив у смерті кількох її колишніх хлопців, Дейдра ставилася щонайбільше з антипатією й неприязню. Такі почуття як ненависть і ворожість існували для неї лише в абстракції. З

Дейдри вийшов би ідеальний суддя для юридичної системи, заснованої на принципі презумпції невинності. Вона судила б людей, виходячи з того, що всі вони гарні, і винним виносила б вирoki без гніву й упередження... Я всією душею співчувала Дейд्री. Важко бути милосердною, важко любити весь цей світ, у якому так багато зла й несправедливості. Істота, що претендує на звання Всевишнього, жорстоко насміялася над нею, позбавивши її здатності ненавидіти...

Дитяча спальня знаходилася на другому поверсі й була захищена звукоізоляційними чарами. Вони не були фіксовані, а дозволяли змінювати свою пропускну здатність аж до повної „прозорості“. І це правильно — дитина, коли не спить, має пізнавати світ у всьому різноманітті його проявів, зокрема й звукових. Але наразі дівчинка спала, тож ізоляція була задіяна на максимальному рівні.

Біля дверей Дана зупинилася і попередила:

— Тільки прошу обережніше. Не розбудіть її.

Морган осміхнувся й подумки сказав мені:

„Передовсім це стосується мене. Щоразу, коли великий і незграбний дядечко Фергюсон наближається до малої Дейдри, Дані аж у п'ятах холоде.“

Ми вервечкою ввійшли до затишної затемненої кімнати, посеред якої стояло маленьке дитяче ліжечко з дерев'яними ґратками з боків. Поруч із ліжком сиділа якась жінка років тридцяти, очевидно, няня. При нашій появі, вона встала, вклонилася нам і тихесенько вийшла.

Дана і Дейдра підступили до ліжечка з правого боку, ми з Пенелопою — з лівого, а Морган тримався позаду нас.

— Боже, яка гарненька! — замилювано прошепотіла Пенелопа, дивлячись на свою меншу сестричку сяючими від захвату очима. — Вона просто янголятко.

Як на мене, дівчинка була звичайнісінька — крихітна людинка п'яти місяців від народження. У такому віці всі діти схожі на янголят... Тільки не подумайте, що я така черства й цинічна. По-своєму я дуже сентиментальна — але це не заважає мені тверезо оцінювати ситуацію. Одного погляду на Пенелопу було досить, аби зрозуміти, що мала Дейдра миттю скори-

ла її серце, і тепер воно цілком на боці Дани.

Зрозуміла це й доросла Дейдра. Я майже фізично відчула її біль. Що це — вплив Джерела, чи в нас просто споріднені душі?

— А які в неї очі? — запитала Дейдра, через силу стримуючи сльози.

— Карі, — відповіла Дана. — Як... як у батька.

Дейдра обняла Дану й поцілувала її в щоку.

— Ти перемогла, сестричко. Тепер він твій, цілком твій. І він має знати *все*.

— Мені дуже шкода... — збентежено мовила Дана. — Шкода, що так вийшло...

— Я не серджуся на тебе. Просто... просто більше не можу...

Крутнувшись на підборах, Дейдра вибігла з кімнати, але дверима не лягнула і не потривожила сон дівчинки. Дана зробила була крок, щоб піти за нею, але я поглядом зупинила її й похитала головою:

— Ні, краще я.

Дана зітхнула:

— Тоді я перевірю, чи приготували вже обід.

— А я залишуся тут, — сказала Пенелопа. — Побуду з сестричкою. Можна? Вона глянула на нас із щасливою усмішкою. У куточках її очей блищали сльози. — Добре, — погодилася Дана. — Залишайся.

Коли ми втріох вийшли зі спальні і Дана пішла на кухню, Морган здивовано запитав мене:

— Що це з Пенелопою?

— А хіба не зрозуміло? Вона така щаслива, що мало не реве. Пенелопа росла круглою сиротою, без батька-матері, не мала справжньої сім'ї, у неї були тільки родичі, на зразок нас із Бренденом. А тепер вона має батька, меншу сестричку, одне слово, *сім'ю*, свою власну сім'ю.

— Ясно, — сказав Морган. — А що сталося з її матір'ю?

— Вона загинула, — стримано відповіла я.

Дейдру ми знайшли на тому ж поверсі в бібліотеці. Вона сиділа в кріслі й гортала якусь книгу — товсту, як енциклопедичний словник, з численними кольоровими ілюстраціями.

— От що, Моргане,— шепнула я йому.— У нас намічається серйозна жіноча розмова, тож...

— Натяк зрозумів,— відповів Фергюсон.— Піду помилуюся тим, як Пенелопа милується своєю сестричкою.

Я пройшла в бібліотеку і влаштувалася в кріслі поруч із Дейдрою. Помітивши мене, вона захоплюла книжку й поклала її на стіл. Як виявилось, це була ілюстрована „Енциклопедія сімейного життя“.

— Бачиш,— гірко мовила Дейдра.— Взяла перше, що підвернулося під руку, і... А втім, це не дивно. Дана часу не гає, активно готується стати зразковою дружиною.

— Якщо чесно,— запитала я,— ти ображаєшся на неї?

— Якщо чесно, то так. Проте більше я злюся не на неї, а на саму себе, на свою долю. Якби я завагітніла... Ні, це негідно. Цим би я тільки прив'язала до себе Артура, але не повернула б його любов.

— Він дуже страждає, повір.

— Я знаю, я відчуваю це. Після коронування він сильно змінився. Не скажу, що однозначно погано, але він став іншим.

Я промовчала. Лише я знала, що насправді змінило Артура — його подорож у надра Джерела, у самісіньке його пекло, і зустріч там із привидам Діани. З її мертвою душею, із суттю. Правду кажучи, я боялася, що це зламає його — та, на щастя, мої побоювання не справдилися. Артур виявився сильнішим, ніж я думала. Так, він втратив частку своєї життєрадісності, став більш замкнутий і похмурий — сподіваюся, тимчасово. З іншого ж боку, пережите змусило його внутрішньо зібратися, мобілізувати всі свої ресурси, внаслідок чого він здобув цілісність натури, остаточно подолав рештки своєї роздвоєності, породженої двоїстим сприйняттям минулого,— легкої форми шизи, як він сам це називав.

— Дейдро,— почала я нерішуче.— Я вже пропонувала тобі...

— Корону Світла?

— Так.

— Краще не треба. Все одно я не погоджуся, бо не кохаю Брендона. Мене лише вабить до нього — але це минуще, ти ж сама казала. За двійко місяців ці чари розвіються, я відчуватиму до Брендона лише симпатію... а цього замало для подружнього життя. Я не хочу зробити його нещасним. І самій стати ще нещаснішою.

Я зітхнула. Мій розум погоджувався з Дейдриними словами. Однак серцю не накажеш — а зараз моє серце говорило від імені Брендона.

— Але ж він тобі подобається, так?

— Подобається. І тепер... коли знаю про дитину Артура й Дани, я могла б переспати з ним. Та хіба це зарадить нашим проблемам?

— Цілком може зарадити. Вам треба лише разом зануритися в Джерело, і тоді... словом, якщо ти маєш схильність покохати Брендона, то покохаєш його.

Дейдра сумно хитнула головою:

— Разом зануритися, кажеш? Здається, я розумію, що ти маєш на увазі. Не просто зануритись удвох — а разом! Це схоже на ритуальне злягання. — Не в більшій мірі, ніж перша шлюбна ніч. У певному розумінні, це теж ритуальне злягання, але ніхто не бачить у цьому нічого негожого. Що заважає тобі й Брендону провести вашу першу шлюбну ніч у Безчасів'ї? Дейдра ненадовго задумалася.

— Мабуть, нічого... за винятком мого небажання. Може, згодом, коли я розлюблю Артура, чи, принаймні, змирюся з його втратою... А крім того, мені ще кілька років чекати пробудження мого Дару, тож питання про... про шлюбну ніч у Безчасів'ї поки не актуальне.

— Ці кілька років можуть пролетіти за лічені дні, — зауважила я. — У швидкому потоці часу.

— Для вас — так, але не для мене. Я багато б віддала, щоб чимшвидше визрів мій Дар, але час не обдуриш. І якщо я мушу прожити ще кілька років у чеканні, то волю прожити їх на батьківщині.

— Що ж, — сказала я скрушно, — воля твоя. Що ти збираєшся робити?

— Жити,— просто відповіла Дейдра.— Окрім кохання, на світі є ще багато цікавих речей. Наприклад, математика...— Вона кволо всміхнулася.— Знаєш, до шістнадцяти років я взагалі не цікавилася хлопцями, а цілісінькі дні вивчала трактати з алгебри, геометрії й астрономії. Ми з Коліном були обоє рябое, тільки йому більше подобалася алхімія. Якби ти з'явилася раніше зі своїми книжками з вищої математики, я б, мабуть, не кинулася в ті дурні гульки. А згодом, може, й не покохала б Артура... і, може, це було б на краще...— Дейдра замовкла і спрямувала свій погляд на книжкові полиці, заставлені здебільшого художньою літературою.

— І як тепер з Артуром?— запитала я.

— Ніяк. Я вже казала, що не намагатимусь утримати його. Мабуть, сама звернуся до архієпископа з клопотанням про розлучення.

— Звинуватиш його в подружній зраді?

— Ні. Просто зажадаю анулювати наш шлюб на тій підставі, що де-факто він ще не відбувся.

Я недовірливо глипнула на неї:

— Невеже?!

— Авжеж. Від дня вінчання ми жодного разу не спали разом. Щовечора Артур знаходив який-небудь привід, щоб не лягати зі мною в ліжку. Отакий він переконаний однолюб.— Дейдра помовчала, явно вагаючись, а потім додала: — Боюся, Дана не була така принципова у своїх стосунках з Брендоном.

Я похитала головою:

— Ні, не була...

За нами хтось делікатно прокашлявся, привертаючи нашу увагу.

Я озирнулася й побачила в дверях бібліотеки незнайомого чоловіка, одягненого в елегантний сірий костюм із краваткою на золотій шпильці. Він був середнього зросту, худорлявий, русявий. Його негарне, але привабливе веснянкувате обличчя мені когось нагадувало... Так, звісно ж, Бронвен — у її подібі незрілої дівчинки-підлітка.

Поруч зі мною зойкнула Дейдра:

— Коліне! Ти?..

Гість усміхнувся — і усмішка зробила його лице майже красивим.

— Мені можна ввійти?

— Так... звичайно... — схвильовано мовила Дейдра, вставши з крісла. — Проходь. Я... я така рада тебе бачити, Коліне.

— Взаємно, сестричко.

Енергійної, трохи незграбною ходою він наблизився до нас, поцілував Дейдру в щоку, а мене привітав чемним кивком.

— Якщо не помиляюся, ви Брендa, сестра Артура.

— Вгадали, — відповіла я. — А ви, мабуть, Колін, брат Бронвен.

— І колишній король Логрісу. — Колін знову всміхнувся. — До ваших послуг, принцесо.

Мені він одразу сподобався. З Артурових розповідей я уявляла його іншим — нервовим, неврівноваженим, закомплексованим. А переді мною стояв респектабельний чоловік, упевнений у собі і, як мені здалося, цілком задоволений життям. Він назвав себе колишнім королем Логрісу не з гіркотою, а з добродушною іронією — так, ніби згадував про свої несерйозні дитячі витівки.

Тим часом Дейдра відступила від Коліна на два кроки і зміряла його жадібним поглядом.

— Ти так змінився! Де ти пропадав? Чому не давав про себе знати? Я так скучала за тобою.

— А я ще дужче. Багато років не бачити тебе було для мене важким випробуванням.

— Багато років? — перепитала Дейдра.

— Мені вже за сорок, — відповів Колін. — Двадцять років без тебе.

— Двадцять років! Цілих двадцять років... І що ж ти робив увесь цей час?

— Багато чого. Мандрував, бачив різні світи, набирався розуму, позбувався дурощів, припускався помилок і на них учився. Словом, не нудьгував.

— Підтримував зв'язок із Бронвен?

— Постійно. Час від часу ми навіть подорожували разом.

— Я не сумнівалася, що Бронвен знає, де ти. А вона, брехуха така, клялася, що їй нічого не відомо.

— Вибач, Дейдро, — винувано мовив Колін. — Це я попросив її мовчати. Бо досі не був готовий відкритися вам.

— А тепер відкрився, — пролунав Морганів голос. — Коли зрозумів, що я от-от викрию тебе. Але ти спізнився, друже, сюрпризу не вийшло.

З цими словами Фергюсон пройшов до кімнати й міцно потиснув Колінові руку.

— Ну, нарешті! Блудний син повертається додому.

— Давно здогадався, що я тут буваю? — запитав Колін.

— Та майже від самого початку.

— Але як? Слуги вибовкали?

— Ні, Бронвен добре їх вишколила. Я вирахував тебе методом дедукції. Якби за дівчинкою доглядали тільки Бронвен і Дана, вона б надовго залишалася зі слугами; але при всьому тому моєї допомоги не дуже й потребували. Отже, зрозумів я, є хтось іще. Крім того, від мене приховували розташування „ніш“ і змушували щоразу їхати від трактиру до садиби — очевидно, щоб я не заскочив тебе в садибі.

— Все правильно, — підтвердив Колін. — Кмітливість тебе не підвела.

— А ти поганий хлопчик, — дорікнув йому Морган. — Ховався від дядечка Фергюсона.

— Дядечко Фергюсон теж гарний, — парирував Колін. — Зрадив свого друга заради портфеля першого міністра.

— Я зрадив не друга, а короля — це велика різниця. До того ж визнай, що я вигідно вклав свої тридцять срібляників.

— Не заперечую.

— А ще, — вів далі Морган, — можеш кинути в мене камінь, якщо зараз ти заздриш Артурові й хочеш опинитися на його місці.

— Почасти таки заздрю, — сказав Колін. — Але почасти каміння не кидають. Та й заздрю я не королівському вінцеві Артура.

— Ти про Дану? — запитала Дейдра.

Він зітхнув:

— Про неї... А втім, хто старе пом'яне, той лиха не мине. Для мене це було двадцять років тому. Всі ці юнацькі пристрасі, розчарування, образи... Я взявся допомагати Дані без будь-якого таємного наміру, а просто тому, що вона моя двоюрідна сестра.

— А чим ти взагалі займаєшся? — поцікавився Морган.

— Наразі нічим серйозним, крім турбот про малу Дейдру. Левову частку тих двадцяти років я згаяв за перший місяць моєї відсутності в Авалоні, а потім угамувався. У швидкому потоці часу світи якісь неповноцінні, наче зіплені наспіх. Дедалі більше я переконуюся, що справжня історія твориться тут, в околицях Основного потоку, а *там, нагорі*, історія лише експериментує, робить попередні прикидки, апробує різні варіанти свого розвитку і відкидає явно тупикові напрямки.

— Багато наших дослідників вважають так само, — зауважила я. — Всі світи з коефіцієнтом прискорення часу понад десять одиниць вони називають лабораторією Творця, або Всесвітом у пробірці.

— Ви вірите в Бога? — запитав Колін, невідомо кого маючи на увазі — мене особисто чи всю чаклунську спільноту Домів.

— Кожен по-своєму, — відповіла я. — Одні шукають докази його існування, інші — його відсутності, а дехто не проти зустрітися з ним, щоб задати йому кілька питань.

— І все-таки, Коліне, — озвався Морган. — Чим ти займаєшся у вільний від виконання обов'язків няньки час?

Колін збентежено потупився:

— Та різними дурницями... А якщо називати речі своїми іменами, то плагіатом. За час моїх мандрівок я багато дізнався, закінчив три університети, всерйоз захопився квантовою фізикою... А нещодавно в одному зі світів опублікував серію статей з теорії поля, що спричинили справжню революцію в тамтешній науці. Мене вважають генієм, висунули мою кандидатуру на здобуття Нобелівської премії — і напевно присудять її. Але ж у тих статтях немає нічого мого... майже нічого... хіба що деякі уточнення й узагальнення...

Я не змогла стримати усмішки, згадавши причмелений вираз Бренданового обличчя, коли йому вручали золоту ста-

туетку Фрейда „за видатні досягнення в галузі психології та психоаналізу“. Багато чаклунів та відьом, що живуть у світах простих смертних, час від часу грішать плагіатом. Приміром, тітка Помона, чий коник медицина, невідь скільки разів „ви-находила“ пеніцилін, не чекаючи появи місцевого Флеминга, і без зайвої скромності приймала всі почесті від вдячного людства. В мене також рильце в пуху — працюючи на Землі Хіросіми, я частенько використовувала розробки програмістів з інших світів і мусила видавати їх за свої власні.

Я збиралася сказати це Колінові, але не встигла, бо до бібліотеки якраз увійшла Пенелопа з сестричкою на руках. Дівчинка поводитися сумирно, не вередувала, а її карі оченята дивилися на нас зі спокійною допитливістю.

— Мала прокинулася,— повідомила Пенелопа очевидний факт,— і не хоче залишатися в ліжечку...— Тут вона помітила Коліна і здивовано підняла брови.— Перепрошую?

Він підійшов до неї і вклонився:

— Колін Лейнстер до ваших послуг, принцесо.— І, відповідаючи на її німе запитання, додав: — Атож, той самий екскороль Логрісу. Останній з династії узурпаторів.

Тим часом дівчинка простягла до нього свої рученята і щось пролопотіла.

— Дейдра проситься до дядечка?— запитав Колін ласкаво, але без того дурного сюсюкання, з яким дорослі частенько звертаються до дітей.

Ніби зрозумівши його, дівчинка знову повернула голівку до Пенелопи і погладила долонькою по її щоці.

— Дейдра не хоче до дядечка,— з усмішкою прокоментував Колін.— Вона вже подружилася з тіткою.

— Не з тіткою, а з сестрою,— уточнила Пенелопа.— Хіба Бронвен не розповіла вам, що насправді я Артурова дочка?

Вражений Колін заперечно похитав головою:

— Ні. Я не знав, що Артур має таку чарівну доньку.

— Їх уже дві,— промовила Пенелопа, ніжно пригортаючи до себе малу Дейдру.— Не казатиму нічого про себе, але меншенька справді чарівна. Вона просто чудо!

(Прощавайте фрески в соборі Андрія Авалонського, подумала я.)

На підтвердження Пенелопиних слів, дівчинка вирішила продемонструвати, яке вона чудо. Над її голівкою виникло примарне сяйво, що за формою скидалося на гібрид Артурового й Даниного Образів Джерела.

— Ну, от! — стривожено мовив Морґан. — Починається.

— Що починається? — здивувалася я й викликала свій Образ. — Чому вас це так непокоїть?

Силова „колиска“, що її з дурного розуму начарувала Бронвен, не лише послабляла контакт із Джерелом, а й робила його в'язкішим, жорсткішим.

— Ні, друзі, — сказала я, звертаючись до Морґана й Коліна. — Так не годиться. Ці запобіжні заходи — чистісінький ідіотизм.

Ще по дорозі до садиби я проаналізувала ці чари і склала закляття для їх поступового анулювання. А зараз задіяла ключові алгоритми, і в міру того, як зникала „колиска“, зародковий Образ Дейдри-меншої ставав дедалі чіткіший і виразніший, а її миле дитяче личко аж засіяло від задоволення.

Я обережно спрямувала свій Образ до Дейдриного, і вони легесенько торкнулися одне одного. Зненацька в мені прокинувся материнський інстинкт, і всю мене переповнило ніжністю до цієї тендітної істоти, що лишень почала пізнавати світ. Дівчинка радісно засміялася й простягла до мене рученята. Цього разу сумнівів не було — вона просилася до тітоньки Бренди.

Я явно сподобалась їй.

Розділ 41

Артур

За свідченням очевидців, коронування Брендона було набагато пишніше й помпезніше, ніж така сама подія одинадцятирічної давнини. Це, власне, й зрозуміло: якщо Амадисове сходження на престол знаменувало розкол у родині, то тепе-

рішні урочистості символізували її єднання. Звичайно, недавні трагічні події та конфлікт з Ізраїлем завадили присутності на коронуванні представників усіх чаклунських Домів. Зате ті Доми, що вирішили підтримати Царство Світла, вшанували свята численними делегаціями на чолі з першими особами держав. Так, серед інших почесних гостей, на церемонії були король Марса Валерій I, імператор Римський Юліан VII (світський правитель Дому Теллуса), вселенський архієпископ Петро IV (духовний владика того ж Дому), старший син Одіна Гунвальд X (насправді його батьком був Гунвальд IX, а „старший син Одіна“ був офіційний титул королів Асгарду), найсвятіший далай-лама з Істинного Тибету та верховний імам Аравійської Землі.

До маминого незадоволення, Янус відмовився бути присутнім на урочистостях. І хоча в ці святкові дні Сонячне Місто аж кишіло Сутінковими (як-ніяк, наші найближчі родичі), на офіційному рівні Сутінки проігнорували коронування. Це сталося з моєї подачі, оскільки я вмовив діда виступити посередником у переговорах з царем Давидом, що мали відбутися в Досвітньому Замку після Бренданового сходження на престол. А як гарант безпеки обох сторін, Янус не мав морального права виказувати свою упередженість — хай навіть вона була очевидна. Цар Давид погодився на цю зустріч, покладаючись не на сумнівний нейтралітет Сутінків, а на бездоганну репутацію Януса як людини слова.

Сам я до останнього моменту не міг вирішити, в якому амплу мені брати участь у святкуваннях — як брата чи як глави дружнього Дому. Та врешті, переконавшись, що ложа для почесних гостей і без мене має вельми представницький вигляд, я віддав перевагу ролі члена королівської родини і скромно загубився в юрбі численних родичів. Крім усього іншого, це дозволяло мені без зайвих церемоній віднадувати настирливих репортерів з технологічно розвинених світів, що перебували під офіційним патронажем Дому Світла, і не відповідати на їхні провокативні запитання стосовно майбутньої війни.

Рівно опівдні, коли сонце стояло в зеніті, до храму прибу-

ла святкова процесія на чолі з Брендonom і Бронвен. Їх зустрічав наш зведений брат Амадис, величний у своїх шатах верховного жерця Мітри. Він проказав дуже пристрасну промову, вітаючи нового короля, потім відправив урочисте богослужіння, кульмінацією якого стало ритуальне умертвіння бика. Безвинно забиту тварину негайно винесли з храму, аби встигнути приготувати з неї священну печеню для майбутнього бенкету з нагоди коронування. До речі, через такі жертвоприношення в деяких Домах нас вважали язичниками. Хоча насправді це не так — мітраїзм був релігією монотеїстичною, високоорганізованою, з чітко окресленими етичними нормами та стрункою теологією.

Я не стану розповідати про коронування Брендона, за яким безпосередньо спостерігало понад двадцять тисяч чаклунів та відьом, що їх умістив Головний храм Мітри в Сонячному Місті. Всім іншим, хто не зміг туди потрапити, довелося задовольнятися дзеркалами; а мільярди простих смертних з офіційних володінь Дому Світла споглядали цю епохальну подію, жадібно припавши до екранів своїх телевізорів. Але мені, чесно кажучи, було байдуже. За минулі півроку я вже переситився урочистими заходами — поховання короля Бріана, коронування Коліна, моє коронування, моє вінчання з Дейдрою, вінчання Брендона з Даною... Це останнє — найбільша дурниця, яку могли утнути двоє таких розумних людей. Та й те, що затіяли тепер Брендон і Бронвен, не здається мені гарною ідеєю. Хоча, з іншого боку, їхнє рішення має трохи полегшити мені життя...

Напередодні ввечері Бронвен приголомшила мене звісткою, що коронується разом із Брендonom.

— Але, золотко, — заперечив я, — навіщо смішити людей? Адже після Брендонного коронування Амадис розірве його шлюб з Даною, і всім стане ясно, що це назрівало давно. Невже кілька днів, що їх ти проведеш у ранзі королеви, варті того, щоб виставляти себе на посміховисько?

— Я не виставлятиму себе на посміховисько, — заперечила Бронвен. — І королевою буду не кілька днів, а принаймні кілька років.

Аж тут до мене дійшло. Неясні підозри останніх днів на-
решті сформувалися в запізнілий здогад. У глибині душі я пе-
редчував це з тієї самої миті, як Бронвен мало не розплакала-
ся, коли Юнона назвала її дочкою...

— Ви хочете одружитися?

— Так. За законами Царства Світла, коронування означа-
тиме також і наше вінчання. При цьому автоматично буде ро-
зірваний попередній Брендонів шлюб.

— Це була твоя ініціатива?

— Ні, Брендонова. Він попросив мене залишитися з ним,
поки наша незрівнянна кралечка Дейдра зволить зайняти моє
місце,— Бронвен сумно всміхнулася.— Бренда вже сваталась
до неї від братового імені, але Дейдра до пробудження свого
Дару й чути не хоче про нове заміжжя. Тому Брендон запропо-
нував мені бути його... ні, не супутницею, а радше тимчасовою
попутницею.

— І ти погодилась?

— Уяви собі, погодилась. Мені сподобалася його чесність.
І взагалі, Брендон подобається мені більше за всіх інших — пі-
сля тебе, звичайно. Він дуже милий і ніжний зі мною.

— То ви вже...

Вона зітхнула:

— Я не дотримала свого слова, Артуре. Все берегла свою
невинність для тебе, але... так вийшло. Першої ж ночі. Брен-
дон почувався дуже самотньо й незатишно через ослаблення
контакту з Брендною, він був як кинута дитина — і мені стало
шкода його. З цього все почалося... Ти засуджуєш мене?

Я похитав головою:

— Чого б це я засуджував тебе. Просто... хочу сподіватися,
що згодом ти не пожалкуєш.

— Розійтися ми завжди зможемо. Це не проблема.

— Що ж, щастя вам обом,— сказав я й погладив її вогнен-
но-руде волосся.— Знаєш, я починаю нудьгувати за моєю Сні-
говою Королевою.

— Її вже немає,— відповіла Бронвен.— Вона вмерла від
свого безнадійного кохання...

...І коли Амадис поклав корону на чоло Брендона і надяг вінця на голову Бронвен, це сталося. Снігова Королева остаточно пішла в небуття, і замість неї народилася королева Світла. А Дана, яку я кохав, здобула свободу...

Церемонія тривала. Вона мала закінчитися лише з заходом сонця, та я чекати не став. Без поспіху, щоб не привертати до себе уваги, я віддрейфував до бічної стіни храму, а потім непомітно вислизнув через маленькі двері в один зі службових коридорів й дістався до ліфта. Діоніс, з яким я координував свою втечу, дав мені знати, що вже спускається в підземелля на іншому ліфті.

Зала Переходу в цей урочистий день охоронялася з особливою пильністю. Вартові дуже відповідально ставилися до своїх обов'язків, проте в їхній поведінці відчувалося незадоволення. Зараз вони б охочіше сиділи в якійсь корчмі, кухлями гилили пиво за здоров'я короля та королеви і спостерігали за церемонією через великі дзеркала, розставлені по всьому Сонячному Місту.

— От чорт! — сказав я Діонісу, що зустрічав мене біля ліфта. — Як це ніхто не допетрав поставити тут бодай одне дзеркало?

— Наскільки мені відомо, — відповів Діоніс, — начальник служби безпеки дав прямо протилежну вказівку. Мовляв, це відволікатиме увагу охорони. Він дуже боїться терактів.

— А сам, бач, поперся до храму, — зауважив я. — І стирчить у перших рядах.

Задля проформи (і дотримуючись усталених правил) ми ввійшли під одну з арок, я викликав Образ Джерела і миттєво перемістив нас обох у вітальню на другому поверсі доччиного будинку. З метою конспірації я переправляв „підсадних качок“ з різних місць, а для останньої партії обрав Діаніні Сутінки.

Я зв'язався з Брендою (як виявилось — розбудив її), і вона пообіцяла, що хвилин за десять буде готова. Потім ми спустилися в хол, де нас чекало ще семеро завербованих Діонісом „качок“. Вірніше, присутніх було вісім — але восьмий явно не належав до групи високих білявих арійців з істинно норди-

чними рисами обличчя.

З нашою появою вони дружно підхопилися з крісел і мало не вишикувалися в шеренгу. Вони були неабияк схвильовані в передчутті крутого повороту їхньої долі. Нас, чаклунів та відьом, не так уже й багато на неосяжних просторах Всесвіту; навіть якби ми, знехтувавши расовими, етнічними й релігійними розходженнями, замешкали всі разом в одному з населених світів, то склали б далеко не найбільшу з місцевих націй. Тому для чаклуна немає нічого страшнішого (крім смерті, а може, і включно зі смертю), ніж позбутися Дому, опинитися поза спільнотою подібних собі, стати парією. У більшості Домів смертна кара не практикується, а як найвищу міру покарання застосовують вигнання — і решта Домів, за взаємною домовленістю, не повинні приймати до своїх лав засуджених. Отож формально я порушував загальноприйняті правила, набираючи „підсадних качок“ з-поміж вигнанців. Проте іншого виходу не мав — мені вкрай були потрібні помічники для заснування нового Дому.

Я окремо привітався з кожним завербованим. Загалом, букет був типовий — дві парочки кровозмісників, братів та сестер, одна лесбійка і двоє віровідступників, що прийняли християнство,— Дім Одіна ніколи не відзначався релігійною терпимістю та толерантним ставленням до сексуальних меншин. Я орієнтував Діоніса саме на таких контингент вигнанців — чиї проступки розцінювалися як тяжкі злочини здебільшого через умовності, прийняті в тих чи інших Домах. Так, наприклад, у Сутінках релігійні переконання та сексуальна орієнтація вважалися особистою справою кожної людини. З іншого боку, за інцест карали скрізь, хоч і по-різному, але я й сам цим грішив і, може, тому ставився до кровозмісників по-благливу.

А втім, особливо перебирати мені не випадало. Мене не влаштовували вигнанці, що *справді* вчинили злочин — патологічні вбивці, гвалтівники, різні збоченці, заколотники, анархісти й інша така ж братія. А вербувати повноправних членів Домів я не хотів — з тих причин, про які казав Морганові та Дейдрі. Що ж до вигнанців, то їхнє становище давало надій-

ні важелі впливу на них, і я міг розраховувати, що вони стануть допомагати мені не за майбутні високі посади та титули, а єдино лише за можливість знову стати членами чаклунської спільноти. За час свого перебування в Екваторі я вже переправив на Землю Артура сто шістнадцять осіб; а з урахуванням цих сімох буде сто двадцять три. Залишалося ще восьмеро — проте вони не належали до вигнанців, це були мої давні друзі та родичі, яким я цілком довіряв. Їм я відводив дещо іншу роль, ніж решті. На відміну від „підсадних качок“, вони мали стати моїми офіційними помічниками. Наближення до престолу кількох чужинців не викличе особливого незадоволення серед моїх підданих, навпаки навіть — вони зрадіють появі нових людей, що допомагатимуть їм опановувати Формотворчі.

— Отже, — сказав я, звертаючись до сімох дітей Одіна. — Зараз я переправлю вас у Серединні світи, де моя сестра Бренда прийме вас і в загальних рисах ознайомить із Землею Артура. Потім ви самі станете вивчати її, ввійдете в роль тамтешніх мешканців, вихідців зі Скандинавії, кожен з вас придумає собі правдоподібну легенду, а за місяць-півтора прибуде до Логрісу, буцімто почувши про те, що я роздаю вічну молодість та могутність. Зустрівши там знайомих, в жодному разі не показуйте, що знаєте їх. Крім того, тримайтеся окремо й один від одного, щоб ніхто нічого не запідозрив, коли я вирішу, що всі ви будете допущені до Причастя „за високою майстерністю“. А потім можете знайомитися, ставати друзями, одружуватися... але не до цього. — Я зробив паузу і значуще подивився на дві сімейні парочки. Те, що я казав, було лише квінтесенцією докладних інструкцій, що їх вони вже отримали від Діоніса. Та зайве повторення ніколи не шкодить. — Власне, умови вам відомі, ви погодилися з ними й заприсяглися дотримуватися всіх пунктів нашої угоди. Це дозволить вам стати повноправними членами Дому, нічим не гіршими, але й не кращими за інших. Будь-які ваші претензії на привілейоване становище будуть розглядатися мною як серйозна провина, що дає мені право відмовитися від послуг порушника. Питання є?

Якийсь час усі семеро презиралися в нерішучості. Очеви-

дно, хотіли запитати про Джерело — просто так, з чистої цікавості. На мою вимогу, Діоніс при доборі кандидатур дотримувався ще й таких критеріїв, як низький рівень честолобства, підвищена обережність, навіть боязкість, і не надто майстерне володіння силами. Це, звісно, послаблювало мою команду, але водночас убезпечувало від проявів зайвих владних амбіцій з боку „підсадних качок“. Насамперед, я потребував учителів — розумних, освічених, старанних, та загалом пересічних людей, що навчать місцевих чаклунів і відьом керувати Формотворчими, а потім відійдуть у тінь, задовольнившись статусом рядових членів нового Дому.

Зрештою мені поставили кілька несуттєвих запитань, я відповів на них, потім наказав усім сімом стати посеред холу якнайближче один до одного і викликав на зв'язок сестру. Брендта відповіла, що вже готова до прийому.

Ідея прямого сполучення між Серединними й Екваторіальними світами виникла в мене та Брендти одночасно. Поштовхом до цього стала здатність Бронвен проникати в Безчасів'я як з того, так і з іншого боку нескінченності. Ані мені, ані Брендті це не вдавалося, зате ми швидко навчилися переправляти один одному неживі предмети. Потім настала черга живих істот, і незабаром десять сімей пухнастиків, на превелику радість Пенелопи, замешкали у двірському парку Авалона. А за кілька днів ми ризикнули одним добровольцем з-поміж „підсадних качок“. Операція пройшла гладко, і того ж дня я переправив на Землю Артура ще дюжину найманців. Таким чином, відпала необхідність вести за собою по Тунелю в нескінченність понад сотню людей. Та й мені самому більше не треба було перетинати це пекло — досить присутності адепта по інший бік нескінченності, щоб з його допомогою зробити миттєвий стрибок. До речі, я пропонував Брендті відвідати братове коронування, а потім повернутися назад, „схопившись“ за Морґана, але вона навідріз відмовилася. Найпевніше, через Брендона. Я підозрював, що за весь цей час вони жодного разу не зв'язувалися — обоє, що називається, пішли на принцип. Бідолашні мої близнюки...

Я збільшив інтенсивність Образа й загорнув сімох дітей

Одіна в силовий кокон. Вони ще не встигли усвідомити, що відбувається, як я дав потужний імпульс у нескінченність і миттєво переправив їх до Бренді. Хол будинку спорожнів, ми залишилися втрьох — я, Діоніс і темноволосий хлопець на ім'я Джона, той самий, з яким я познайомився, коли він залишав Дім Світла.

„Нормально, Артуре,“ — повідомила сестра. — „Вони в мене. Цілі й неушкоджені. І, звичайно, трохи налякані.“

„Отже, прощаймося!“

„Ні, стривай. Я про Брендона та Бронвен...“

„Щойно вони одружилися. Бронвен тепер королева.“

„Я все думала про це, і... Словом, ти не в курсі, між ними вже щось було!“

„Як так?“ — здивувався я. — „Ти ж маєш знати...“

„То було!“

„Так.“

„ГОСПОДИ БОЖЕ МІЙ!..“ — Думки Бренді, завжди такої стриманої і врівноваженої дівчинки, раптом стали плутаними, неконтрольованими. Таку суміш радісного переляку, надії й полегшення, мабуть, відчуває засуджена до страти людина, коли її зачитують акт про помилування... А наступної миті, так і не попрощавшись, сестра перервала зв'язок.

Кілька секунд я стояв посеред холу, оговтуючись від емоційного шоку, який мимоволі завдала мені Бренді. На щастя, шок був легкий і ніяких неприємних відчуттів не викликав.

— Все гаразд? — запитав Діоніс.

— Авжеж, — відповів я, сівши у крісло. — Одну справу зробили.

— Тоді я піду. Кінцівка церемонії обіцяє бути вражаючою. — Він кинув швидкий погляд на Джону, що скромно стояв попід стіною, й додав: — Мою думку ти знаєш. Отож сам вирішуй, на свій страх і ризик.

З цими словами Діоніс відкрив вхід у Тунель і щез. Як то кажуть, умив руки.

Я жестом запропонував Джоні сідати і якийсь час мовчки дивився на нього. Нарешті заговорив:

— Амадис переказав мені твоє прохання. І рекомендував узяти тебе в мою команду. Він дуже високої думки про тебе.

— Так,— сказав Джона. Це було не питання, не твердження, а просто констатація факту.

— Взагалі я схильний довіряти Амадисовим судженням про людей — за винятком тих випадків, коли йдеться про гарненьких жінок. Тому поставився до його рекомендації серйозно.

— Так,— знову сказав Джона.

— Бачу, ти небагатослівний.

— Навпаки,— заперечив він.— Боюсь, я надто говіркий. Мені треба було взагалі мовчати, поки ви ні про що не питали.

— Гм... добре. Діоніс розповів, що ти попередив його про спроби Рахілі підслати в мою команду шпигунів. Чому ти це зробив?

Джона з гіркотою посміхнувся:

— Мої співвітчизники сказали б, що з пристрасі до зрадництва.

— Мене не цікавить, що сказали б твої співвітчизники. Я хочу знати про твої справжні мотиви.

— Якщо серйозно,— відповів він,— то я вважаю, що ніхто не має права втручатися в будівництво нового Дому. На моє переконання, це аморально й неетично. Крім того, я не сумнівався, що шпигуни будуть викриті й без мене. Але тоді ви могли б розцінити приватну ініціативу Рахілі як цілеспрямовану політику всього Ізраїлю.

— Зрозуміло,— сказав я.— Між іншим, Діоніс вважає тебе досить порядним, але занадто честолюбним.

— Може, й так,— не став заперечувати Джона.

— Він думає,— вів далі я,— що ти не задовольнишся роллю рядового члена Дому і претендуватимеш на більше.

— Це правда. Кожен прагне посісти те місце, яке він заслуговує.

— Ти дуже відвертий,— зауважив я.

— Краще бути відвертим, ніж лукавим.

— Раз так, то скажи відверто, чим ще, крім порядності, ти

керувався, виступаючи проти політики Рахілі? Адже це коштувало тобі місця королівського радника.

— Зате я здобув прихильність Амадиса, а багато дітей Світла поступово перестали бачити в мені чужинця. Що ж до політичного курсу Рахілі, то він від початку був приречений. Я передбачав той день, коли Амадис помириться з Бренденом, і тоді моя лояльність буде... вірніше, була б зарахована. Але загибель Рахілі перекреслила мої плани. Я не міг залишатися в Домі, який воюватиме з моїм народом.

— А чому ти взагалі прийняв підданство Дому Світла?

— По-перше, так учинила Рахіль. А по-друге, і це, мабуть, головне, в Ізраїлі мені однак нічого не світило. Формально я належу до королівської родини, та разом з тим я байстрюк і напівкровка. Дитинство та юність я провів у світі простих смертних, навіть не підозрюючи про своє походження. Ви, певно, звернули увагу на мій акцент.

— Англійський,— сказав я.— Ні, американський.

— Я був громадянином США на Землі Без Арафата,— підтвердив мій здогад Джона.— І я покривлю душею, коли скажу, що дуже прив'язано до Землі Обітованої.

— Ти не зміг прижитися в Домі Ізраїлевім?

— На жаль, ні. Був би я *просто* байстрюком і напівкровкою, ніяких проблем з моєю асиміляцією не виникло б. Але, собі на біду, я син Ісаї бен Гура і вже одним цим фактом нажив собі багато ворогів серед найближчих родичів. Якби я знав, що все так станеться, то приховав би своє походження.

Я зітхнув:

— Якби ми вміли передбачати майбутнє, то були б не людьми, а богами...— Я замовк і глянув на годинник. Церемонія в Головному храмі Мітри наближалася до завершення, а її кінцівка й справді обіцяла бути ефектною. Звісно, всі ті „чудеса“, що їх творив Амадис, були звичайнісінькими чарами, але мене завжди вражали його майстерність, вишуканість і артистизм у чаклунському мистецтві.— Добре, мені час іти. А ти маєш день на збори. Якщо не передумаєш, чекай мене завтра у Країні Сутінків. Ми відбуваємо відразу після зустрічі з царем Давидом.

— Ви вестимете перемовини? — поцікавився Джона.

— Їх вестиме Брендон, король Світла. А моя участь обмежиться роллю спостерігача. — Я встав з крісла. — Отож не спізнюйся.

— Не спізнюся, — пообіцяв Джона. — І не передумаю. Я зараз же подамся в Сутінки і проведу свій останній день в Екваторі, насолоджуючись красою Олімпу.

А я повернувся в Сонячне Місто, де став свідком „чудес“ в Амадисовім виконанні, після чого розпочався святковий бенкет з нагоди коронування. Безтурботно поглинаючи священну печеню з жертовного бика, я навіть не підозрював, що саме в цей час Джона готує мені велику свиню. При оцінці людей я занадто покладався на свою інтуїцію, за що мене частенько критикував Діоніс, пророкуючи, що колись я про це пошкодую. На жаль, так і сталося. У найневдаліший момент інтуїція мене зрадила.

Розділ 42

Бренда

З усіма попередніми групами „підсадних качок“ я проводила по кілька годин — докладно інструктувала їх, знайомила з місцевою географією та історією, відповідала на всі запитання. Але цього разу мене вистачило заледве на годину, після чого я передала новачків під опіку двох інших найманців, що вже понад тиждень самостійно вивчали цей світ, а сама мерщій повернулася в Авалон.

Опинившись у своїй „ніші“, я виявила, що мене морозить, а ноги підкошуються. Швиденько прилягла на канапу, загорнулася в ковдру й закурила. Нікотин подіяв на мої нерви заспокійливо, і поступово сумбур, що панував у моїй голові, поступився місцем хоч і плутаним, та все ж зв'язним думкам. Нарешті я змогла не лише думати, а й розмірковувати, аналізувати, робити висновки.

Сказати, що Артур приголомшив мене, це ще не сказати нічого. Під час нашої вчорашньої розмови я була заскочена

зненацька самим фактом, що Брендон та Бронвен збираються одружитися, мені навіть на думку не спало розпитати подробиці. А згодом, мене почало трясти від страху, що будь-якої миті віддалена братова присутність стане відчутнішою, потім мене закрутить у вирі його емоцій, його пристрасть стане моєю пристрастю, а його тіло — продовженням мого...

Як тепер з'ясувалося, мої страхи були марні. Брендон *уже* був близький із Бронвен — а я продовжувала сприймати його так, ніби він міцно спав. Уперше за своє життя я, що називається, не тримала свічку, не пестила його руками тіло жінки, не цілувала його вустами її вуста... То, може, це взаємно? Так мусить бути! Інакше це буде кричущим порушенням усіх законів буття та моралі. Поза сумнівом, Господь Бог вельми неприємний суб'єкт — але ж не може він бути такою паскудною гнидою.

Я заплющила очі й почала уявляти себе в чоловічих обіймах. Намагалася довести себе до такого ступеня збудження, коли руйнувалися всі бар'єри між мною та Брендonom. Але нічого не виходило — клята підсвідомість затято опиралася цьому, охороняючи мій та братів спокій. Зрештою, в моїй уяві, мов кролик із капелюха, виник мій покійний чоловік... І на мене нахлинули гіркі, болісні спогади про ті кілька місяців, упродовж яких ми з Брендonom балансували на межі божевілля. Я кинула свою дурну витівку й розревілася, як мале дитя.

Сльози принесли мені полегкість. Виплакавшись досхочу, я трохи вгамувалася. Але моє терпіння вичерпувалося. Я ненавиджу невизначеність і завжди прагну достеменного знання. Якщо мої сподівання — лише чергова ілюзія, то нехай вона чимшвидше розвіється.

Я глянула на годинник. В Авалоні була четверта ранку, у Сонячному Місті — восьма вечора, церемонія в храмі вже завершилася. Зараз Брендон, мабуть, сидить на чолі святкового столу і їсть печеню з жертвовного бика. Ну й дідько з ним, хай похлинеється!

Я встала з дивана, підійшла до дзеркала й наклала на нього відповідні чари. Воно миттєво помутніло, а за кілька секунд почувся незадоволений голос:

— Хто там?

— Це я, Брендда.

— Ах, Бренддо... Привіт, сонечко. — Хоча туман у дзеркалі не розступався, я виразно уявила сонний Морґанів осміх. — Чому так рано встала?

— Треба поговорити. Ти зайнятий?

— Загалом, так. Сплю... цебто спав.

— Маю на увазі інше, — уточнила я.

— А-а!.. Ні, на жаль, я вільний. Просто моє дзеркальцедесь запропастилося, а вставати ліньки.

— Може, таки встанеш?

Морґан зітхнув:

— Гаразд, умовила...

— І зустрінемося в твоєму кабінеті. Бувай.

Я перервала зв'язок й одразу перемістилася в Морґанову „нішу“, обставлену не так затишно як моя, але й не без претензій на вишуканість. Щоправда, загальне враження псувало кілька кольорових плакатів на стіні з зображенням голих дівиць — хоча, з іншого боку, ця деталь красномовно свідчила про характер хазяїна „ніші“.

Я зручно вмостилася в кріслі і стала чекати. Заодно розглядала плакати, гадаючи, що привабило Морґана саме в цих дівицях. Завдяки Брендону я мала чималий досвід оцінки жінок з чоловічої точки зору.

Хвилини за три двері „ніші“ відчинилася і на порозі з'явився Морґан, одягнений у червоний халат поверх піжами, умитий, причесаний і нітрохи не сонний. Якби я не знала про його звичку голитися перед сном, то, напевно, подумала б, що він збігав у Безчасів'я і там ретельно зішкрябав свою щетину.

— Ще раз привіт, — приязно мовив Морґан. — Проходь. Між іншим, двері були незамкнені.

Я ввійшла в кабінет і розгублено зупинилася посеред кімнати. Навіть не знала, з чого почати. Морґан пильно придивився до мене і сказав:

— Маєш такий вигляд, наче думаєш про те саме, що й я.

— Залежить про що ти думаєш.

Він розв'язно посміхнувся:

— А про що може думати чоловік у присутності такої чарівної жінки?

Це була наша традиційна розминка, але цього разу я не збиралася обертати все на жарт. Мене знову затрусило від страху, проте я швидко опанувала себе і грайливо відповіла:

— Виходить, наші думки крутяться в одному напрямку.

Морґан ошаліло втупився в мене. Якби я ні з того, ні з сього вперіщила йому дрючком по голові, він здивувався б менше.

— Ти серйозно, сонечко?

— Т-т...— Раптом мені перехопило подих, і я залякла з роззявленим ротом. Та врешті злість на себе, на свій страх, на свою безпорадність, повернула мені самовладання.— Так, серйозно! Хай тобі чорт, Морґане, поцілуй мене! Чи ти чекаєш, поки я передумаю?

Морґан підступив до мене, обійняв і поцілував у губи. Правду кажучи, я чекала, що він накинеться на мене, мов хижий звір, але насправді все було інакше. Його міцні обійми не завдавали мені болю, його поцілунок був ніжний і лагідний, а коли він дав волю рукам, то не для того, щоб жадібно лапати моє тіло, а щоб гладити мене.

— Ти як статуя, Брендю,— сказав Морґан, ще раз поцілувавши мої занімілі губи.— Тебе наче паралізувало.

— То допоможи мені,— майже заблагала я.— Допоможи позбутися страху.

І він допоміг. Не розповідатиму, як це було. По-перше, це наша з Морґаном особиста справа; а по-друге, я кепсько пам'ятаю, що ми тоді робили. В будь-якому разі — мовчу.

Потім ми лежали в ліжку й курили, недбало струшуючи попіл просто на підлогу. В каміні весело тріскотіли охоплені вогнем дрова. Зима в Авалоні зазвичай м'яка, найчастіше безсніжна, але ночами буває холодно. І хоча в житлових приміщеннях палацу вже були встановлені електричні обігрівачі, Морґан за старою звичкою віддавав перевагу каміну — що-правда, вдосконаленому, з автоматичною подачею дров.

— Брендю,— нарешті озвався він.— Ти чортеня.

— Справді? — ліниво мовила я.

— Справді. Ти — щось особливе. Мені ще ні з ким не було так добре, як з тобою.

— Мені теж,— сказала я чисту правду.

— Ні, я серйозно,— наполягав Морґан, вирішивши, що я іронізую.— Хоча спочатку ти була холодна, мов крижина, але потім як розтанула... то вже розтанула!— Він трохи повагався, а відтак додав: — Знаєш, я грішним ділом вважав, що тебе цікавлять винятково дівчата.

— Так воно й було,— чесно зізналася я.— У певному сенсі.

— Як це?

— Не має значення. Що було, те сплило. Нарешті я стала жінкою.

— Ти й раніше була жінкою.

— Лише зовні. А внутрішньо...— Тіні минулого зринули з моєї підсвідомості, і мене знову поймав страх.

Морґан негайно відчув це і пригорнув мене до себе. Дивно, але в його обіймах я відчула себе в цілковитій безпеці.

— Тебе колись зґвалтували?— співчутливо запитав він.

— Гірше,— відповіла я, здригнувшись.— Набагато гірше... Тільки нічого не питай.

— Не питатиму... А в тебе давно не було чоловіків?

— Майже тринадцять років за моїм особистим часом.

Морґан аж присвиснув:

— Матінко божа! Я б давно повісився.

— Іноді виникало таке бажання,— сказала я.— Та тепер усе гаразд. Я вилікувалася.

Ми замовкли, насолоджуючись присутністю один одного. Я почувала себе найщасливішою жінкою в світі, але десь у глибині моєї істоти зрів страх, що це лише ілюзія, гарний сон, який не може тривати вічно. Колись я прокинуся — і повернеться колишній кошмар...

Звичайно, то були дурниці. Я усвідомлювала, що не сплю і не марю, а проте, щоб остаточно переконатися в цьому, зв'язалася з Артуром.

„Привіт, сестричко,“— він одразу впізнав мої позивні.— „Як наші 'качки'?“

„Вже розлетілися,“ — відповіла я. — „Диверсанти готові до підривної діяльності. А як там у вас?“

„Свято триває. Бенкет якраз у розпалі.“

„Бика жжерли?“

„Давно. А обгризені кістки миттю розтягли на сувеніри.“

„А як Брендон?“

„Він просто чудовий. Тримається так, наче все життя сидів на троні Світла. Гм... Не знаю, що на нього найшло, але час від часу він кидає на Бронвен такі ласі погляди, немов хоче її з'їсти.“

„Навіть так!“ — Я насилу притлумила істеричний сміх. Моє збудження таки передалося братові — але в якій формі! О, нескінченносте, ти прекрасна! Я славлю тебе... „До речі, Артуре. Вгадай, де я зараз?“

„Де ж іще? Певно ж у ліжку з Морганом.“

„Чорт! Як ти здогадався?“ — вразилася я.

Після спалаху щирого подиву на іншому кінці лінії запанувала мовчанка. Лише за кілька секунд Артур відновив нормальну інтенсивність зв'язку і недовіриливо запитав:

„Сестричко, ти не жартуєш?“

„Але ж ти сам...“

„Провалитись мені в царство Аїда! Це ж був просто п'яний дотеп... Як ти почуваєшся?“

„Як наречена в першу шлюбну ніч. Єдине мене хвилювало, чи не позначилося це на Брендоні.“

„Не бійся, не позначилося... Але ж, Брендон! Морган гарний хлопець, проте дуже небезпечний тип. Якщо він...“

„Годі, Артуре,“ — перебила я його. — „Я вже доросла дівчина і сама дам собі раду. Продовжуй веселитися, а завтра, коли протверезієш...“

„Завтра я повертаюся, і якщо...“

„Тим більше,“ — сказала я, вже шкодуючи, що завела цю розмову; схоже, Артур здорово набрався. — „Завтра й побалакаємо. Бувай, братику.“ — І я перервала зв'язок.

Хвилини за п'ять Морган сказав:

— Щойно зі мною розмовляв Артур. Був дуже милий і делікатний. Пообіцяв відірвати мені голову, якщо я скривджу тебе.

— Він п'яний.

— Я це відчув. Але *in vino veritas* — він майже прямим текстом заявив, що я останній з-поміж його знайомих, з ким він волів би бачити тебе. До речі, а чому ти вибрала мене?

— Сама не знаю. Мабуть, тому що інший на твоєму місці діяв би не так рішуче. А мені прелюдії були ні до чого.

Морґан зітхнув:

— Дякую за відвертість.

— І ще, — квапливо додала я, — ми з тобою добрі друзі.

— Тільки не кажи, що це в нас уперше і востаннє.

— Цього я не кажу. Зараз я тебе дуже потребую.

— А потім?

— Тоді й видно буде. Може, народжу дитину. — На думку про те, що тепер можу стати матір'ю, я мало не заревіла. — Обов'язково народжу.

— Від мене? — запитав Морґан.

— Може, й від тебе. Як вийде.

— А навіщо покладатися на випадок. Я тут на дозвіллі склав кілька заклень...

— Я знаю їх кілька десятків, але не збираюся вдаватися до них. Нехай усе станеться саме собою. Нехай буде сюрпризом. Приємним... — З цими словами я солодко позіхнула. — Давай спати, Морґане. Я втомилася.

Уже засинаючи, я почула, як він ласкаво називає мене кішечкою, ще встигла подумати, що ми з ним два чоботи пара — кіт і кішка, а потім сон остаточно здолав мене. Уперше за багато років я спала в обіймах чоловіка, і вперше за все життя — без кошмарів, спокійно і безтурботно...

* * *

Коли я прокинулася, Морґана поруч не було, а на подушці лежала записка, у якій він повідомляв, що подався зустрічати високих гостей — сьогодні в Порт-Ніор мало прибути судно з ірландськими чаклунами та відьмами. Це була перша така

численна й поважна група гостей зі Старого Світу. Король Ірландії, зачувши про Причастя, не став гаяти часу на дипломатичні перемовини, а разом з родичами та придворними стрибнув на корабель і відплив до Логрісу. Така гідна подиву оперативність могла б ускладнити нам життя — але, на щастя, Артур дійшов висновку, що його подальше перебування в Екваторі не конче необхідне, і вирішив повернутися одразу після Бренданового коронування.

У своїй записці Морган просив мене замінити його на засіданні кабінету міністрів, а наприкінці додав зворушливий постскрипtum: „Брендо, ти чудо. Цілую твої солодкі губки.“

Я навіть схлипнула від розчулення, а після недовгих роздумів зв'язалася з Пенелопою.

„Привіт, Бренд,“ — озвалася вона.

„Привіт. Де ти зараз?“

„В Авалоні. Щойно прокинулася. А ти?“

„Так само. Що збираєшся робити?“

„Поснідаю, а потім кину монету. Якщо випаде профіль Артура, піду няньчитися з Дейдрою, а якщо дракон — займуся фресками в соборі.“

„Пенні, дорогенька,“ — попросила я, — „зроби мені послугу. Проведи сьогоднішню нараду міністрів.“

„Я не...“

„Ну, будь ласочка, дуже тебе прошу. Морган зустрічає ірландців у Ніорі, а я... Я просто не можу!“

„Зле почувалася?“

„Навпаки, дуже добре. Тому хочу провести цей день з малою Дейдрою...“

„А мені пропонуєш весь день слухати занудливі доповіді,“ — ображено сказала Пенелопа.

„Лише кілька годин. Будь гарною дівчинкою, Пенні, не засмучуй тітоньку Бренд.“

Зрештою мені вдалося умовити Пенелопу, і вона неохоче погодилася. А я повернулася до своїх покоїв, де прийняла душ, вдягнулася й гарненько поснідала, вперше за багато років забувши про свою дурну дієту. Життя прекрасне, і не варто псу-

вати його всілякими обмеженнями. Якщо доведеться вдатися до чарів, аби скинути зайву вагу, то й нехай, невелика біда.

Я подолала спокусу негайно побалакати з мамою, розбудивши її серед ночі. Ранок у Сонячному Місті мав наступити лише за кілька годин, і я вирішила потерпіти, тим більше що мені було чим зайнятися. Я ввійшла у свою „нішу“ і перемістилася в особняк Бронвен — наявність „ніш“ там перестали тримати в таємниці, відколи Колін вирішив вийти з підпілля. Проте в Авалоні він ще не з'являвся — вочевидь, чекав на повернення Артура.

Я нікого не попередила про себе — не люблю афішувати свої приватні візити, це не в моїм звичаї. Від першої ж служниці, яку перестріла в коридорі, я дізналася, що недавно Дана поїхала кататися на машині по околицях, а Колін з малою Дейдрою зараз гуляє в парку. Оскільки парк був такий великий, що в ньому легко заблукати, я дістала дзеркальце й викликала на зв'язок Коліна.

— Хто? — запитав він з туману.

— Бренда.

— Здрастуй, Брендю. — Ще на другий день нашого знайомства ми з ним перейшли на ти. — Вибач, що не показуюся, але в мене на руках Дейдра. Ти в Авалоні?

— Щойно звідти. Як тебе знайти?

— Зустрінемося в альтанці. Йди уздовж головної алеї, і метрів за сто побачиш її.

— Добре. Зараз буду.

Сховавши дзеркальце, я спустилася на перший поверх і вийшла з особняка через бічний хід. Мене зустрів приємний вітерець, наповнений ароматами пізньої весни. Небо було безхмарне, сонце стояло в зеніті, проте не пекло, а просто гріло. Погода була чудова, тож і не дивно, що Колінові й Дані не сиділося в будинку.

Коли я підійшла до повитої плющем альтанки, Колін з малою Дейдрою сидів на лаві, а поруч стояла дитяча колиска. Побачивши мене, дівчинка пожвавішала й весело залопотіла, протягаючи до мене рученята.

— Дейдра хоче погратися з тіткою Брендою,— сказав Колін і дозволив мені взяти в нього дитину.

Але він помилився. Дейдра не збиралася гратися з тіткою Брендою, просто вона вирішила, що в мене на руках їй спатиметься зручніше, ніж у Коліна. Щойно я сіла на лаву, вона пригорнулася до мене й заплющила оченята, а її миле личко осяяла невинна янгольська усмішка. Я з ніжністю дивилася на неї й думала про той день, коли... а втім, мої думки були банальними жіночими думками і не відзначалися якоюсь оригінальністю.

Ми сиділи мовчки, чекаючи, поки Дейдра засне. Нарешті Колін промовив:

— Тепер її й гарматою не розбудиш. Даремно Дана так трясеться над нею і затикає всім роти.

— Вона мати. Цим усе сказано.

— Звичайно,— погодився Колін.— Коли жінка стає матір'ю...— Він замовк і задумався.

— Ще кохаєш Дану?— запитала я.

— Так,— чесно визнав він.— Але не роблю з цього трагедії. Ще з часів свого упадання за Дейдрою я навчився любити на відстані і вдовольнятися цим. Проте не стану лукавити — був період, коли я майже ненавидів Артура. Та згодом перебісився і зрозумів, що за великим рахунком він ні в чому не винний. Тепер найбільше в усій цій історії мене засмучує доля бідолашної Дейдри. От кому справді непереливки.

— Ти знаєш, що вона відмовилася стати королевою Світла? Колін ствердно кивнув:

— А також знаю, що Брендон, їй на зло, узяв шлюб із Бронвен. Дві години тому я зустрічався з сестрою в Безчасів'ї. Вона здалася мені дуже щасливою... не знаю, чи довго це триватиме. Боюся, що ні.

Ми знову замовчали, думаючи кожен про своє.

— Може, покладеш Дейдру в колиску?— запропонував Колін.

— Ні, ще трохи потримаю її. Мені це так приємно.

— Ти дуже любиш її,— промовив він ствердно.

— Ще б пак. Це ж Артурова донька.

— Він досі не знає про неї?

— Скоро дізнається. Якщо не станеться нічого несподіваного, то годин за десять він уже буде в Авалоні. Збираєшся зустрітись з ним?

— Обов'язково. Настав час залагодити наші розбіжності. Я не хочу через дріб'язкові образи назавжди позбутися батьківщини.

— Тебе не бентежить роль відставного монарха?

— Анітрошки. Я добровільно зрікся престолу і вважаю це своїм найрозумнішим учинком. Те, що зараз робить Артур, мені було б не до снаги. Влада не моє покликання.

— А однак ми приречені на владу,— сказала я.— Єдино лише тим, що маємо могутність, яка дозволяє нам впливати на долю цілих світів. Адже не даремно в багатьох мовах, наприклад, в англійській, могутність і влада — power — омоніми. І не даремно запричащені чаклуни й відьми називають себе Володарями. А ми, адепти Джерела,— Володарі, піднесені до ступеня нескінченності.

— Проте я волію бути науковцем.

— Я теж науковець. Зараз я досліджую Джерело, і що більше дізнаюся про нього, то більше здобуваю могутності, а отже, і влади. Що ж до тебе, то ти своїми відкриттями...

— Чужими відкриттями,— уточнив Колін.

— Це не має значення. Так чи інакше, ти суттєво вплинув на розвиток тамтешньої науки. А оскільки наука — наріжний камінь будь-якої технологічної цивілізації, то тим самим ти змінив природний хід історії. Хіба це не влада? До речі, як справи з премією?

Колін почервонів:

— Боюся, її таки дадуть, попри всі мої намагання цього уникнути.

Я встала з лави, дбайливо поклала Дейдру в колиску, потім повернулася на своє місце і сказала:

— А ти не бійся. Хоч там як, а ти приніс користь науці того світу. А ще ти сам казав, що зробив деякі уточнення й узагальнення.

— Ну так, зробив. Знання теорії поля дозволили мені краще зрозуміти Джерело, а це своєю чергою навело мене на певні ідеї. Я дещо змінив вихідні постулати, усунув протиріччя... Та все це лише крапля в морі.

— Це лише початок,— заперечила я.— Ти ж не міг запропонувати свої вдосконалення до теорії, якої ще не існувало.

— Я міг би зробити це в тому світі, де вона існує.

— А чому не зробив?

— Саме тому, що починав з відвертого плагіату.

— Всі починають з плагіату, не переймайся цим. Продовжуй дослідження, розвивай свою теорію, підбирайся до Джерела з іншої боку. Я вивчатиму його логічну структуру, а ти — фізичну.

— Бракує третьої компоненти,— зауважив Колін.— Можливо, найголовнішої — метафізики.

Ми не змовляючись подивилися на колиску, в якій безтурботно спала, ще не усвідомлюючи своєї винятковості, мала Дейдра — дитя Дани, Артура і Джерела...

Розділ 43

Артур

За попередньою домовленістю, делегація Світла мала перша залишити Сутінки. Ми спустилися в Залу Переходу і в гнітучій мовчанці підійшли до арок. Настрій був паскудний.

Як я й боявся, перемовини Брендона з царем Давидом закінчилися безрезультатно. Наявна була добра воля обох сторін, бажання запобігти згубній війні, але всі доводи здорового глузду розбилися об емоції. Загибель Рахілі вимагала помсти — а оскільки конкретних винних так і не знайшли, то відповідальність лягла на все Царство Світла. Крім того, масові гуляння на вулицях Сонячного Міста, а також провокативні заяви деяких високопоставлених осіб із союзних нам Домів загострили пристрасті в Ізраїлі до межі. З іншого ж боку, була відозва царя Давида до своїх підданих, складена явно зопалу і вкрай образлива для дітей Світла. Як король, Брендон не міг

залишити її без уваги і мусив дати належну відповідь. Отож главам двох Домів не лишалося нічого іншого, як оголосити один одному війну, обговорити умови її ведення (це було єдиним позитивним моментом) і підписати пакт про початок бойових дій.

— Ну що ж, брате, — сказав Брендон, зупинившись біля арки. — Наші шляхи розходяться.

Я кивнув:

— Так.

Ми трохи помовчали, потім Брендон з зітханням вимовив:

— Чорт! Ненавиджу сцени прощання. Так тоскно, хоч вовком вий... Гаразд. Переказуй вітання Бренді.

— Обов'язково. Скажу, що ти сумуєш за нею.

— Вона й так знає.

Брендон обійняв мене, потиснув руку Діонісу і швидко пройшов під арку. Не обертаючись, викликав Образ Джерела, а за мить його фігура розтанула в повітрі. Інші члени делегації, віддавши мені честь, разом ввійшли в Тунель.

Нас залишилося троє — я, Діоніс і Джона. Сім моїх друзів та родичів — четверо Сутінкових і троє дітей Світла — вже перебували в Авалоні. Я переправив їх до Бренді ще зранку, щоб вони встигли трохи освоїтися, перш ніж я офіційно представляю їх при дворі.

Що ж до Джони, то питання про його статус залишалося відкритим. Я не мав часу поміркувати над цим, але схилявся до думки, що там, де приймуть вісьмох учителів (включно з Діонісом), знайдеться місце і для дев'ятого. Тим більше що дев'ять — магічне число.

Ще в ліфті я зв'язався з Брендюю і попросив її приготуватися. Тепер вона сама вийшла на зв'язок і повідомила, що готова до прийому.

— Рушаймо, — сказав я Діонісу та Джоні, і ми вступили під арку.

За моєю командою Образ Джерела загорнув нас трьох у силовий кокон. Контакт між мною та Брендюю набув у моєму сприйнятті вигляду нитки, протягнутої через нескінченність.

Для проби я спочатку смикнув цю нитку, перевіривши її на міцність, потім схопився за неї і звелів сестрі тягти...

Простір навколо нас спалахнув усіма кольорами веселки, підлога під ногами зникла... а за якусь частку секунди з'явилася знову. Коли в моїх очах перестало рябити, я впізнав невибагливу обстановку моєї ніші й побачив Брендю з Пенелопою, що стояли попід стіною, дивилися на нас і всміхалися.

— Привіт, — весело сказала Бренда. — Нарешті наша команда в повному складі.

А Пенелопа підійшла до мене й поцілувала в щоку.

— Рада, що ти повернувся, тату.

— Я теж радий тебе бачити, донечко, — відповів я.

— І я радий, що ти тут, Пенелопо, — раптом озвався Джона. — Бо інакше довелося б посилати за тобою.

Безцеремонність, з якою він втрутився в нашу розмову, його дивні слова і не менш дивний тон геть спантеличили мене. А в грудях я відчув неприємний лоскіт, що зазвичай називався поганим передчуттям.

— Що це значить? — здивовано запитав я, повернувшись до Джони. — Ти знайомий з Пенелопою?

Він зухвало посміхнувся. Де й подівся ввічливий, коректний, хоч і зайве самовпевнений юнак. Тепер переді мною стояв нахабний тип, що дивився на мене з відвертою ворожістю, ба навіть ненавистю, і водночас його очі сяяли якимсь сатанинським тріумфом. Цей погляд нагадав мені погляд Гаральда, тільки в ньому було більше розуму. Набагато більше. Занадто багато розуму...

— Атож, я знайомий з нею, — відповів Джона. — Познайомився з чистою цікавості. Кортіло побачити, що являє собою дочка такого негідника, як Артур Пендрагон.

— От холера! — пробурмотів за моєю спиною Діоніс. — Боюся, кузене, ти пригрів на грудях змію.

Джона знову посміхнувся:

— Помиляєшся, не змію. Адже змії — символ Хаосу, а це... — над його головою виник золотий німб, — це символ Порядку.

— ЯНЬ! — приголомшено вигукнула Бренда. — ВІН АДЕПТ ПОРЯДКУ!

Майже рефлекторно ми викликали свої Образи, вони метнулися до Джони... і раптом завмерли, немов зів'яли.

— Ну! — сказав Джона. — Чого баритесь? Вперед!

Але Образ не реагував на мої команди, він відмовлявся вступати в сутичку з Янь. Так само поведився і Брендин Образ.

— Що за чортівня?! — вилаявся я.

— Це не чортівня, а інстинкт самозбереження, — зволив пояснити Джона. — Він властивий Джерелу. Воно вже вирахувало, хто я такий і що в собі несу.

— І що ти несеш?

— Поневолення. Порядок довго збирав сили, щоб підкорити Джерело, і нарешті йому це вдалося.

— Ще подивимось, чи вдалося, — сказав я й торохнув ізольційними чарами.

Мій та Брендин Образи зникли, Пенелопа й Діоніс утратили доступ до Формотворчих... Але Знак Янь залишився!

Джона голосно розсміявся:

— Нерозумно, Артуре! Я не зв'язаний з Порядком, інакше ти відразу засік би мене. Я сам несу в собі Порядок, вірніше, його міць, покликану поневолити Джерело. Ця міць ще дрімає, я тримаю її під контролем, а мій Янь — лише її напівсонний прояв. Якщо ж вона буде пробуджена, то Джерелу гаплик. Воно зрозуміло це і тому відмовилося вбити мене.

Мене пойняли апатія та байдужність, породжені розпачем. Я опустився на єдиний у моїй „ніші“ стілець, закрив обличчя руками і приречено став чекати кінця світу.

— Отже, — промовила Бренда, не втрачаючи самовладання, — Порядок сильніший за Джерело?

— Не сильніший, а дурніший, — уточнив Джона. — Йому чуже саме поняття самозбереження, його головний імператив — експансія. Він прагне захопити Всесвіт, його мета — світове панування, а потім будь що буде.

— Потім буде Ніщо, — похмуро озвався Діоніс. — Потім панує Абсолют, бо неможливе існування Всесвіту за відсутності протидіючих сил. Усе повернеться до вихідної точки, до

початку всіх початків. Всесвіт знову відродиться у вогні Великого Вибуху — але вже без нас. Ти розумієш це, безумцю?

— Чудово розумію. У структуру світобудови закладені дві основні тенденції — стабільність, підтримувана Джерелом, і циклічність, рушіями якої є Порядок та Хаос. Їхній споконвічний антагонізм, їхня безнастанна боротьба між собою — лише прояв цієї тенденції. Але в остаточному підсумку вони мають одну мету — знищення існуючого Всесвіту й повернення до Абсолюту.

— Ти міркуєш надто тверезо для смертника-камікадзе, — зауважила Бренда. — В розумі тобі не відмовиш... Але невже ти розумний аж до божевілля, невже думаєш, що новий Всесвіт буде кращий за нашій?

— Ні, не думаю, — відповів Джона. — Він буде не кращий і не гірший, він буде інший — і без мене. А я не хочу цього.

Я забрав руки від обличчя. У моєму серці зажеврів боязкий вогник надії.

— То навіщо ж ти приніс із собою цю мерзенну міць?

— Щоб проміняти її на Силу Джерела. Я надував Порядок так само, як надував тебе, Артуре. Порядок мусив дати мені волю і зняти з мене свою печатку, щоб я міг непоміченим проникнути в Серединні світи. Це була його помилка. Я не дурень і не фанатик, як Гаральд, і не збираюся жертвувати собою заради чужих мені ідеалів. Я маю свої власні плани.

— Які ж?

— Я прийду до Джерела і дозволю йому знищити в мені міць Порядку. Він зможе зробити це лише по моїй волі і за мого сприяння, оскільки я, саме я контролюю цю міць. Він звільнить мене від пут Порядку, а натомість дасть мені свою Силу. Потім я повернуся в Екватор і очолю боротьбу Ізраїлю проти Світла. Дивися на мене, Артуре, уважно дивися. Перед тобою майбутній цар Йона Третій.

— Хочеш скинути Давида з престолу? — запитав Діоніс.

Джона відповів не одразу. Кілька секунд він зосереджено мовчав, наче про щось думав, потім із самовдоволенням посміхом відповів:

— У цьому вже немає потреби: щойно трон Мойсеїв став вакантний. Хвилину тому в підземеллі Досвітнього Замку прогримів дуже характерний вибух. Бідолашний довірливий Давид обійняв мене на прощання і навіть не помітив, як я сунув йому в кишеню маленьку металеву кульку. Знадобилась якась дрібка плутонію, щоб звільнити престол. Я без проблем синтезував його в Сутінках, поки ви безтурботно веселилися в Сонячному Місті.

— О боги! — промовила Пенелопа, бліднучи від жаху.

Бренда й Діоніс дивилися на Джону з таким очманілим виглядом, наче уздріли Сатану.

А я мляво думав про те, що станеться, коли блискавично кинусь на Джону і скручу йому в'язи. Зваживши всі „за“ та „проти“, я дійшов невтішного висновку, що при будь-якому результаті добром це не скінчиться.

Я зібрав усі свої внутрішні ресурси і спробував зв'язатися з дідом. Це було важко, надзвичайно важко, але мені вдалося.

„Артуре?“ — почувся в моїй голові тихий Янусів голос.

„Так, діду. Ти чуєш мене?“

„Дуже погано.“

„Це ізоляційні чари. У нас великі неприємності.“

„У нас теж.“

„Цар Давид?“

„Так. Схоже, він загинув. Вибухом зруйнована вся Зала Переходу. Зараз ми почнемо рятувальні роботи...“

„Давидові вже не допомогти. У нього був плутоній.“

„Знаєш, хто це зробив?“

Я коротко розповів йому про все, що сталося.

„Кепські справи,“ — сказав Янус. — „Цей хлопець або божевільний, або честолубець, яких іще світ не бачив.“

„Що робити, діду?“ — в розпачі запитав я, відчуючи, як вичерпуються мої магічні сили.

„Не знаю, Артуре. Я рідко кажу ці слова, але зараз я справді не знаю. Боюся, в Ізраїлі не повірять, що влаштував Джона.“

„Діду! Я втрачаю контакт... Негайно зв'яжися з Бренденом. Хай вони з Бро... з Даною поквапляться в Безчасів'я.“

„А вони зможуть потрапити туди з Екватора?“

„Так, зможуть... Марщій, дідуї“

„Добре, Ар...“ — І цієї миті зв'язок обірвався.

Джона дивився на мене й паскудно осміхався.

— Викликав підмогу, га? Але все даремно. Поки я не скупався в Джерелі, ви не посмітите завдати мені шкоди. Навпаки — мусите всіляко сприяти мені, подбати про те, щоб я був допущений до посвяти і в жодному разі не загинув у момент занурення в Джерело — бо тоді загине весь світ. — Німб над головою Джони зник. — Думаю, ви вже все зрозуміли, і я більше не маю потреби погрожувати вам Знаком Янь. До того ж це ризиковано: чого доброго, ще втрачу контроль над мерзенною міццю, як назвав її Артур.

— Що тобі треба? — запитала Бренда.

— А хіба важко здогадатися? Мені потрібні камінці, що допоможуть пройти до Джерела, а також Пенелопа — щоб тримала зі мною контакт

Пенелопа злякано зойкнула й відступила до стіни.

— Ні! — вигукнув я. — Тільки не вона!

— Ні! — твердо мовив Джона. — Тільки вона. Її ти точно не посмітиш убити, щоб розправитися зі мною.

— Щоб тебе покорчило! — сказала Бренда. — Ти забагато знаєш про Джерело.

— Ясна річ. Я мав розкішну можливість ретельно вивчити Артурів Образ, коли він був у тісному контакті зі Знаком Янь Агнця.

— То це ти підіслав його?!

Джона ствердно кивнув:

— Ми з Гаральдом діяли заодно, хоча з різними цілями. Він прагнув заволодіти короною Світла, а я збирався використати його, щоб знищити ваш Дім. Але з твоєю появою, Артуре, мої плани зазнали змін. Я вирішив стати царем Ізраїлю, насолити своїм так званим родичам. А дурник Гаральд став плутатися в мене під ногами і я віддав його тобі на поталу. Нічого сказати, хвацько ти закатрупив його.

— Який же ти негідник, Джоно! — тремтячим від гніву голосом мовила Пенелопа. — Ти холоднокрівно прирік на смерть багатьох людей. Навіть власну дружину ти приніс у

жертву своїм честолюбним планам. Який же ти паскудний негідник!

Джона подивився на неї довгим поглядом:

— Я весь у нашого татуса, сестричко. Такий самий негідник, як він. Паскудний негідник... Що вдієш — гнила, зіпсута кров.

Розділ 44

Бренда

Артур відкрив рота, але нічого не сказав, лише хрокнув. У його очах застиг жак. А Джона, не звертаючи на нього уваги, продовжував дивитися на ошелешену Пенелопу.

— Тепер повтори свої слова. Ще раз скажи, що я негідник, і додай: син негідника. Підлого, безчесного негідника, що звабив мою матір, наобіцяв їй золоті гори, а потім просто зник без сліду, не залишив навіть прощальної записки.

— Ребека...— скоріше не проказав, а простогнав Артур.

Джона повернувся до нього:

— Згадав, га? Нарешті, згадав! А раніш не міг? Дванадцять років моя мати чекала від тебе звістки, дванадцять років жила лише думками про тебе, дбайливо зберігала в альбомі твої фотографії, годинами розглядала їх... а вночі плакала. Я й зараз чую її плач — гіркий, невтішний. В одну з таких ночей вона не витримала і випила смертельну дозу снодійного. А за кілька днів прийшли судові виконавці, конфіскували наш будинок і все майно за несплату боргів, а мене, одинадцятирічного хлопчиська запроторили в сиротинець. Пізніше мені повернули деякі речі, що не мали комерційної цінності, зокрема цей клятий альбом і мамині щоденники. Я читав їх і переповнювався ненавистю до тебе. Я дивився на твої фотографії і мріяв про той день, коли розшукаю тебе й уб'ю без жалю та милосердя, як скаженого пса...

— То вбий же мене!— викрикнув Артур, підхопившись зі стільця. Руки його тремтіли, обличчя було бліде, без кровинки.— Убий, угамуй свою спрагу крові, помстися за матір!

— Я помщуся,— зловісно пообіцяв Джона.— Але не смерть буде твоєю спокутою, а життя, яке я перетворю на пекло. Я спровокував війну Світла з Ізраїлем, а тепер, після Давидової загибелі, це буде вже не ритуальна вендета, а криваве побоїще без правил та обмежень, що забере життя багатьох твоїх родичів. Їхня смерть буде на твоїй совісті, Артуре!

— О Зевсе-Юпітере!— пристрасно прошепотів Діоніс, що стояв поруч зі мною.— З яким би задоволенням я придушив цього виродка! Навіть ціною власного життя.

— Але не ціною існування Всесвіту,— пошепки відповіла я.

Пенелопа підійшла до Артура, взяла його за руку й зазирнула йому в очі.

— Тату, скажи, що це непорозуміння. Поясни, як було насправді.

Артур приречено похитав головою:

— Тут немає ніякого непорозуміння. Я кинув Ребеку, бо розлюбив її. Але не знав що вона...

БАБАХ!!!

Ізоляційні чари раптово зруйнувалися і тієї ж миті в кімнаті з'явилося ще двоє людей — Дана й Амадис. Останній мало не збив мене з ніг, але він же й допоміг мені встояти, притримавши мене за талію.

— Вибач, сестро.

— Нічого,— відповіла я.— Як ти сюди потрапив?

— Дана... тобто, Бронвен узяла мене в Безчасів'я, а інша Дана, справжня, переправила до вас.— Він труснув головою.— Все це так несподівано...

— А далі буде ще веселіше,— глумливо відгукнувся Джона. Амадис розгублено втупився в нього:

— Я просто не можу повірити, що *ти* це зробив, Джоно. Як ти міг?!

— Нехай він пояснить, як я міг,— і Джона вказав на Артура.

Тим часом Дана підступила до Артура і мовчки обняла його. А за якусь мить вони змінили положення і тепер стояли поряд, взявшись за руки. Я здогадалася, що вони були в Безчасів'ї — і, певно, провели там чималенько часу.

Артур уже не був такий пригнічений. Його обличчя мало спокійний, зосереджений вираз.

— Амадисе,— рівним голосом промовив він.— Насправді Джона мій син. Я підло повівся з його матір'ю, кинув її вагітну напризволяще, що зрештою призвело до її самогубства. Тепер він мстить за це.

Амадис сплеснув руками:

— Великий Мітро! Це що, жарт? Джоно, ти ж бо син Ісаї бен Гура.

— Оце і є справжній жарт,— відповів Джона.— Те, що я син Ісаї бен Гура. У вашій чудовій сімейці знайшовся один жартівник, що зробив мене сином Ісаї. Одного разу, коли я був на стрільбищі й відводив душу, розряджаючи обойму за обоймою у збільшену до натуральних розмірів фотографію Артура, до мене підійшов незнайомец і сказав: „Щось подібне я давно хотів зробити з оригіналом, але він, негідник, сам відкинув копита, без моєї допомоги.“

Описана Джоною сцена була така огидна, що мене аж замлоїло. А Артур незворушно спитав:

— Це був Александр?

— Авжеж він. Після твого зникнення Александр нишпорив по всіх світах, де ти бував, і шукав твоїх друзів, щоб накапостити їм.— Джона реготнув.— Ні, сімейка у вас ще та!

Діоніс заскреготав зубами. Мої нерви теж були на межі зриву, я мала потребу в перепочинку, як астматик у ковтку кисню, тому міцно схопила Діоніса за руку і перемістилася з ним у Безчасів'я.

* * *

Над нами мінилося зелене небо, під нашими ногами шаруділа лілова трава, а по схилу пагорба до нас наближалися троє — одна жінка і двоє чоловіків. До мого полегшення, Брендона серед них не було.

— Екзотична місцина,— промовив Діоніс, роззирнувшись довкола.— Тут почувається величезна концентрація первісних сил. Ти знаєш, Брендон, я не боягуз, але зараз мені трохи не по собі... Навіть не трохи.

— Чудово розумію тебе,— сказала я.— Коли Артур уперше привів мене сюди, я теж почувалася незатишно.

Діонісів погляд зупинився на моїх руках. Вірніше, не тому, що я в них тримала.

— А що це в тебе?

— Мій комп'ютер. Я спеціально зачарувала його, щоб він супроводжував мене, коли я йду в Безчасів'я.

— Круто!— похвалив мене Діоніс.— Ти завжди була винахідлива дівчинка.

Тим часом троє підійшли до нас.

— Здрастуйте,— привітала нас Бронвен, утім, без особливої радості.— Нічого сказати, гарний подарунок я отримала на весілля!.. Діонісе, дозволь відрекомендувати тобі Морґана Ферґюсона і мого брата Коліна, Артурових друзів. Сподіваюсь, вони стануть і твоїми друзями.

— Я теж сподіваюсь,— відповів кузен і чемно кивнув Морґанові та Колінові.— Діоніс із Сутінків до ваших послуг, панове. Хоча, боюся, в цій справі від мене буде мало користі.

— Подивимось,— сказала я.— У тебе за плечима півтори сотні років. Як знати, може нам згодиться твій досвід.

— Буду радий надати посильну допомогу. І непосильну теж. Але завважу, що в плані життєвого досвіду мені далеко до Амадиса. Чи не тому, Бронвен, ти взяла його з собою?

— Почасті тому. А ще він підвернувся мені під гарячу руку.

— А де Брендон?

— Залишився в Екваторі. Я не мала часу шукати його.

Морґан обійняв мене й поцілував. Не тому, що хотів похвалитися перед іншими своєю перемогою; просто зрозумів, що я потребую його підтримки. Він так і залишився стояти поруч зі мною, поклавши руку мені на талію.

В очах Бронвен спалахнули лукаві вогники:

— Отже, це не плітки? У вас справді роман?

Я трохи збентежилася, але загалом її слова були мені приємні.

— Зараз є важливіші справи,— стримано відповіла я.— Саме існування Всесвіту під загрозою.

— Як я розумію,— сказала Бронвен,— небезпека не смертельна. Цей Джона, хоч і страшений негідник, далеко не дурень і не збирається знищувати Джерело.

— Вже знаєте, хто він?

— Артур розповів.— Бронвен зітхнула.— Ну й синочка нагуляв, хай йому грець!

— Як поводитьсь Джерело?— запитала я.

— Чекає. Воно не в змозі нічого вдіяти.

Я похитала головою:

— Неймовірно!..

— А проте так. Якби це був якийсь зомбі, Джерело нейтралізувало б його без проблем. Але перед людиною, що має свободу волі, воно виявилось безсилим.— Бронвен кілька секунд помовчала.— Досі я тайкома вірила, що Джерело є Богом. На жаль, це не так.

— Бог, якщо він є, не може бути частиною світобудови,— озвався Колін.— Він має стояти над усім суцим. І в будь-якому разі, безглуздо сподіватись на гіпотетичного Творця. Навіть якщо він існує, допомоги від нього ми не дочекаємося. За великим рахунком, йому начхати, завершиться всесвітній цикл зараз або за мільярд років. Що для нього цей мільярд — лише мить вічності.

— Отож,— підбила підсумок Бронвен,— на допомогу Всевишнього розраховувати не варто. Мусимо самі впоратися з Джоною, а не чекати, що його вразять блискавиці небесні.

— Маєте якийсь план?— запитав Діоніс.

— План дуже простий, і його простота — наслідок нашого безсилля. Ми не можемо нічого вдіяти, поки Джона не здобуде Силу. Спробуємо порішити його, коли він вийде із Джерела.

Я похитала головою. План був занадто простий, навіть примітивний — і цілком передбачуваний. Якщо Джона не телепень (а він таки не телепень), то просто збере всіх адептів у Безчасів'ї й накаже переміститися вперед за часом матеріального світу бодай на одну наносекунду. Цього буде досить, щоб утекти від нас.

— А втім,— вела далі Бронвен.— Мене турбує не так сам Джона, як той факт, що одній людині вдалося поставити Все-

світ на грань загибелі. На наше щастя, він виявився не фанатиком, а лише озлобленим месником. Та де гарантія, що слідом за ним не прийде справжній фанатик — із тих, хто вважає Всесвіт порочним і гідним знищення?

Я згадала Гаральда і здригнулася з жаху. Це вже точно. Він без вагань спрямував би всю міць Порядку на Джерело, уявивши себе ангелом-провісником Страшного Суду...

— Тут щось не так,— сказала я.— Джерело не може бути таким вразливим, таким беззахисним.

— *Не має бути*,— поправила мене Бронвен.— Джерело треба охороняти від зазіхань з боку людей. А людський розум такий хитрий і винахідливий, що його підступам спроможний протидіяти тільки інший людський розум. На варті Джерела має стояти Хазяйка.

— Тобто ти?

Вона похитала головою:

— Ні, не я. Невже ви й досі не збагнули, що я лише тішу своє самолюбство, зображаючи Хазяйку Джерела? Так, це правда, я гостріше за всіх вас відчуваю Джерело, я, можна сказати, його перша приближена, але я *несправжня* Хазяйка. Я хіба тимчасово виконую її обов'язки — і, як бачите, не вельми успішно.

— А хто ж тоді *справжня* Хазяйка Джерела? — запитав Діоніс.

— Місце поки вакантне. Думаю, його займе Дейдра.

— Артурова жінка?

— Ні, донька.

Діоніса непросто було спантеличити, але Бронвен це вдалося. Йому аж щелепа відвисла від подиву.

— Дейдра? — перепитав він.— Артур має ще одну доньку?

— Від Дани,— пояснила я.— Дівчинка була зачата у Джерелі й народилася вже адептом.

— Отакої!.. Ось чим ви тут займаєтеся... А скільки їй?

— Лише півроку.

— Цього замало. Їй би трохи підрости.

— Ми вже думали про це,— відповів Колін.— У Безчасів'ї мала Дейдра почувається як удома, але це невдале місце для її

розвитку як людини. Вона має зростати серед людей, спілкуватися з однолітками, отримати нормальне виховання. Зрештою, вона звичайна дитина... хоч і надзвичайна. А дитинство в цілковитій ізоляції від людського суспільства негативно вплине на формування її особистості. Інша річ, світи зі швидким плином часу. Якби ми мали бодай день...

— Його ми не маємо, — сказала я. — В нас лічені хвилини.

— Атож. На жаль. Спробуй відшукати стабільний, населений, культурний і цивілізований світ з *таким швидким* плином часу.

— А от і спробую. — Я всілася на траву, поклала на коліна ноутбук і підняла кришку. — Програма пошуку є, треба лише задати параметри.

— Брендо, — вражено мовив Діоніс. — Ти не жартуєш? Ідеться ж бо про сотні тисяч одиниць Основного потоку.

— Оптимальне значення — мільйон.

— Тим більше. При такому прискоренні часу...

— Для адептів це дрібниці. А Дейдра — адепт від народження. Хвилюватися нічого. — Я активізувала зв'язок комп'ютера з Джерелом і запустила пошукову програму. Вона стала сканувати область швидкого плину часу в діапазоні від 500.000 до 10.000.000 одиниць Основного потоку. — От і все. Тепер залишається тільки чекати.

— А довго? — поцікавився Діоніс.

Я знизала плечима:

— Як пощастить. Та зрештою час у Безчасів'ї — це велика умовність. — Потім звернулася до Морґана й Коліна: — Де Дана залишила дочку?

— У дитячій, — відповів Колін. — Там поруч „ніша“, і я...

— А я не потребую ніяких „ніш“, — утрутилася Бронвен. — Коли віднайдеш потрібний світ, я принесу Дейдру за кілька секунд. А ви тим часом заберете Артура з Даною.

— Я, мабуть, складу їм товариство, — сказав Колін. — Допоможу дбати про дівчинку.

Далі ми мовчки чекали результатів пошуку. Морґан довго вагався, та врешті присів поруч зі мною і знов обійняв мене.

— Я б теж допоміг Артурові й Дані,— тихо сказав він.— Але довелося б на кілька років розлучитися з тобою. Мені нестерпна сама думка про це.

* * *

Щойно ми з Діонісом повернулися в „нішу“, я подумки віддала команду:

„АРТУРЕ, ДАНО! МЕРЩІЙ ДО ДЖЕРЕЛА!“

Вони негайно зчезли. А вже наступної миті на їхньому місці з'явився Морган. Він тріумфально всміхався.

— Що це ви стрибаєте туди-сюди?!— роздратовано гарикнув Джона.— І де подівся цей негідник?

— Питаєш про Артура?— уточнила я.

— А про кого ж ще!

— Він незабаром повернеться. Щонайбільше за п'ять хвилин. Подався за каменями. Тобі ж вони потрібні, хіба ні?

— Потрібні,— підтвердив Джона.— Але я вчуваю тут якийсь підступ. Ви готуєте мені пастку.

— А яка тобі різниця? Ти ж упевнений у своїй невразливості.

— Проте не впевнений у вашій розважливості. З дурного розуму ви можете погубити і мене, і себе, і весь Всесвіт.

— Запевняю тебе, *небоже*, до цього не дійде. Ми не дурніші за тебе... До речі, щодо *небожа*. Мені кортить почути до кінця твою історію. Як ти ухистився стати сином Ісаї бен Ґура?

Джона підозріло подивився на мене:

— Щось ти хитриш, *тітонько*.

— Чому так вирішив?

— Бо відчуваю фальш у твоїх словах.

— Тобі так здається.

— Аж ніяк. А ще я відчуваю, що ти тягнеш час. Тому ось моя умова. Якщо за п'ять хвилин Артур не повернеться, я вколошкаю Амадиса. Потім убиватиму вас по черзі з інтервалом у хвилину — всіх, окрім Пенелопи, що потрібна мені для інших цілей. Так і передай Артурові.

Пенелопа затулила обличчя руками й тихо заплакала. Амадис дивився на Джону з якимсь забобонним жахом.

— Добре, передам,— сказала я, а натомість подумки запитала в Моргана: „Як справи?“

„Нормально. Артур і Дана інтенсивно вирощують Дейдру.“

„Маєш з ними зв'язок?“

„Лише односторонній. Коли стане геть кепсько, дам їм умовний сигнал до повернення. А на крайній випадок маю при собі камінці.“

„Гаразд.“— І я знову звернулася до Джони: — Артур попереджений. А тепер прошу, продовжуй свою цікаву розповідь. На чому ти зупинився?

Якийсь час Джона мовчав, покусуючи губи.

— Ні, ви точно щось замишляєте. Але що?— Він зітхнув.— Ай, дідько з вами. Продовжу. Коли Александр довідався, що я син Артура, він, мабуть, хотів порішити мене. Але потім побачив, як я ненавиджу батька, і змінив своє рішення. На думку йому спала веселіша ідея — підсунути сина свого ненависного брата ізраїльтянам як члена їхньої королівської родини.

— І як він це влаштував?— запитала я, вирішивши втручатися в розповідь Джони при першій же ліпшій нагоді, щоб виграти час.— Як йому вдалося видати тебе за сина Ісаї?

— Завдяки збігу обставин. Річ у тім, що Ісая справді мав сина, народженого від простої смертної на Землі Аврелія.

— Він знав про нього?

— Певно, що ні. Інакше привів би його у свій Дім. Зважаючи на все, дитина народилася вже після його смерті.

— А що з ними сталося? Маю на увазі справжнього сина Ісаї та його матір.

— Вони загинули. Їх убили Александрові хрестоносці після взяття тамтешнього Єрусалима.

— А як Александр дізнався, що вбита дитина була сином Ісаї?

— За коштовностями, якими Ісая щедро обдаровував свою коханку. Вони були зроблені на його особисте замовлення в Домі Ізраїлевім, за допомогою магічних технологій і мали клеймо королівської ювелірної майстерні.

— Отже, Александр використав ці речі, щоб ти вдав із себе сина Ісаї?

— Саме так. Він радів, як диявол, коли переконався, що я підходжу за групою крові. Зрозуміло, аналіз ДНК видав би мене з головою, проте ми вирішили ризикнути, поклавшись на неприємне ставлення в Домах до будь-яких генетичних досліджень. Александр оселив мене на Землі Без Арафата, яку частенько відвідували діти Ізраїлю, забезпечив легендою і навчив деяким нехитрим фокусам. Відповідно до нашого плану я трохи виждав, пристосовувався до нових умов, потім улаштувався працювати в цирку ілюзіоністом. Ясна річ, на мене врешті звернули увагу і виявили, що я маю непробуджений Дар.

— І тоді ти розповів вигадану історію про своїх батьків?

— Ніякої історії. Александрові розуму не бракує. Він казав: що більше буде брехні, то швидше я заплутаюся в подробицях і викличу підозри. Тому я прикинувся круглим сиротою, що не пам'ятає ні батька, ні матері. Мовляв, мене виховала одна добра жінка, а після її смерті я мандрував по світу, перебивався випадковими заробітками, а коли ставало геть скрутно, продавав коштовності, можливо родинні... Отут усе й почалося. Власне кажучи, я не вдавав із себе сина Ісаї, мене визнали таким. Притому беззастережно.— Джона посміхнувся.— Цар Давид прийняв мене з розкритими обіймами і навіть заявив, що я дуже нагадую йому Ісаю. До чого люди сліпі!

— Помиляєшся,— промовив Амадис, чиє обличчя стало неприродно блідим.— Ти дійсно схожий на Ісаю — тією ж мірою, якою схожий на всіх нас.

Джона запитливо глипнув на нього:

— Про що ти?

Амадис зітхнув:

— Тебе ніколи не цікавило, чому я так вирізняв тебе з-поміж інших наблизених Рахілі? Я ж бо вважав тебе своїм онуком... а насправді ти виявився моїм небожем.

Слідом за цією приголомшливою заявою запанувала мовчанка. Пенелопа забрала від обличчя руки й розгублено закліпала вологими від сліз очима. Морган здивовано зиркав то на Амадиса, то на Джону. Діоніс чомусь штовхнув мене ліктем у

бік.

„Брате,“ — озвалась я подумки. — „Це правда;“

— Чиста правда, — відповів Амадис; в його голосі бриніли біль і гнів. — Іса́я був моїм сином, а та дитина, яку вбили скажені пси Александра, була моїм онуком. Шкода, що я так пізно довідався про це.

Цієї миті я зрозуміла, що Александрові підписаний смертний вирок. Амадис, попри весь свій пацифізм і небажання мати справу зі зброєю, не заспокоїться доти, доки не знайде Александра і не покарає його за внукову смерть.

Джона спробував глузливо розсміятися, але сміх застряг йому горлі, і він закашлявся. Ще десяток секунд — ще два місяці для стрімкого зростання малої Дейдри...

— Ну й сімейка! — повернувши собі мову, заговорив Джона. — Сонмище кровозмісників, розпусників і перелюбників. Виявляється, при всьому своєму антисемітизмі сини Світла дуже ласі на дочок Ізраїлю. Сміх і гріх!

— Твій цинізм нецирий, Джоно, — тихо сказала Пенелопа. — Ти намагаєшся бути ще більшим негідником, ніж є насправді. Ти гвалтуєш свою сутність, але це не може тривати вічно. Колись ти втомишся від свого лицемірства, утратиш контроль над справдешніми почуттями, і тоді візьме гору те добре, що в тобі ще лишилося. Воно запитає: „Ну як, задоволений тим, що зробив? Щасливий? Ти помстився за свою матір, за її покалічене життя — але на вітвар своєї відплати ти пролив ріки крові, з месника перетворився на ката...“

— Замовчи! — загарчав Джона, і його обличчя спотворила люта гримаса. — Замовчи, клята! Я не хочу тебе чути!

З усього було видно, що Пенелопа збиралася й далі звертатися до того міфічного доброго, що, на її думку, могло залишитися в цьому негіднику. Проте хвилини, рівні рокам, нарешті минули, і наше чекання скінчилося.

На вільному місці між мною та Морґаном з'явився Артур — майже такий, як раніше, хіба що в іншому одязі, з іншою зачіскою і засмаглим обличчям. Разом з ним, тримаючи його за руку, виникла худенька дівчинка років одинадцяти, одягнена в сині штанці та квітчасту сорочку з короткими ру-

кавами. Вона мала русяве з рудим відтінком волосся і жваві карі очі, а її миле личко дуже нагадувало Данине.

Артур зміряв нас тим характерним поглядом, який я звикла називати темпоральним. Це був уважний, напружений, зосереджений погляд людини, що намагається узгодити своє суб'єктивне сприйняття часу з об'єктивною реальністю ситуації.

„Брендо, сестричко! Я так скучав за тобою!“

Що я могла відповісти? Адже для мене він був відсутній лише кілька хвилин.

— Що тут коїться? — нарешті опам'ятався Джона. — Хто це дівчисько? Артур спокійно і впевнено подивився на нього.

— Це твоя сестра Дейдра, — відповів він. — Маленька Хазяйка великого Джерела.

У відповідь на цю заяву Пенелопа вражено зойкнула.

А Дейдра відпустила Артурову руку й підійшла до Джони.

— Привіт, — сказала вона. — Тебе захопила зла сила, брате. Але я допоможу тобі.

Над головою дівчинки спалахнуло блакитне саяво. Джона відсахнувся й викликав свій Янь. Він ударив ізоляційними чарами — проте Дейдра легко нейтралізувала їх.

— Будьте ви всі прокляті! — розлючено вигукнув Джона. — Ви надурили мене! То згиньте ж разом зі мною і Всесвітом!

Наступні кілька секунд були не найкращі в моєму житті — але й не останні. Обіцяний Джоною кінець світу не наставав, а його Янь, замість поглинути все довколишнє, поступово відступав під натиском Дейдриного Образу, втрачав свої обриси, тьмянів, згасав...

— Тато казав мені, що ти лиха людина, — мовила Дейдра без ненависті, без ворожості, просто констатуючи факт. — Але просив не забувати, що ти мій брат. Я пам'ятаю це, Джоно.

Я спостерігала за їхнім двобоєм зі страхом і захватом. Дейдра орудувала своїм Образом так майстерно, що я ледве встигала стежити за її маніпуляціями і не завжди розуміла, що вона робить. Але результат був цілком однозначний: Джерело невблаганно поглинало руйнівну міць Порядку, і з кожною

секундою загроза передчасного Судного Дня ставала дедалі примарнішою.

Нарешті Знак Янь розтанув у повітрі, і Джона знеможено притулився до стіни.

— Ти здолала мене, незвана сестро,— приречено проказав він.

— Я здолала не тебе, а злу силу в тобі,— відповіла Дейдра й повернулася до Артура: — Я зробила це, тату!

Артур підійшов до неї, обійняв і погладив по голівці.

— Я знав, що ти зможеш, маленька. Я завжди це знав.— Він спрямував погляд на Пенелопу, і в його очах заблищали сльози.— Господи, донечко! Аби ж ти знала, як мені бракувало тебе всі ці роки.

Дейдра була кмітлива дівчинка й одразу збагнула, що останні слова були адресовані не їй. Вона вивільнилася з батькових обіймів і підступила до Пенелопи.

— То ти моя старша сестра? Ти дуже схожа на тата.

Пенелопа опустила перед нею навпочіпки.

— Ти так виросла, Дейдро. Востаннє я бачила тебе ще маленькою дівчинкою... для мене це було якусь годину тому. Я доглядала тебе, гойдала на руках.

— Ну, тепер я вже доросла. Але ти зможеш доглядати Діану.

— Кого?

— Нашу меншеньку сестричку,— пояснила Дейдра.— Вона ще немовлятко. А також у нас є три братики. Кевінові дев'ять років, Шонові — сім, Артурові — чотири. Я їх дуже люблю. Ти теж їх полюбиш.

— Звичайно, рідна. Звичайно.

Артур з ніжністю дивився на своїх дочок і всміхався. Здавалося, він геть забув про Джону.

Я підійшла до нього й запитала:

— Де Дана?

— Разом з дітьми в особняку Бронвен. Там і Колін.

— Скільки років пройшло?

— Майже десять. А для Дейдри — більше десяти, бо останнім часом вона довгенько бувала біля Джерела.

— Зрозуміло... А як вам жилося? Що ви робили?

— Здебільшого дітей,— напівжартівливо, напівсерйозно відповів Артур.— Робили, росли, виховували. Не скажу, що це було легко, зате дуже приємно. Ми цілком присвятили себе один одному і нашим дітям. Незважаючи на весь драматизм ситуації, це були кращі роки мого життя. Тільки одне мучило мене...— Погляд Артура став жорстким і водночас сумним. Він повернувся до Джони.— Тільки одне не давало мені спокою всі ці роки — думки про мого сина, старшого з моїх синів. Я багато думав про тебе, Джоно. Думав і про твою нещасну матір, хоча мені було боляче думати про неї. Я визнаю свою провину за те, що кинув її й понівечив її життя. Та це ще не все. З усією відвертістю я визнаю, що кинув би її навіть у тому разі, якби знав про її вагітність. Тоді я завдав би їй ще більшого болю, віднявши в неї тебе. Так, я повівся підло й негідно — але не з лихими намірами, а з дурного розуму. Я заслужив твою ненависть і презирство, ти мав повне право мстити мені. Однак ніщо не може виправдати твоїх учинків, ім'я яким — злочин.

— То вбий мене,— втомлено мовив Джона.— Чого чекаєш? Навіщо читати мораль засудженому на смерть?

Артур похитав головою:

— Я не твій суддя, Джоно, я твій батько. Я не можу забрати в тебе те, що дав колись — твоє життя. Ти злочинець, ти погубив багато людей, і ще невідь скільки крові проллється з твоєї вини... але ти мій син. Я поверну тебе в Екватор і відпущу на свободу — а далі живи як знаєш. Якщо ти ще маєш совість, то гірше для тебе. Коли вона прокинеться, ти дуже пошкодуєш, що я не вбив тебе. Ти будеш позбавлений навіть тієї жалюгідної розради, що нібито помстився за матір. Твої руки по лікті у крові її одноплемінників, а Ізраїль врешті програє війну Домові Світла. Ти доклав усіх зусиль, щоб погубити Дім Ізраїлів,— тепер живи й дивися, як це станеться.

— Він цього не побачить, тату,— озвалася Дейдра, пильно вгледівшись у Джону.— Йому залишилося жити недовго. Не більше години.

— Що це значить, доню?— здивовано запитав Артур.

— Я не винувата,— відповіла вона.— Я все зробила пра-

вильно. Просто всередині Джони — там, де ховалася міць Порядку, — тепер утворилася пустка. Вона забере в нього всі сили, і він умре.

Джона, звичайно, чув Дейдру, але його реакція на ці слова була парадоксальна. Він не впав у істерику, не став метатися, як зацькований звір, а просто сповз на підлогу й заплющив очі, немов чекаючи на обіцяну смерть. Його обличчя виражало дику суміш страху й полегшення.

— Це вже почало діяти, — сказала Дейдра. — Пустка вбиває в ньому волю до життя.

Артур розгублено подивився на Джону, потім знову на Дейдру. В його очах була мука.

— А ти... ти можеш його зцілити?

— Ні, — похитала вона головою. — Це може тільки Джерело.

— Цебто...

— Так, тату. Він має зануритись у Джерело.

Настала німа сцена. Джона сидів на підлозі з заплющеними очима, байдуже очікуючи остаточного вироку. Артур замислено дивився на нього. Пенелопа дивилася на Дейдру. Діоніс і Амадис обмінювалися швидкими поглядами і, напевно, такими ж швидкими думками — мабуть, сперечалися, чи варто їм утручатися.

— Ар... — почав був Морган, але я подумки зупинила його: „Мовчи, дурню! Ти ніяк не вплинеш на Артурове рішення, тільки собі нашкодиш.“

„Але...“

„Якщо він не пустить Джону до Джерела, то відповідальність за його смерть покладе на тебе. Він ніколи не подарує тобі твоєї поради. Краще мовчи й чекай.“

Морган зітхнув:

„Аргумент переконливий. Мовчу.“

За кілька хвилин Артур перевів погляд на Дейдру. Було ясно, що він прийняв рішення, і ясно — яке.

— Доню, ти Хазяйка Джерела. Я прошу тебе.

— Не треба просити, тату. Джона — мій брат. Він став лихий від злої сили. Вона забрала в нього душу, а зараз забирає

життя.

— Це я винен,— похмуро мовив Артур.— За юнацьку легковажність доводиться платити високу ціну. Був час розкидати камені, тепер настав час збирати їх...— Він зробив коротку паузу.— Так, камені... Моргане, вони ще в тебе?

— У мене,— відповів Морган.

— А хіба вони ще потрібні?— запитала я.

— На жаль, потрібні,— сказала Дейдра з таким пригніченим виглядом, ніби зізнавалася, що не виконала домашніх завдань.— Я не змогла зняти захист. Це поганий, неправильний захист, але він дуже сильний. Я досі не можу з ним упоратися. Мені треба ще багато вчитися.

— Ми не маємо на це часу,— озвалася Пенелопа.— Давай камені, Моргане.

Артур уп'явся в неї зляканим поглядом:

— Пенні, донечко! Тільки не ти.

— А хто ж?

— Ну... когось знайдемо...

— І звалимо на його... тобто її плечі таку відповідальність?— Вона рішуче похитала головою.— Ні, це наша сімейна справа. Не годиться втручати інших людей.

— Але наслідки...

— Як я розумію,— зауважила Пенелопа,— вони загрожують не мені, а Джоні. Хай це буде його хрест, частина розплати за його злочини.

— І треба поквапитися,— додала Дейдра.— Пустка вбиває його.

Джона слабо поворухнувся й розплющив очі.

— Мене вбиває...— прохрипів він.— Вбиває ваше милосердя...

Розділ 45

Артур

Страшенно не люблю, коли мене будять рано вранці, але саме так зазвичай і буває. Влада — не мед, а бути главою Дому — справжнісінька каторга; державні турботи не дають спо-

кою ні вдень, ні вночі. На щастя, за десять років нашого з Даною медового місяця я набрався досить сил, щоб терпляче нести важкий тягар відповідальності, але всі ці ранкові (а тим більше нічні) виклики дуже дратували мене. Мій Дім був ще надто молодий, мої урядовці за старою звичкою дорожили кожною хвилиною свого життя і вперто не бажали зрозуміти, що час не вовк і в ліс не втече.

Втім, цього разу мене потурбував не один з міністрів чи радників, а моя дочка Дейдра.

„Так, донечко,“ — спросоння відгукнувся я.

„Вибач, тату, що...“

„Дрібниці,“ — відповів я, позіхаючи. — „Маєш щось важливе?“

„Дуже важливе,“ — Почувалося, що вона схвильована. — „Щойно я дізналася про одну річ. Нам треба поговорити. Зустрінемося в Безчасів'ї, добре?“

Я зітхнув:

„Гаразд. За чверть години. Тебе влаштовує?“

„Цілком,“ — відповіла вона. — „Чекатиму.“

Поруч зі мною заворушилася Дана. Вона розплющила очі й сонно подивилася на мене.

— Доброго ранку, любий. Знову розбудили?

— Так. Дейдра. — Коли я називав просто ім'я і не робив уточнень, це означало, що йдеться про нашу дочку. — Призначила мені зустріч у Безчасів'ї. Хоче повідомити про своє чергове відкриття.

— І підняла тебе на світанні. Тобі не здається, що вона надто квапиться жити?

— Здається. Та згодом це в неї мине.

— Коли стане дорослою, — зауважила Дана. — А я так хочу, щоб вона ще якийсь час була дитиною.

— Всі батьки цього хочуть. Не переймайся, сонечко. Для нас Дейдра все одно залишатиметься маленькою дівчинкою. Як і всі інші — хто вже є і хто ще буде.

Дана міцно пригорнулася до мене. Я обійняв її й зарився лицем у густому волоссі.

— Я така щаслива, Артуре, — сказала вона. — Така щаслива, що мені страшно. Знаєш, іноді я боюся, що все це — сон.

— Тоді ми обоє спимо і бачимо сни, — відповів я. — Однакові сни. Казкові сни.

А проте, навіть у цих казкових снах не все було рожевим і пухнастим. Наша з Даною ідилія лише підкреслювала особисту трагедію Дейдри — не моєї дочки, а Дейдри-старшої, яку я колись кохав. За моїм особистим часом це було аж десять років тому, моя любов до неї вже давно минула, залишилися тільки сум, жаль та каяття... І ще був Джона — найстарший мій син, божевільний месник, що прагнув покарати мене за зруйноване життя своєї бідолашної матері. Кожен його злочин був також і на моїй совісті. Мені ще надзвичайно пощастило, що він не використав Силу Джерела, яку я дав йому з власної волі, для подальших убивств...

Джона з'явився в Ізраїлі якраз у розпал боротьби за владу. Оскільки офіційний спадкоємець престолу, Арам бен Єзекія, *скомпрометував* себе шлюбом із Кароліною, принцесою ворожого Дому, до того ж уперто відмовлявся розлучатися з нею, за царську корону змагалися одразу п'ятеро претендентів, кожен з яких щиро вважав свої претензії найобґрунтованішими. Однак Джона не скористався ситуацією і не став царем Йоною III. Його вчинок Діоніс охарактеризував як „здуріти можна!“, а Морган захоплено сказав: „Ти просто геній, Артуре!..“ Словом, Джона в усьому зізнався (приховав лише те, що є моїм сином) і віддав себе до рук правосуддя. Діти Ізраїлю були в цілковитому шоку. Нелюдські злочини, в яких вони звинувачували Дім Світла, насправді скоїв їх одноплемінник, прийде-шня війна втратила свій ореол праведності і стала взагалі безглуздою, а до всього іншого, їхній Дім із безневинної жертви чужого підступництва перетворився на призвідника конфлікту.

Тут варто віддати належне Брендону. Він продемонстрував неабиякий дипломатичний хист і домогся укладення миру на умовах, вигідних для Світла, але й не принизливих для Ізраїлю. І коли в Сонячному Місті святкували безкровну перемогу, Істинний Єрусалим вітав свого нового царя Арама ра-

зом з царицею Кароліною.

А Джону судили. Його прирекли до страти, але з огляду на добровільне зізнання цю міру покарання замінили на довічне вигнання без права оскарження вироку. Розгніваний натовп збирався порішити його просто в залі суду, але Джона розніс ущент чари, що блокували доступ до Тунелю, і втік. Відтоді про нього нічого не відомо. Найдужче мене хвилювало, що станеться, коли він повною мірою відчує наслідки свого контакту з Пенелопою. Картини, що поставали в моїй уяві, були такі страшні, що я гнав геть думки про це, хоча й чудово розумів, що ще нікому не вдавалося вирішити проблему, ігноруючи її...

Я неохоче вибрався з ліжка і став одягатися.

— Пора вже до Дейдри, — сказав я жінці. — Підеш із мною?

— Ні, краще посплю. До того ж... — Дана позіхнула, як кошеня, і перевернулася на бік. — Ця маленька шовіністка не запрошувала мене.

Прямуючи до „ніші“, я думав про те, що Дейдри варто було народитися хлопчиком. Жінок вона поділяла на дві нерівні групи: до першої відносила себе та Бренду, а до другої — всіх інших, які, на її думку, здатні лише народжувати й виховувати дітей і яким протипоказані надмірні розумові зусилля. Я щиро сподівався, що така категоричність — лише наслідок підліткового максималізму.

* * *

...Ну от, я вже в Безчасів'ї. Дейдра чекала мене — і не просто чекала, як колись Бронвен на вершині пагорба, а впевнено прямувала до мене, точно знаючи, коли і де я з'явлюся. Слідом за нею йшли Колін і Бренда. Команда дослідників Джерела була в повному зборі.

Дивлячись на доньку, я гадав, скільки часу минуло для неї з моменту нашої останньої зустрічі. Попри наші з Даною намагання якось обмежити її, Дейдра активно подорожувала по різних світах і старшала не щодня, а щогодини. Зараз їй було аж ніяк не менше чотирнадцяти років.

Підійшовши до мене впритул, донька встала навшпиньки й поцілувала мене в губи. Віднедавна вона не визнавала *телячих*, за її висловом, поцілунків у щічку.

— Привіт, тату. Давненько не бачила тебе.

— Привіт, сонечко,— сказав я і кивком привітав Коліна та Брендю.— Як життя?

— Нормально. Минулого тижня — за моїм часом — мало не втратила незайманості. Але потім передумала й вирішила зачекати.

— Правильно зробила. Ти ще молоденька, тобі ніде поспішати.— Я докірливо похитав головою.— І в кого ти тільки вдалася така шалапутка!

— Мабуть, у мою тітку й тезку,— серйозно відповіла Дейдра.— Даремно ви назвали мене на її честь.— Вона розсміялася, але швидко урвала свій сміх.— Гаразд, до справи. Присядьмо.

Біля нас виник круглий стіл, заставлений різноманітними стравами й напоями, а також чотири м'які стільці. Ми влаштувалися за столом і якийсь час мовчали. Вигляд у Брендю та Коліна був стривожений, що не віщувало нічого доброго. Проте це не вплинуло на мій апетит. Я з'їв чималий шмат шинки з сиром, відтак наповнив свою чашку гарячою кавою й закупив сигарету.

— Розповідай, Дейдро,— нарешті озвалася Бренда.— Чого чекаєш?

— Отже, тату,— почала моя донька,— я навчилася розмовляти з Джерелом.

— Ти й раніше це вміла,— зауважив я.

— Але не так. Досі я мала доступ лише до тієї інформації, яка присутня в явному вигляді. А тепер можу спілкуватися безпосередньо з колективним розумом Джерела. Я ставлю йому запитання й отримую на них прямі відповіді. Правда, воно відповідає лише „так“ чи „ні“— або відмовляється відповідати. Отож, я запитала у Джерела, чи є я його Хазяйкою, і воно відповіло ствердно...

— Хвилиночку,— втрутилася Бренда.— Одне уточнення. По суті, Дейдрині питання є твердженнями, і якщо вони сфор-

мультівані коректно, Джерело або приймає їх, або відкидає. У даному разі, Дейдра висловила припущення: „Я — Хазяйка Джерела“, розуміючи під Хазяйкою людину, що тісніше, ніж інші, пов'язана із Джерелом. І воно з цим погодилося.

— Ну, це не новина.

— Новини ще будуть, — сказала Дейдра. — Сюрпризи почалися, коли я запитала в Джерела, чи є я *справжньою* Хазяйкою.

— І що воно відповіло?

— З першого разу нічого, бо я не зовсім чітко уявляла, що означає „справжня Хазяйка“. Тітка Бренда допомогла мені з формулюванням: *справжня* Хазяйка — це людина, що має *максимально можливий* зв'язок із Джерелом. Тепер питання було поставлене коректно, і Джерело відповіло, що я не є його *справжньою* Хазяйкою.

Я розгублено похитав головою:

— Дейдро, донечко... Брендю, сестричко... Ви нічого не наплутали?

— Ні, тату, це так. Місце Хазяйки, *справжньої* Хазяйки, залишається вакантним. Я лише тимчасово заступаю цю посаду — як колись тітка Бронвен.

Я уважно подивився на доньку:

— Здається, ти не дуже засмучена.

— За себе нітрохи, — чесно визнала вона. — Бути Хазяйкою, хоч і почесно, зовсім нелегко. Це величезна відповідальність, а я... — Дейдра всміхнулася, — шалапутка й вертихвістка.

— Ти просто ще юна...

— Ай, годі! Вік не має значення. Я прямо запитала в Джерела, чи можу стати *справжньою* Хазяйкою. Відповідь була заперечна.

Я зітхнув:

— Гарненькі справи! А я ж так сподівався, що проблема вже вирішена — та ба... Джерело не повідомило, хто може стати його *справжньою* Хазяйкою?

— Персоналії воно не назвало. Зате висунуло кілька конкретних вимог. По-перше, Хазяйка Джерела має бути жінкою. По-друге, ніхто з нинішніх adeptів-жінок не може стати *справжньою* Хазяйкою — ні я, ні Бренда, ні мама, ні Бронвен. І,

по-третє, справжньою Хазяйкою Джерела може стати лише жінка, народжена простою смертною від чаклуна.

Поки Дейдра промовляла це, наголошуючи на кожному слові, Колін і Брендра значуще дивилися на мене.

Я міркував повільно, але у правильному напрямку.

— Дейдра-старша?

— Цілком можливо, — кивнула Дейдра-менша. — Але Джерело не дало однозначної відповіді. Йому бракує інформації про тітку Дейдру. Воно цілком знає лише своїх адептів.

— А як ти взагалі додумалася до такого формулювання?

— Це не я, а тітка Брендра. Вона порадила мені запитати в Джерела, чи обов'язково справжня Хазяйка має бути напівкровкою. Воно відповіло, що так.

Я подивився на Брендру. Сестра кивнула. І цієї ж миті ми почали переміщатися вперед за часом матеріального світу — разом зі столом і тим, що на столі. А по дорозі до нас приєднався ще один стілець.

— Що сталося? — запитав я.

— Чекаємо гостю, — пояснила Брендра. — Зараз тут буде Бронвен. Якщо не помиляюся, вона має важливу для нас інформацію.

— Послухай, сестричко. Ти мене геть заплутала. Я не можу вхопитися за нитку твоїх міркувань.

— Ти боїшся, Артуре. А втім, тебе можна зрозуміти. Ти не хочеш думати про події, пов'язані з викраденням Дейдри й убивством короля Бріана, бо в них замішана Діана...

— Брендра! — застережно вигукнув я. — Ти ж обіцяла...

Колін, що досі не втручався в нашу розмову, повільно промовив:

— Пізно, Артуре. Брендра вже все розповіла.

— Не турбуйся, тату, ми мовчатимемо, — запевнила мене Дейдра. — Пенелопа про це не довідається.

— Але навіщо? — докірливо запитав я у Брендри. — Навіщо ти видала нашу таємницю?

— Бо це перестало бути нашою особистою таємницею, — відповіла сестра. — На відміну від тебе, я багато думала про

твое відкриття, намагалася зрозуміти, нащо Діані знадобилася Дейдра. Версія про жертвоприношення не влаштувала мене від самого початку. І що далі, то більше я переконувалася, що цю баєчку Діана склала для Емріса й Аларіка Готійського, щоб змусити їх виконати її волю.

— По-твоєму, Діана призначила Дейдру своєю наступницею?

— Скидається на те. Не стану стверджувати напевно, але це багато пояснює. Перші неусвідомлені підозри виникли в мене, коли я виявила, що Дейдра може безпосередньо керувати роботою процесора. Потім була репліка Діоніса в той пам'ятний день, що розтягся для тебе на десять років.

— Яка репліка?

— Коли Бронвен припустила, що новою Хазяйкою має стати Дейдра, Діоніс, який не знав, що в тебе є дочка з таким ім'ям, запитав: „Артурова жінка?“. От відтоді моя підсвідомість запрацювала на повну силу. Але на свідомому рівні згодом сформувався лише після того, як Дейдра-менша з'ясувала, що вона несправжня Хазяйка Джерела.

— І ти поставила своє запитання, уже маючи на увазі Дейдру-старшу?

— Атож. І тепер я хочу розпитати Бронвен.

— Думаєш, вона знає більше, ніж каже? — озвався Колін.

— Думаю, вона знає більше, ніж думає, що знає.

Дейдра-менша пирснула сміхом:

— От що, тітонько. Часом твої намагання якнайточніше висловити свою думку призводять до того, що тебе майже неможливо зрозуміти... До речі, про тітку Бронвен. Зараз вона явиться. — Дочка повернула голову саме в належний час і в належному напрямку, щоб зустріти Бронвен теплою усмішкою. — Привіт. Ми тебе заждалися.

Рудоволоса й зеленоока Бронвен, у минулому моя Снігова Королева, а нині королева Світла, весело вимовила:

— Бачу, у вас тут маленький пікнічок. Дуже мило! Можна приєднатися до вашої чудової компанії? — Оскільки ми не заперечували, вона сіла на вільний стілець між Коліном та Брендю й дістала сигарету. — Отже, що святкуємо?

— Точно не знаємо,— сказав я.— Можливо, чергову зміну влади.

— Отакої! Мій братик хоче скинути тебе з престолу?

Колін нервово посміхнувся:

— Боронь боже! Краще вдаюся.

Бронвен миттю стала серйозною:

— Стривай-но! Ці похмурі жарти мені знайомі. Що сталося? Брендю, про що ти хотіла побалакати?

— Про викрадення Дейдри і вбивство короля Бріана,— відповіла сестра.— Організатори цих злочинів ще живі?

— Емріс живий-здоровий. Але не чекайте, що я влаштую вам зустріч... навіть для тебе, Коліне.

— А що з Браном Еріксоном?

Бронвен недбало низала плечима:

— Далебі, не знаю. Якось забула про нього. Залишила його в помірно-швидкому потоці часу, і якщо він досі живий, то йому вже за дев'яносто.

— Навряд він живий,— сказав Колін.

— А власне?— поцікавилася Бронвен.— На біса він вам?

— Хотіли поставити кілька питань стосовно Дейдри. Навіщо він переслідував її, навіщо влаштував викрадення...

— Ха! У відповідь ви почули б казки братів Грім. Уявляєте, цей негідник намагався виправдати свої злочини „жорстокою необхідністю“. Хотів переконати мене, що єдиною його метою було зробити Дейдру Хазяйкою Джерела.— Бронвен збиралася розсміятися, але наші погляди змусили її похлинутися власним сміхом.— ТО ЦЕ СЕРЙОЗНО?!!

Розділ 46

Бренда

Небо було суціль затягнуте хмарами, мжичив дрібний дощ, ґрунт під нашими ногами був кам'янистий і слизький від постійної вологи. За словами Бронвен, дощ тут не припинявся ні на хвилину, а сонце ніколи не визирало з-за хмар. Краєвид був такий тоскно-одноманітний, що я мимоволі по-

щулилася. Хоча повітря було тепле й навіть задушливе, мені стало аж зимно. Так само почувалися й мої супутники — Дейдра, Колін та Артур.

— Паскудство,— висловив своє враження брат.— Гіршого місця для життя не вигадаєш.

— Тут неможливо жити,— зауважив Колін.— Тут можна хіба животіти.— Гляньте!— вказала Дейдра на хатину перед нами.— У вікні світло. Я відчуваю живу людину.

Обережно, намагаючись не послизнутися, рушили до хатини. Біля дверей зупинились, і я постукала. Усередині почуло гарчання, потім пролунав скрипучий голос:

— Заходь, мучителько. Ти домоглася свого. Я радий твоєї появи.

Ми ввійшли в невелике приміщення з прогнилою дощатою підлогою, покритими цвіллю стінами й мокрою стелею, з якої в кількох місцях падали краплі води. Посеред кімнати за грубо збитим столом сидів сивий згорблений дідуган у брудних лахах. Він нітрохи не був схожий на рожевощогого товстуна з дівочою зовнішністю, що про нього мені розповідав Артур.

На столі горіла свічка, відкидаючи тьмяне світло на розкриту книгу. У кутку кімнати на підстилці розташовувався величезний сірий вовчисько, чиє гарчання ми чули у відповідь на стукіт у двері. Піднявшись на передні лапи, він сторожко дивився на нас і загрозово ошкірювався.

З нашою появою Бран Еріксон короткозоро примружився. На його старечому обличчі відбився подив — але ні сліду переляку.

— Ба!— сказав він.— До мене завітав його величність власною персоною. І вас, Кевіне МакШон, я пам'ятаю. А ця юна леді нагадує мені принцесу Дану.

— Я її дочка,— відповіла Дейдра.

— Он як!— Еріксон знову перевів погляд на Артура й Коліна.— А ви ніскілечки не змінилися. Вочевидь, ви здобули те, що було мені обіцяне — вічну молодість.

— От про це ми й хочемо поговорити,— озвалася я.— Про те, що було вам обіцяне. Про ваш зв'язок з колишньою Хазяй-

кою Джерела.

Еріксон зміряв мене допитливим поглядом:

— Перепрошую, пані. Боюсь, я не знаю вас. Або не пам'ятаю.

— Раніше ми не були знайомі. Мене звати Бренда.

— Дуже мило. Ми з вами майже тезки... Гм. Ви вже звиняйте, що не встаю. Візьміть до уваги мій похилий вік.

— Скільки вам років, бароне? — запитав Колін.

— Не маю уявлення, ваша величносте. Я давно втратив відчуття часу. А зарубок на дереві, за прикладом героя цього роману, я не робив. — Він указав на книгу, що лежала перед ним. — „Робінзон Крузо“ в грецькому перекладі. Єдине моє читиво. Ваша сестра, государю, дуже винахідлива у своїй жорстокості. До речі, у вас не знайдеться закурити? На відміну від консервованої їжі, всі мої запаси тютюну давно зіпсувалися від вологи.

Колін дістав з кишені пачку сигарет, підійшов до стола й поклав її перед бароном. Тієї ж миті вовк підхопився на ноги і грізно загарчав.

— Спокійно, Емрісе, — сказав йому Бран Еріксон. — Лежати.

Вовк перестав шкіритися і спокійно розлігся на підстилці.

— Емріс? — перепитав Колін.

Еріксон кволо всміхнувся:

— Я приручив його ще вовчням і назвав на згадку про вашого брата. Він такий самий дурний і слухняний. — Барон розкурив сигарету і з насолодою затягся. — Дрібниця, але приємно... То ви прийшли поквитатися зі мною, чи спочатку вислухаєте мої пояснення?

— Пояснення були б не зайві.

— Тоді сідайте. — Еріксон показав на перекошену лаву біля стіни. — Даруйте, що не маю нічого кращого.

— Дякую, я постою, — відповіла Дейдра, висловивши нашу спільну думку. — Що ж, воля ваша. Ви молоді, ноги у вас міцні... Якщо не помиляюся, вас цікавить, навіщо я вступив у змову з королем Аларіком і організував викрадення леді Дейдри?

— Зокрема й це.

Еріксон жадібно докурив сигарету і взяв наступну.

— Все почалося з того,— заговорив він,— що колишня Хазяйка Джерела вирішила передати свої повноваження леді Дейдрі. Вона звернулася до короля Бріана з проханням привести його дочку до Джерела, але він навідсіч відмовився.

— Чому? — запитав Артур.

— Бо не довіряв їй. У них були дуже напружені стосунки. Король Бріан кілька разів намагався зануритися в Джерело, але Хазяйка не дозволяла йому, поки він не приведе леді Дейдру. А король, своєю чергою, наполягав на тому, щоб спочатку викупатися в Джерелі і лише *потім* привести в Безчасів'я дочку.

— Отже, вони зациклилися?

— Саме так. Врешті-решт король вирішив, що Хазяйці потрібна не Дейдра, а тільки її тіло — аби вселитися в нього. Відтоді він перестав приходити в Безчасів'я й посилив охорону каменів.

— А хіба Хазяйка не могла сама взяти до себе Дейдру? — запитав Колін.

— На жаль, не могла. Вона мала один серйозний недолік — була позбавлена тіла, і за межами Безчасів'я її влада кінчалася. Вона могла лише спостерігати матеріальний світ і спілкуватися з деякими його представниками, зокрема, зі мною.

— А з Дейдрою?

— На жаль, ні. Для спілкування з нею належало пробудити її Дар. А цього в жодному разі не можна було робити. Щоб стати *справжньою, істинною* Хазяйкою, леді Дейдра мусила зануритися в Джерело з непробудженим Даром, причому без зв'язку з матеріальним світом — як фізичним, так і метафізичним.

— Що-що?

Еріксон видав короткий скрипливий смішок.

— Так висловилася Хазяйка. Потім вона пояснила мені, що під метафізичним зв'язком мається на увазі контакт із Провідником, а під фізичним — наявність дітей.

— Ага! — сказав Артур. — От навіщо знадобилися чари безплідності.

— Якраз для цього. Це було перше, що я зробив, ставши помічником Хазяйки.

— І вбили сімох ні в чому не винних людей,— гнівно мовив Колін.

— Я був змушений, государю,— спокійно відповів Еріксон.— На війні часто гинуть невинні люди. Чари безплідності мали закріпитися — а в цей самий час ваша кузина, даруйте на слові, загуляла як кішка.

Колін заскреготав зубами, але промовчав.

— А що було далі? — запитала я.

— Далі ми чекали слушного моменту. Король Аларік мав повний комплект Знаків, але навіть не підозрював про їх призначення. Для нього це були просто фамільні коштовності з деякими магічними властивостями. За порадою Хазяйки, я розкрив Аларіку їхній секрет, а він, зрозуміло, негайно кинувся в Безчасів'я. Хазяйка зустріла його і не пустила до Джерела, вимагаючи леді Дейдру в обмін на Силу. Отак і було влаштоване те викрадення.

— А коли ваш задум не вдався, ви наважилися на крайній крок,— підсумував Колін.— Убити короля Бріана й посадити на трон дурного та слухняного Емріса, який залюбки віддавав би Дейдру Джерелу.

— Ми не мали іншого виходу, ваша величносте. Король Бріан одразу запідозрив Хазяйку в причетності до викрадення леді Дейдри. Він навіть заявився в Безчасів'я, щоб зажадати пояснень. Тоді ж Хазяйка спробувала вбити його, але він був наготові і встиг утекти. Відтак його насторожене ставлення до неї переросло у непримиренну ворожість, а це загрожувало...— Еріксон зробив паузу й виразно глянув на Артура,— вам, Кевіне МакШон.

— Мені?! — здивувався брат.— Чому?

— Гадаю, вам краще знати. Хазяйка була позбавлена тіла, але перед королем Бріаном з'являлася в людській подобі, точно копіюючи свою колишню зовнішність. І вона боялася, що ваше життя опиниться в серйозній небезпеці з того самого моменту, як король побачить вас. А ви були потрібні Джерелу живим — потрібні так само, як і леді Дейдра. Під час нашої

прощальної розмови Хазяйка доручила мені оберігати вас, дочки ви *пробудитесь*, а потім розповісти вам усе, що я тільки-но розповів... Гм-м. Адже ви *пробудилися*, чи не так?

— Так, — коротко відповів Артур.

— Щоб я здох! — сказав приголомшений Колін. — Це справді схоже на казки братів Грімм... Але боюся, що це правда.

— Це правда, — озвалася Дейдра. — Я запитала в Джерела, і воно відповіло „так“ на твердження, що *справжньою Хазяйкою Джерела може стати лише жінка, народжена простою смертною від чаклуна, якщо вона ввійде в Джерело з непробудженим Даром, без Провідників і не маючи дітей*. Це необхідна умова — та аж ніяк не достатня.

— Ну що ж, — сказав Артур. — З цим ми розібралися... Дейдро, подбай про барона. Він потребує термінової допомоги.

— Звичайно, — кивнула вона. — У такому стані Причастя він не витримає. Спочатку треба повернути йому молодість і здоров'я.

— От і візьмися за це.

— Добре. — Дейдра підійшла до Еріксона. — Пане бароне, зараз ви підете з мною. Я вилікую вас від хвороби, що зветься старістю.

Бран Еріксон не виказав жодних ознак подиву, лише запитав:

— А можна взяти Емріса? Я до нього прив'язався, та й він не винесе розлуки з мною.

— Чого б і ні. Беріть.

Коли Дейдра, барон та вовк Емріс залишили хатину і весь цей понурий світ, Колін у задумі мовив:

— Хотілося б знати, Артуре, ти зробив це з милосердя чи вдячності?

— Не те і не інше. Це справедливість.

— Гарна справедливість! Еріксон винний у смерті багатьох людей, а ти замість покарання повертаєш йому молодість і даруєш Причастя.

Артур подивився на Коліна з таким виразом, ніби той був малою дитиною. — Насамперед, Еріксон уже покараний сповна. Кошмари про старість переслідуватимуть його не один де-

сяток років, а може, і все його довге життя. Та й потім... Тобі доводилось убивати людей?

— Так, на війні. Але то були вороги.

— То були *люди*, здебільшого ні в чому не винні. Вони вірно служили своєму королю та своїй країні і не заслуговували на смерть. Була війна — і цим усе сказано. Еріксон теж воював — на стороні Джерела; а його методи, згоден, не найкращі — тема окремої розмови. Він і твій брат Емріс робили те саме, але їхні мотиви були різні. Тому Емріс злочинець і зрадник, а Еріксон — солдат. Відчуваєш різницю?

Колін трохи помовчав, потім сказав:

— Чимраз більше я переконуюся, що вчинив дуже мудро, відмовившись від корони. Важко бути королем, але ще важче бути справедливим королем. Якщо я зустріну Емріса, то не стану вирішувати болісну дилему, як ти у випадку з Джоною. Я просто обійдуся з ним як з братом, і не мучитимуся сумнівами — справедливо це чи ні.

— А я не шкодую, що залишив Джоні життя.

— Тобі просто пощастило, Артуре. Ти везуча людина... А втім, невдачливі королі — рідкісне явище. Вони недовго засиджуються на троні. — Колін осміхнувся. — Як, наприклад, я...

* * *

Коли ми повернулися в Безчасів'я, Бронвен у гордій самотності сиділа за столом і ласувала шоколадним тортом. Вкотре зрадівши, що вже не переймаюся такими дурницями, як дієта, я негайно приєдналася до неї, щоб вона, бува, не зжерла всю цю смакоту сама.

Артур та Колін всілися на свої стільці й закурили, не виявивши ані найменшого інтересу до торта.

— Де Дейдра? — запитав мій брат.

— Незабаром повернеться, — відповіла Бронвен. — Гайда їй назустріч. — І ми почали переміщатися вперед за часом матеріального світу. — Бідолашний Еріксон! Його мало грець не побив, коли він побачив мене.

— Але все обійшлося?

— Він уже в нормі. Курс омолодження був успішний. Проте йому ще довго доведеться прочищати свої мізки від старечого маразму. Дейдра відвела його в мій маєток, там він буде як сир у маслі. — Бронвен на секунду замовкла й похитала головою. — Це просто неймовірно, Артуре! Еріксон — великий негідник, це правда. Але правда й те, що він урятував тобі життя. Дядько Бріан майже напевно порішив би тебе, раз мав такий зуб на колишню Хазяйку. Переді мною ж вона постала в образі фурії — тому я нічого не запідозрила... Діана була така схожа на тебе?

— Десь як Пенелопа, — неохоче відповів Артур.

— Значить, дуже. Ймовірність того, що дядько визнав би вашу схожість за випадкову, була нульова... Брендю, любонько! Не квапся як на пожежу. Ніхто не з'їсть твій торт, не бійся. А буде мало, створю ще один... — Бронвен знову повернулася до Артура. — Вибач, що я називала Діану стервом. Тоді я не знала, хто вона така.

Артур промовчав. Він вдавав, що не розчув її слів.

— От цікаво, — озвався Колін. — Якщо дядько Бріан вважав Хазяйку ворогом нашої родини, чому не попередив мене? Чому не сказав, що вона зазіхає на Дейдру?

— Він попередив, що Хазяйка небезпечна, — заперечила Бронвен. — А більше сказати не міг, оскільки боявся за твоє життя. Він знав тебе і розумів, що тоді ти спробуєш помститися. Це ж очевидно.

— Авжеж очевидно, — пролунав голос Дейдри-меншої.

Вона виникла на своєму стільці поруч з Артуром, а в руці тримала надкушене тістечко і поводитися так, наче зовсім не відходила від столу. Ніхто з нас не помітив, коли саме вона з'явилася.

— Тітонько, — цілком буденним тоном звернулася Дейдра до мене. — У тебе вся мармизка замазюкана. Їж акуратніше, не квапся. До речі, не хочеш закусити солоним огірочком?

— Ні, — відповіла я, взявши серветку. — Не хочу. По-моєму, це збочення — шоколадний торт з огірком.

— Воля твоя. — Вона поглянула на Артура: — З Браном Еріксоном ми розібралися. Що далі?

— А далі поговоримо Дейдрою... Не з тобою, а...

— Розумію, що не зі мною. Часом аж зло бере, що мене так назвали. Ім'я дуже гарне, ще б пак; але мене бісить, коли починають з'ясовувати, про яку Дейдру йдеться. Я вимагаю, щоб ти заборонив називати дітей іменами живих родичів.

— В будь-якому разі, моя заборона не матиме зворотної сили.

— Зате дозволить уникнути подальшої плутанини. Якщо в нашій сім'ї з'явиться ще й третій Артур...

— Гарзд, донечко, я врахую твоє побажання. Але наразі маємо серйозніший клопіт. Я вважаю, що треба розповісти про все Дейдрі-старшій, і якщо вона погодиться, привести її в Безчасів'я.

— Без Провідників? — запитав Колін.

— За твердженням Джерела, це неодмінна умова.

— Але це дуже небезпечно.

— Я розумію. Тому ми маємо розповісти їй *абсолютно все*. Нехай вона сама вирішує...

— Артуре! Ти ж чудово знаєш, що вона погодиться. У Дейдри вроджена пристрасть до самопожертви. Якби Еріксон не був такий дурний, то просто б звернувся до неї й переказав їй Діанину пропозицію. Тоді б Дейдра давно стала Хазяйкою Джерела... або його черговою жертвою. — Колін повернувся до Дейдри-меншої: — Сонечко, придумай що-небудь. Повинна ж існувати причина, чому Діана з-поміж багатьох жінок-напівкровок обрала саме Дейдру.

— Я не знаю, дядьку. Діана хоч і не була *цілком справжньою* Хазяйкою, але мала значно тісніший зв'язок із Джерелом, аніж я. Думаю, вона просто *побачила* в тітці Дейдрі свою наступницю.

— А як щодо її походження? — запитав Артур. — Те, що вона дочка чаклуна, що був, хай і частково, прилучений до Сили?

— Ми про це питали. Як і про математичні здібності. Джерелу однаково. — Гарзд. Тоді поставте таке питання. Джерело має знати Дейдру-старшу як Провідника Брендона...

— Тату! — обурилася менша Дейдра. — Чи ти маєш мене за дурну? Я намагалася пояснити це Джерелу, але воно не зро-

зуміло.

— Певніше,— уточнила я,— на підставі наявної інформації Джерело не може визначити, чи годиться Дейдра на роль Хазяйки.

— Стривайте, дівчата. Не про це йдеться. Запитайте просто, без викрутасів: чи уб'є Джерело Дейдру, якщо вона зануриться в нього без Провідника.

Дейдра-менша заплющила очі, а за кілька секунд широко розплющила їх.

— Відповідь — ні! Джерело не вб'є тітку Дейдру. Воно дочасно пробудить її Дар і дасть їй Силу... Але ж дивина! Якщо Джерело не може визначити, чи здатна тітка стати його Хазяйкою, чому робить для неї виняток?

— Виняток робить не саме Джерело,— зауважив Артур,— а встановлений Діаною захист. Я добре знаю... знав її. Вона мала звичку прораховувати все до кінця з огляду на всі можливі варіанти. Тому природно було припустити, що, встановивши програму захисту Джерела, вона передбачила виняток — для Дейдри... А тепер, доню, запитай, що станеться з самою програмою, коли Дейдра зануриться в Джерело.

Секундне мовчання. І відповідь:

— Все правильно, тату. Програма перестане функціонувати.

Який час ми мовчали, відчуваючи невимовну полегкість. Незабаром цей кошмар відійде в минуле, і наші життя вже не залежатимуть від наших Провідників. Хоч я й не уявляла себе без Брендона, але думка про додатковий зв'язок з ним не була для мене втішною. Ще менше тішився Брендон від усвідомлення того факту, що в разі своєї смерті він потягне за собою в могилу й мене...

— Отже,— озвалася я,— Діана була на всі сто впевнена, що Дейдра стане Хазяйкою... Але чому вона про це не сказала? Тоді — в надрах Джерела.

Артур спохмурнів.

— То була не Діана, а її суть,— сухо відповів він і встав.— Ходімо, Бронвен. Гадаю, саме ми маємо поговорити з Дейдрою.

— Твоя правда,— погодилася вона.

Обоє залишили Безчасів'я так поглинені думками про майбутню розмову, що навіть забули попрощатися з нами.

— Бідолашна тітка,— прокоментувала Дейдра, коли ми залишилися втрьох.— Вони замучать її поясненнями. Я б на їхньому місці просто сказала, що так треба, і квит.

Колін пильно подивився на неї:

— Знаєш, Дейдро, ніяк не збагну — чи ти дуже чуйна дівчинка, чи геть безсердечна.

— Мабуть, і те й інше,— серйозно відповіла вона.— Як каже тато, у мене перехідний вік... Важко бути підлітком.— Дейдра зіскочила зі стільця.— Піду ще трохи виросту.

— Куди?

— В один світ, що його я відкрила цієї ночі за часом Авалона. Маю там цікавих друзів. Ми наряджаємося в шкіряні костюми з заклепками та ланцюгами, фарбуємо волосся, ганяємо на мотоциклах по місту. Словом, не нудьгуємо.

— Яке жакіття! — сказала я.

— Не бачу нічого страшного,— заперечила Дейдра.— Всі мої друзі з пристойних родин, а в одного хлопця батько міністр... До речі, про сина міністра. Не називай його Артуром.

Моє серце важко загупало в грудях.

— Кого?

Дейдра була щиро здивована:

— То ти ще не знаєш? Ну, тітонько, ти даєш! А я думала, що просто тримаєш це в секреті.— Вона нахабно осміхнулася.— Виявляється, ти з тих дуреп, що помічають свою вагітність лише тоді, коли починає рости живіт.— З цими словами Дейдра зчезла.

Я сиділа мов громом прибита, і не зразу відчула, як Колін узяв мене за руку.

— Бренд, ти справді чекаєш дитину?

— Так,— через силу відповіла я.— Хлопчика... Я таки дурпа!

— Не переймайся,— заспокоїв мене Колін.— Всяке може трапитись. Головне, що в тебе буде дитина... Чи ти не рада?

— Дуже рада. Я так хотіла дитину... сина...

— Твоя мрія здійснилася. Морган буде щасливий.

— Цього я й боюся.

— Але чому?

Я зітхнула:

— Хіба не зрозуміло? Дитина зв'яже нас, а я цього не хочу.

І Морган — також.

— Дивно. Я вважав вас закоханою парою.

— Ми не закохана пара, — похитала я головою, — а лише пара коханців. Це різні речі.

Колін закурив. Я машинально взяла сигарету, але він негайно забрав її й повернув до портсигара. Я помітила, що в нього тремтять пальці.

— Отже, — сказав Колін, — ти не хочеш, щоб Морган вважав дитину своєю?

Я кивнула:

— Це було б краще для нас обох. Якби мені вдалося обдурити його... Хоча в будь-якому разі він щось запідозрить — але не стане дошукуватися правди. Він же не діждеться коли виросте Монґфінд.

— Тобто, якщо ти вчасно знайдеш дитині батька, Морган постарається переконати себе, що він тут ні до чого?

— Певно, так і буде.

Колін глибоко затягся, повільно видихнув дим і раптом запитав:

— А я годжуся на роль батька?

Я була заскочена зненацька цією пропозицією.

— Ну... знаєш... це дуже шляхетно...

Його гострий погляд змусив мене замовкнути.

— До дідька шляхетність! — він був майже злий. — Брендон, одне з двох — або ти сліпа, або я майстер з прикидання. Невже я так уміло приховував свої почуття?

(РЕМ Взагалі я люблю сюрпризи... Але ж не в такій кількості!)

Розділ 47

Артур

Як відомо, королям не годиться чекати. Можливо, саме тому, а може, через те, що несвідомо намагався відтягти неминуче, я прибув до замку Каер-Сейлген останнім. Інші вже зібралися в затишній вітальні хазяйських покоїв — Морган, Колін, Бронвен, Дана, обидві Дейдри і Бренда. Брендон знав про все, але вирішив залишитися в Сонячному Місті. В розмові зі мною він відверто зізнався, що ще не готовий до зустрічі з сестрою, боїться відновлення їхнього тісного емоційного контакту. Бренда була цілком згодна з братом.

Пенелопі й Діонісу ми вирішили поки нічого не казати, бо інакше довелося б розповісти їм про Діану. А згодом я вже поставлю їх перед доконаним фактом, що Джерело здобуло нову Хазяйку. Чи просто ще одного адепта — в тому разі, якщо Діана помилилася.

Коли я ввійшов до вітальні, моя донька Дейдра і Бронвен якраз жваво сперечалися, а решта присутніх мовчки слухали їх.

— Подумаєш! Я теж була Хазяйкою...

— За браком кращої кандидатури. Як то кажуть, на безриб'ї й рак риба. Я стала Хазяйкою після тебе і...

— От і будеш після мене.

— Агов, дівчата,— сказав я.— Що ви не поділили?

— Путівку в Безчасів'я,— замість них відповіла Дейдра-старша. Вона сиділа на канопі поруч з Даною, одягнена у квітчастий халат, і мала набагато спокійніший вигляд, ніж інші, хоча саме її чекала зустріч з невідомим. Я вразився такому самовладанню.

— Бренда вважає,— додала Дана,— що нам не варто проводити Дейдру всією юрбою.

Я схвально кивнув, бо й сам так думав. Крім усього іншого, Дейдра почуватиметься ніяково, роздягаючись догола в присутності сімох людей, троє з яких — чоловіки.

— Думаю, двох досить,— сказала Бренда.— Ти, Артуре, як глава Дому, і одна з наших Хазяєчок. Але хто саме — вони не можуть домовитися.

— Це маю бути я,— озвалася донька.— Хоч я несправжня Хазяйка, та однак Хазяйка. Моя присутність при передачі влади обов'язкова.

— Так вимагає Джерело? — запитав я.

Дейдра-менша розгубилася:

— Ну... власне...

— Воно нічого не вимагає,— зловтішно прокоментувала Бронвен.— Йому це по барабану. А позаяк я старша за віком...

— У-тю-тю! Бабуся Бронвен! Тримаєте, зараз я впаду...

— Годі,— сказав я. І запитливо глянув на старшу Дейдру: — Кого вибереш?

— Брендю,— без роздумів відповіла та.

По тому, як нишком усміхнулася сестра, я зрозумів, що вона сподівалася на таку відповідь. Бренда навмисно спровокувала сварку Бронвен з моєю донькою, щоб Дейдра не обрала жодну з них.

— Інцидент вичерпаний,— твердо мовив я, припиняючи будь-які протести з боку незадоволених.— До Джерела йдемо ми з Брендюю.

Дана рвучко обняла Дейдру-старшу за плечі і сказала:

— Нас не можна назвати сердечними подругами, але... Я завжди любила тебе.

Дейдра поцілувала її в щоку.

— Я теж люблю тебе,— відповіла вона і встала з канапи.— Давайте не влаштовувати сцен. Зрештою, ми не на похоронах. Я лише занурюся в Джерело. І все.

Колін нервово всміхнувся:

— Щастя тобі, сестричко.

— Ні пуху, ні пера,— додав Морган.

— До біса!

Бронвен мовчки поцілувала Дейдру, а моя донька буденним тоном сказала:

— За мить побачимося, тітонько. Передавай Джерелу вітання від його колишньої Хазяйки.

— Неодмінно передам,— пообіцяла Дейдра. І до мене: — Я готова, Артуре.

— Тоді рушаймо.

Я взяв її та Брендю за руки і дав Образу команду перенести нас трьох у Безчасів'я.

Ми з'явилися не біля підніжжя пагорба, як це було раніше, а на самому його вершечку. Небо над нами мерехтіло інтенсивніше, ніж звичайно, сяяло значно яскравіше, а в напрямку Джерела дув легенький вітерець.

— В Безчасів'ї ще ніколи не було вітру,— здивовано зауважила Бренда.— Як ти почуваєшся, Дейдро?

— Чудово,— відповіла вона, роззираючись довкола.— Справді чудово.

— І тобі не страшно?

— Ніскілечки. Тут так мило, так затишно... навіть попри цей вітер. По-моєму, він посилюється.

— Мені теж так здається,— сказав я.— Джерело ніби кличе нас до себе. Ходімо.

Ми спустилися з пагорба і ввійшли в гай величезних зелених дубів. Цього разу їхнє фіолетове листя шуміло на вітрі, а гілля скрипіло. Вітер дедалі дужчав.

— Знаєте,— озвалася Дейдра.— У мене таке дивовижне відчуття, наче все довкола — продовження моєї істоти. Мені так хочеться злитися з цим небом, з цією землею, з травою, з деревами...

Я подивився на натхненне лице Дейдри і не помітив жодних ознак страху, сум'яття, розгубленості. Вона впевнено йшла назустріч своїй долі. Вона вже знала, що це — її доля, її справжнє призначення; це те, задля чого вона з'явилася на світ.

Я подумки сказав Бренді:

„Діана не помилилася.“

„Так,“ — погодилася сестра.— „В цьому немає сумнівів.“

— Даруйте,— винувато мовила Дейдра.— Але я чую вас. Я нічого не можу вдіяти. Намагайтеся думати не так голосно.

По моїй спині пробігли мурашки. Як завжди в таких випадках, я згадав Ребеку і мені стало боляче... Якщо вже зараз

Дейдра чує чужі думки, то що буде далі? Щойно зустрівши людину, вона зненавидить її...

— Ти ж знаєш, Артуре, я не вмію ненавидіти,— спокійно відповіла Дейдра.— Може, тому Діана обрала мене.

Ми вийшли на прогалину й побачили розбурхане Джерело. Воно вивергало в усі боки міріади синіх жарин, його зазвичай спокійні води неслися по колу, а в центрі утворилася глибокий вир, що втягував у себе повітря, породжуючи вітер у Безчасів'ї. З кожною секундою круговерть води ставала стрімкішою, а вир глибшав і ширшав...

Дейдра захоплено завмерла.

— Як це прекрасно!

— І трохи моторошно, правда? — додав я.

— Аж ніяк,— відповіла Дейдра і сміливо попрямувала до Джерела.

Ми з Брендю пішли за нею. Вітер зі свіжого бризу перетворювався в ураган, сині жарини злітали аж до самого неба й падали на нас вогненним дощем, навіть крізь одяг обпалюючи шкіру. А втім, це було приємно.

Дейдра зупинилася біля мармурового парапету й повернулася до нас.

— Ну ось ми прийшли.— Вона поклала руки мені на плечі і зазирнула в мої очі.— Серцю не накажеш, Артуре. Я кохаю тебе.

Що я міг відповісти?

— Мені дуже шкода, люба. Шкода, що так вийшло.

— Не шкодуй, Артуре, минулого не повернеш. Може, так і мало бути. Може, так було визначено. Тепер мене ніщо не тримає — ні любов чоловіка, ні прив'язаність до дітей.

— Ах, Дейдро...

Вона відсторонилася від мене й обняла Брендю.

— Ми лише недавно познайомилися, але ти для мене як рідна сестра. Я люблю тебе.

— Я теж,— відповіла Бренда і схлипнула.

Вони поцілувалися. Потім Дейдра недбало скинула капці і без нашої допомоги скочила на парпет. Вона зняла халат, під яким більше нічого не було, і простягла його Бренді, але вітер

вирвав з її рук одяг, підхопив і жбурнув у вир. Щойно торкнувшись до розбурханої води, халат спалахнув синім полум'ям і зник.

Дейдра стояла перед нами цілком гола, а її золотаво-руде волосся розвівалося на вітрі. Дивлячись на неї, я просто не міг не згадати нашу першу зустріч на галявині біля лісового озера... Моє серце защеміло.

— Дейдро! — гукнув я. — Ми були щасливі, коли кохали один одного. Це тривало недовго, але ми були *справді* щасливі.

— Так, Артуре. Ми були щасливі, — відповіла Дейдра і ступила в безодню.

Джерело миттю заспокоїлося. Вітер негайно ущух, і тиша задзвеніла в наших вухах.

— От і все... — тільки й встигла сказати Бренда, перш ніж Джерело вибухнуло.

* * *

Я отямився на канапі у вітальні замку Каер-Сейлген. Поруч зі мною сиділа Бренда й енергійно протирає очі — мабуть, щойно прочумалася. Колін, Морган, Дана, моя донька і Бронвен не звертали на нас уваги. Вони з'юрмилися навколо сусідньої канапи і про щось перешіптувалися. На тій канапі... Боже! Там лежала Дейдра — гола, нерухома. Її розкішне волосся було розкидане по подушці, обрамляючи неприродно бліде, безживне обличчя...

Мов підкинутий пружиною, я скочив на ноги й кинувся до неї.

— Дейдра!.. Як вона?

Колін похмуро глянув на мене:

— Кепські справи.

— Вона жива? — запитала Бренда.

— Не зовсім, — відповіла Дана. — Але й не мертва. Пульс слабкий, але є, всі життєво важливі органи функціонують нормально, хоч і сповільнено.

— Кома?

— Певно, так. І то дуже глибока. Нам ніяк не вдається привести її до тями. Що сталося?

— Дейдра занурилася в Джерело,— сказав я.— А потім... Потім наче вибухла термоядерна бомба. Це все, що я пам'ятаю.

— А ти, Брендон? — запитав Колін.

— Те ж саме. Джерело поводитися незвичайно...

— Воно й зараз поводиться незвичайно! — вигукнула моя донька.— Мовчить, не відповідає мені. Не пускає в Безчасів'я. Не дозволяє керувати Образом... Я геть безпомічна, тату!

— Вже ні,— почувся знайомий голос.— Джерело потребувало часу, щоб здобути Хазяйку. Тепер воно знову до ваших послуг.

Цей голос пролунав для мене дисонансом з реальністю. Я дивився на Дейдру, що лежала нерухомо, не виказуючи ні найменших ознак активності... а проте вона говорила!

Врешті я зорієнтувався, повернув голову... і знову побачив Дейдру. Вона стояла посеред кімнати, одягнена в усе біле, як наречена. На її коралових устах грала усмішка — не сумна і не весела, а просто усмішка, тепла і приязна.

Я знову перевів погляд на канапу — там лежала Дейдра. І водночас вона стояла перед нами, сповнена життя, і всміхалася.

— У мене галюцинації? — не дуже впевнено промовив Морган.

— Не думаю,— відповів я, втім, також без особливої впевненості.

— Ніяких галюцинацій,— сказала Дейдра в білому.— Я реальна. Я — Хазяйка Джерела.

— А це... — Брендон затнулася і просто вказала на іншу Дейдру, що лежала на дивані.

— Це моє колишнє тіло. Довелося розстатися з ним у Джерелі.

— О Мітро! — вигукнув я, вражений жахливим здогадом.— Ти стала безтілесною?! Як Діана...

— Ні.

Дейдра підійшла до мене і простягла руку. Я боязко доторкнувся до неї — на дотик вона була теплою та м'якою, цілком людською. Я міг заприсягтися, що це Дейдрин рука; я безліч

разів цілував її, я пам'ятав кожную її лінію, і цю мушку на зап'ястку, і цей аромат її шкіри...

— Джерело достоту скопіювало моє колишнє тіло, — пояснила Дейдра. — Зовні я мов дві краплі води схожа... на себе. Але тепер я плоть від плоті Джерела — як і належить справжній Хазайці.

— Але ти... е-е... твоє нове тіло... воно людське?

— Думаю, так. Я почуваюся людиною, почуваюся жінкою. Єдине, чого я не можу, це мати дітей.

— О! — мовила Дана, співчутливо дивлячись на неї. — Мені так шкода, сестричко.

Дейдра підбадьорливо всміхнулася їй:

— Не жалій мене, люба. Я маю свою дитину — Джерело. Йому належить уся моя материнська любов, уся турбота, вся ласка. Саме з цієї причини Діана не змогла отримати плоть від Джерела, не змогла присвятити йому себе цілком.

— Через Пенелопу? — запитала Бронвен.

Дейдра ствердно кивнула:

— По-людськи це можна висловити так: Джерело надто ревниве й егоїстичне, воно не бажає бути одним з дітей, воно хоче бути єдиним.

— Нарешті воно домоглося свого, — сказав Колін. — Його можна привітати. Воно має чудову матір.

Вони обмінялися розуміючими поглядами.

— Дякую, брате. Ти завжди думав про мене краще, ніж я заслуговувала. — Але ж ти жорстока, тітонько, — озвалася моя донька. — Навіщо так лякати нас? Могла б залишити своє колишнє тіло в Джерелі.

Дейдра зітхнула, підійшла до канапи і присіла... біля себе.

— Це було понад мої сили, — сказала вона. — Мені стільки казали, що я сама досконалість, усі так захоплювалися моєю красою... Знаєте, у глибині душі я й досі переконана, що на світі немає гарнішої за мене. Дурниці, звичайно... — Дейдра піднялася, взяла з найближчого крісла плед і накрила ним своє колишнє тіло по груди. Потім повернулася до нас. — Мені треба йти. Не можна надовго залишати Джерело без догляду. Приходьте в Безчасів'я, буду рада кожному з вас. Приводьте

тих, хто, на вашу думку, гідний Сили; та останнє слово я залишаю за собою.

— А як щодо обряду з каменями? — жваво запитав Морган.

— Контакт бажаний, він полегшує проходження Шляху Посвяти. Я наполягатиму на його присутності, але без колишніх обмежень. Ви можете бути Провідником Монґфінд.

— Дякую, міледі. — Морган аж розплився в задоволеній усмішці. А я подумав: бідолашна Бренда. Хоча сестра, здається, не дуже цим переймалася.

— Дейдро, — запитав я. — Ти не знаєш...

— Знаю.

— Та чому Діана не сказала, що ти маєш стати Хазяйкою?

Дейдра кілька секунд пильно дивилася на мене, перш ніж відповісти.

— Розумієш, Артуре, кожній формі сущого властиве прагнення до самозбереження. Амеба хоче бути амебою, людина — людиною, а суть — суттю. Ти розмовляв з матрицею особистості Діани, з її суттю, а суті здатні провидіти майбутнє — вірніше, його можливі варіанти. Схоже, жоден з варіантів майбутнього не влаштував *суть* Діани.

— Я не зовсім розумію тебе.

— Незабаром зрозумієш. Дуже скоро... До зустрічі.

Сказавши це, Дейдра пішла в Безчасів'я.

А інша Дейдра, моя дочка, смикнула мене за рукав.

— Тату, що робити з тіткою... з її колишнім тілом?

Я зітхнув:

— Спитай щось простіше...

— Артуре! — покликала мене Бренда. — Ти тільки глянь.

— Що там? — Я швидко підійшов до канапи. — Що діється?

— Щось дивне. Дуже дивне. — Бренда тримала Дейдру за руку й розгублено дивилася на мене. — Пульс почастишав, став сильніший... Вона *оживає*!

На досі блідих щоках почав проступати рум'янець. Укриті пледом груди розмірено здіймалися в такт диханню.

— Вона передумала, — прокоментував Колін. — Повертається.

Дейдрині повіки затремтіли й повільно піднялися. Якийсь час вона блукала затуманеним зором по стелі, потім її погляд прояснився, надбав осмисленого виразу... Але це не був Дейдрин погляд! У глибині її смарагдових очей мені привиділись інші очі — ясно-сині, такі знайомі й рідні...

МІТРО! ЗЕВСЕ! ІСУСЕ!..

— Артуре, любий... Я знайшла тебе...

Мені відчайдушно захотілося вщипнути себе за руку. І я вщипнув. І відчув біль. Але це ще не значило, що я при здоровому глузді. Біль залишається болем навіть для божевільних.

— Діано... ти?..

— Хто ж ще... Хіба не впізнав?

Я закашлявся:

— Що ти, рідна... Звісно, впізнав.

Діана (о боги, моя Діана!) спробувала встати, але тіло погано слухалося її.

— Лежи,— сказала їй Бренда тремтливим від хвилювання голосом. Вигляд вона мала причмелений.— Ти дуже слабка. Тобі треба відпочити.

Діана уважно придивилася до неї.

— Ти на когось схожа. Ти... мала Бренда?

Сестра нервово всміхнулася:

— Як бачиш, уже не мала. Відтоді минуло багато років.

— Скільки?

— Двадцять сім Основного потоку.

— Двадцять сім років,— повторила Діана.— Так довго... У нас є дочка, Артуре...

— Знаю, рідна.

— Як вона?

— Нормально. Вона вже доросла. Незабаром побачиш її.

— Вона... не ображається, що я кинула її?

— Нітрохи. Пенелопа все розуміє.

Діана втомлено заплющила очі.

— Що тут коїться?— почувся здивований шепіт Морґана.

— Чергове чудо перевтілення,— так само пошепки відповів Колін.— Та ще й крутіше за попереднє.

— Я бачила дивний сон,— озвалася Діана, не розплющуючи очей.— Дивний і страшний. Про те, що втратила тіло... Його спалили Формотворчі.

— А потім?

— Не пам'ятаю... Все як у тумані... Це був жахливий кошмар!..

— Добре, що не пам'ятаєш його,— мимоволі вихопилося в мене.

— Так... це дуже добре. У моєму сні дівчина... її звали Дейдра... вона сказала... коли я пам'ятатиму про вічність, яку провела в царстві тіней, то збожеволюю...— Діана розплющила очі й усміхнулася.— А насамкінець Дейдра подарувала мені своє тіло. Смішно, правда?

Я спробував розсміятися, але не зміг, лише дико вишкірився. В Діанінім погляді промайнула тривога.

— То це... був не сон? Я...

— Заспокойся, рідна. Все вже позаду. Тобі нічого хвилюватися. Найголовніше, що ти жива, а решта — дрібниці.

Діана підняла свою руку (*Дейдрину руку!*) і глянула на неї.

— Це не моя рука. Я почуваю її як свою власну, але... це не моя рука!

— Люба...

— То Дейдра мені не наснилася? Я справді втратила тіло?

Я зітхнув і коротко відповів:

— Так.

Якийсь час вона мовчала, уважно розглядаючи свої (*тепер уже свої*) руки. Потім сказала:

— Допоможи встати, Артуре.

— Але...

— Я хочу переконатися, що здатна ходити. Я мушу знати, що тіло слухається мене. Інакше точно збожеволюю.

Проти цього я не мав що заперечити. З моєю допомогою Діана встала і, загорнувшись у плед, обережно зробила кілька кроків. Колін, Морган і дівчата дивилися на неї як на повсталу з могили... а власне, так воно й було.

— Здається, все гаразд,— полегшено констатувала вона.

— Так,— підтвердив я.

- Здається, в мене гарні ноги.
- Вони чудові.
- Схоже, я висока і струнка...
- Так.

Діана зміряла неуважним поглядом присутніх і підійшла до стіни, де висіло дзеркало. Побачивши в ньому своє відображення, вона захоплено зойкнула, і мені навіть довелося притримати її, щоб не впала.

- Тобі подобається? — запитав я.

— Ще б пак! Раніш я була просто гарненькою, а тепер... тепер я неперевершена красуня! Ти кохатимеш мене і в цьому тілі, Артуре? Так?

- Як бо інакше, — відповів я, міцно обійнявши її.

— Нарешті ми разом, любий. Більше ми ніколи не розстанемося.

- Більше ніколи.

Я зустрівся поглядом з Даною... Господи, що ж тепер?!!

„Я така щаслива, Артуре,“ — зовсім недавно сказала Дана. — „Така щаслива, що мені страшно. Знаєш, іноді я боюся, що все це — сон.“

„Тоді ми обоє спимо і бачимо сни,“ — відповів я. — „Однакові сни. Казкові сни.“

Ми прокинулися...

Що ти накоїла, Дейдро? Що ж ти накоїла?!

Ти не вмієш ненавидіти, але вмієш мстити. Твоя помста така витончена, що я нічим не можу дорікнути тобі. Я щиро вдячний за твоє жорстоке милосердя, за те, що ти зруйнувала моє сімейне щастя, повернувши мені колишню любов, за те, що моя старша донька знайшла матір, а я знову знайшов біль...

Дякую за все, Хазяйко Джерела.

*Квітень 1994 — жовтень 1995 рр.,
червень — серпень 2004 р.*

ЗМІСТ

Частина перша

ШЛЯХ ДО ДЖЕРЕЛА

Розділ 1.	4
Розділ 2.	16
Розділ 3.	22
Розділ 4.	30
Із глибин пам'яті. Прелюдія на початку шляху, або двадцять років тому	36
Розділ 5.	41
Розділ 6.	51
Розділ 7.	54
Розділ 8.	61
Із глибин пам'яті. Продовження	65
Розділ 9.	73
Розділ 10.	82
Розділ 11.	90
Із глибин пам'яті. Закінчення	96
Розділ 12.	104
Розділ 13.	107
Кінець шляху. ...і початок нового	112

Частина друга

АДЕПТ ДЖЕРЕЛА

Розділ 14.	123
Розділ 15.	127
Розділ 16.	138
Розділ 17.	152

Розділ 18.	164
Розділ 19.	170
Розділ 20.	179
Розділ 21.	185
Розділ 22.	196
Розділ 23.	205

Частина третя

ЖЕРТВИ ДЖЕРЕЛА

Розділ 24.	218
Розділ 25.	223
Розділ 26.	228
Розділ 27.	236
Розділ 28.	243
Розділ 29.	252
Розділ 30.	260
Розділ 31.	269
Розділ 32.	279
Розділ 33.	285
Розділ 34.	294
Розділ 35.	298

Частина четверта

ХАЗЯЙКА ДЖЕРЕЛА

Розділ 36. Бренда.	308
Розділ 37. Артур.	318
Розділ 38. Бренда.	327
Розділ 39. Артур.	339
Розділ 40. Бренда.	350
Розділ 41. Артур.	361

Розділ 42. Бренда	372
Розділ 43. Артур	383
Розділ 44. Бренда	390
Розділ 45. Артур	405
Розділ 46. Бренда	413
Розділ 47. Артур	425